

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
**GEORGETTE
HEYER**

*"Done to a turn,
in full period decor."*

— KIRKUS REVIEWS

The Foundling

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

The Foundling

Georgette Heyer

1948

Bölüm I

Omzunda silahı ve peşinde yaşlı bir spaniel ile parkta dolaşan genç beyefendi evin görüş alanına girdiğinde, saatin tahmin ettiğinden daha ilerlemiş olması gerektiği aklına geldi, çünkü güneş büyük taş yığınının altına batmıştı ve sonbahar sisi çoktan yere çökmüştü. Ağaçların arasında sis hemen hemen hiç hissedilmiyordu, ama beyefendi ağaçların arasından çıkıp konağın güney cephesine doğru dalgalı çimenlerin arasından uzanan caddeye çıktığında manzaranın bulanık olduğunu fark etti ve ilk kez hafif nanken ceketine vuran bir ürpertinin farkına vardı. Adımlarını biraz hızlandırdı, ama Korint düzeninde güzel bir sütun dizisi ve orta bölmenin tepesindeki kubbesiyle ana cepheye doğru ilerlemek yerine, caddeden saptı ve çeşitli klasik heykellerle süslenmiş zarif bir çiçek bahçesinden geçerek doğu kanadındaki bir yan girişe yaklaştı.

Yarım asır önce yangın sonucu yıkılan eski bir binanın yerinde inşa edilen ev, klasik tarzda tasarlanmış, taş ve sıva tuğladan yapılmış nispeten modern bir yapıydı. Dört yüz elli metrelik cephesi onu etkileyici kılıyordu ve orantıları son derece güzel ve konumu hoş olduğundan, asil sahibinin halka açılmasına izin verdiği günlerde her Seyahat Rehberi Kitabı tarafından ziyaret edilmeye değer görülüyordu. Meraklı gezginlere, parkın ve eğlence alanlarının sanat eserleriyle görkemli bir şekilde süslenmiş olmasına rağmen, bu süslemelerin rahatsız edici olmadığı, bahçe düzenlemesinde modern zevkin ilkelerini ihlal eden hemen hemen hiçbir nesnenin bulunmadığı bilgisi verildi. Çok zengin ağaçlarla kaplı olan park aynı zamanda suyla da süslenmişti; çevresi on milden fazlaydı ve üç mil uzunluğunda bir caddeyle geçiliyordu. Çeşitlilik gösteren bahçeler

Son derece yetenekli bir bahçıvan ve hiçbir yabancı otun başını göstermesine, hiçbir çitin ya da bordürün düzensizleşmesine izin vermeyen yardımcıları vardı. Resmi yataklar zevkli bir şekilde düzenlenmişti ve İtalyan Bahçesi ile fundalıkların ötesindeki vahşi doğa bile süslü bir kısıtlama altında tutulmuştu.

"Sale Park," diyordu rehber kitap, *"Sale Dükü Hazretlerinin başlıca ikametgâhı, geniş ve güzel bir yapıdır; kanatları merkezi yükseltiye bağlayan sütunlar ve zengin süslemeli bir alınlığı destekleyen büyük bir revak vardır."*

Daha sonra ziyaretçiye, bakışlarını görkemli malikanenin kendisine çevirmeden ve onu incelemeye değer kılan Korint sütunlarının, alınlıkların, kubbelerin tüm ihtişamını özümsemeden önce, süs suyuna, asil ağaçların bereketli büyümesine ve güneyden veya ana cepheden elde edilecek manzaraya hayran olmak için bir süre duraklaması tavsiye edildi.

Rehber Kitap, beşinci Dük tarafından muazzam bir masrafla inşa edilen Grek Tapınağı'ndan övgüyle söz ediyordu ama fustian pantolonlu ve nanken ceketli genç beyefendi tapınağın önünden bir göz bile atmadan geçti. Gerçekten de çevresinin güzelliğine ve ihtişamına karşı oldukça kayıtsız görünüyordu; düzgün çimenlerin üzerinde oldukça dikkatsizce yürüyor ve köpeğinin çiçek tarhlarına istediği gibi girmesine izin veriyordu.

Kıyafeti kadar kişiliği de, ki bu kıyafet büyük bir sadeliğin yanı sıra bir atış kemeri de içeriyordu (şıklık peşinde koşan beyefendilerin hiç de hoşuna gitmeyen bir kıyafet), görkemli ortamına pek uymuyordu. Hafif yapılıydı ve orta boydan biraz daha kısa boyluydu. Açık kahverengi saçları, dikkat çekici olmamakla birlikte hoş bir çehrenin üzerinde doğal bir şekilde dalgalanıyordu. Yüz hatları narindi, rengi oldukça solgundu ve gözleri etkileyici ve gri olmasına rağmen dikkat çekecek kadar çarpıcı değildi. Kendini iyi taşıyordu ama önemli bir havası yoktu, öyle ki kalabalıkta onu fark etmektense yanından geçip gitmek daha kolay olurdu. Hitabı terbiyeliydi ve duruşunda belli bir asalet vardı, ama ya henüz yirmi dört yaşında olmasından ya da doğal bir çekingenlikten olsa gerek, tavırları, tam anlamıyla utangaç olmasa da, kendini beğenmişlik derecesinde sessizdi. Aslına bakılırsa, zaman zaman kendisine işaret edilen turistler, genellikle, bu adamın

Böylesine mütevazı bir şahsiyet gerçekten de bu kadar zenginliğin ve ihtişamın sahibi olabilirdi. Ama Curzon Caddesi'ndeki şehir konutu Sale House ve Somerset'ten Highlands'teki kasvetli bir şatoya kadar uzanan diğer sekiz kır evi ile birlikte yirmi dört yıldır buranın sahibiydi. Sale Dükü ve Ormesby Markisi, Sale Kontu, Thame Baronu Ware, Stoven Baronu Ware ve Rufford Baronu Adolphus Gillespie Vernon Waredi; ve Rufford Baronu ve tüm bu kulağa hoş gelen unvanlar doğduğu andan itibaren ona aitti, çünkü ölümünden sonra doğan bir çocuktı, altıncı Dük'ün ve lorduna ölü doğan iki çocuk hediye eden nazık, talihsiz hanımefendinin hayatta kalan tek çocuğuydu, ve üçü bebeklik dönemini atlatamayan, yedi aylık, küçük ve hastalıklı görünümlü bir erkek çocuk dünyaya getirdiğinde, yıl bitmeden aile mezarlığındaki küçük kardeşlerine katılacağı kehanetinde bulunuldu. Ama akıllıca bir sütanne seçimi, başhemşirenin özverisi, doktorlarının aralıksız ilgisi, amcası ve vasisi Lord Lionel Ware'in katı kuralları ve teyzesinin şefkatli ilgisi, yedinci Dük'ü çocukluk hastalıklarının her aşamasına sürüklemek için bir araya gelmişti; Çocukluğu, onu kolayca üşütmeye ve her türlü bulaşıcı hastalığa karşı endişe verici bir hazırlıkla yenik düşmeye yatkın kılan bir bünye hassasiyeti nedeniyle can sıkıcı hale gelse de, sadece hayatta kalmakla kalmamış, aynı zamanda tamamen sağlıklı bir genç adam olarak büyümüştü; arzu edilebileceği kadar şişman ya da amcaları ve kuzenleri kadar iyi bir fiziğe sahip olmasa da, yine de doktorunu çok az endişelendirecek kadar sağlandı. Bu doktorların , küçük Dük'ün sanıldığından daha güçlü bir bünyeye sahip olduğuna inandığını defalarca dile getirmişti, çünkü Dük'ün hayata tutunması başından beri çok inatçıydı; ama bu, Dük'ün endişeli akrabaları, öğretmenleri ve bakıcıları tarafından paylaşılmayan bir görüştü. En önemsiz rahatsızlıkları atlatalı birkaç yıl olmuştu ama çevresindekiler hâlâ onun her rüzgâra karşı korunup kollanması gereken bir varlık olduğu inancını taşıyorlardı.

Bu nedenle genç Dük, evinin doğu kanadına ulaştığında, yaklaşımının açıkça izlendiğini fark ettiğinde şaşırmadı. Kapıya çıkan taş basamaklardan ilkinde ayağını basmadan önce kapı açıldı ve çeşitli kişilerin onu karşılamak için geçitte toplandığı görüldü. Bunların arasında en önde kâhyası geliyordu; etkileyici bir kişiliğe sahip olan kâhyanın tavırlarından, Majesteleri'nin evine girerek kendisini küçük düşürmek istemesi halinde

Dar bir geçide açılan yan kapıdan geçerken, böylesine eksantrik bir davranışı eleştirmek ona düşmezdi. Dük'ü selamladı ve silahının yanı sıra ağır bir av çantası taşıdığını fark edince, efendisine yakışmayan bu yüklerden kurtulması uşağa sessizce işaret etti. Dük, hafif bir gülümsemeyle onları bıraktı ama silah odasında namlularını temizlemek niyetinde olduğunu mırıldandı.

Baş kahyası, uşaktan Manton marka silahı aldı ve sitemkâr bir tavırla şöyle dedi "Ben kendim ilgileneceğim, Majesteleri. Eğer majestelerinin bugün atış yapmak istediğini bilseydim bir doldurucu gönderirdim ve-"

Dük, "Ama ben bir yükleyici istemiyordum," dedi. Bay Padbury zorbalıkla başını salladı.

"Sanırım," diye ekledi Dük, "ara sıra -sadece ara sıra, biliyorsun, Padbury!- silahlarımı kendim için temizleyebilirim."

Uşak bile bu durum karşısında şaşırmış görünüyordu, ama sadece bir uşak olduğu için, kendisine yan girişe kadar eşlik eden diğer uşakla bakışmaktan başka bir şey yapamadı. Uşak, kâhya ve bekçi Dük'e derin bir sitem dolu bakışlar yöneltti ve uşak olduğunu belli eden düzgün kıyafetli orta yaşlı adam haykırdı: "Silahlarınızı kendiniz temizleyin, Majesteleri! Hiç sanmıyorum! Ve majesteleri sadece o ince ceketle ıslandı!"

"Oh, hayır!" dedi Dük. Çamura bulanmış spaniel'e baktı ve ekledi: "Ama Nell'i iyice ovmak gerek."

Bunun hemen yapılacağı konusunda kendisine güvence verildi; bekçi nemli silah deposunu kendi hazırladığı özel bir ilaçla tedavi etmek için hiç vakit kaybetmemesi gerektiğini söylemeye başladı; ve kâhya, müdahalesini ihtiyatlı bir öksürükle tamamlayarak efendisine, lordumun henüz içeri girip girmediğini sorduğunu bildirdi.

Dük, uşağının ve bakıcısının sözlerini oldukça dalgın bir şekilde dinlemişti ama bu olay dikkatini çekmeyi başardı. Silah odasına gitme niyetinden vazgeçmiş gibi göründü ve biraz endişeli bir ses tonuyla yemeğe geç kalıp kalmadığını sordu.

Resmi olarak kâhyanın astı olmasına rağmen, çok daha otoriter bir kişiliğe sahip olan kâhya, bu soruya biraz muğlak bir cevap verdi

Lordumun yarım saat önce üstünü değiştirmek için yukarı çıktığını söyledi.

Dük irkilmiş görünüyordu ve acele etmesi gerektiğini söyledi; bunun üzerine uşak sertliğini yumuşatarak ona nazik bir şekilde akşam yemeği söyledi ve evin ana salonuna açılan kapıyı açmak için görkemli bir şekilde koridordan aşağı indi.

Ama Dük onu yine hayal kırıklığına uğrattı, bu kez pasajın sonundaki ikincil merdivenden çıkmayı tercih etti.

Yatak odası üst salona açılan geniş bir daireydi ve buradan kapısına doğru geçerken, ellili yaşlarının başında, aristokrat bir çehreye sahip, sert kaşlarının altında oldukça sert gözleri olan yakışıklı bir beyefendi olan amcasıyla karşılaştı.

Eski ekole mensup olmakla övünen Lord Lionel Ware, taşralıların alışlagelmiş giysisi geyik derisi ve çizme yerine gençliğinde *moda* olan diz altı pantolon giymiş, bir elinde emaye bir enfiye kutusu, diğerinde dantel bir mendil taşıyordu. Yeğenini görünce kaşları havaya kalktı ve bir tür havlamayla "Demek içeri geldin, öyle mi Gilly?"

Dük gülümsedi ve başını salladı. "Özür dilerim, efendim! Geç mi kaldım? Sizi yirmi dakikadan fazla bekletmeyeceğim, söz veriyorum."

"Öyle bir şey yok!" dedi Lord Lionel sert bir sesle. "Akşam yemeği sizi bekliyor, ama bu mevsimde alacakaranlıktan sonra dışarıda kalmakla büyük aptallık ediyorsunuz. Sanırım üşütmüşsünüzdür!"

Dük, uşağına karşı kullandığı aynı tatlı ve dalgın ses tonuyla, "Hayır!" diye cevap verdi.

Lord Lionel bir elini nanken ceketinin kolunda gezdirdi ve memnuniyetsiz görünmedi. "Pekala!" dedi. "Seni sürekli şımartmak istemem evlat, ama bu giysileri bir an önce çıkarmanı istiyorum. O yarım botların içinde ayakların ıslanacak. Tozluk giysen daha iyi olurdu. Isırgan otu! Majestelerinin ava çıkarken giyecek tozluğu yok mu?"

"Majesteleri tozluklarını giymeyecek, lordum," dedi uşak, kınayıcı bir ses tonuyla. "Ve majesteleri giysilerini hazırlamam için beni çağırmadı ya da ava çıkma niyetinden beni haberdar etmedi," diye ekledi uşak, genç efendisinin tedbirsizliğinden duyduğu üzüntüden çok kendini yüceltmek için.

"El pençe divan durmak istemediğine sevindim," dedi Lord Lionel sert bir sesle, "ama tek kelime etmeden sıvışıp gitme alışkanlığın çok saçma, Gilly. İnsan birinin seni engellemesinden korktuğunu sanıyor!"

Dük'ün gözlerinde bir mizah parıltısı belirdi; uysalca şöyle dedi: "Sanırım ketum bir mizacım var, efendim."

"Öyle bir şey yok!" dedi lord hazretleri. "Artık reşit olduğunuzu ve istediğinizi yapabileceğinizi anlamamanızın zamanı geldi. Şimdi gidin ve çoraplarınızı değiştirmeyi ihmal etmeyin! Umarım pazen çorap giyiyorsundur ve -"

"Kuzu yünü," dedi Dük, daha uysal bir sesle.

"Pekâlâ, şimdi acele edin lütfen! Tabii Sale'de şehir saatlerine uymak istemiyorsanız?"

Dük böyle bir arzusu olmadığını söyledi ve Nettlebed'in gece kıyafetlerini çoktan hazırlamış olduğu yatak odasına gitti. Oda çok büyük olmasına rağmen çok sıcaktı, çünkü günün erken saatlerinde ızgarada bir ateş yakılmıştı ve pencereler herhangi bir hain temiz havaya karşı kapatılmıştı. Kıpırmızı şam perdeleri solmakta olan gün ışığını kapatıyordu ve dört direkli büyük yatak da aynı kumaşla kaplanmıştı. Tuvalet masasının ve şöminenin üzerinde mum dalları duruyordu; lavaboya sıcak su dolu gümüş bir ibrik yerleştirilmiş ve üzeri temiz bir havluyla örtülmüştü. Oda baştan aşağı kıpkırmızı şam kumaşıyla ve maun döşenmişti ve birkaç yıl önce Prens Regent'in Brighton'daki yazlık sarayında bolca kullandığı tarzda bir Çin kâğıdıyla asılmıştı. İçindeki her şey, içinde oturan kişi için fazla büyük ve zengin bir ölçekte yapılmış gibi görünüyordu, ancak rahatsız bir daire değildi ve gün boyunca genellikle güneş ışığı altında kalıyordu, çünkü güneşe bakıyordu, caddeye, caddenin ötesindeki resmi yataklara ve çimenlere, Rehber Kitap'ın çok övdüğü süslü su tabakasına ve uzakta ana parkın asil ağaçlarına bakıyordu. Dük, amcasının artık iç etekli bir hükümet için fazla yaşlı olduğuna karar verip onu daha sade olan çocuk odasından çıkardığı ve on yaşında küçük ve titrek bir çocuk olan Dük'ü bu odaya yerleştirdiği günden beri bu odada uyuyordu ve ona bu odanın babasının, ondan önce de büyükbabasının odası olduğunu ve burada sadece evin reisinin oturabileceğini söylemişti. Ekselansları, ev halkının çeşitli üyeleri tarafından beşinci Dük'ün

Büyük yatakta son nefesini verdiğiinde, zayıflığı yüzünden Lord Lionel'in bitişikteki giyinme odasında güvenilir bir refakatçi için bir kamyonet yatağı kurmayı uygun görmesine şükredebilirdi.

Bazıları tarafından bu kadar genç bir adam için fazla yaşlı bir uşak olduğu düşünölebilecek olan Nettlebed, efendisinin ceketini, atış kemerini ve gri kumaş yeleğini çıkarırken sevgiyle azarlayarak koşuşturmaya başladı. Dük'e hizmet eden hemen herkes gibi, o da daha önce Dük'ün babası tarafından istihdam edilmişti ve ev halkının daha az önemli diğer üyelerinin duyamayacağı bir yerde efendisine fikrini söyleme ayrıcalığına sahip olduğunu düşünüyordu; Dük'ün önünde her zaman Dük'ün saygınlığını koruyor, Dük'ü özel hayatında uyguladığı sevecen zorbalıktan çok daha fazla korkutuyordu.

"Lordum bu iğrenç, alçak kemeri taktığınızı fark etseydi "Lordum bu iğrenç, alçak kemeri taktığınızı fark etseydi, bir beyefendiden çok bir kaçak avcıya uygun olduğunu düşünürdü, hele de söylendiği gibi Morlar içinde doğmuş bir beyefendiye. Ama, işte! Majestelerine söyle, Domesday'e kadar asla düzelmeyeceksin! Padbury'den bahsetmiyorum bile, neden bir yükleyici almıyorsunuz? Ekselanslarına söyleyebilirim ki, onsuz gideceğinizi düşünmek onu çok üzüyordu ve büyük olasılıkla bir yükleyiciye de ihtiyacı vardı."

Dük, Nettlebed'in çizmelerini çıkarmasına izin vermek için oturarak, "Hayır, bir çırpıcıya ihtiyacım yoktu," dedi. "Atış kemerime gelince, onu çok bayağı bir eklenti olarak görebilirsiniz, ama ceplerimi koruyor ve sanırım, bildiğim herhangi biri kadar hızlı bir yükleme yolu."

Nettlebed sert bir sesle, "Eğer size yakıştığı gibi yanınıza bir yükleyici almış olsaydınız, Majestelerinin böyle bir şeye ihtiyacı olmazdı," dedi. "Lord hazretlerinin pek memnun olmadığını görebiliyorum."

"Eminim böyle bir nedenden dolayı canı sıkılmamıştır," diye cevap verdi Dük, lavaboya doğru yürüyüp havluyu ibriğin üzerinden kaldırarak. "Bir erkeğin karşısına çıkabilecek her şeyi kendi başına yapabilmesinin en büyük savunucusudur."

"Nettlebed, Dük'ün ibriği alma çabasını boşa çıkararak, "Olabilir, Majesteleri," dedi. Suyu leğene döktü ve havluyu Dük'ün elinden aldı. "Ama lord hazretleri

Silahlı dışarıda, her zaman yükleyicisi ve büyük olasılıkla birkaç tane de dövücüsü vardır, çünkü o konumunun gereğini bilen biridir."

Dük, "Eh, eğer benim hakkımın ne olduğunu bilmiyorsam, bunun bana söylenmesini istemediğimden olmadığına eminim," diye içini çekti. "Bazen kendi kiracılarımdan biri olarak doğmuş olmak çok hoş olurdu diye düşünüyorum."

"Majestelerinin kendi kiracılarından biri olarak doğmuş!" dedi Nettlebed şaşkın bir ses tonuyla.

Dük havluyu aldı ve ıslak yüzünü onunla silmeye başladı. "Thatch End Kulübeleri'nde yaşamak zorunda olanlardan biri değil elbette," dedi düşünceli bir ifadeyle.

"Thatch End

Kulübeleri!"

"Rufford'da."

"Majesteleri ne demek istiyor olabilir bilmiyorum!"

"Sürekli onlardan şikayet ediyorlar. Hepsinin yıkılması gerektiğini söyleyebilirim. Aslında bundan eminim, çünkü onları gördüm."

"Onları gördünüz mü, Majesteleri?" dedi Nettlebed, oldukça şaşırılmış bir halde. "bunu ne zaman yapmış olabileceğinizi bilmiyorum!"

Dük sakın bir tavırla, "Yorkshire'dayken atımı sürdüm," diye cevap verdi.

"İşte bu," dedi Nettlebed, hoşnutsuz bir tavırla, "tam da Majestelerinin yapmaması gereken şey! Bu tür konularla ilgilenmesi gereken kişi Bay Scriven'dır, ki eminim kendisi de bunu yapmaya istekli ve muktedir, bırakın onun için ülkeyi koşturacak katipleri olmasını!"

Dük, soyunma masasının önüne oturarak, "Yalnızca bununla ilgilenmiyor," dedi.

Nettlebed ona boyun örtüsünü uzattı. "O halde Majesteleri, ilgilenilmesi gereken bir şey olmadığına emin olabilirler," dedi.

"Bana amcamı çok hatırlatıyorsunuz," dedi Dük.

Nettlebed ona başını salladı ama şöyle dedi: "Eminim Lord Hazretleri de zat-ı alinize ülkenin her yerinde Bay Scriven'dan daha iyi bir temsilci olmadığını söylemiştir."

"Oh, evet!" dedi Dük. "Hiçbir şey onun benim çıkarlarım için gösterdiği özenden daha üstün olamaz." "Peki, Majesteleri daha ne isteyebilir ki?"

"Sanırım benim isteklerimi önemserse çok hoş olur."

Efendisinin sakın sesindeki hafif yorgunluk, Nettlebed'in sevgisini gizleyemeyen bir kabalıkla şöyle demesine neden oldu: "Şimdi, Majesteleri, ne olduğunu anlıyorum! O ağır av çantasını ve silahını taşımaktan yorgun düştün, şimdi de kriz geçiriyorsun! Eğer Bay Scriven her zaman sizin isteklerinize önem vermiyor gibi görünüyorsa, bunun nedeni Majestelerinin henüz genç olması ve kiracıların yöntemlerini ya da mülk için neyin en iyisi olduğunu bilmemesidir."

Dük renksiz bir sesle, "Çok doğru," dedi.

Nettlebed ceketini giymesine yardım etti. "Ekselanslarının saygıdeğer babası Bay Scriven'a çok güvenirdi, bunu biliyorum," dedi.

"Oh, evet!" dedi Dük.

Efendisinin hâlâ ikna olmadığını hisseden Nettlebed, baş ajanın sayısız meziyetlerini saymaya başladı ama birkaç dakika sonra Dük sözünü keserek şöyle dedi "Neyse, boş ver! Bu gece misafirimiz var mı?"

"Hayır, majesteleri, tamamen yalnız olacaksınız."

"Kulağa hoş geliyor ama korkarım ki doğru değil."

"Hayır, hayır, majesteleri, tam size söylediğim gibi! Aşağıda lordum, leydim, Bay Romsey ve Bayan Scamblesby'den başka kimseyi bulamayacaksınız!" Nettlebed ona güvence verdi.

Dük gülümsedi ama herhangi bir açıklama yapmaktan kaçındı. Paltosunun omuzlarında düzeltilmesine razı oldu, temiz bir mendil aldı ve kapıya doğru ilerledi. Nettlebed onun için kapıyı açtı ve dışarıdaki koridorda dolaşan bir kişiye başıyla işaret etti; o da Dük'ün gelişini haber vermek üzere hemen geri çekildi. Bu kişi odaların seyisiydi ve daha modern evlerde bu makam kaldırılmış olsa da Sale Park'ta bir önceki yüzyıla ait bir ihtişama sıkı sıkıya bağlı kalınmış ve seyis görevini sürdürmeye devam etmişti. Dük'ün azınlıkta kaldığı uzun süre boyunca yeteneklerini pek kullanamamıştı, ama şimdi, büyük evin yeniden seçkin konuklarla dolup taşıdığını görmeyi umuyordu; hepsi de titiz kişisel hizmetkârları ve birbiriyle hiç bağdaşmayan hevesleri ve düşleriyle, daha küçük bir adamı intihara sürükler, ama Bay Turvey'ye enfes bir zevk verirdi.

Dük merdivenlerden indi ve mermer döşeli geniş bir koridordan geçerek galeriye açılan çift kapıya ulaştı. Burada Dük'ün geleneği

Dük'ün büyükbabası malikaneyi yeniden inşa ettiğinden beri aile akşam yemeğinden önce burada toplanıyordu. Galerinin uzunluğu yüz ayaktan fazla olduğu için, Dük'e bazen daha küçük bir dairenin Resmi Günler dışında tercih edilebilecek bir toplantı odası olabileceğini düşünmüştü, ancak bu yönde yapılan hafif bir öneri amcası tarafından öylesine hoşnutsuzlukla karşılanmıştı ki, her zamanki uysallığıyla bir değişiklik yapma umudundan vazgeçmişti.

Balmumu heykelleri taklit etmeye çalıştıkları anlaşılan iki canlı uşak aniden canlanarak kapıları açtılar; Dük onların boyları ve ihtişamları karşısında cüceleşerek aralarından geçip galeriye girdi.

Eylül ayı sona ermek üzere olduğundan ve akşamları biraz serinlediğinden, galerinin bir ucundaki ızgarada bir odun ateşi yakılmıştı. Lord Lionel Ware, tam olarak elinde saatiyle değil ama o anda saatini cebine geri koymuş biri görüntüsüyle ateşin önünde duruyordu. Yanında ise, saatin geçliğini aklından uzaklaştırmak için pek başarılı olmasa da takdire şayan bir çaba gösteren, bir zamanlar Dük'ün özel öğretmeni, şimdi ise papazı olan ve pek de zorlu olmayan görevlerinin arasında İbranilere Mektup üzerine bilgece bir yorum yazmakla meşgul olan Rahip Oswald Romsey duruyordu. Saman rengi brokar bir kanepede, ateşin sıcaklığından tamamen korunmuş bir şekilde, kocasının yiğit formuyla Dük'ün teyzesi oturuyordu; yüksek beller ve dar eteklerin mevcut modasının gururlandırdığı söylenemeyecek cömert bir kalıpta biçimlendirilmiş bir hanımefendi; Leydi Lionel' her zaman "kuzenim" diye hitap ettiği, Dük'ün kendini bildi bileli Sale Park'ta yaşayan, yaşı ve akrabalık bağları belirsiz bir kız kurusu olan Bayan Scamblesby ise bu samimi ortamdan uygun bir şekilde uzakta, bir sandalyede dimdik oturuyor ve bir nedimenin görevlerini yerine getiriyordu. Leydi Lionel son derece iyi kalpli olduğu için ne fazla çalıştırılıyor, ne de gözünün yaşına bakılıyordu; katlanmak zorunda kaldığı tek sıkıntı leydinin sıkıcı sohbetleri ve lord hazretlerinin küçümsemeleriydi, ancak bu sonuncusu ev halkının her üyesine o kadar tarafsız bir şekilde dağıtılıyordu ki, kendisini aileden biri gibi hissediyordu.

Ama amcasının sık sık söylediği gibi fazla duyarlı olan Dük, Bayan Scamblesby'nin durumunun mutsuz olduğu düşüncesinden bir türlü kurtulamıyor ve ona dikkat çekici bir ilgi göstermeyi ya da aslında olmayan bir ilişkiyi kabul etmeyi asla ihmal etmiyordu,

Kuzen Amelia diye hitap ederek. Amcası ona, alaycı bir tavırla değil, doğruluktan hoşlanan biri olarak, Leydi Lionel'in sadece üçüncü dereceden kuzeni olduğunu, Ware ailesiyle bağlantısının çok uzak olduğunu söylediğinde, o sadece gülümsedi ve yılların deneyiminin mükemmelleştirdiği bir tavırla olası bir tartışmadan sıyrıldı.

Galeriden aşağı inerken ona gülümsedi ve günün erken saatlerinde şikâyet ettiği baş ağrısını sordu. Kadın kızarıp bozarak teşekkür ederken, Lord Lionel ezici bir tavırla insanların neden başlarının ağrıdığını bilmediğini, kendisinin de hayatında hiç böyle bir rahatsızlık geçirmediğini söyledi; Bay Romsey de şöyle diyerek kimseyi memnun etmedi: "Ah, Lord Dük'ün bir dostluk duygusu var, diyebilirim! Eminim hiç kimse bizim gibi dayanıklı ölümlülerin muaf olduğu bir dertten daha fazla acı çekmemiştir!"

"Saçma sapan şeyler!" dedi Lord Lionel, yeğeninin hassas yapısının kendisinden başka biri tarafından dile getirilmesinden hiç hoşlanmazdı.

Bay Romsey'nin iyi niyetli ama talihsiz sözleri Leydi Lionel'i her zamanki uyuşukluğundan uyandırdı ve şaşırtıcı bir canlılıkla, yeğeninin hastalıklı çocukluğu boyunca çektiği bütün baş ağrılarını saymaya başladı. Dük bunu sabırla karşıladı, ama Lord Lionel kıpırdanıp durdu ve sonunda hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir konuşmaya girişerek küstahça şöyle dedi "Çok iyi, çok iyi hanımefendi, ama bunların hepsi artık unutuldu ve Gilly'ye bunları hatırlatmak istemiyoruz! Çit avına mı çıktın oğlum? Hiç eğlendin mi?"

"Sadece üç çift keklik ve biraz da güvercin, efendim," diye cevap verdi Dük.

"Gerçekten de çok iyi," dedi amcası onaylayarak. "Sık sık gözlemlediğim gibi, bizim anladığımız anlamda gerçek bir av olmasa da, ağaç güvercinleri en sert atışlardan bazılarını yaparlar. Hangi atışı kullandın?"

"Yedi," dedi Dük.

Bu sözler üzerine Lord Lionel biraz başını salladı ve dört ya da beş numaranın avantajlarına işaret etti. Yeğeni onu kibarca dinledikten sonra, ağır silahıyla uzak mesafeden kazara bir atış yapmasına izin verebileceğini, ancak iyi kuşanmış ve düzgün sıkılmış bir silahın Yedi Numara'yı diğerlerinden daha iyi vuracağını söyledi. Dük çok iyi bir olduğu için Lord Lionel

Yeni moda heveslere bir göz atmaktan başka bir şey yapmadı ve Purdeys'lerinden birini çıkarıp çıkarmadığını sordu.

"Hayır, bir Manton," dedi Dük. "Joseph Manton'un Yeni Patentli Shot'ını deniyordum."

"Otuz yıldır atışlarımı Walker ve Maltby'den alırım," diye açıkladı lord hazretleri. "Ama siz gençler için eski yöntemler asla işe yaramaz! Sanırım bana bu Yeni Patent'in özel bir erdemi olduğunu söyleyeceksiniz!"

Dük, "Bence atış daha derli toplu ve kullanımı kesinlikle daha temiz," diye yanıtladı.

"Umarım ayakların ıslanmamıştır, Gilly?" dedi Leydi Lionel. "Biliyorsun, üşütürsen doğruca boğazına gider ve daha geçen gün düşünüyordum da elektriği tavsiye eden o çok yardımsever doktorun adını hatırlayamıyorum. Siz daha çocuktunuz, belki hatırlamazsınız ama amcanızın hiç hoşuna gitmese de çok mükemmeldi."

Lord Lionel yüksek sesle, "Borrowdale akşam yemeği için hazır olduğunuzu bilmiyor mu?" diye sordu. "Biz yemeğe oturana kadar saat altı olacak!"

Karısı sakın bir tavırla, "O zamanlar elektrik modası vardı," diye devam etti. "Tedavi gören bir düzine insan tanıdığımı eminim."

Bayan Scamblesby, "Kaptan'ın çatlak dediği şey buydu," dedi ve sözlerine Lord Hazretleri'ni sinirlendirmeyi asla ihmal etmeyen bir titremeye devam etti.

Lord Lionel oğluna hem düşkün hem de onunla gurur duyan biriydi, ama sözlerinin kendisine aktarılmasına razı olmak niyetinde değildi ve hemen ardından abartılı ifadelerden hiç hoşlanmadığını söyledi. Bayan Scamblesby'nin şaşkınlığı ancak o sırada yemeğin hazır olduğunu bildirmek üzere içeri giren Borrowdale'in girişiyle giderilebildi. Dük teyzesinin koltuktan kalkmasına yardım etti, Bayan Scamblesby Paisley şalını omuzlarına örttü, Bay Romsey yelpazesini ve retikülünü ona verdi ve bütün davetliler salona, oradan da yemek salonuna geçtiler.

Burada Dük masanın başında, oymalı büyük bir meşe sandalyede yerini aldı ve Lord Lionel da ayak ucundaki benzer bir sandalyeye kuruldu. Leydi Lionel yeğeninin otururken, Bayan Scamblesby ve Mr.

Romsey, aralarında sadece bir uşak olacak şekilde onun karşısına yerleşti.

Lord Lionel düzgün ve sade bir akşam yemeğinin savunucusu olduğundan, Sale Park'ta aile tek başına yemek yediğinde sadece iki çeşit yemek servis edilirdi. Bunlardan ilki bir kaplumbağa tenceresinden oluşuyor, balıkla birlikte servis ediliyor, ardından da bir geyik eti geliyordu. Rober soslu domuz pirzolası, yağda kızartılmış sığır filetosu, dana bonfile ve yer mantarı ve kızarmış jambon gibi çeşitli garnitürler sofrayı süslüyordu ama lord hazretleri orta halli bir siper kazıcısı olduğundan ve Dük'ün de iştahsızlığı dillere destan olduğundan, yemeğin hakkını veren tek kişi Bayan Scamblesby'ydi, ki o da (lord hazretlerinin yeğenine defalarca söylediği gibi) tüm fakir akrabalar gibi aşırı iştahlıydı.

İlk yemek sürüncemede kalırken, sohbet de sıradan bir hal almıştı. Dük yorgun görünüyordu; halası nadiren sohbet etme zahmetine katlanıyordu; Lord Lionel ise dalgın görünüyordu. Ancak ilk yemek alayla servis edilmeye başlandığında, kendini toparlayarak şöyle dedi: "Vay canına! Bu gece hepiniz çok sıkıcısınız!" Bu söz, doğal olarak, bir araya gelmiş olan topluluğu, sahip olabilecekleri herhangi bir konuşma fikrinden mahrum bırakmadı.

"Evet, Gilly!" dedi lord hazretleri, kimsenin yararlanmak istemediğini gösteren bir duraksamadan sonra. "Kendi adına söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Dük'ün gözlerinde hafif endişeli bir ifade belirdi. Bay Romsey nazıkçe, "Yorgun olduğunuzu sanıyorum, lordum," dedi.

"Hayır, hayır!" Gilly neredeyse bu suçlamadan çekinerek, "Hayır!" dedi.

Lord Lionel'ı yumuşatan bir etkisi oldu. "Yorgun mu? Neden hepinizin onu en ufak bir eforla hamile bıraktığınızı düşündüğünüzü bilmiyorum! Size söyleyeyim, genç bir adam için kendisinden böyle saçma sapan söz edilmesi çok can sıkıcıdır! Sıkıldın, Gilly! Evet, evet, bunu inkâr etmek için zahmet etmene gerek yok, çünkü buna şaşırıyorum! Oxford'dan birkaç arkadaşını seninle ava gelmeleri için davet etmeliydin. Burada tek başına sıkıcı bir iş yapıyorsun."

"Teşekkür ederim, çok mutluyum efendim!" Gilly kekeledi. "Siz, yani *biz* Sanırım sülün avı için birkaç parti davet etmişlerdir."

Lord Hazretleri hoşgörüyü, "Vay, vay, bu biraz ileriye görmek demek!" dedi. "Kasım ayına kadar büyük atış partilerine katılmayı pek istemeyeceksiniz!"

İkinci yemek burada ortaya çıktı ve yeni bir dizi gümüş tabak ortaya kondu. Birkaç güvercin ve bir tavşan ana öğeleri oluşturunuyordu, ama bunların yanı sıra bir miktar sebze ve aralarında Bayan Scamblesby'nin çok sevdiği Gateau Mellifleur'ün de bulunduğu çeşitli kremler, jöleler ve kekler de vardı.

Leydi Lionel soslu enginar diplerinden oluşan bir tabaktan kendine yardım etti. "Düşünüyordum da," dedi. "Eğer sen de istersen Gilly, yemekten sonra biraz whist oynayabiliriz. Bay Romsey'nin de bir el atmasını sağlayabiliriz. Eğer o istemezse, Amelia o kadar da kötü oynamaz."

Kocasını şarap kadehini aceleyle yere bıraktı ve nezaketten çok aceleyle Gilly'nin whist'ten hoşlanmadığını bilmesi gerektiğini söyledi. Sonra onun gözlerindeki quadrille'i fark ederek ekledi: "Ya da başka herhangi bir kâğıt oyununu. Ayrıca, Chigwell'in bu öğleden sonra postaneden postaları getirdiğini hatırladım ve Henry amcandan sana bir mektup var, Gilly. Yemekten sonra sana veririm."

Dük'ün eğlencesi bu şekilde sağlandıktan sonra Leydi Lionel, Lord Henry'nin Gilly'ye ne yazıyor olabileceğini merak etmekten başka bir şey yapmadan tembelliğe dalabildi. Bayan Scamblesby, sevgili Lord ve Leydi Henry Ware'i Sale'de görme mutluluğuna erişmeyeli uzun zaman olduğunu söyledi; Bay Romsey de Bay Matthew'un Oxford'da birinci sınıf öğrencisi olup olmadığını sordu.

Dük, "Hayır, üçüncü yılına giriyor," diye cevap verdi.

"Ama sanırım *bizim* üniversitede değil, lordum?" Bay Romsey şakacı bir tavırla.

Bay Romsey Balliol'da, Dük ise Christ Church'te okuduğu için, bu iyelik zamirinin, öğrencisinin sağlığını ve arkadaşlarını gözetmek için Oxford'a kadar ona eşlik ettiği anlamına geldiği düşünülebilirdi. Böyle bir düzenlemeden ancak hassas bir gencin çekebileceği kadar acı çekmiş olan Dük, bu hatırlatmayı o kadar rahatsız edici buldu ki, kaba bir karşılık vermek için dudaklarını kapatmak zorunda kaldı.

Lord Lionel kısaca, "Yeğenim Magdalen Koleji'nde," dedi. "Kardeşimi ve karısını burada görmediğime gelince, yazın bizimle altı hafta geçirdiler ve bütün çocukları da getirdiler.

Çok kolay! Cırcırböcekleriyle güney çimlerini biçtiler ve eğer *benim* oğullarım *olsalardı*-"

"Ama benden izin istediler efendim ve ben de verdim," dedi Gilly yumuşak bir sesle.

Lord Lionel sert bir sitemde bulunmak için ağzını açtı, kendini toparladı, tekrar kapattı ve hafif bir duraksamadan sonra şöyle dedi: "Burası sizin bahçeniz ve dilediğinizi yapabilirsiniz ama neye izin vermek üzere olduğunuzu anlayamıyorum!"

Dük'ün gözlerinde muzip bir gülümseme belirdi: Kirpiklerinin altından amcasına baktı ve cevap verdi: "Sanırım bunun nedeni benim de sık sık orada kriket oynamak istememdi."

"Evet! Gideon'la birlikte ülkenin en güzel çim alanlarından birini mahvetmenize izin verseydim, bugün bunun için bana teşekkür ederdiniz herhalde!" dedi Lord Hazretleri.

Bayan Scamblesby bu sırada kendi payına düşen Gateau Mellifleur'ü bitirmiş olduğundan, Leydi Lionel sandalyesinden kalktı. Dük onun düşürdüğü küçük eşyaları topladı, kapılar açıldı ve her iki hanımefendi de beyleri şaraplarıyla baş başa bırakmak üzere geri çekildi.

Örtüler kaldırıldıktan, kumaşlar süpürüldükten ve sürahiler masanın üzerine konulduktan sonra hizmetkârlar odadan çıktılar ve Lord Lionel kendisinin rahat, yeğeninin ise büyük bir rahatsızlık duyduğunu düşündüğü bir ortamda portosunun tadını çıkarmaya koyuldu. Arkasındaki ateş rahatsız edici derecede sıcak olmaya başlamıştı, sandalyesinin süslü oymaları arkasına yaslanmayı bir kefarete haline getiriyordu ve o şarabı sevmiyordu.

Lord Lionel, Dük'ün mülklerinden birinde yapılacak bazı iyileştirmelerden söz etmeye başladı. "Scriven'ı kendin görmelisin, Gilly," dedi. "Biliyorsun, bir yıldan kısa bir süre sonra her şeyin yönetiminin kendi ellerinde olacağını unutmamalısın. Mülklerinin tüm işleriyle ilgili bilgi sahibi olman konusunda çok endişeliyim."

Bay Romsey şarabını özenle yudumlarken, "Evet, evet!" dedi. "Bu çok doğru, ama ben buna pek inanamıyorum! Sevgili lordum, gerçekten de gelecek yıl yirmi beş yaşında olacaksınız! Daha dün gibi hatırlıyorum, sizin baş rehberiniz ve eğitmeniniz olarak seçildiğim için çok şanslıydım!"

"Akıllıca bir seçim yaptığımdan en ufak bir kuşku yok," dedi lord hazretleri nezaketle, "ama demek istediğim, yeğenim daha aylarca yol gösterilmeyi beklememeli. Binlerce sevimli özelliğin var Gilly, ama karakterin kararlılıktan yoksun!"

Dük bu suçlamayı reddetmedi. Bunun doğru olduğunu hissediyordu, ama amcasının sahip olduğu güçlü kişiliğe kendisi de sahip olsaydı, Sale'de yaşanacak acı dolu sahneleri düşününce ürpermesini güçlükle bastırabiliyordu. Kuzeni Gideon'da bu özellik bir ölçüde vardı ve bu özelliğiyle babasının saygısını kazanmıştı; ama Gideon her zaman gürbüz ve kavgacı bir çocuk olmuştu ve hassas sınırları pek yoktu. Dayak yemeyi de takdir edilmeyi olduğu kadar az önemsemişti. Dük bu iki kaderden hangisinden daha çok korktuğunu hiçbir zaman bilememişti. Neyse ki Lord Lionel onu oğluna gösterdiğinden çok daha nazik bir şekilde kullanmıştı, bu yüzden ondan gerçekten hiç korkmuyordu. Ama doğuştan gelen tatlı mizacı, tartışmalardan, yüksek ve öfkeli seslerden hoşlanmaması, amcasının katı kurallarının altında yatan, kendi çıkarlarına ve refahına duyduğu gerçek bağlılığın acınası takdiriyle birleşince, kuzeninin isyan edeceği yerde uysallıkla boyun eğiyordu.

"Ailenin reisi sensin, Gilly," dedi Lord Lionel. "Kendini savunmayı öğrenmelisin. Seni bu konuma getirmek için bir erkeğin yapabileceği her şeyi yaptım ama sen çok çekingensin."

Bay Romsey anımsayarak başını salladı. "Gerçekten de günümüzde Lord Dük'ün sahip olduğu avantajlarla övünebilecek çok az genç var," dedi. "Ama ben kendi adıma eminim ki, efendim, sizin aralıksız ilginize layık olduğunu kanıtlayacaktır."

Dük, çocukluğunun büyük bir bölümünü Bath yakınlarındaki evinde geçirdiğini, böylece oradaki sulardan yararlandığını; Oxford'da geçirdiği üç sıkıntılı yılı; Kıtada geçirdiği iki sıkıntılı yılı, kendisine at idaresini ve erkek sporlarını öğretmesi için maiyetine eklenen bir askeri beyefendiyi düşündü ve birdenbire, küçük bir konuda bile olsa, kendini savunmaya karar verdi. Sandalyesini geriye itti ve şöyle dedi: "Şimdi teyzemin yanına gidelim mi?"

Lord Lionel, "Gerçekten, Gilly, bardağımı henüz bitirmediğimi görmelisin!" dedi. "Sana yalvarırım, işleri aceleye getirme! Sen işaret vermeden önce topluluğun ayağa kalkmaya hazır olduğundan emin olmalısın."

"Özür dilerim efendim," dedi Dük, kendini savunmaya çalışmaktan vazgeçerek.

Bölüm II

Beyler nihayet hanımlara katıldıklarında, onları birinci kattaki güzel kabul odalarından biri olan Crimson Salonu'nda, ateşin önünde oturur buldular. Leydi Lionel birkaç çalışma mumu ve Bayan Scamblesby'nin üzerinde çeşitli renklerdeki ipeklere dikişler nakış çerçevesini getirtmişti. Hanımefendi nadiren bir saçak düğümlemekten daha yorucu bir işle meşgul olurdu, ama sürekli olarak nakışlarının kendisine getirilmesini isteyerek, ipekleri seçerek ve tasarımları eleştirerek, yorulmak bilmez bir işçi olduğuna kendini kolayca inandırabilir ve becerisiyle ilgili övgüleri büyük bir memnuniyetle kabul edebilirdi.

Bay Romsey ne kadar ilerlediğini görmek için Bayan Scamblesby'nin yanına gitti ve Leydi Lionel ona belki de onuncu kez bu çalışmanın Şapel için bir mihrap örtüsü olacağını söylerken, kocası Gilly'ye küçük amcasından gelen mektubu verdi ve Gilly mektubu incelemeyi bitirdiğinde kendisine verilmesini bekledi.

Gilly mektubu biraz şaşkınlıkla okudu. Tasarruflu bir zihne sahip olan Lord Henry, iletmek istediği bilgiyi tek bir çapraz kağıda sıkıştırarak bir ek masraftan kaçınmayı başarmıştı. Yeğenine, büyük kızının seçkin bir ailenin soyundan gelen biriyle nişanlanması yoluyla kurmak üzere olduğu çok arzu edilen bir bağlantıyı bildirmek için yazmıştı. Tek bir sayfaya bir dizi ayrıntı sıkıştırmayı başarmış ve önerilen ittifakın yeğeninin onayını alacağı umudunu dile getirerek yazısını bitirmişti.

Dük bu mektubu mekanik bir tavırla Lord Lionel' uzattı ve lord hazretleri mektuba göz gezdirerek şöyle dedi "Ha! Ben de şüphelenmişim! Yelverton'ın oğlu, ha? Okuldan çıkmamış bir ahmak için oldukça iyi!"

Dük, "Bunu bana söylemek için neden yazdığını anlayamıyorum," dedi.

Lord Lionel başını mektuptan kaldırıp kaşlarını çatarak onu uyardı. "Doğal olarak öyle yapacaktır! Bu çok uygun bir mektup. Elbette tebriklerinizi yazacak ve bu bağlantıdan çok memnun olduğunuzu söyleyeceksiniz."

"Ama benim memnun olup olmamam onun umurunda bile olmayacak," diye itiraz etti Dük, biraz da sabırsızlıkla.

"Lütfen bana bu garip huysuzlukları yapma!" diye yalvardı lord hazretleri öfkeyle. "İnsan sana söylenen hiçbir şeye kulak asmadığını sanıyor, Sale! Sana öteden beri ailenin reisi olduğunu ve bu şekilde davranmayı öğrenmen gerektiğini söylüyorum, sen ise şimdi bana amcanın senin onayına zerre kadar önem vermediği gibi saçma sapan şeyler söylüyorsun! Eğer konumunuzun gerektirdiği duygulardan bu kadar yoksunsanız, onun öyle olmadığını da anlamalısınız! Sana çok güzel bir mektup yazmış: tam da olması gerektiği gibi kendini ifade ediyor! İtiraf etmeliyim ki, o kız için böylesine uygun bir eş bulacağını düşünmemiştim - ama benim de tam olarak umursayacağım şey bu değildi."

Gilly mektubu tekrar eline alarak, "Hayır," diye onayladı. "Kuzenim daha on yedi yaşında bile değil, Alfred Thirsk'ün de kırk yaşında olduğundan eminim."

Lord Lionel, "Pekâlâ, pekâlâ, bunun bir anlamı yok!" dedi. "Asıl mesele şu ki, Yelverton'ların o soyundan hiç hoşlanmadım. Hepsinde lanet olası bir bayağılık var; yaşlı adam -Yelverton'ın babası demek istiyorum, hatırlamazsınız- zengin bir Cit'in mirasçısıyla evlendiğinde aileye girmiş. Yine de bu beni ilgilendirmez!"

Dük biraz şımarıkça konuştu: "Çok doğru, efendim, ama eğer benimse, sanırım amcama bu eşleşmeden hoşlanmadığımı söylemeliyim. Zavallı Charlotte! Eminim bunu isteyemez!"

Lord Lionel sesli bir şekilde nefes aldı. Güçlü bir çabayla kendini dizginleyen birinin sesiyle şöyle dedi: "Böyle bir terbiyesizlik yapmayacağınıza inanıyorum, Sale! Lütfen, senin yaşında genç bir adam bu konuda ne bilebilir ki?"

"Ama bana kendimi savunmayı öğrenmem gerektiğini söylemişsiniz, efendim," dedi Dük uysalca.

Lord Lionel sert bir sesle, "Seni temin ederim ki, Gilly, bu tür saçmalıklar hoşla gitme sınırını aşar!" dedi. "Amcanın bu derece düzgün mektubunun sadece bir formalite olduğunu çok iyi biliyor olmalısın."

Kendinizi çok yakışksız bir şekilde öne sürmeniz için bir bahane olarak algılanmamalı! Amcanızın yaÇında ve tecrübesinde bir adamın evini nasıl yönetmesi gerektiğini genç bir yeğeninden öğrenmesi ne güzel bir durum olurdu! Ona söylediğim gibi yazacaksın ve dikkat et, düzgün yazacaksın, karalayarak değil! Mektubu mühürlemeden önce görmeme izin versen iyi olur."

"Pekâlâ, efendim," dedi Dük.

Yeğenin gözlerindeki gülümsemeyi tamamen yok ettiğini anlayan Lord Lionel, daha nazik bir tonda konuşarak rahatladı: "Seni azarlamak zorunda kaldığım için üzüntüye kapılmana gerek yok, evlat. İşte, bu konuda daha fazla konuşmayacağız. Mektubu okuması için teyzene ver ve benimle kütüphaneye gel. Sana söylemek istediğim bir şey var."

Dük bu uğursuz sözleri duyunca son derece endişeli göründü, ama mektubu itaatkâr bir tavırla Leydi Lionel'e verdi ve amcasını giriş katındaki kütüphaneye kadar takip etti. Mumlar çoktan yakılmış ve ateş yakılmış olduğundan, bu görüşmenin önceden planlanmış olduğunu anladı. İçinden, kuzeni Gideon'un kendisine büyük bir endişeyle hediye ettiği purolardan birini yakmaya cesaret edebilmeyi dileyerek, bu görüşmeyi metanetle karşılamak için kendini hazırladı. Ama Lord Lionel, hem kaba ve pis bir alışkanlık olduğu, hem de ciğerlere aşırı derecede zarar verdiği gerekçesiyle sigara içme ahlaksızlığına şiddetle karşı çıktığı için buna cesaret edemedi.

"Otur, Gilly!" dedi Lord Lionel ateşe doğru ilerleyerek ve önünde en sevdiği pozisyonu alarak.

Bu emir, daha önce (vahşi bir aksanla verilen) dik durması ve ellerini arkasına koyması emrinden daha az sinir bozucuydu ama amcası tepesinde dikilirken alçak bir sandalyeye oturmak zorunda kalma ihtimali de neredeyse aynı derecede ürkütücüydü. Dük'ün endişeli bakışı daha da derinleşti ve oturmasına rağmen, bu bariz bir isteksizlikle oldu.

Enfiye çekmeyi tütün kullanımının getirdiği bayağı ve kirli alışkanlıklar arasında saymayan Lord Lionel, cömertçe bir tutam aldı ve kutusunu bir çırpıda kapattı. "Biliyor musun, Gilly," dedi, "amcanın mektubu oldukça iyi geldi."

Dük'ün gözleri hızla onun yüzüne kaydı. "Evet, efendim?"

"Evet, oğlum. Bir yıldan kısa bir süre içinde reşit olacaksın ve artık işlerini rahatça yoluna koymanın zamanı geldi."

Dük, midesinin çukurunda bir batma hissinin farkındaydı. Gözlerini amcasının yüzünde sabit tuttu. "Evet, efendim?"

Lord Lionel hayatında bir kez olsun konuşmasının konusuna hızlıca gelmeye isteksiz görünüyordu. Enfiye kutusunu tekrar açtı ve şöyle dedi: "Senin için her zaman elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım, evlat, bazen beni sert bulmuş olabilirsin-"

"Oh, hayır!" dedi Dük belli belirsiz.

"Böyle söylemene sevindim, çünkü seni çok severim Gilly, her zaman da sevmişimdir. Sağlığın ve içindeki neşesizlik dışında beni hiçbir zaman endişelendirmediğini söylemekten çekinmiyorum."

Dük, bir yanıt beklendiğini hissederek kekeledi: "Teşekkür , efendim!"

Lord Lionel övgüsünü hafifleterek, "Dilediğim kadar akıllı olduğunuzu söyleyemem," dedi, "ya da pek çok hatanız olmadığını, ama genel olarak zavallı babanızın, sizi bugün görecektik kadar yaşasaydı, oğlundan memnun olmayacağını sanmıyorum." Burada bir tutam daha enfiye aldı. Gilly söyleyecek bir şey bulamadığı için huzursuz bir sessizlik hüküm sürüyordu. Lord Lionel bunu bozdu. "Baban seni benim vasiliğime bıraktı," dedi, "ve sanırım bana açık olan her şekilde onun istekleri olduğunu bildiğim şeyi takip ettiğimi söyleyebilirim. Hatta sana Adolphus adını bile koydum," diye ekledi, içini hafif bir hüzün kaplamıştı, "gerçi bu yeni moda Alman isimlerinden biri ve hiç hoşuma gitmiyor. Yine de bu küçük bir şeydi ve seni hiçbir zaman bu isimle çağırmadığımı biliyorsun. Ve Henry amcanın senin eğitimine müdahale etmesine asla izin vermedim, çünkü o senin mütevellilerinden biriydi. Amcana karşı söyleyecek bir şeyim yok ve şüphesiz onun fikirleri kendi oğulları için çok iyi, ama benim için işe yaramayacaklar ve baban için de işe yaramazlardı ve binlerce yazık ki onun adı Güven'e dahil olmalıydı. Ama bunun için hayıflanmanın bir anlamı yok ve umarım kendi kardeşimle nasıl başa çıkacağımı biliyorumdur."

Dük, hatıralarından yola çıkarak, bu umudun yersiz olduğunu hissedemiyordu ama bunu söylemesi gerektiğini de düşünmüyordu. Bunun yerine ayırt edilemeyen bir mırıltı çıkardı.

"Sana bir çocuk gibi davranılması için hiçbir neden yok, Gilly," dedi Lord Lionel bir samimiyet patlamasıyla, "bu yüzden amcanın kararları hakkında çok kötü bir fikre sahip olduğumu senden saklamayacağım! Ama bilmelisin ki, babanın ve benim düşüncelerimi hiçbir zaman istediği gibi paylaşmadı ve o aptal kadınla evlendiğinde -ama bunun üzerinde durmak istemiyorum- ve eğer kibirli bir Metodist aileden gelen bir kadınla ittifak kurmayı seçtiyse ve mükemmel hale getirmek için elli yılını verdiği bir çimenliği mahvetmekten başka yapacak bir şey bir sürü kötü yeti\$mi\$ velet yeti\$tirdiye, eminim ki bu bana düşmez. Gerçi," diye ekledi uyarırcasına, "ona işin başında nasıl olacağını söylemiştim. Ama Henry hiçbir zaman kendisinden biraz daha bilge olduğu düşünülen kişileri dinleyen biri olmadı. Senin de aynı duruma düşmeyeceğine inanıyorum, Gilly."

Dük bunu yapmayacağına dair ona güvence verdi.

"Hayır, kafana birkaç doğru fikir soktuğumu sanıyorum," diye kabul etti amcası. "Ama bütün bunların sana söyleyeceklerimle hiçbir ilgisi yok!" Sert bakışlarını Gilly'nin donuk yüzüne dikti ve bir an sessiz kaldı. "Senin evliliğinden söz ediyorum, Gilly," dedi aniden.

Dük irkilerek başını kaldırdı. "Evliliğim, efendim!"

"Bunda şaşılacak bir şey yok elbette!" dedi Lord Lionel. "Sizin adınıza bazı düzenlemeler yaptığımı bilmediğinizi sanmıyorum. Çok sıradan bir işin gizlenebileceğine inanmıyorum ve gelecekteki rahatınız ve mutluluğunuzla, veraseti güvence altına almak gibi çok önemli bir sorun kadar ilgilendiğim için, size doğum ve servetin gerekli avantajlarının yanı sıra, gelecekteki yaşamınızda makul bir uyum şansı getirecek bir gelin seçmeye dikkat ettim. Umarım bu konuda, oğlum, kafamda sana aşılandığından hiç kuşku duymadığım tüm bu modern kavramlara sahip olduğumu fark edersin. Zihnimin geri dönülmez bir şekilde ilk ve en belirgin seçim üzerinde sabitlendiğini düşünmemelisin. Gözümün önünde birkaç genç kız vardı, ama sanırım onlar senin için uygun değiller ve reşit olur olmaz Leydi Harriet Presteigne'le evlenmeden başka bir fikir aklıma gelmeyeli birkaç yıl oldu."

Dük aniden ayağa kalktı ve biraz telaşla şöyle dedi: "Evet-hayır! Benim için bilinmeyen bir şey değildi. Ama veliahtlık tehlikede olamaz, efendim,

kuzenim Gideon ve Henry Amcamın beş oğlu-"

Lord Lionel öfkeyle, "Bana Henry amcamın oğullarından söz etme!" diye emretti. "Eğer hepsi de en büyüklerinin peşinden gidecekse, ki duyduğuma göre o sonsuza dek utanç verici bir belaya bulaşacakmış, ki öyle olacağından hiç kuşum yok, çünkü bir Metodist'le evlenecek bir adamdan ne beklenebilir ki?" "Onlardan birini burada, ayakkabının içinde bir an bile görmeyi düşünmene şaşırdığımı söyleyebilirim!"

"Ama ben onları kendi ayakkabılarımın içinde görmemeliydim," dedi Dük makul bir şekilde. "Ve gerçekten, biliyorsunuz, efendim, Mart'ın başına gelenlere utanç verici denemez! Ve her halükarda Gideon'un benim yerimi benden çok daha iyi dolduracağına eminim. Şüphesiz-"

Lord Lionel en sert sesiyle, "Bunu aklından tamamen çıkarabilirsin!" dedi. "Beni anla, Gilly, oğlumu senin yerinde görmeyi hiç düşünmedim ve hiçbir şey beni sonunda bunun olacağını bilmekten daha fazla üzemez! Gideon'un da benimle aynı duyguları paylaştığını söylemeye cüret ediyorum. Sana ne düşündürmüş olabilir bilmiyorum-"

"Yok! Oh, yok!" Gilly telaşla konuştu. "Ben sadece bu kadar çabuk evlenmemin *gerekli* olmadığını söylemek istemiştim!"

"Bu kadar çabuk mu?" diye tekrarladı amcası kaşlarını kaldırarak. "Sevgili oğlum, bu beş yıldır Ampleforth'la aramızda her zaman anlaşılan bir şeydi! Genç hanımın kendisinin de bunun farkında olduğundan hiç kuşum yok, çünkü annesi çok sağduyulu bir kadındır ve kızı işgal edeceği konuma hazırlamayı kendine iş edinmiştir."

Dük şaşkın bir sesle, "Harriet'in kendisinin bunu bildiğini mi düşünüyorsunuz?" dedi.

"Elbette. Neden olmasın ki?" diye cevap verdi amcası. "Eğer kafanda romantik bir düğünce varsa, bundan kurtulmanı tavsiye ederim evlat. Romantik düğünceler değersiz bir romanda çok iyi işe yarar ve sosyetenin daha alt tabakaları arasında yanlış, ama bizim düzenimizdeki insanlar için değildir ve buna güvenebilirsiniz. Evet, evet, benim çok duygusuz olduğumu düşünüyorsunuz, ama sözde bir aşk eğleşmesinden kaynaklanan mutsuzlukları, bu dünyadaki başka herhangi bir nedenden kaynaklanan mutsuzluklardan daha fazla gördüğümü söylediğimde bana inanabilirsiniz. Yemin ederim ki, yirmi dört yaşında ve saçma sapan şeylerle dolu kafanızla, size neyin uygun olacağı konusunda benimkinin yarısı kadar bile fikriniz yok."

var. Ama sakın Gilly, seni en ufak bir hoşnutsuzluk duyduğun birine bağlayacağımı sanma! Teyzenle benim Ampleforth'ları Sale'e davet etmek için her fırsatı değerlendirdiğimizi fark etmemiş olamazsın. Seni onları ziyaret etmen için teşvik ettim ve sen de Ampleforth'un davetlerini kabul etmekten geri kalmadın. Seni dikkatle gözlemlemeyi kendime iş edindim ve Leydi Harriet'e karşı tamamen ilgisiz olduğunu öğrendiğimde şaşıracağımı itiraf etmeliyim."

Dük bir sandalyenin arkasına tutundu. Doğal halinden daha da solgun görünüyordu ve son derece mutsuzdu. "Hayır, gerçekten! Dük'e büyük saygı duyuyorum.

- "O her zaman çok cana yakın olmuştur ama evlilik!"

"Hadi ama Gilly!" dedi Lord Lionel biraz sabırsızca, "bana bu soruyu hiç düşünmediğini söylemek istemezsin herhalde! Bu işin ayarlandığını çok iyi !"

"Evet," dedi Dük boş bir ses tonuyla. "Evet, biliyordum. Sadece umuyordum, sanıyordum ki-"

"Peki, ne düşündünüz ve ne umdunuz?"

"Bilmiyorum," dedi Dük çaresizce. "Sadece belki bir şey olur -ya da başka bir adam teklif eder- ya da henüz olmayabilir!"

Amcası ona kurnazca baktı. "Başka bir kadına *meylin* mi var, Gilly?" diye sordu.

Dük başını salladı.

"Ben de öyle sanıyordum, çünkü siz hiç iç etek giymediniz, ama yanıldıysam bunu bana söylemekten çekinmeyin." Bekledi ama Dük yine başını sallamakla yetindi. "O halde sorun nedir? Bana karşı açık olun, yalvarırım!"

Dük mendilini çıkarıp dudaklarına bastırdı. "Pek bilmiyorum. Harriet'i kötüleyecek bir şey söylemek istemem! Çocukluğumuzdan beri ona hep aşırı derecede bağlandım. Sevecen ve yardımsever olan her şey onda var. Gerçekten de çok uyumlu ve iyi huyludur, ayrıca çok da güzeldir, ama evleneceğim zaman kendime bir eş seçmem gerektiğini düşünmüştüm, aşık olabileceğim bir hanımefendi, efendim!"

"Oho! İşte yüksek bir uçuş!" dedi amcası, oldukça eğlenerek. "Peki bu güzel bayan nerede?"

"Biriyle tanışmadım. I-"

"Bunu duyduğuma sevindim, çünkü eğer bir şeye diğerinden daha fazla güvenilecekse, o da onun uygun olmayacağıdır! Hepimizin gençlik hayalleri var, Gilly, ama hayatımızı bunlara göre şekillendirmek doğru olmaz. Şimdi, sen bir okul çocuğu değilsin. Biraz dünyayı gezdin: Bunu yapmana özen gösterdim. Saray'da takdim edildiniz, Meclis'te yerinizi aldınız, seyahat ettiniz, Londra'da bir sezon geçirdiniz. Eğer bir kadına bağlanmış olsaydınız, bu beni hiç şaşırtmazdı ve eğer sevginiz uygun bir nesneye sabitlenmiş olsaydı, beni mantıksız bulmazdınız. Ama çok sayıda genç kızla tanışmış olmanıza rağmen, hiçbirisi sizin ilginizi çekmeyi başaramadı. Seni Ampleforth'la bu noktaya gelmeye teşvik etmekle, kendi kararını verecek zaman bulamadan seni evliliğe bağladığımı düşünmüyorum."

"Yani hiçbir zaman bir kadına karşı -bir kadına karşı hissettiğimden- daha güçlü bir bağlılık hissetmeyeceğimi mi söylüyorsunuz?"

"Sevgili Gilly, bu izinsiz aptallık yapmaktır! Açıkçası, aklındaki tutkunun evlilikle pek ilgisi yok. Nefret ettiğin bir kadınla birlikte yaşamak zorunda kalmanın üzücü bir kader olacağını kabul ediyorum, ama bunu düşünmemize gerek yok. Leydi Harriet'e karşı kayıtsız olmadığınızı siz de itiraf ediyorsunuz. Bir kadın için, onun üstün bir anlayışa sahip olduğuna inanıyorum. Mizacı çok sevimli ve eğer onda neşesizlik olduğunu söylüyorsanız, size kendinizin de çok tuhaf mizaçlara sahip olduğunuzu ve sizin duygularınızın çoğunu paylaşacağına ve sizi memnun etmeye çalışacağına inandığım sakın bir kızdan ziyade daha canlı bir kadınla daha az mantıklı bir rahatlık bulacağınızı belirtmek isterim."

"Ah, evet, evet!" diye araya girdi Gilly. "Ama-"

Lord Lionel elini kaldırdı. "Hayır, sana söyleyeceklerimi dinle evlat! Bu vesileyle duygularına karışmadığımı sanıyorsun ama yanılıyorsun. Sana karşı açık olacağım. Leydi Harriet'te, sizden vermeye meyilli olduğunuzdan daha fazlasını bekleyen bir eş bulmayacaksınız. Kendisi çok iyi yetiştirilmiş bir kızdır; ve bir yandan Sale Düşesi olarak

Edepli ve sağduyulu olduğunuzda, her zaman onun yanında olmanızı beklemeyecektir. Eğer bir metrese binmeyi tercih ederseniz, başka bir yöne bakmayı bilecek ve daha az soylu bir kadının size yöneltebileceği suçlamalarla yüzleşmek zorunda kalmayacaksınız. Kısacası, başında sevimli bir kadının bulunduğu, iyi idare edilen bir eviniz olacağından emin olabilir ve bu sayede istediğiniz romantik hayallere dalabilirsiniz."

"Harriet'in benimle -ya da bir başkasıyla- evlenmeyi böyle duygularla mı düşündüğünü sanıyorsunuz, efendim?" dedi Gilly, sönük bir sesle.

"Augusta Ampleforth'u yirmi yıldır her zaman tanıdım," diye cevap verdi Lord Lionel, "Harriet'in kafasını romantik şeylerle ve saçmalıklarla doldurmasına izin verildiğinden hiç korkmuyorum. Leydi Ampleforth'un bazı hataları olabileceğini söyleyebilirim-"

"Onu her zaman tanıdığım en duygusuz kadın olarak düşünmüşümdür!" dedi Dük.

"Vay, vay, şimdi yine yüksek iplerdesiniz! Hırslı bir kadın ama yine de çok sağduyulu!"

Dük sandalyenin arkalığını bıraktı ve odada bir tur attı. Belli ki tedirgindi, amcası da birkaç dakika dolaşmasına izin verdikten sonra şöyle dedi "Madem bu kadar hoşlanmıyorsun, Gilly, bunu bana daha önce söylemeliydin. Bu saatten sonra geri adım atmak, vazgeçmek kadar kötü olur."

Dük şaşkın yüzünü ona doğru çevirdi. "Oh, hayır, kesinlikle olmaz!"

"İki aile arasında birkaç yıldır anlaşmaya varıldı ve duyduğuma göre nişanınızın duyurulması bekleniyor."

Dük dehşete düşmüş görünüyordu. "Ama bu olamaz! Harriet'e asla tek bir kelime bile söylemedim ya da kimseye sevgimin sabit olduğunu düşünmesi için en ufak bir neden vermedim!"

"Sevgili oğlum, bizim dünyamızda bu işler genellikle bilinir. Ampleforth, Harriet'in eli için yapılan bir teklifi çoktan reddetti ve hanımefendinin yurtdışına bir iki ipucu bırakmış olacağından hiç şüphem yok. Senin muhteşem bir evlilik ödülü olmadığını iddia etmek büyük bir aptallık olur, Gilly, bu yüzden kendimizi bu konuda herhangi bir saçmalığa kaptırmayacağız. Aslında,

Devonshire dışında -ki o da otuzuna yaklaşmış olmalı ve artık bekârlığa veda etmiş gibi görünüyor, üstelik son derece sağır- size denk birini tanımıyorum. Emin olun, Augusta Ampleforth arkadaşlarına -elbette çok gizli bir şekilde- kızı için bu kadar büyük beklentileri olduğunu söylemenin cazibesine karşı koyamayacaktır. Tanıdıkları onu kıskanıyor olmalı!"

Dük bir elini güzel saçlarının arasından geçirdi. "Bundan hiç haberim yoktu! Ampleforths-Harriet'in benim kendimi açıklamamı beklediğini mi söylüyorsunuz?"

"Hayır, öyle demiyorum," diye cevap verdi Lord Lionel. "Aslında Ampleforth'a senin çok erken bir yaşta hayata atılmanı istemediğimi söylemiştim. Sağlığın çok belirsizdi ve seçimini yapmadan önce etrafına bakman için zamanın olmasını istedim."

"Benim seçimim!" Gilly boşaldı. "Görünüşe göre hiç seçeneğim yok, efendim!" "Kesinlikle hiç seçim yapmadın," dedi amcası kuru bir sesle.

Yenilmiş bir sessizlik oldu. Birkaç dakika sonra Gilly şöyle dedi: "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Ampleforth'u ve Harriet'i de görmeliyim. Benden gerçekten de bir teklif beklediğine ikna olana kadar... Onu görmeliyim!"

"Babasıyla konuşmadan olmaz!" diye haykırdı Lord Lionel. "Oh, hayır!"

Gilly bitkin bir halde, "Hayır!" dedi.

"Acele etmenize gerek yok," dedi Lord Lionel. "Sanırım Ampleforth'lar şu anda Londra'dalar, ama sanırım her an taşraya doğru yola çıkabilirler. Ampleforth sizi *partilerinden* birine davet edecektir ve o zaman-"

"Hayır, hayır, onu şehirde ziyaret etmeyi tercih ederim!" dedi Gilly. "Ben de kuzenimi görmeye gitmeyi düşünüyordum. Eğer itirazınız yoksa, efendim, öyle yapacağım."

"İtiraz mı! Neden her zaman yapmak istediğin şeye karşı çıkacağımı sanıyorsun, Gilly?" diye sordu Lord Lionel. "Ama bu mevsimde Londra'yı çok az insanla dolu bulacaksın, ayrıca senin için sisleri sevmediğimi de itiraf etmeliyim, yakında sisler başlayacak, biliyorsun. Yine de birkaç günlüğüne gitmek isterseniz bunu pekâlâ ayarlayabiliriz. Scriven'a bir telgraf göndererek Sale House'u sizin için hazır tutması konusunda uyaracağım. Romsey size eşlik edebilir ve-"

Dük umutsuzca, "Yalnız gitmek istiyorum, hem de bir otele!" dedi.

"Tek başına ve bir otele!" diye tekrarladı amcası şaşkınlıkla. "Bir dahaki sefere kasabaya posta arabasıyla gitmek istediğini söyleyecekler bana!"

"Hayır, posta arabasıyla seyahat etmek istemiyorum ama Romsey'i de istemiyorum!"

Lord Lionel spekülatif bir tavırla ona baktı. "Şimdi, ne gibi bir yaramazlık peşindesin, Gilly?" diye sordu, hoşnutsuz değildi. "Kasabada tırmıkçılık mı yapacaksın?"

Dük yapmacık bir tavırla gülümsedi. "Hayır, efendim, ama Romsey'i çok sıkıcı buluyorum ve eminim o da beni çok sıkıcı bulacaktır, çünkü Gideon'u çok görmek istiyorum ve biliyorsunuz ki onlar asla anlaşılamazlar! Manton'lara ateş edebilirim, ayrıca Tatt'lara da bakabilirim diye düşündüm ve bu tür şeyler Romsey'in tarzına hiç uygun değil."

"Hayır, çok doğru," diye onayladı Lord Lionel. "Demek başka bir at almak istiyorsun, öyle mi? Ne istiyorsunuz? Biraz aslan kesilmek için gösterişli bir şey, ha? En iyisi Belper'ı bul ve seninle gelmesini iste. Bir atı kendi başına değerlendiremeyeceğini söylemek istemem ama Belper sana tavsiyelerde bulunabilir."

Dük, papaz hocasının arkadaşlığından kurtulduğu için o kadar minnettardı ki, diğer ayı liderinin üzerine salınmasına itiraz ederek konumunu tehlikeye atamazdı. Yüzbaşı Belper at seçimi konusunda onu geçersiz kılabilirdi ama ahlak dersi verecek gibi görünmüyordu ve eski öğrencisiyle aynı çatı altında kalmayacağı için onun hareketlerini sıkı bir gözetim altında tutamayacaktı.

Lord Lionel, "Scriven'a söyle, ihtiyacın olan parayı Child's'tan alsın," dedi. "Bu konuda kendini sıkıntıya sokmana gerek yok. Ama bir otelde kalmaya gelince, kesinlikle olmaz, Gilly! Clarendon'da bile çarşafı havalandırma biçimlerine kefil olamam ve kendinize ait çok iyi bir eviniz varken onu kullanmamak saçmalığın doruk noktası olur. Borrowdale senden önce Londra'ya gidebilir-"

"Çok fazla eğlenmek niyetinde değilim. Borrowdale'in sizinle kalması gerekmez mi efendim?" dedi Dük.

"Yardımcı uşakla çok iyi anlaşacağız. Doğal olarak Borrowdale ve Chigwell de seninle geliyor. Sale House'da sadece iskelet bir kadro tuttuğum için beni suçlamamalısın, Gilly. Sen henüz reşit değilken, servetini, evlendiğin zaman da devam ettirmek zorunda olduğun gibi, birkaç kurumu ayakta tutmak için çarçur etmeyi uygun bulmazdım.

Ve Londra'da o kadar az yaşadınız ki, buna değmezmiş gibi göründü- Ama bunların hepsine birazdan bakmalıyız. Bu da aklıma başka bir şey getiriyor! Evlilik anlaşmasını Ampleforth'la konuşmana gerek yok, biliyorsun. Senden bunu beklemeyecektir. Yaşınız tutuyor ama bu tür konuları bana bırakırsanız çok daha iyi edersiniz."

"Evet," dedi Dük.

"Kuzeninle birlikte olmana diyecek bir şeyim yok, hatta umarım onunla olabildiğince çok görüşürsün, ama kendini o askeri grubun içine çekme, evlat! Gideon senden daha yaşlıdır ve çizgiyi koruyacağına güvenilebilir, ama aralarında öyle hızlı adamlar var ki, senin onlarla fazla serbestçe ilişki kurmanı istemem. Ve bu tür bir topluluğun seni nereye götüreceğini asla bilemezsin! Park gönüllüleri ve yarı maaşlı memurlar, davetiye bekleyenler: bu tarz kurbağa yiyciler! Bu sizin için hiçbir şekilde iyi olmayacaktır."

"Hayır," dedi Dük.

"Ve eğer tavsiyemi dinlersen, Gilly, Gaywood'a karşı biraz dikkatli olursun!" diye ekledi lord hazretleri. "Duyduğuma göre çok çılgınca davranıyormuş ve senin onun kız kardeşiyle evleneceğini bir kez aklına koyarsa, senden borç para ya da buna benzer bir şey almaya çalışmazsa kendimi hayretler içinde hissederim. Size dikte etmek istemem, dikkat edin! Ama eğer seni bu zararlı kumarhanelerden biriyle tanıştırmaya kalkarsa, sakın onunla gitme!"

"Hayır," dedi Dük.

"Pekala," dedi Lord Hazretleri, saate bakarak, "şu anda size söylemek istediğim başka bir şey olduğunu sanmıyorum ve Borrowdale'in birkaç dakika içinde çay tepsisini getireceğini görüyorum. En iyisi geri dönüp teyzenin yanına gidelim." Yeğenine nezaketle başını salladı ve biraz yanlışı ama büyük bir neşeyle ekledi: "Birlikte rahat bir nesir okuduk, değil mi?"

Bölüm III

Dört gün sonra Sale Dükü, Midlands'daki Sale Parktan Londra'ya gitmek üzere yola çıktı.

Şahsını ve eşyalarını olası haydutlardan korumak için atlılar. Onu uşağı takip ediyordu, bagajlarla dolu ikinci bir arabadaydı; önünde de kâhyası, uşağı, baş seyisi ve amcası ve kâhyası tarafından onun rahatı için kesinlikle gerekli olduğu düşünülen birkaç yardımcı vardı. Metropolis'i ziyaret etme kararının ertesi günü, bir uşak Londra'ya gönderilmiş ve temsilcisini yaklaşan varışından haberdar etmişti. Adam yanında, Lord Lionel'in yarı maaşlı subay Yüzbaşı Horace Belper'a gönderdiği ve bu beyefendinin Majesteleri'nin ihtiyaç duyabileceği her türlü tavsiye ve yardımı yapmasını isteyen bir mektup taşıyordu; böylece Dük'ün Yüzbaşı'nın ziyaretinden kaçma planları daha başlangıçta suya düşmüş oldu. Amcası, teyzesi, papazı ve yaşlı hemşiresi tarafından uğurlanmıştı. Teyzesi ve hemşiresi veda öğütlerini, en ufak bir iç rahatsızlığı şüphesinde James'in Tozlarını almasını, nemli çoraplardan ve aşırı zengin yiyeceklerden sakınmasını ve üşütecek olursa Grosvenor Sokağı'nın seçkin doktoru Dr. Baillie'yi çağdırmaktan çekinmemesini hatırlatmakla sınırlamışlardı. Papazı ona, Kraliyet Cemiyeti'nde Marquis de Laplace tarafından yakın zamanda ortaya atılan Nebüler Hipotezin Gelişimi üzerine verilecek bir konferansa katılma fırsatını kaçırmamasını tavsiye etti. Amcası, diğer iyi dilekte bulunanlara, Londra'ya zevk ziyareti için yola çıkan hiçbir gencin bu tür aptalca tavsiyeler almak istemediğini söyledikten sonra, Fransız tehlikesine karşı dikkatli olmasını, seçkin bir topluluk dışında bیلardo ya da herhangi bir toplulukta rulet oynamamasını ve dışçısını ziyaret etmeyi ihmal etmemesini söyledi.

Bu uğurlamadan güç alan ve kendisine verilen tüm nahoş emirleri yerine getirmesi için onu ikna etmek üzere elinden geleni yapacak en az bir kişi olduğunun farkında olan Dük, Sale Park'tan kederli ve pek çok isyankâr düşüncenin kurbanı olarak ayrıldı.

Yolculuğun ilk yarısında, akrabalarını Çağdırtmak ve kafalarını karıştırmak için birtakım imkânsız planlar kurarak hayal dünyasını Çımarttı, ama bunların saçmalığını anladığı anda kendisiyle eğlenmeye bağladı ve hiçbir zaman kalıcı olmayan kötü mizacı ortadan kalktı. Amcasının otoriter tavırlarından rahatsız olabilirdi ama ona kıyamazdı. Kendisi gibi gelecek vaat etmeyen bir örneği yetiştirmenin gerçekten de yıpratıcı bir görev olduğunu düşündü ve belki de yüzüncü kez Çuna karar verdi

aynı zamanda nankör bir görev de olmamalıydı. Lord Lionel geçmişte sert bir vasi olmuş olabilirdi; katı, eski moda fikirlere bağlı olabilir ve bunlara uyulması için ısrar edebilirdi; sık sık aşırı endişeli olabilir ve kısıtlamalar ve yasaklarla vesayetini kızdırmış olabilirdi; ama Dük, onun başından beri en yüksek ilkelere göre hareket ettiğini ve ona karşı belki de kendi oğluna duyduğu kadar derin bir sevgi beslediğini iyi biliyordu. Ona kesinlikle çok daha fazla özen göstermiş ve daha fazla tarafgirlik yapmıştı. Dük, kendisinden daha büyük ve daha girişken olan kuzeninin çeşitli maceralarını anımsadıkça kendi kendine gülümseyerek, çocukça kaçışlarının suçunu Gideon'un çektiğini, bunda da haklılık payı olduğunu düşünüyordu. Gideon Eton'a gönderilmişti, ama Lord Lionel hasta yeğenini devlet okulu hayatının zorluklarına maruz bırakmaya cesaret edememiş, onun için bir özel öğretmen ve Fransız dans hocasından kendini savunma sanatı profesörüne kadar pek çok misafir eğitmen tutmuştu. Gilly'yi Bay Romsey'nin himayesi altında Oxford'a göndermesine neden olan şey güvensizlik değil, endişeydi ve Gilly ne yazık ki (Lord hazretleri ihmal yüzünden olduğuna inanıyordu) onu neredeyse öldürecek olan bir akciğer iltihabına dönüşen bir soğuk algınlığı geçirmişti. Bundan sonra onu Oxford'a tek başına göndermek söz konusu olamazdı.

Yalnızca, Kıta'da birkaç yıl geçirmemiş hiçbir beyefendinin yarı eğitilmiş sayılamayacağına dair inatçı inancı, Lord Lionel'i, yeğenini Oxford'dan geldikten sonra seyahatin tehlikelerine maruz bırakma riskini almaya ikna etmişti. Ama Fransa'yla yapılan uzun savaş Waterloo'daki görkemli çarpışmayla sona erdiğinden (Gideon bu çarpışmada babasını pek de endişelendirmeyen bir yara almıştı), Kıta yeniden İngiliz gezginlere açılmıştı ve Lord Lionel, Gilly'yi kendi gençlik günlerinin Grand Tours'una olabildiğince yakın bir tura göndermeye kararlıydı. Bu amaçla, Dük'e Fransa, İtalya ve Almanya'nın savaş nedeniyle harap olmamış bölgelerinde rehberlik etme görev ve sorumluluğunu Bay Romsey ile paylaşması için Yüzbaşı Belper'ı görevlendirdi.

Dük, Lord Lionel'in kendisine tüm erkeklik egzersizlerini öğretmesi için Yüzbaşı Belper'ı seçerken, onun üzerinde otorite sahibi olacak kadar yaşlı olsa da, ona arkadaşlık edemeyecek kadar yaşlı ya da ağırbaşlı olmayan birinin sorumluluğuna vermek istediğinin farkındaydı. Ne yazık ki, sakın genç asilzade, blöf yapan askerle çok az ortak noktası olduğunu fark etti, bazen

Ondan neredeyse hiç hoşlanmıyordu ve ona Bay Romsey'e gösterdiği nazik nezaketten fazlasını göstermiyordu. İki yılını yurt dışında geçirmişti ve bu süre pek keyifli geçmemiş olsa da sağlığını iyileştirdiği kesindi. Bazen Lord Lionel'in Bay Romsey ve Yüzbaşı Belper'a verdiği çelişkili emirleri yerine getirme görevini iki kişinin nasıl üstlenebildiğini merak ediyordu. Onlara, sorumlularının dile getirebileceği her türlü makul isteği yerine getirmelerini emretti; Lord Dük'e ekonomi okumayı öğretmeleri ve onu hiçbir şekilde parasız bırakmamaları konusunda uyardı; onu şımartmalarını yasakladı, ancak ziyaret edebilecekleri herhangi bir kasabadaki en iyi doktorun adını ve yönünü öğrenmelerini, Lordumun akşam yemeğinden sonra tenis oynamasına veya ata binmesine asla izin vermemelerini veya egzersiz yaptıktan sonra kıyafetlerini değiştirmeyi ihmal etmemelerini emretti. Onu topluma serbestçe karışması için teşvik edeceklerdi, ancak en yüksek *tondan* olmayan tanındıklar edinme tehlikesi altında görüldüğü herhangi bir kasabadan derhal uzaklaşacaklardı. Kumarın gizemlerini öğrenmesi sağlanacak ama Palais Royale'den uzak tutulacaktı. Onun bir okul çocuğu değil, genç bir adam olduğunu unutmayacaklar ve gezilerinin her ayrıntısından Lord Hazretlerini haberdar edeceklerdi.

Dük, genel olarak bakıldığında pek de kötü idare etmediklerini düşünüyordu. Bay Romsey, Lordumun talimatlarına uyma konusunda daha gayretliydi ama Kaptan Belper, yabancı bir kıyıya ilk kez ayak basan genç bir beyefendi için daha iyi bir rehber olmuştu. Karşılıklı olarak birbirlerine düşman oldukları ve ayrıca birbirlerini çok kıskandıkları için, sorumluları diğerinin kararına karşı çıkmak istediğinde birinin desteğini kazanmakta fazla zorluk çekmemişti.

Seyahatinden dönen Dük, amcasının Bay Romsey'i Sale'e papaz olarak atama önerisi karşısında oldukça şaşırılmıştı. Hocasından hoşlanmıyor değildi, ama sonunda ondan kurtulmayı umuyordu ve kendisine armağan edilen çok sayıdaki konuttan birinin ona verileceğini sanıyordu. Ama Lord Lionel bunların hiçbirinin boş olmadığını, uzun yıllar papazlık yapmış olan yaşlı Bay Gunnerside öldüğünde, Romsey'nin yıllarca yaptığı sadık hizmetlerin ödülü olarak bu makamı doldurabilmesi için bilerek boş bıraktığını söyledi. "Nankörlük etmek istemezsin, Gilly," demişti lord hazretleri.

Hayır, Gilly nankörlük etmek istememişti ve Bay Romsey papazlık görevini almıştı ve belki de birkaç yıl sonra patronunun bir zamanlar öğrencisi olduğunu unutabilirdi. Kuzeni Gideon, "Tanrı aşkına, Adolphus, şu huysuz ihtiyar budalaya haddini bildir!" diye yalvardı.

Ama Dük, kendisine iyilikten başka bir şey dilemeyen insanları aşağılamaktan hoşlanmazdı ve hayattaki durumları, patronlarının küçümsemelerini karşılık vermeden kabul etmelerini gerektiren kişilere karşı nazik olmaktan başka bir şey yapamayacak kadar duyarlıydı.

Gideon, "Adolphus, Nettlebed gibi çağdışı bir uşağı çalıştırmaya devam edemezsin!" diye çıkıştı. "Onu emekliye ayır, çocuğum, onu emekliye ayır!"

"Yapamam!" dedi Dük umutsuzca. "Bu onun kalbini kırar!"

Gideon çarpık bir gülümsemeyle, "Hiç kimsenin duygularını incitmeyi kendine yediremiyor musun, küçüğüm?" diye sordu.

"Bana bağlı olan insanların duyguları değil," diye yanıtladı Gilly basitçe.

"O zaman senin için hiç umut yok!" dedi kuzeni.

Gilly ne yazık ki ona inanmaya meyilliydi.

Ve şimdi Dük'ün duygularını incitmeye kıyamadığı kişiler listesine bir yenisi daha ekleniyordu. Müstakbel gelininin kendisinden hoşlanıp hoşlanmadığını bilmiyordu ama nazik ve utangaçtı ve eğer amcasına inanılacak olursa, kendisini bir Düşes yapması için ona güveniyordu. Dük, bazı sosyal gerçekleri özümsemeden çeşitli kulüplere üye olmamış ve bir Londra sezonuna katılmamıştı. Leydi Harriet'in kendisine koca bulma şansının White's'ta serbestçe bahis konusu edildiğinden pek şüphesi yoktu ve onun tüm umutlarını boşa çıkarmanın, onu şehirdeki her kötü huylu nüktedanın hedefi haline getirmenin bir beyefendiye hiç yakışmayacak bir davranış olacağını fark etti.

Kederli ruh hali daha da derinleşti. Şezlongunun bir köşesine uzanmış, gözleri postilyonların sallanan formlarında, Leydi Harriet hakkında düşünmeye çalıştı ve bunu yapmakta zorlandı. Kız o kadar iyi yetiştirilmiş, son yıllarda o kadar özenli bir Çekilde gözetim altında tutulmuştu ki, adam onun hakkında pek fazla şey bildiğini . Kendi ailesiyle ailesi arasında pek çok ilişki olmuştu; Leydi Harriet sık sık Sale Park'ta ya da

Cheyney, Bath yakınlarındaki evi; çocukken onu çok sevmiştii, hatta tanıdığı daha iddialı çocuklardan bile daha çok sevmiştii. Ondan hâlâ çok hoşlanıyordu, ama bir zamanlar sahip oldukları kolay ilişki son zamanlarda azalmıştı, belki de her ikisi için belirlenen geleceğin kendi bilincinden, belki de hanımefendinin artan utangaçlığından. Onunla operaya gitmiş, Almack's'ta dans etmişti; onunla konuşmak tanıdığı diğer kadınlarla konuşmaktan daha kolaydı; ama o kendi seçtiği gelin değildi ve bu hayali genç kızın biri olabileceği net bir fikri olmasa da, zavallı küçük Harriet'e benzemediğinden emindi.

Ama doğal olarak, kusursuz bir soydan gelen bir hanımla evlenmesi gerektiğini bildiği için, Harriet'in ona, kendi grubundaki diğer evlenilebilir genç kadınlardan kesinlikle daha uygun olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Ne var ki bütün bunlar çok sıkıcıydı ve deyim yerindeyse, ailesinin itibarını zedelemek gibi en ufak bir hırsa kapılmadan, beşikten beri tanıdığı bir hanımla değil de kendisine bir eş bulabilmeyi diliyordu.

Morlar içinde doğmayıp da oldukça önemsiz biri olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etti - elbette çok düşük bir dereceden değil, çünkü bu kesinlikle rahatsız edici olurdu. Örneğin çatısı akan Thatch End Kulüpleri'nde yaşamak zorunda kalabilirdi; ya da basın çetesi tarafından kapılabılırdi; hatta belki de (her zaman olduğu için) bir baca temizleyicisinin kölesi olabilirdi. Bir süpürgecinin çırağı olmaktansa yedinci Sale Dükü olmak daha iyiydi kuşkusuz, ama Nowhere in Particular'dan sade Bay Dash olmanın bu görevlerden herhangi birine tercih edileceğini düşünmeye çok meyilliydi.

Sade Bay Dash'in hayatını hayal etmeye başladı ve arabası Curzon Sokağı'ndaki evinin ön avlusuna girdiğinde, biraz bilgisizce de olsa hâlâ hoş bir hayalin içinde kaybolmuştu.

Bir gümbürtüyle yeryüzüne indi. Bay Dash, şehrin sakin bir köşesindeki o şirin küçük teras evlerinden birinde oturuyordu ve ahbablarıyla geçirdiği keyifli bir akşamın ardından evine döndüğünde, kendi anahtarıyla evine girdiğinde, nerede olduğunu ya da ne yaptığını umursayan hiç kimseyi bulamadı. Hizmetçilerinden hiçbirini babasını tanımıyordu. Aslında çok az hizmetçisi vardı: sadece bir aşçı ve bir ya da iki hizmetçi,

Dük'ün ve -bir noktayı zorlayarak- muhtemelen atlarına bir seyisin. Kâhyalar, uşaklar, uşaklar ve uşaklar Bay Dash'in bilmediği yüklerdi. Hiç akrabası da yoktu. Yoksa bir ya da iki kuzeni mi vardı? Dük bu konuda bir türlü karar veremiyordu, çünkü doğru tarzda bir kuzen şüphesiz Bay Dash'i rahatlatacak olsa da, kuzenler arkalarında amcalarını da taşırlardı ve Bay Dash'in hiç amcası yoktu - Londra'dan çok uzakta yaşayan ve kendi evinden dışarı çıkmayan bir amcası bile. Ve, diye düşündü Dük, konusuna ısınarak, Bay Dash'in ne bir papazı ne de bir temsilcisi vardı; destekleyecek bir geleneği, koruyacak bir saygınlığı yoktu.

İşte o anda Dük dünyaya geri döndü. Şezlongu çekilmişti ve kendini terastaki şirin bir eve değil, Sale House'un heybetli revakına bakarken buldu. O gözlerini kırıştırırken, büyük kapılar görünmeyen eller tarafından açıldı, uşağının iri cüssesi belirdi; iki uşak ve kapıcı merdivenlerden inerek şezlongun kapısını açtı, basamakları indirdi, majestelerinin dizlerinin üzerindeki halıyı kaldırdı ve majestelerinin inmesine yardım etti. Onları kâhya Bay Chigwell takip ediyordu; Chigwell onların hareketlerini dikkatle izliyor ve Ekselanslarını saygıyla karşılayan ilk kişi oluyordu.

Dük gülmeye başladı.

Bay Scriven'ın hesap defterlerinde "Dük'ün uşağı" olarak yer alan iki uşaktan büyüğü, efendisi arabadan inerken yaslansın diye kolunu iki yana açarak durmaya devam etti ve yüzü kaskatı kesildi; ama genç uşak, Dük'ün alçak kahkahasını o kadar bulaşıcı buldu ki, kendini unutup sempati içinde sırttı. Bay Chigwell, kendisi de biraz irkilmişti, bunu zihnine not etti ve birazdan söyleyeceği sert azarlama sözlerini sessizce prova etti.

Dük abanoz bastonunu aldı, uzun, kıvrıkcık kenarlı kunduzunu şezlongun tavanına çarpmamak için başını eğdi ve hem basamakları hem de uzatılan kolu görmezden gelerek hafifçe aşağı atladı. Bay Chigwell ve kapıcı olası bir düşüşü engellemek için öne atıldılar ve şok olmuş bir ses tonuyla "Majesteleri!"

Dük titreyen bir sesle, "Yapmayın, dua edin!" diye yalvardı. "Beni tekrar kızdıracaksın!"

Bay Chigwell kibarca ama büyük bir şaşkınlık içinde selam verdi. Kuşkuyla şöyle dedi: "Ekselanslarını moralli gördüğüme sevindim. Majesteleri içeri girecek mi?"

Eve mi? Yolculuktan sonra yorulmuş olacaksınız, hiç şüphem yok. Mavi Salon'da zat-ı aliniz için ikramlar hazırlandı."

"Teşekkür ederim," dedi Dük.

Merdivenleri çıktı, kendisini selamlayan Borrowdale'e mekanik bir şekilde gülümsedi ve üç kişinin daha kendisini karşılamak için beklediğini gördü. Bunlar, odaların seyisi, baş temsilci ve ellerini uzatarak sevinçle haykıran yiğit, şık giyimli bir beyefendiydi: "Sevgili, sevgili lordum! Londra'ya ilk hoş geldiniz diyenlerden biri olmama izin vermelisiniz! Nasılsınız? Ama sağlığınızın iyi olduğunu kendi gözlerimle görebiliyorum!"

Tüm gülme arzusu Dük'ü aniden terk etti. Eşikte durdu ve dehşet içinde karşısında beliren çiçekli çehreye baktı. Sonra kendini toparlayınca hafifçe kızardı ve elini uzatarak kekeleyerek şöyle dedi "Bağışlayın beni! Kasabaya geldiğimden haberdar olduğunuzu bilmiyordum. Beni karşılamaya gelmeniz büyük bir incelik, Yüzbaşı Belper."

"Neden uzak duramadım, sevgili Lordum!" dedi Kaptan, sıcak bir şekilde elini sıkarak. "İyi kalpli amcanızdan haber aldım ve bunu harika bir haber olarak değerlendirdim. Ne zamandan beri sizi görmediğimi bilmiyorum! Ama cereyandan içeri girin, efendim! Görüyorsunuz, eski zayıflığınızı unutmadım! Metropolis ziyaretinizi mahvedecek boğaz ağrıları çekmemeliyiz."

"Teşekkür ederim, çok iyiyim," dedi Dük, elini çekip ajana uzatmak için dönerek.

Düzgün siyah bir takım elbise giymiş orta yaşlı bir adam olan Bay Scriven, elindeki kâğıdın üzerine eğildi ve Majestelerini görmenin kendisi için bir mutluluk olduğunu söyledi. Sale House'da her şeyin hazır olduğunu göreceğini umuyor ve eksikleri affetmesi için Ekselanslarına yalvarıyordu. "Ekselansları şu anda burada tam bir hizmetli kadrosuna sahip olmadığımızı biliyor olmalılar," dedi. "Ve itiraf etmeliyim ki Baş Şekerlemeci'den de pek memnun değilim." Ciddi yüzü bir gülümsemeye dönüştü. "Ama majesteleri bu ziyareti bana çok önceden haber vermedi!"

"Çok iyi yapacağımdan eminim," dedi Dük. "Sizi bu kadar sokmak istememiştim. Baş Şekerlemeci olmadan da rahat edebileceğimi sanıyorum."

Herkes Dük'ün bir espri yaptığını fark etti, bu yüzden sosyal statüleri gülmelerine izin verenler bunu ihtiyatlı bir şekilde yaptılar; ve Mr.

Scriven, Majesteleri'nin evini *bu* kadar hazırlıksız bulmayacağını umduğunu söyledi. Daha sonra, ihtiyaç duyulduğu anda Majesteleri'nin yanına gitmeye hazır olduğunu ekledi ve Dük'ün birçok mülkünün ve büyük servetinin işlerini yürüttüğü, malikânenin bir kanadındaki ofislere doğru eğilerek uzaklaştı.

Dük arkasını döndüğünde Borrowdale'in uzun, kat kat pelerinli sürücü paltosunu çıkarmasına yardım etmek için beklediğini gördü. Şapkasını, eldivenlerini ve bastonunu özel uşağına verdi, Borrowdale'in sürücü paltosunu çıkarmasına izin verdi ve açık kahverengi pantolonu, iyi cilalanmış Hessian çizimleri ve Weston'ın mükemmel terziliğinin mavi kumaş paltosuyla ortaya çıktı. Züppe sınıfına ait olmadığı için gömleğinin yaka kısımları aşırı yüksek değildi ve yaka örtüsü, her ne kadar uygun bir şekilde düzenlenmiş olsa da, Posta arabası, Osbaldestone ya da Trône d'Amour'un inceliklerine sahip değildi. Belinde tek bir köstek asılı duruyordu; bir quizzing-glass taşımıyordu ve kravatındaki sade bir inci iğne dışında taktığı tek süs, babasına ait olan ağır sardonyx mühür yüzüğüydü. Parmağına uyması için sapının küçültülmesi gerekmişti ve yüzük bu kadar narin bir el için biraz fazla büyük görünüyordu ama Dük onu çok severdi ve nadiren başka bir yüzük takardı.

Kaptan Belper'a Mavi Salon'a kadar eşlik etti; burada bir ateş yakılmış ve akşam yemeğinden birkaç saat sonra kabul edilebilecek hafif yiyeceklerle dolu bir masa hazırlanmıştı.

Kaptan yemeği reddetti ama bir bardak Madeira aldı. Dedi ki: "Pekisizi kasabaya getiren nedir lordum? Amcanız bir at satın almak istediğinizi yazmış!"

"Evet, sanırım bunu yapabilirim," diye yanıtladı Dük.

Kaptan şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Sanırım sizi törenlere katılmayacak kadar iyi tanıyorum!" dedi. "Kendi kendime düşündüm de, Aha! Bu Lord Lionel için bir hikâye! Hâlâ her zamanki gibi dikkatli mi diyelim?"

"Oh, evet! Ama yeni bir avcıya ihtiyacım var," diye yanıtladı Dük sakince.

"Size tavsiyelerimi vermekten mutluluk duyacağımı biliyorsunuz. Eski zamanları geri getirecektir. Geri kalanı için de şehirde biraz dolaşmayı düşünüyorsun, ha? Ama yüksek *ton* partileri sona erdi sanırım. Herkes şehir dışına çıktı."

"Kuzenimden bir şeyler görmeyi umuyorum."

"Elbette! O burada görevli! Sanırım geçen gün onu gördüm, alay kıyafetleri içinde şeytan gibi şıktı! Şu Cankurtaranlar! Hyde Park askerleri, biz onlara Peninsular askerleri derdik!" Yüzbaşı konuşurken içtenlikle güldü ama Dük bu espriyi daha önce pek çok kez duymuş olduğu için ona göstermelik bir gülümsemeden fazlasını layık görmedi. Yüzbaşı, hemen kalkmaya niyeti olmayan birinin havasıyla bir bacağına diğerinin üzerine attı ve şöyle dedi: "Evet, lordum, sizden ne haber? Lord Lionel'in orada olduğunu söylemelerine rağmen sizi Egham yarışlarında göremedim. Kendisine iltifatlarımı sunma fırsatını kaçırdığım için üzgünüm."

"Evet, amcam Oatlands'da kalıyordu. Her yıl böyle yapar." "Ama yine de seni yanında götürmüyor!"

"Yorkshire'daydım."

"Bunu gerçekten bilmeliydim! Bahse girerim keklik avını kaçırmazsınız! Oatlands'da da eğlenemeyeceğinizi söyleyebilirim: Whist'ten başka bir şey yok ve bugünlerde topluluk oldukça yaşlı. Üstelik *Très polissons*: Lord Hazretleri'nin sizin için isteyeceği bir şey değil!" Şarabından biraz içti ve kadehi dirseğinin dibindeki masaya bıraktı. "Sanırım kasabadaki tüm dedikoduları duymak istiyorsunuz. Size anlatacak çok az şey var. Yaşlı Kraliçe baharda geçirdiği spazmdan kurtulmuş görünüyor. Söylediklerine göre Cambridge ve Cumberland Düşeslerinin buluşup kucaklaştıklarını duyunca öfkelenmiş. Doktorları öfkesinin onu öldüreceğini düşünmüşler! Sonra Temmuz'da Clarence'ın evliliği oldu: rezil bir olay! Tanrım, Kraliyet Dükleri kendilerini ne kadar gülünç duruma düşürüyorlar! Üçü de birbiri ardına evliliğe adım atıyor. Tahtın varisi olma yarışına giriyorlar! Gelecek yıl üç ilginç olayı kutlayacağımıza şüphe yok. Size söyleyecek başka ne var? Söz veriyorum, en ufak bir skandal bile bilmiyorum! Naip her gün parkta tilbury'sini sürüyor, seyisi de yanında oturuyor: bu pek hoş karşılanmıyor: ağırbaşlılar onun daha ağırbaşlı olması gerektiğini düşünüyor. Genel seçimler için şehir dışında kalmakla iyi ettiniz: Castlereagh'ın yağmur altında kaldığını biliyor musunuz? Kötü bir işti: Bazı bölgelerde neredeyse isyan çıkacaktı. Ama sen bunların hepsini duymuşsundur!"

Kaptan bu şekilde konuşmaya devam ederken, Borrowdale odaya girerek, saat sekizde yemek yemenin majestelerine uygun olup olmadığını ya da bir tiyatroya gitmek isteyip istemediğini sordu. Dük, Majesteleri'ni

Ama Kaptan'ın kendisiyle birlikte yemek yemeyi umduğunu biliyordu ve onu hayal kırıklığına uğratmaya gönlü elvermedi. Daveti alan Yüzbaşı, sabah kıyafetlerini giydiği için gönülsüzce itiraz etse de kalmaya kolayca ikna oldu. Dük, bütün bir akşam onun sohbetine katlanamayacağını düşünerek, erkenden yemek yiyip tiyatroya gideceklerini söyledi. Bu, şehir arabasının sipariş edilmesini, izlenecek oyunun seçilmesini ve bir loca temin etmesi için bir uşağın gönderilmesini gerektiriyordu; Dük bu düzenlemeleri şatafatlı bulurken, bu tür ayrıntılarla genellikle kendisi ilgilenmek zorunda kalan Yüzbaşı da bunu hoş bir lüks olarak görüyordu.

Kaptan, Dük'ten ertesi sabah için bir randevu koparana kadar ayrılmadılar, ama öğleden sonrayı da birlikte geçirmeleri gerektiğine dair kararlı bir ima, Dük'ün yapması gereken bazı görüşmeler olduğunu söylemesiyle karşılık buldu.

Ertesi gün kahvaltıda Dük aklına temsilcisini getirdi ve uşaklardan birinin ona bir mesaj götürmesini istedi. Çağrıyı bekleyen Bay Scriven hemen kütüphaneye geldi ve yanında oldukça kabarık bir evrak çantası getirdi; sonraki bir saat Dük'ün hesaplara üstünkörü bakmasıyla, bazı mülklerinin iyileştirilmesine yönelik önerileri dinlemesiyle ve kendi fikirlerinin neden hayata geçirilemeyeceğinin kendisine saygıyla açıklanmasıyla geçti. Bay Scriven ona karşı çok nazikti, hatta neredeyse babacan bir tavır takınmıştı; genç efendisinin işleriyle bu kadar yakından ilgilenmesinin kendisini çok memnun ettiğini söyledi ama kendisini çok cahil hissetmesini sağlamayı da başarmıştı. Görüşme, Dük'ün ihtiyaçlarını düşünerek Child's Bank'a bir çek çektiğini ve Majesteleri'nin paranın tamamını ya da bir kısmını hemen kendi hesabına almak isteyip istemediğini sormasıyla sona erdi. Dük şimdilik yüz sterlinden fazlasına ihtiyacı olmayacağını düşündü, bu yüzden bu para banknotlar ve hala çok yeni ve garip görünen egemenliklerle sayıldı; ve Dük, Yüzbaşı Belper ile tanışmak için Manton'un Atış Poligonuna gitti, Burada bir gofretle çok güzel atışlar yaptı ve satın aldığı yakışıklı bir çift düello tabancasına aşık oldu. Yüzbaşı bu konuda birkaç sinsî şaka yaptı; Dük'ün Londra'ya tanımadığı bir Adil Kişi'yle düello yapmak için geldiğine inanmaya başladı ve kendisini ikinci olarak önerdi. Dük bunları iyi bir şekilde karşıladı ve kaçamak taktikler uygulayarak onu

Bir sonraki buluşma için kesin bir düzenleme yapmak. Yüzbaşı ertesi gün onu bekleyeceğini söyledi; Dük ise erken bir saatte evinden ayrılmak ve gece geç saatlere kadar dönmek üzere planlar yaptı.

Bölüm IV

Bir saat sonra Dük, Leydi Harriet Presteigne'e resmen evlenme teklif etmiş ve kabul edilmişti.

Müstakbel kayınpederini evde bulduğu için çok şanslı olduğu söyleniyordu. Aile kentten ayrılmak üzereydi, aslında ev halkı şimdiden toparlanma telaşına düşmüştü, çünkü Lord ve Leydi Ampleforth küçük çocuklarla birlikte Staffordshire'a giderken, Leydi Harriet de Bath'daki büyükannesine yıllık ziyaretini yapacaktı. Dük bir gün daha geç gelseydi, panjurları kapalı, kapı tokmağını da yerinde bulamayacaktı.

Genellikle karısının tam egemenliği altında olduğu düşünülen, nazik, bezgin bir adam olan Lord Ampleforth, neredeyse aynı anda şunları söyleyerek meseleyi Dük'ün pek de beklemediği bir krize sürükledi: "Neden burada olduğunu tahmin edebiliyorum, Gilly: Amcanla bazı yazışmalar yapıyordum. Ama iyi düşünmeni dilerim, sevgili oğlum! Sana bu ittifaktan hoşlanmadığımı söylemeyeceğim. Çünkü kızımın işgal edeceği mevkiyi bir yana bırakırsak, onu daha mutlu edecek başka birini tanımıyorum. Zavallı baban da benim en yakın arkadaşlarımdan biriydi! Ama bunu istiyor musun, oğlum? Bu işe amcan tarafından itilmediğine emin misin? Lionel'i iyi tanırım, mükemmel bir adamdır, iyi niyetlidir ama zorbadır, çok zorba!"

Şaşırان ve söyleyecek bir şey bulamayan Dük kızardı ve kekeledi: "Hayır, hayır! Demek istediğim-"

"Görüyorsun ya, Gilly," dedi Ampleforth, odanın içinde kıpırdanarak, "hem babanın hem de senin hatırın için sana çok bağılıyım ve böyle bir şeyi düşünmek istemezdim - ikiniz de kreşten çıkmadan önce böyle bir şey ayarlamaya her zaman çok karşıydım! Size söylemek istediğim şey şu! Eğer kalbiniz bu işte değilse, bu işte bir adım bile ilerlemenizi istemem. Kendinizden başka hiçbir şeyi düşünmenize gerek yok."

ve size yalvarıyorum, zerre kadar önemi olmayan düşüncelerin sizi yönlendirmesine izin vermeyin! Eğer beklentiler yükseldiyse, bunlar *sizin tarafınızdan* yükseltilmedi. Harriet'in böyle düşünmeye teşvik edilmesini her zaman kınamışımdır ama bu konuda daha fazla konuşmama gerek yok!"

Kesinlikle yeterince konuşmuştu. Dük kendini toparladı ve sakın bir ses tonuyla Leydi Harriet'e büyük saygı duyduğunu ve davası kabul edilirse kendini çok şanslı sayacağını söyledi.

Lord Ampleforth'un göğsünde şüphe ve rahatlama üstünlük için mücadele etti; rahatlama kazandı; şöyle dedi: "Pekâlâ! Eğer bu konuda kararlıysanız, kızımın böyle seçkin bir teklifi kabul etmekten onur duyacağını söylemekten başka ne diyebilirim ki? Eminim, yani hiç kuşum yok, ama cevabını kendi ağzından duymak isteyeceksiniz! Ben leydimin sizi görüp göremeyeceğini öğrenirken siz de oturun Sale. Bunu yapmak isteyeceğini biliyorum, ama ev altı ve yedideyken- Ama sizi kısa bir süre daha bekletmeyeceğim!"

Misafirini neredeyse ateşin yanındaki bir sandalyeye itti ve karısını aramaya koyuldu. Onu giyinme odasında, hizmetçiyle görüşürken ve etrafı bir sürü müzik kutusuyla çevriliyken buldu. Yakışıklı bir kadındı; Rutland tarzı yarım bir elbise giymiş, çizgili bir zefir şal takmış ve biraz korkunç bir türban takmıştı. Burnu kalkıktı ve mavi gözleri aynı anda hem delici hem de soğuktu. Eşine bir bakış atması hizmetçiye kovması için yeterli oldu ve bu iri yarı kadın reverans yaparak odadan çıkar çıkmaz şöyle dedi "Evet, Ampleforth? Ne oldu?"

"Aşağıda Sale var," dedi. "Son yarım saattir benimle birlikte."

"Satış!" diye haykırdı, gözleri kısılmıştı,

"Aşkım, Harriet'in eli için bana bir teklifte bulundu. Kendini son derece uygun bir şekilde ifade etti: Sanırım onu dinleseydin memnun olurdun."

"Ağlayarak çekip gideceğini düşünmeye başlamıştım!" dedi, efendisini her zaman ürküten açık sözlülüğüyle. "Demek sonunda teklif etti! Daha uygunsuz bir an seçemezdi! Misafir odası zaten Hollanda örtüleri altında ve ondan yemek yemesini istememiz söz konusu bile olamaz. Burada sadece aşçı yardımcımız var."

"Vallahi, bu habere sevineceğinizi sanmıştım!" dedi lord hazretleri şaşkınlıkla.

"Lütfen benimle böyle aptalca konu\$ma, Ampleforth! Bundan son derece memnun olduğumu çok iyi biliyorsun, ama teklifini neden daha uygun bir zamanda yapmadı, en ufak bir fikrim yok. Bir kıyafet partisi düzenlemeliydik ve duyuru da orada yapılmalıydı. İnsanlar bunun kötü niyetle yapılmış bir iş olduğunu düşünecekler!"

"Unutuyorsunuz, hanımefendi," dedi Lord Hazretleri, "hâlâ siyah eldivenler giyiyoruz. Bunu yapmamamız harika karşılanmayacaktır-"

"Kuzen Albinia, hem de kaç kez, üstelik yıllarca Bedlam kadar deliyken! Sizi temin ederim ki bunu dikkate almamalıydım! Yine de hayıflanmanın bir yararı yok! Önemli olan Sale'in iyi bir duruma getirilmiş olması ve Tanrı biliyor ya, bunun için minnettar olmalıyım, çünkü Harriet'in sığdığı giymek zorunda kalmasından korktuğumu size söylemekten çekinmiyorum, Lordum. Onu nereye koydunuz?"

"Kitap odamda. Önce sizinle konuşmam gerektiğini söyledim."

"Pekâlâ, hemen geliyorum. Harriet bu sabah tahminen giyinmiştir herhalde, çünkü hizmetçilerin yarısı Ampleforth'a gittiği için ortalık çok karışık!" dedi hanımefendi, zili sertçe çekerek. "Burada oyalanmayın lordum, size yalvarıyorum, Sale'e dönün ve Harriet'in birazdan geleceğini söyleyin. Oh, siz misiniz, Bayan Royston? Hayır, tam olarak sizi istemedim, ama bunun bir anlamı yok! Leydi Harriet ve Bayan Abinger'in beni hemen burada beklemelerini rica edecek kadar nazik olun! Neden kalıyorsun, Ampleforth? Hemen Sale'e git ve ben gelene kadar onu ağırla!"

Leydi Harriet'in okul odasında olduğu ve hemşire küçük kız kardeşlerini eğlendirmeye çalışırken, bir yandan da onların bavullarını toplamakla meşgul olduğu görüldü. Mürebbiye Bayan Abinger, pencerenin önündeki bir masada, firfırlı gömlekler ve nanken pantolonlar giymiş iki iriyarı delikanlıya küreleri nasıl kullanacaklarını öğretmeye çalışıyordu. Leydi Ampleforth'un mesajı nefes nefese kalmış hizmetçi tarafından iletilildiğinde, Harriet oturduğu yerden sıçradı ve içgüdüsel olarak ellerini yumuşak kahverengi buklelerini düzeltmek için kullandı. "Annem beni mi istiyor?" dedi korkmuş bir sesle. "Oh, ne oldu, Royston canım?"

Hizmetçi ona bilerek gülümsedi. "Ah, bunu size hanımefendileri söyleyecek leydim! Ama genç ve hoş bir beyefendinin babanızla yakınlaşmasına ne dersiniz?"

Leydi Harriet'in iri mavi gözleri büyüdü; belli belirsiz bir sesle "Oh, hayır!"

Otuzlu yaşlarının sonlarında, mantıklı görünümlü bir kadın olan Bayan Abinger oturduğu yerden kalktı ve sıradan bir ses tonuyla şöyle dedi "Leydi Harriet hemen hanımefendinin yanına gelecek. Saçlarını toplaman iyi olur, canım. Yatak odana gel de tarakla tarayayım. Biliyorsun annen görünüşünün düzgün olmasını sever."

"Harry, sonsuza dek gitme!" diye yalvardı on iki yaşındaki tombul Leydi Maria. "Bire on, bu sadece annemin telaşlarından biri!"

"Oh, sus, aşkım!" Harriet fısıldadı.

"Aman Tanrım, Harry!" diye haykırdı on altı yaşında annesine çok benzeyen Leydi Caroline, "bunun Sale olduğunu sanmıyorsun, değil mi?"

Harriet öfkeyle kızarak odadan kaçtı. Bayan Abinger sertçe şöyle dedi: "Caroline, en güzel elinle ve lekesiz olarak elli kere, *'Ağzını ve dilini tutan, kalbini belalardan korur'* diye yazarak beni memnun edeceksin." Öğrencisinin herhangi bir karşılık vermeye cesaret edemeyeceğinden emin olmak için bir an bekledi ve sonra Leydi Harriet'i odadan çıkarıp bir çift merdivenden inerek evin arka tarafındaki yatak odasına kadar takip etti.

Burada, genç hanımının elbiselerini gümüş kâğıtlara katlayan Abigail, zorlukla bastırıldığı heyecanlı havasıyla, evin içinde dolaşan söylentinin kulaklarına ulaştığını ele veriyordu. Mürebbiyeyi bir soluk ve istemsiz bir soruyla karşıladı: "Hanımefendi, doğru mu?"

Bayan Abinger bu küstahlığı görmezden geldi ve Harriet'in önünde oturduğu tuvalet masasına doğru yürüdü. "Elbiseni biraz ezmişsin canım, ama anneni bekletmenin bir anlamı yok ve bunu fark etmeyeceğini ummalıyız. Şu tarağı almama izin ver!"

Harriet, onun sinirli sinirli tuttuğu elini çekmesine izin verdi. "Oh, Abby, sence-?"

Mürebbiye sakın bir tavırla, "Kendinizi iyi hissetmezseniz annenizin bundan hoşlanmayacağını düşünüyorum, Leydi Harriet," diye cevap verdi.

Harriet çaresiz bir şekilde: "Hayır," dedi ve saçlarının taranıp toplanmasına razı oldu. Sonra ayağa kalktı ve dizleri titreyerek Leydi Ampleforth'un soyunma odasına kadar rahibesinin peşinden gitti.

Hanımefendi kızına şöyle bir baktı ve öfkeli bir ses tonuyla haykırdı: "Aynen öyle! Senin eski düz tülbentin ve sanırım her şey çoktan toplanmış! Bu işe yaramayacak! Bayan Abinger, Leydi Harriet'in elbisesini hemen değiştirmesini sağlayarak beni memnun edin! Altında çift tarak işi olan kambrik muslin giymesi gereken şeydir ya da bu kolayca temin edilemezse, kolları renkli kurdelelerle üstten çekilmiş yeni dallı elbise! Tanrım, Sale aşağıda, babanla birlikte. Size yapılan bu gurur verici tekliften dolayı sizi ilk kutlayan anneniz olsun!"

"Gilly!" Harriet şaşkınlıktan neredeyse duyulmayacak kadar kısılmış bir sesle, "Gilly," dedi. "Oh, hayır! Kesinlikle yanılıyor olmalısınız, hanımefendi!"

Leydi Ampleforth'un yüz hatlarında bir kızgınlık ifadesi belirdi. "Bildiğim kadarıyla bu havalara girmen için hiçbir neden yok, Harriet!" dedi. "Babanın ve benim seninle ilgili niyetlerimizi çok iyi biliyorsun!"

"Ah, evet! Ama hiç aklıma gelmemişti, hiçbir zaman özel bir ilgi göstermezdi. Anne, Gilly'nin beni sevdiğini sanmıyordum!"

Leydi Ampleforth, Bayan Abinger'a kınayan bir bakış fırlatarak, "Bundan ancak şu sonucu çıkarabilirim, Harriet," dedi, "bir kütüphaneden roman alıp götürüyorsun, ki buna asla izin vermem."

"Oh, hayır, anne!" Harriet bocaladı.

"O zaman böyle saçma sapan fikirleri nereden öğrendiğinizi anlayamıyorum ve yalvarırım bunlardan bir daha söz ederek kendinizi rezil etmeyin! Sale kendisini babanıza çok düzgün bir şekilde ifade etti ve eğer o ve ben tatmin olduysak, kesinlikle itiraz edecek bir şeyiniz yok! Size bizzat hitap etmek için bekliyor. Ona hangi terimlerle cevap vermeniz gerektiğini söylememi gereksiz kılacak kadar görevinizi bildiğinize inanıyorum."

"Oh, anne, dua et-!"

"Harriet, bu saçmalık da ne?" diye sordu hanımefendi öfkeyle. "Sale'in kendini açıklaması için çok uygunsuz bir zaman olduğunu kabul ediyorum, ama her zaman böyledir! İnsanlarda en ufak bir sağduyu yok! Ama eğer bana ondan nefret ettiğinizi söylüyorsanız-"

"Oh, hayır; hayır!"

"Kesinlikle öyle! Seni temin ederim ki, benim gençlik günlerimde sık sık olduğu gibi, Sale'i sana tamamen yabancı biri olarak sunmak yerine, onu yakından tanımana izin verdiğim için babana ve bana minnettar olmalısın! Sizde böyle bir özensizlik beklemiyordum ve bunun size hiç yakışmadığını söyleyebilirim. Biraz şaşırdınız ve bu affedilebilir bir şey: Ben de çok şaşırmıştım. Ama kıyafetinizi değiştirirken zihninizi toparlamak için zamanınız olacak ve eminim ki tam da olması gerektiği gibi davranacaksınız. Şimdi, burada daha fazla oyalanma, canım! İstersen biraz koşuştur! Yarım saat içinde yatak odana gelip seni kendim alacağım ve umarım beni bekletmek istemezsin. Bayan Abinger, kızıma eşlik etme nezaketini gösterin ve tam olması gerektiği gibi giyindiğinden emin olun! Hizmetçisinin hiç mi hiç kafası yok!"

Bayan Abinger renksiz bir tavırla, "Elbette, Leydi Ampleforth," dedi. "Gelin, Leydi Harriet!"

Elini Harriet'in titreyen koluna koydu ve onu neredeyse kapıya doğru itti. Kapıyı arkalarından sıkıca kapattıktan sonra daha sıcak bir ses tonuyla şöyle dedi "Canım, kendini toparlamaya çalış! Sorun nedir?"

"Ah, Abby, bilmiyorum!" Harriet biraz telaşla cevap verdi. "Yalnızca bunu beklemiyordum ve istemiyorum, sanmıyorum-"

"Bağışlayın ama Dük'e karşı kayıtsız olduğunuzu düşünmemiştim." "Kayıtsız değilim, hayır!" Harriet yüzünü çevirdi. "Ama o-!"

Bayan Abinger cevap verene kadar yarı inişe ulaşmışlardı. Sonra şöyle dedi: "Sanırım Dük sana karşı çok sıcak duygular besliyor, aşkım. Kendisi çok sevimli bir genç adamdır ve size, bir insanın sizin için isteyebileceği tüm nezaket ve saygıyı göstermekten geri kalmayacaktır. Gerçekten de kıskanılacak biri olduğunu düşünüyorum! Zihninizin bu tür şeylere önem vermeyecek kadar iyi bir tona sahip olduğunu biliyorum, ancak birinci derecede önemli bir konuma sahip olacaksınız ve büyük bir servetin tadını çıkaracaksınız. Buna ek olarak, sizin duygularınızın çoğunu paylaşan ve inanıyorum ki, uyum ve iyi doğa örneği olan bir kocanız olacağını düşünün."

"Beni sevmiyor," dedi Harriet. "Bunu amcası ve annem yapıyor. Bunu biliyorum, Abby!"

"Bu konuda sizinle tartışmayacağım, sevgili Leydi Harriet ve sanırım bunu tartışmanın bir yararı da olmayacak. Yine de bu ittifakta sizin mutluluğunuzdan hiçbir şekilde ümidimi kesmediğimi söylemeliyim. Bilirsiniz, sizin konumunuzdaki insanların aşk evliliği denen şeyi yapmaları pek sık rastlanan bir şey değildir."

Harriet kederli bir ifadeyle, "Hayır," dedi.

Bu üst kata ulaşmışlardı. Bayan Abinger, Harriet'in yatak odasının kapı kolunu kavrarken kasıtlı olarak ekledi: "Evinizde her zaman rahat değilsiniz, sevgili Leydi Harriet. Kendinize ait bir evde daha mutlu olabileceğinizi düşünüyorum. Ama çok fazla şey söyledim ve yakında annen seni almaya gelecek!"

Harriet renklendi ama sustu. Bayan Abinger hizmetçiye hanımının kambrik tülbentini açmasını söylerken o da dantel perdelerin arasından pencereden dışarı bakarak bekledi. Rengi yavaş yavaş soldu ve birkaç dakika içinde tesadüfen sorulan bir soruya tahammül edilebilir bir soğukkanlılıkla cevap verebildi. Öğrencilerinin saçlarını süslemek kesinlikle Bayan Abinger'in işi değildi, ama bunu yapmayı seçti ve o kadar zevkle yaptı ki, birazdan Leydi Ampleforth odaya girdiğinde başıyla onayladı ve şöyle dedi "Çok iyi, gerçekten! Yüzünün biraz daha güzel olmasını isterdim aşkım, ama çok yakışmışsın. Ama lütfen kendini toparla! Bir kızda durgunluk havası asla hoş olmaz, unutma! Şimdi, eğer hazırsanız, aşağıya inelim."

"Ben hazırım anne."

Leydi Ampleforth ondan önce odadan çıktı ama merdivenin başında durup elini tuttu. "En ufak bir utanç duymana gerek yok, Harriet," dedi nazikçe. "Sale çok terbiyeli bir genç adam ve görgüsü de yetiştirilme tarzına büyük bir övgü niteliği taşıyor. Keşke kardeşinde de olsaydı! Seni utandıracak hiçbir şey yapmayacağını ya da söylemeyeceğini söyleyebilirim. Ayrıca sizi yalnız bırakmayı düşünmem, bu konuda hiç endişeniz olmasın!"

"Hayır, anne," dedi Harriet.

Lord Ampleforth ve Dük kitap odasındaki ateşin önünde durmuş, isteksiz ve rahatsız bir şekilde sohbet ediyorlardı. Lord Ampleforth öncekinden çok daha sıkıntılı görünüyordu; müstakbel kayınvalidesinin yarım saat süren tempolu ve idare edici konuşması onu o kadar bunaltmıştı ki

Dük'ün morali o kadar bozuktur ki, umutlu bir talipten çok ciddi bir sınavla yüzleşmek üzere olan biri gibi görünüyordu. Harriet'e endişeli ve sorgulayıcı bir bakış yöneltti ama Harriet gözlerini kaçırdı ve bunu fark etmedi.

"Ah, çocuğum!" dedi Ampleforth, onu karşılamaya giderken. "Sanırım annen sana az önce elin için çok gurur verici bir teklif aldığımı söyledi." Konuşurken elini tuttu ve sevgiyle sıktı. "Ama Gilly'ye seni zorlamayacağımı ve ona kendi cevabını vereceğini söyledim."

Dük onu öne doğru çekti; dili tutulmuş olan Dük birkaç resmi cümle kurmayı başardı; Harriet ise batmaya hazır bir halde reverans yaptı ve fısıltıyla "çok teşekkür ederim" ve "bu onuru duyduğuma çok sevindim" diye cevap verdi.

Babası bunları rıza anlamında algılamış olacak ki, kızın elini Dük'e uzattı, o da buz gibi elini tutup öptü. Dedi ki: "Beni çok mutlu . Seni de mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma inanmanı rica ediyorum, Harriet!"

"Seni tanıyan hiç kimse bundan şüphe edemez, Gilly, eminim!" Ampleforth dedi ki. "Sizin çok talihli iki genç insan olduğunuzu söylemekten çekinmiyorum. Hanginizin daha iyi huylu olduğunu bilmediğimden eminim! Leydi Ampleforth, size söylemek istediğim bir şey var! Gilly'den bize bir dakika izin vermesini rica edeceğiz."

Hanımefendi kendisine karşı böyle bir taktik uygulanmasına o kadar şaşırmıştı ki, bir misafirin önünde söyleyemeyeceği kadar iyi yetiştirilmiş olmanın dışında söyleyecek bir şey bulamadı. Kocasını kapıyı açık tutuyordu ve onunla birlikte odadan çıkmaktan başka çare göremedi. Dük ve nişanlısı utangaç bir şekilde karşı karşıya kaldılar.

Bir an için ikisi de konuşmadı. Sonra Dük, Harriet'in ne kadar solgun olduğunu ve ellerinin ne kadar titrediğini gördü ve merhameti ona kendi rahatsızlığını unutturdu ve şöyle dedi: "Umarım bundan çok hoşlanmamışsınızdır! Sizi mutsuz etmemek için elimden geleni yapacağım. Beni zorlayıcı bulmayacaksınız, söz veriyorum, ya da-ya da-"

Harriet alçak bir sesle, "Hayır, hoşlanmıyorum," diye cevap verdi. "Saygılı olmaya ve senin istediğin gibi davranmaya çalışacağım. Sana her zaman büyük saygı duymuşumdur, Gilly."

"Ben de senin için, sevgili Harriet," diye karşılık verdi hemen. "Bence birbirimize çok iyi uyabiliriz. Eğer uyuşamazsak bu benim hatam olmaz."

Başını kaldırıp baktı. "Umarım-oh, umarım asla benim olmaz! Bağışlayın beni! Kendimi biraz aşmış buluyorum! Böyle bir beklentim yoktu -yani Londra'da olduğunuzu ya da bana karşı böyle duygular beslediğinizi düşünmemiştim-"

Kadın şaşkınlıkla sözünü kesti. Adam onun elini tekrar tuttu. "Gerçekten de sana aşırı derecede bağlıyım!" diye kekeledi; "Keşke hemen şehir dışına çıkmasaydın! Ama Bath'a gelebilirim ve sen de seni bütün balolara götürmeme izin verirsin!" diye ekledi hafiflik çabasıyla.

Dudaklarında bir gülümseme titredi. "Oh, evet! Adımlarımızın ne kadar yakıştığını biliyorsun!"

"Evet, gerçekten! Eminim yanında durmaktan daha mutlu olduğum kimse yoktur, çünkü bana kendimi asla böyle zavallı bir cüce gibi hissettirmiyorsun!"

"Oh, Gilly, bunu nasıl ? Sen öyle bir şey değilsin!"

Güldü. "Ah, kuzenim Gideon'un o kafasını bir duymalısın!"

"Gaywood'u duymalısın!" diye karşılık verdi, güvenini kazanarak. "Bana zavallı küçük bir yaratık diyor!"

"Kardeşler! Onlara da, kuzenlere de zerre kadar değer vermeyeceğiz!" dedi. Onun daha az solgun görüldüğünü gördü ve yanağını kaybetmeye cesaret etti.

Leydi Ampleforth bu kucaklaşmaya tanık olmak için tam zamanında odaya geri döndü. Keskin gözleri Harriet'in kızardığını ve elinin Dük'ün ceketinin yakasını kavrayacakmış gibi yukarı kalktığını fark etti. Dedi ki: "Aranızdaki her şeyi hallettiğinizden hiç şüphem yok! Tam şu anda şehir dışına çıkıyor olmamız talihsiz bir durum, ama gelecek ay sizi Ampleforth'da görmeyi umuyorum, Dük. Harriet Bath'a gitmek zorunda: bundan kaçış yok, çünkü yaşlı Leydi Ampleforth onu bekliyor ve onu evcil hayvanlarından birine atmamalıyız, biliyorsun."

Genç çift suçluluk duygusuyla birbirlerinden ayrıldılar; üzerlerine yeniden bir baskı çöktü ve hanımefendi düğün töreni için çeşitli uygun tarihleri tartışıp Harriet'in gelin kıyafetlerini temin etmesinin ne kadar zaman alacağını hesapladığında, Dük ayrıldığı için minnettardı.

Onu uğurladıktan sonra, kızını dikkatle izleyen Lord Ampleforth şöyle dedi: "Sevgili Harriet, bu nişandan memnun musun? Aklına takılan bir şey olursa bana söylemekten çekinmemelisin!"

"Hayır, baba, ben çok mutluyum," dedi.

"Yüce Tanrım, Ampleforth, ne olabilirsin?" diye haykırdı karısı. "Fray, bir kız daha ne isteyebilir ki, bilmek isterdim? Sale Düşesi olmak! Bu gerçekten de büyük bir şey! Harriet, keşke soyunma odama gelsen, çünkü sana söylemek istediğim çok şey var!"

Kızını odadan çıkardı ve kapıyı kapatırken şöyle dedi: "Babanın bazı tuhaf hayalleri var, ama seni görevini bilerek yetiştirdiğime inanıyorum! Beni odadan dışarı çağırması biraz garip , ama elimden geldiğince çabuk sana döndüm. Sale'in sağlığının oldukça iyi olduğunu düşündüm."

"Evet, anne."

"O en hasta çocuktu! Eminim kimse onun hayatta kalacağını düşünmemiştir! İnsanın arzu edebileceği kadar iyi yetişmiş değil, ama çok iyi yapılmış ve mükemmel tavırları var. Belki tam olarak yakışıklı değil ama havasında ya da çehresinde insanı tiksindirecek hiçbir şey yok."

"Onu çok yakışıklı buluyorum anne," dedi Harriet kısık bir sesle.

Leydi Ampleforth giyinme odasına girdi, boş bir müzik kutusunu bir sandalyenin üzerine itti ve . "Evet, büyük olasılıkla, aşkım, ve bu da beni sana söylemek istediğim şeye getiriyor. Kapıyı kapat! Şimdi otur ve biraz benimle ilgilen!" Bu emre itaat edilinceye kadar bekledi ve sonra şalını omuzlarına atarak şöyle dedi "Sık sık gözlemliyorum Harriet, sende biraz saçmalık var, bu da işe yaramayacak. Seninle açık açık konuGacağım ve bir gün bunun için bana teGekkür edebileceğini düGünüyorum. Az önce kitap odasına girdiğimde seni Sale'e bu kadar bağlı görmek hiç hoGuma gitmedi. Biliyorsun, sevgili çocuğum, o senin kalbini koluna takmanı istemeyecektir: aslında, onu iğrendirecek daha olası bir şey düşünemiyorum. Kaliteli bir hanımefendinin kim bilir nerenin Bayan Smith'iymiş gibi davranmaması gerektiğini size defalarca söylemiş olmalıyım! Sevgili annemin bana Devonshire Düşesi'nin - yani merhum Dük'ün ilk karısının- bir keresinde Grace'inin dizine oturduğunu anlatmasını asla unutmayacağım, o zamanlar ama bir geliniydi! Ve onu

Onu geri çevirdiği zamanki utancı! Bunu düşünmek bile insanın yüzünü kızartıyor. Ama Leydi Spencer'ın -biliyorsunuz, o mavi çoraplı kadınlardan biriydi- kızlarını çok tuhaf bir şekilde yetiştirdiğine inanıyorum! *Senin*, sevgili Harriet, kendini bu kadar unutacağını düşünmek istemezdim. Bu tür davranışlar parvenülere çok iyi gelebilir, ama kardeşin Gaywood sana ne söylemiş olursa olsun, bunlar sana uymaz. Sale, her türlü serbestliğe izin veren bu modern tarzda yetiştirilmedi ve emin olun, karısının uygun bir edeple davranmasını bekleyecektir. Çok haklı olarak, aşkım -kim olduğunu unuttum-kocandan *özel hayatında* şefkat görürsen, şikâyet etmen için hiçbir neden kalmaz."

Harriet ellerini kucağında sıkıca kavuşturdu. "Anne," dedi gözlerini Leydi Ampleforth'un yüzüne dikerek, "kaliteli bir hanımefendi *sevemez mi?*"

Hanımefendi güldü. "Buna gelince, hayatım, onun diğer hemcinslerinden daha katı yürekli olmadığını söyleyebilirim! Ama her zaman sağduyulu olmalı ve kocana bir varis verene kadar böyle bir şeyin düşünülmemesi gerektiğini sana ne kadar ısrarla söylesem azdır! Ailenin senin için kızarmasına asla sebep olmamalısın Harriet ve eminim ki olmayacaksın, çünkü sen iyi bir kızsın ve konumunun gereğini biliyorsun."

"Ah!" dedi Harriet baygın bir ifadeyle, elini sıcak yanağına götürerek. "Öyle demek istemedim! Anne, babamla evlendiğinde ona aşık değil miydin?"

"Konuyla ilgili hiçbir şey bilmeyecek kadar küçüktüm. Bana ailem tarafından hediye edilmişti. Hayatım boyunca onu yarım düzineden fazla gördüğümünden şüpheliyim. Ama ona içtenlikle bağlandım, umarım siz de Sale'e bağlanırsınız. Ama dikkatli ol, çocuğum! Korkarım romantik bir mizacın var ve birine karşı güçlü bir tarafgirlik hissettiğinde bunu göstermekten çok hoşlanıyorsun. Bu da seni kıskançlığa sürükleyebilir, ki bu asla olmaz! Bir erkeğin *sevgilileri* olabilir ama bunlar *karısını* ilgilendirmez. Böyle küçük *meseleleri* görmezden gelmelidir."

"Belki de," dedi Harriet yüzünü çevirerek, "*chères-amies*'inin okşamalarını hoş karşılayabilir!"

"Büyük ihtimalle, aşkım. Bu konuda ne senin ne de benim bir şey bilemeyeceğimizi düşünmek beni mutlu ediyor. Sale'in soyundan gelen bir adam, karısından farklı bir davranış tarzı bekleyecektir, buna kefilim! Bunu unutma, Harriet!"

"Evet, anne," dedi Harriet mutsuzca.

Bölüm V

Sale House'a dönen Dük, *gazete* için bir ilan taslağı hazırlamaya çalışarak kârsız bir yarım saat geçirdi. Sonunda vazgeçti ve yüksek sesle haykırdı: "Görünüşe göre diğerlerinin yanı sıra bir de özel sekretere ihtiyacım var!"

Kütüphanenin kapısı açıldı. "Ekselansları mı aradı?" dedi uşağı.

Dük öfkesini toplayarak ona baktı. "Kapının dışında mı duruyordun?" diye sordu.

Adam oldukça korkmuş görünüyordu. "Evet,

Majesteleri!" "O zaman yapmayın!"

"Hayır, majesteleri! Majestelerinden özür dilerim! Majestelerinin aradığını sanmıştım!"

"Ben yapmadım!"

"Hayır, majesteleri!" dedi uşak, canı çok sıkılmıştı ve kendini tekrar dışarı atmaya hazırlanıyordu.

"Sana ihtiyacım olduğunda, seni çağıracağım," dedi Dük. "Şu anda hiçbir şey istemiyorum! En azından -Evet, istiyorum! Eğer Bay Scriven evden ayrılmadıysa, lütfen bana gelmesini söyleyin!"

"Evet, !"

Bay Scriven'in evden çıkmadığı anlaşılıyordu, çünkü birkaç dakika içinde kendini kütüphanede buldu. Dük'ü büyük oymalı masanın başında oturmuş, tüy kaleminin ucunu ısırırken ve karalanmış bir kâğıda memnuniyetsizlikle bakarken buldu. Şömineye doğru fırlatılmış birkaç top kâğıt, edebi çabaların boşa gittiğine tanıklık ediyordu.

"Beni mi görmek istediniz lordum?" dedi Bay Scriven, odaya doğru ilerleyerek.

Dük başını kaldırdı, gözlerinde çocuksu, alaycı bir gülümseme vardı. "Kendim için en ufak bir şey yapamıyorum, Scriven!" dedi. "Burada ne kadar zamandır en basit bildiriyi yazmaya çalıştığımı ve bunun en acıklı işini yaptığımı bilmiyorum!"

Bay Scriven yatıştırıcı bir sesle, "Bana güvenebileceğinizi biliyorsunuz, lordum, sizin için istediğiniz her şeyi yaparım," dedi. "Size bu kadar sıkıntı veren şeyin ne olduğunu öğrenebilir miyim?"

"Sadece *gazeteye* verdiğim nişan ilanı! Basit bir mesele diyeceksiniz ama bakın nasıl berbat ettim!"

Bay Scriven masaya doğru ilerliyordu ama bu sözler üzerine durdu. "Nişanınız, Lordum!"

"Evet, Leydi Harriet Presteigne'e. Bunun duyurulması gerekiyor, biliyorsunuz ve benim için uygun bir ilan hazırlarsanız size çok minnettar kalacağım."

"Lord Dük," dedi Bay Scriven, derinden etkilenerek, "bana yükleyebileceğiniz hiçbir görev yoktur ki, bundan daha büyük bir memnuniyetle üstlenebileyim? Umarım Majesteleri bu en mutlu olay için en içten tebriklerimi sunmama izin verirler!"

"Teşekkür ederim: çok iyisiniz."

"Sale Hanedanı'yla uzun yıllara dayanan birlikteliğimin avantajını kullanarak söyleyebilirim ki, hiçbir şey sizin çıkarlarınızı düşünenleri bu istihbarattan daha fazla memnun edemez. Ve şunu söylemeye cüret ediyorum ki, lordum, size bağlı olanlar arasında sizin çıkarlarınızı *düşünmeyen* hiç kimse yoktur."

"Teşekkür ederim!" dedi Dük tekrar, irkilmiş ama biraz da duygulanmıştı.

Bay Scriven, "Ekselansları bu konuyu bana güvenle bırakabilirler," dedi. "Bildiri derhal tüm cemiyet gazetelerine gönderilecek: Ben kendim ilgilen. Mutlu Gün'ün ne zaman olacağını sorabilir miyim?"

"Tam olarak bilmiyorum. Sanırım ilkbaharda: henüz hiçbir şey belli değil!"

Bay Scriven başıyla selam verdi. "Düşes'in dairelerinin yeniden döşenmesiyle ilgilenmemiz gerekecek," dedi. "Aslında halledilmesi gereken pek çok ayrıntı var, lordum. Bana güvenebilirsiniz!"

Bir gün boyunca evliliğiyle ilgili yeterince plan dinlediğini düşünen Dük, aceleyle bundan emin olduğunu ama daha zaman olduğunu söyledi. Bunun üzerine Bay Scriven tekrar başını eğdi ve eğlenmeye gitti.

Asil işverenin haysiyetine yakışanı yapacağına dair hissiyatını tatmin edecek kadar görkemli terimlerle bir reklam taslağı hazırlamaya çok önem veriyordu.

Kuzeninin o gün nöbetçi olduğunu önceden öğrenmiş olan Dük, belki de White'ın evinde yemek yiyor olabileceğini düşündü ve onu orada aramaya karar verdi. Ne var ki, evden çıkarken bir hayli muhalefetle karşılaşmadan başarılı olamadı: Önce, pantolonunu diz pantolonu ve ipek çoraplarla değiştirmeye niyetli olmadığını düşünen uşağı; sonra, Majesteleri'nin evden yemek yemeye niyetli olduğunu düşünmeyen ve yağmur yağacak gibi görüldüğünü düşünen Borrowdale; ve son olarak da, ahırlara haber göndermesi yasaklanan Chigwell dehşete kapıldı ve haykırdı: "Ama Majesteleri arabayı alacak!"

Dük, uşağının elinden bastonunu ve eldivenlerini alarak, "İhtiyacım yok; sadece White'a gidiyorum," diye cevap verdi.

"Majesteleri yürüyerek ve yalnız gitmeyecek! Sadece bir sandalye çağırmama izin verin!"

"Chigwell, ben çocuk değilim, bir iki damla yağmur için de erimem!" dedi Dük.

"Hayır, Majesteleri, ama şehirde yankesici ve sokak soyguncularının bol olduğunu söylüyorlar! Eminim lord hazretleri bir sandalye ve bir uşak almanızı isterdi!"

"Ancak ikisini de kabul etmeyeceğim."

Chigwell ve Borrowdale çok üzgün görünüyorlardı. "Ama majesteleri, arabanızda çok daha rahat edeceksiniz!" diye itiraz etti Chigwell. "Bir çırpıda getirilebilir ve-"

Dük ani ve alışık olmadığı bir şiddetle, "*Hayır!*" dedi.

Geri çekildiler ve o ana kadar kapının yanında duran kapıcı kapıyı açmayı düşündü.

"Majesteleri nasıl isterse!" dedi Chigwell güçsüzce. "Majesteleri saat kaçta dönecek?"

"En ufak bir fikrim bile yok," dedi Dük eldivenlerini çıkararak.

"Hayır, Majesteleri. Kesinlikle öyle! Peki majesteleri arabanın sizi çağırmasını istemez miydi-?"

"Yapmam!" dedi Dük ve sadık uşaklarını büyük bir şaşkınlık içinde arkasından bakakalmış bir halde bırakarak merdivenlerden ön avluya doğru koşmaya başladı.

biraz tedirginlik.

Kuzenini White's'ta bulamadı ama tam kapıcıdan Kaptan Ware'in o gün kulüpte görülmediğini öğrenirken Vikont Gaywood içeri girdi ve hemen üzerine atladı. "Sale! Tanrım, aklımın bir köşesinde size uğramak vardı! Sevgili dostum, nasılsın? Haberleri yeni duydum! Hayatımda hiçbir şeye bu kadar sevinmemiştim! Gel ve benimle yemek ye!"

Uzun boylu, sırık gibi ve çingirak gibi bir adam olan Lord Gaywood, kız kardeşi Harriet'e pek benzemiyordu ama Lady Ampleforth'u akla getiren gagaya benzer bir burnu vardı. Ailesi için ciddi bir sınav olduğu söyleniyordu ve yetişkinlik yıllarını pek çok belaya girip çıkmakla geçirdiği kesindi. Dük'ü üst kattaki kahve odasına çıkardı ve neşeyle şöyle dedi: "Bu çok iyi oldu, eski dostum! Ama ne kadar da beceriklisin! Bir süre daha bir eş için takılmayacağına yemin etmeye hazırdım! Harry'nin elini sıkığına bile inanmıyorum!"

"Bunu bütün dünyaya haykırmayın!" dedi Gilly.

"Ah, hiç kimse benimle ilgilenmiyor!" diye cevap verdi lord hazretleri. "Biliyorsun, kız kardeşimi pohpohlamak bana , ama o çok iyi bir kız, Sale ve servetini hak ediyor. Doğadaki en utangaç şey, ama sen de bu çizgide önemsiz birisin! Gittiğini ilan etmediğine sevindim: Kasabayı terk ettiğinde annemin kasvete kapıldığını söylemekte sakınca görmüyorum! Ne iş ama! Bir dahaki sefere bana bir gelin bulmaya çalışacaklar. Bir at almak ister misin?"

Dük açık yüreklilikle, "Evet, ama sizinkilerden biri değil," dedi.

"Ne demek benimkilerden biri değil?" diye sordu lord hazretleri, küstahça. "Elimde size satmak isteyeceğim bir parça kan var. İyi gösterişli; tam bir gölge!"

Dük masadaki yerine oturarak, "Rüzgâr mı dokundu?" diye sordu.

"Birazcık şeytan! Her adımında mükemmel!"

Dük, "Düz gibi görünebilirim ama senin arızalarından birini satın alacak kadar yeşil değilim, Charlie," dedi.

Lord Gaywood sırtıttı. "Şey, bu bir arıza değil, ama hayatımda hiç bu kadar büyük bir sümüklüböceklerle karşılaşmamıştım! Sadece bir kilise bekçisini taşımaya uygun!"

"Teşekkür ederim!" dedi Dük.

"Söylenecek bir şey yok! Senin hoşuna gitmiş olabilir! Seni köye bu sürgüyle götüren neydi, lalem? Sadece Harriet'e teklifte bulunmak için gelmedin!"

"Bir de at almak için, senin atını değil."

"Gilly, seni süpürgeci! Tip-Street'e üzerime gelmeye çalışma! Eğer o şeytani amcandan kaçtıysan, seni suçlamıyorum! Hayatımda gördüğüm en köhne yaşlı kıpır kıpır! Oldukça gotik, sevgili dostum! Ondan ölesiye korkuyorum. Benden pek hoşlandığını sanmıyorum."

"O kadar da değil," diye cevap verdi Gilly. "Aslında, sanırım sizi park görevlileri ve benzeri derme çatma insanlarla bir tutuyor."

"Hayır, hayır, Gilly, söz veriyorum! Her zaman en iyi *tonda!*" diye itiraz etti lord *hazretleri*. "Park gönüllülerinin canı cehenneme! Bak sana ne diyeceğim, oğlum! Yemekten sonra seni Pickering Place'de bildiğim bir yere götüreceğim. Bilenler arasında her şey yolunda ve oyun da çok adil."

"Fransız tehlikesi mi? Oyun oynamayı hiç sevmediğimi biliyorsun! Ayrıca, kuzenim Gideon'u ziyarette gidiyorum."

Lord Gaywood bu tür uysal davranışlara karşı haykırdı, ama Dük ona oyun cehenneminde eşlik etmeyi reddetmekte kararlıydı ve yemekten sonra ayrıldılar, Gaywood caddeyi geçerek Pickering Place'e gitti ve Dük de Yüzbaşı Ware'in bir dizi oda kiraladığı Albany'ye gitti. Bu odalar yeni binalardan birinin birinci katındaydı ve taş merdivenlerle çıkılıyordu. Dük bu merdivenleri koşarak çıktı ve kuzeninin kapısını çaldı. Kapıyı sert yüzlü, eski bir asker havası ve olan yiğit bir adam açtı ve bir an ona baktıktan sonra haykırdı: "Majesteleri!"

"Merhaba, Wragby! Kuzenim içeride mi?" diye karşılık verdi Dük, küçük salona girip şapkasını ve bastonunu masanın üzerine bırakarak.

Wragby, "Evet, öyle, majesteleri ve yanında Bay Matthew var," dedi. "Majestelerini gördüğüme çok memnun olacağımı garanti ederim. Paltonuzu alayım, efendim."

Gilly başını sallamasaydı ve törensiz bir şekilde kuzeninin oturma odasına doğru yürümeseydi, Dük'ü anons edecekti.

Burası küçük bir balkona açılan pencereleri ve Kaptan Ware'in yatak odasına açılan katlanır kapıları olan rahat, kare bir daireydi. Mumlarla aydınlatılmıştı, ızgarada bir ateş yanıyordu ve ortam puro dumanından oldukça yoğundu. Mobilyaların hiçbirisi yeni ya da çok şık değildi ve odanın temizliği de pek göze çarpmıyordu. Kendi konutlarında bir yastığın bile yerinde olmadığını nadiren gören Dük için mahmuzlar, binicilik kamçıları, yarış takvimleri, davetiye kartları, pipolar, kadehler ve gazeteler odaya kendine özgü bir çekicilik katıyordu. İçinde kendini rahat hissediyor ve kıskançlık duygusuna kapılmadan içeri giremiyordu.

Maun masada yemek yedikleri belli olan iki kişi oturuyordu. Biri çok şık bir yelek giymiş, güzel bir gençti; diğeri ise Dük'ten dört yaş kadar büyük, iri yarı, esmer bir delikanlıydı ve masanın başında, uzun bacaklarını önüne uzatmış, bir elini beyaz mintanının cebine sokmuş uzanıyordu. Kırmızı paltosunu çıkarıp bir sabahlık giymişti ve ayağında bir çift işlemeli Türk terliği vardı. Lord Lionel Ware'le olan akrabalarının izini sürmek kolaydı. Aynı yüksek burna, sert gri gözlere sahipti ve ağzı ile çenesinde, yüzünü dinlenirken biraz yasaklayıcı kılan aynı şeytani görünüm vardı. Ama aynı zamanda, sadece düşkün olduğu insanların görme ayrıcalığına sahip olduğu, çekici ve çarpık bir gülümsemesi vardı. Kapının açılmasıyla başını kaldırdığında gözleri kısıldı ve gülümsemesi ağzının bir tarafına doğru kıvrıldı. "Adolphus!" dedi tembel bir sesle. "Vay, vay, vay!"

Bardağındaki porto şarabının tortularına karamsar bir şekilde bakmakta olan genç adam ayağa kalktı ve gömleğinin yakasının aşırı yüksek ve kolalı uçları yüzünden yapabildiği kadarıyla etrafına bakındı. "Gilly!" diye bağırdı. "Yüce Tanrım, şehirde ne işin var?"

"Neden şehirde olmayayım ki?" dedi Dük, biraz da sabırsızlıkla. "Madem öyle, *sizi* buraya getiren nedir?"

"Oxford'a gidiyorum tabii ki," dedi kuzeni. "Tanrım, böyle içeri girerek beni nasıl da şaşırttın!"

Bu arada Dük, genç kuzeninin kıyafetinin tüm ihtişamını içine çekmişti; inanılmaz çizgili yeleğin yanı sıra, devasa yükseklikte Oryantal bir kravat, kolalı bir fırfır, abartılı bir şekilde kesilmiş bir ceketin buckram dolgulu omuzları, taç parçaları büyüklüğünde düğmeler ve bir çift

Sarının öldürücü bir tonunun ifade edilemezliği. Gözlerini kapadı ve belli belirsiz şöyle dedi: "Gideon, konyağın var mı?"

Yüzbaşı Ware sırtıttı. "Düzenli küçük karşı-taraklı, değil mi?" diye belirtti.

Gilly, "Seninle birlikte yemek yiyen bir Bartholomew bebeğın olduğunu sanıyordum," dedi. "Matt, Oxford'a o teçhizatla gitmeyi düşünmüyorsun, değil mi? Aman Tanrım, Gideon, şu pantolona bakar mısın? Magdalen'de ne kadar gösterişli pantolonlar olmalı!"

"Gilly!" diye itiraz etti Matthew, kızarak. "Sen hiç şık bir köpek olmadığın için beni sorgulamana gerek yok! Bu modanın pembesi, tam dokuz numara! Sen de bir çift almalısın!"

Dük başını sallayarak, "Benim dokunuşumun üstünde," dedi. Sandalyesinden kalkmış olan ve şimdi tepesinde dikilen Gideon'a baktı ve gülümsedi. "Gideon," dedi memnuniyetle. "Ah, sanırım sana bir sürü mesaj vermekle görevlendirilmişim, ama hepsini unuttum!"

Gideon, "Bana, Adolphus, tasmanı kaydırđığını mı söylemek istiyorsun?" diye sordu.

"Ah, hayır!" dedi Gilly iç çekerek. "Belki olabilir diye düşünmüştüm ama Belper, Scriven, Chigwell, Borrowdale, Nettlebed ve-"

"Yeter!" diye emretti Gideon. "Bu havalar sana hiç yakışmıyor, küçüğüm! Saygıdeğer babam kasabada mı?"

"Hayır, ben yalnızım. Tabii ki Nettlebed, Turvey ve -Ama sen benim durumumu şişirmemi sevmiyorsun!"

"Bu," dedi Gideon, kapıya doğru uzanarak ve kapıyı açarak, "bir kase punç gerektiriyor! Wragby! Wragby, seni yaşlı serseri! Rom! Limonlar! Su ısıtıcısı! Acele et, dostum!" Ateşe geri döndü. "Bana annemle babamın iyi olduğunu söyle, sonra da onlar hakkında daha fazla konuşmamıza izin verme!" diye davet etti.

"Onlar çok iyi, ama ben size babanız hakkında çok şey söyleyeceğim. Sanırım tam da bu amaçla geldim. Evet, eminim öyledir!"

"Lionel Amca'ya çantayı hiç vermedin mi?" diye haykırdı Matthew.

"Oh, hayır! Beni kutsayarak ve dışıye gitmemi söyleyerek uğurladı. Henüz kimseye çantayı vermeyi başaramadım," dedi Gilly.

Gideon kaşlarının altından ona baktı. "Hipped, Adolphus?" dedi nazikçe. "Mavi gözlü!" diye cevap verdi Dük, onun bakışlarına karşılık vererek.

Matthew sabırsızlıkla, "Ne kadar beceriklisin, Gilly!" dedi. "Keşke sizin yerinizde olsaydım! İşte buradasın, cebin hiç boş kalmıyor, her şey senin için kolaylaştırılmış, kasabadaki bütün kurbağa yiyiciler hizmet etmeye hazır ve sen şikayet ediyorsun-"

"Barış, buçukluk!" diye araya girdi Gideon. "Otur, Gilly! Aklından geçen her şeyi anlat bana!"

"Çok fazla!" dedi Dük, masadaki bir sandalyeye çökerek. "Oh, aklıma geldi! Bana tebriklerinizi sunmak ister misiniz? Bunu yapan ilk kişi siz olmayacaksınız ama-ama geri kalmayı da umursamayacaksınız! Bugün ailemin beklentilerini yerine getirdim - kasabadaki her işgüzarınkinden bahsetmiyorum bile - ve çok uygun bir nişana girdim. *Gazetede* ve *tüm* sosyete dergilerinde ilanı göreceksiniz. Umarım Scriven bunların hiçbirini unutmaz!"

"Ah!" dedi Gideon. Purosunun izmaritini ateşe attı ve Dük'e o kurnaz, değerlendirici bakışlarından birini daha fırlattı. "Bu kesinlikle bir kâse punç gerektiriyor," dedi. "Harriet, ha?"

Dük başını salladı.

"Seni kızdırmak istemem küçüğüm, ama seni tebrik ederim. Senin için çok iyi olacak."

Dük hemen başını kaldırdı. "Evet, elbette! Ne biçim bir adamım ki böyle konuşuyorum! Bakmayın siz! O, sevecen ve yardımsever olan her şeye sahip."

"Çok mutlu olmanızı dilerim," dedi Matthew. "Tabii ki hepimiz onun için teklifte bulunacağınızı biliyorduk."

Gilly büyük bir içtenlikle, "Elbette öyle!" diye onayladı.

"Charlotte da bir sözleşme imzaladı," diye gözlemledi Matthew. "Bunu biliyor muydun? Alfred Thirsk'le."

"Bunu kesinlikle biliyordum," diye cevap verdi Gilly. "Aslında, neredeyse maça onay vermeyecektim."

"Neredeyse rızanı geri alıyordun!" diye tekrarlardı Matthew, en canlı şaşkınlıkla ona bakarak.

"Evet, niyetim vardı ama pek çok niyetim gibi bu da boşa çıktı. Baban bana çok uygun bir mektup yazdı ve ittifakın benim onayımı alacağı umudunu dile getirdi. Ama öyle olmadı: Hem de hiç!"

Matthew bir kahkaha patlattı. "Babamın pek umurunda olmazdı! Gevelemeyi kes, Gilly!"

"Bamming mi? Kendini unutuyorsun, Matt!" Gilly karşılık verdi. "Sana söyleyeyim, ailemizin reisi benim ve kendimi savunmayı öğrenmemin zamanı geldi!"

Gideon gülümsedi. "Kendini mi savunuyorsun, Adolphus?"

"Hayır, hayır, henüz öğrenme aşamasını geçmedim! O kadar kuş beyinliyim ki, biliyorsun, kendimi neyin iddia ettiğini ve neyin hiç işe yaramayacak çok tatlı bir tarzda kendimi öne sürdüğünü asla anlayamıyorum."

Gideon bir elini onun omzuna atıp kavradı, ama tam o sırada Wragby elinde yüklü bir tepsiyle içeri girdiği için hiçbir şey söylemedi. Dük kendi elini kaldırarak daha büyük olan eli kavradı. "Hepsi somon!" dedi sarsakça. "Sana mavi gözlü olduğumu söylemiştim!"

Gideon tembel bir tavırla ona gülümsedi ve onu hafifçe sağa sola salladı. "Zavallı küçük hırıltı!" dedi.

"Uskumru sırtlı süvari!" diye karşılık verdi Dük, canlılık göstermeye çalışarak. "Pançını hazırla!"

Matthew limonlardan birini yakaladı ve ikiye bölerek ilahi söylemeye başladı: "*Biri ekşi, İkisi tatlı; Dördü güçlü, Sekizi zayıf!* İçine bir tutam pembe şampanya ekleyelim mi, Gideon?"

Gideon, Dük'ün omzunu bırakarak, "Bırakmam," diye karşılık verdi ve romu ölçmeye başladı. "Arrack, çocuğum, arrack'tan başka bir şey değil!"

Matthew, hemen pişman olduğu kibirli bir tavırla, "Sadece köylüler şampanya yerine arrack kullanır," dedi.

"Rüzgâr rasherimizi dinleyin!" Gideon, Gilly'ye başını sallayarak öneride bulundu. "Devam et Matt! Oynayacak başka zarif havan var mı?"

Genç Bay Ware'in hazır rengi yeniden yükseldi. "Hayır, ama öyle! Gilly, bütün *ton* partilerine gidiyorsun! Pembe şampanya olmalı, değil mi?"

"Evet, tabii, sadece Gideon'un böyle zipçıklıkları var!" diye karşılık verdi Dük, kâseden bir kaşık dolusu iyi dövülmüş şeker alıp tekrar geri döktü. "Charlotte gerçekten Thirsk'le evlenmek istiyor mu, Matt?"

Matthew neşeyle, "Tanrım, evet, çok !" diye cevap verdi.

"Yüce Tanrım!"

"Şey, çok itibarlı bir kuruluşu olacak, biliyorsunuz! Thirsk'ün biraz gevşek biri olduğunu düşünüyorsun! Thirsk onu çok yakından takip etmediği sürece bunu umursamayacaktır ve yemin ederim umursamayacaktır, çünkü yıllardır bir metresi var. En azından kasabadaki *dedikodulardan* biri bu ve bunun doğru olacağını düşünüyorum, sizce de öyle değil mi?"

"Ama ne güzel bir eşleşme!" dedi Dük.

"Oh, pekala!" dedi Matthew yardımsever bir tavırla, "ne de olsa Thirsk'i kaptığı için kimse babamı suçlayamazdı! Cebinde şeytani bir dolgunluk var, biliyorsun, ayrıca unvan ve dört kız kardeşimin daha geçimi var! Charlotte'a gelince, söylenip durman çok güzel Gilly, ama sen kendi kendinin efendisisin ve istediğini yapabilirsin. Croylake'de ya\$amak, annemin pe\$inden ko\$mak ve yedi günün be\$ ak\$amı bir sürü hödük Methodie'ye çay doldurmak zorunda değilsin! Sana söyleyeyim, buna katlanamazsın!"

Bu çaydanlık kaynamıştı; Gideon onu ocaktan aldı ve içinde demlediği şerbeti ruhunun üzerine döktü. Kâsedden hoş kokulu bir aroma yükseldi. Karışımı karıştırdı, dikkati karışımın üzerindeydi. Ama Dük, Matthew'un sesindeki acı tınıyı fark edince, ona araştırır gibi baktı. Matthew küçük bir kahkaha atarak gözlerini kaçırdı ve Oxford tarla kuşlarıyla övünmeye başladı.

Kendisine nadiren kulak veren Gideon, onun konuşmasını tören yapmadan kesti. "Kasabada ne kadar kalmayı düşünüyorsun, Adolphus?"

"Bilmiyorum. İzin verildiği sürece, diyebilirim ki!"

"Aslında hiç zamanım yok." Üç bardağa punç doldurmaya başladı. "Bana Belper'ın seni yediğini mi söyledin? Londra'da olduğunu ona neden söyledin?"

"Bu kadar domuz beyinli olma, Gideon!" Gilly yalvardı. "Tabii ki öyle bir şey yapmadım! Bunu yapmak amcama kalmıştı. Ve o da yaptı. Belper'ı kapımın önünde beni beklerken buldum."

"Eğer bir yarka kadar aklın olsaydı onu kapının eşiğinden kovardın!" diye yorum yaptı Kaptan.

Dük hınçla, "Keşke senin inçlerine sahip olsaydım!" diye karşılık verdi.

"İhtiyacın olan tek şey çözüm, çocuğum."

"Biliyorum. Ama sanırım pek de iyi giyinmiyor ve bir adam birini görmekten bu kadar memnunsa, insan ne *yapabilir* ki?"

Gideon alaycı bir tavırla, "Ne, gerçekten mi?" dedi. "Herhalde Londra'nın bütün serserileri seni görmekten zevk duysalar, kapılarını onlara açarsın!"

Gilly kısa bir iç çekişle, "Sanırım öyle," dedi. "O güzel bıyıkların artık o kadar siyah ya da parlak olmadığında bir gün amcama ne kadar benzeyeceksin! Seninle arkadaşlık etmemem için beni uyarmakta ne kadar haklıydı! Ve ne kadar haklı olduğunu ne kadar da az biliyordu!"

"Ne?" diye atıldı Gideon. "Hiç öyle bir şey yapmadı!"

"Şey, hayır!" diye itiraf etti Gilly. "Ama beni senin gibi biriyle arkadaşlık etmemem konusunda uyardı. Hem de çok haklı olarak. Siz Cankurtaranlar, Belper size Hyde Park askerleri diyor, biliyor muydunuz? Siz çok hızlı adamlarsınız ve askeri toplumun insanı nereye götüreceği hiç belli olmaz, değil mi? Beni Gaywood'a karşı da uyarmıştı. Beni oyun cehennemine götürebileceğini söyledi ve beni götürmeye çalıştığı yer de tam olarak burasıydı, sadece emirlerime dikkat ettim ve onunla gitmedim."

"Humdudgeon, Adolphus! Onunla gitmedin çünkü oyun oynamak seni eğlendirmiyor. Bana oyun oynamak yok, küçük kuzen!"

Dük bardağına biraz daha punç doldurdu. "Aile reisinin sözünü kesme, Gideon! Konumum gereği ne yapmam gerektiğini unutma!"

"Biraz daha, o da benim şarap soğutucumda baş aşağı olacak!" dedi Gideon.

"Seni uyarıyorum, Matt'e karşı ikiye bir olacaksın.

-"Arkadaşım duracak."

Kahverengi bir çalışma odasında oturan Matthew başladı. "Ben kazazede değilim!" dedi. "Bir adam sürekli konuşamaz!"

"Belper'ı tanıyamazsın, yoksa böyle söylemezdin, Gideon. Gelecek yıl reşit olacağım ve amcam kendi başımın çaresine bakmayı öğrenmem gerektiğini söylüyor. Binlerce sevimli özelliğim var ama azmim yok. Bu yüzden mülklerimle biraz ilgileneyim dedim, ama düşüncelerim o kadar saçmaydı ki Scriven'ı güldürdü, amcamın da sabrını taşırdı.

benimle birlikte. Keşke -ah, ne kadar çok isterdim! Keşke vasım bir canı, temsilcim de bir aptal olsaydı ve ikisi birden beni mahvetmeye çalışsalar!"

Matthew gözlerini kırpıştırarak, "bir anlam göremiyorum!" diye itiraz etti.

"Ve keşke," diye devam etti Gilly, sözünün kesilmesine aldırmadan, "çevremdeki hiç kimse benim iyiliğimi istemeseydi, çıkarlarımı umursamasaydı ya da bana karşı en ufak bir sevgi beslemeseydi! Ama var! Nedenini Tanrı bilir ama öyle! Borrowdale'in, Chigwell'in, Nettlebed'in ve uşağımın - hayır, uşağımın değil! Tanrı onu ödüllendirsin, çünkü beşikteyken beni tanımıyordu ve bana ne olacağı zerre kadar umurunda değil! Muhteşem bir adam! Acaba ona ne kadar maaş veriyorum? Ama geri -evet, Turvey de öyle! Onu nasıl unuttum? Geri kalanlar eve dönmemi bekliyorlar ve arabamı ısmarlamadığım ve bu yüzden ayak takımı tarafından ezilmiş ya da üşütmüş olabileceğim için kendilerini telaşlandırıyorlar! Hepsi benim için oturacak, biliyorsun. Borrowdale bana sıcak bir posset ikram edecek, eminim, Nettlebed de beni azarlayacak!" Yerinden fırladı ve odanın içinde huzursuzca dolaşmaya başladı. "Gideon, ben de özellikle Hiçbir Yerli Bay Dash olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordum!"

"Dene!" diye tavsiye etti kuzeni.

"Nasıl yapabilirim? Bir romantizmin kapakları arasında değil, Kibar Dünya'nın bu ölü sıkıcılığında yaşıyoruz! Ve ben evleneceğim! Bana biraz daha punç ver! Yoksa sindirim sistemimin hiçbir zaman çok güçlü olmadığını ve Dr. Baillie'yi çağırarak zorunda kalacağım bazı rahatsızlıklara yol açabileceği konusunda beni uyarsan daha iyi olmaz mı?"

Gideon kadehini yeniden doldurarak, "Canın cehenneme!" dedi. "Benim odamda hasta olmadığın sürece istediğin kadar hasta . Seni bir sandalyeye bağlayıp eve götürmelerini söyleyeceğim."

"Seni çok seviyorum," diye iç geçirdi Dük, "ama sende hiç erdem yok! söylüyorsun, Gideon, yalan söylüyorsun! Benim çöküşümden bir saat fakültenin yarısını buraya toplarsın!"

"Ben değil!"

"Dilerim sonsuza dek paytak paytak yürümeyi bırakırsın!" diye haykırdı Matthew birden, sarsılarak doğruldu. "Sana şunu söyleyebilirim, Gilly! Bir Dük olmamak, ihtiyacın olan bütün paraya sahip olmamak, sana hizmet edecek bir sürü hizmetkârının *olmaması*, bir ahır dolusu kan sığırının ya da bir

bir çift altmış ginelik Manton, ya da işlerinizi yürütecek insanlar, ya da *sahip* olduğunuz ve aklınıza bile getirmedığınız şeylerden herhangi biri!"

"Evet, sanırım öyle olur," diye kabul etti Gilly, bu çıkış karşısında tutuklanmıştı. "Benimle yer değiştirmek ister misin?"

"Vallahi yapardım!"

Gilly tekrar oturarak, "Ama yapamazsın," dedi. "Birden aklıma geldi, eğer yer değiştirsek Henry Amca benim babam olacak ve seni kırmak istemesem de Matt, onu istemiyorum."

"Adolphus, üç parça kılık değiştirmişsin!" dedi Gideon sert bir sesle.

Dük ona gülümsedi ama başını salladı. "Hayır, oldukça ayıgım. Ama Matt haklı! Yeterince bocaladım! Matt bana tehlikeli sokaklarımızda eve kadar eşlik et! Nereye gidiyorsun?"

"Reddish'in, ama seninle gelmemde bir sakınca yok," diye yanıtladı Matthew bardağını boşaltırken.

Dük ceketini almak için salona çıktı. Gideon ona eşlik etti ve giymesine yardım etti. "Yarın benimle yemeğe gel Adolphus," dedi, "kuzenlerimizden hiçbiri seninle tanışmak için burada olmayacak."

"Evet, seni yalnız bulmak istedim," dedi Gilly.

"Yapacaksın, küçüğüm. Saat sekizde. O saatten önce boğazını kesme!"

"Gideon, Gideon, kendimi tıraş ettiğimi sanmıyorsun, değil mi?" diye karşılık verdi Gilly, çok şaşırmıştı.

Bölüm VI

Matthew, Gilly'yle Albany'den ayrıldıktan sonra birkaç dakika boyunca son derece neşeli bir sohbet sürdürdü. Bu kuzenini yanıltmadı ve ilk fırsatta sohbeti bölerek, "Bir sıkıntın mı var?" diye sordu: "Canını sıkan bir şey mi var Matt?"

Akış aniden durdu. Bir süre sonra Matthew şöyle dedi: "Sıkıntılı mısın? Neden olayım ki?"

"Bilmiyorum ama eğer öyleyseniz bana söyleyebilirsiniz diye düşünüyorum."

Matthew inandırıcı olmayan bir kahkaha atarak, "Ah, yine o Evin Reisi olayına döndün!" diye cevap verdi.

"Bunu hiç düşünmemiştim ama şimdi aklıma sen getirdin, ben de durumumu haklı çıkarabilirim. Bir bulutun altında mısın, Matt?"

"Oh, Tanrım, evet, ama öyle değil! En azından bir bakıma öyle, ama sandığınız gibi değil. Snyder'ım sadıklardan biri, Tanrı'ya şükür!"

Bu mistik ifadeyi Bay Ware'in terzisinin ona uzun süre kredi verdiği şeklinde yorumlayan Dük, "Rakam nedir?" diye sordu.

Uzun bir sessizlik oldu. Bay Ware sessizliği bozdu. "Eğer bilmek istiyorsanız, beş bin sterline ihtiyacım var!"

"Ah!" dedi Dük. "Şu anda yanımda böyle bir meblağ yok, ama bulabileceğimi sanıyorum."

Matthew gülmeye başladı. "Gilly, seni aptal! Sanki amcam sana izin verecek!"

"Beni hiçbir zaman parasız bırakmadı. Her halükarda, yirmi bir yaşımdan beri istediğimi çekme özgürlüğüne sahibim. Kurcalayamayacağım tek şey anaparamdır."

"Eğer izin verseydi yapmazdım! Ben o kadar sünger değilim! Sadece dalga geçiyordum!"

"Matt, ne oldu?"

Bu soruyu uzun bir sessizlik daha izledi, ama kuzeninin sesindeki sempati Matthew'un güvenini kazandı. "Gilly, ayaklarım yerden kesildi, paramparça oldum!" dedi, sesi üniversitede üçüncü yılına girmek üzere olan genç bir beyefendiden çok korkmuş bir okul çocuğuna benziyordu.

Dük bir elini onun koluna soktu. "Rüzgârı yükselteceğiz Matt, hiç korkma! Ama ne oldu? O kadar da yanmamışsın!"

"Oh, hayır, borç değil! Ama ne yapacağımı bilmiyorum! Bu bir söz ihlali!"

Dük bu açıklama karşısında biraz afallamıştı.

"Sözünü tutmamak! Matt, ne yaptığını bilmiyorum ama kim seni böyle bir meblağ için dava edebilir ki?"

"Ben değil! Sana dava açıyorum! Babam aracılığıyla, sanırım. Adımızı mahkemeden tutmak için! Herkes senin ne kadar zengin olduğunu biliyor!"

"Ne kadar aptalım!" dedi Gilly yavaşça. "Elbette! Ama bu kadına evlenme teklif ettiniz mi?"

"Evet, sanırım öyle oldu," dedi Matthew perişan bir halde. "İnsanın mektup yazarken nasıl olduğunu bilirsin!"

"Ona mektup yazdınız mı?"

Matthew, "Evet, ama hiç düğünmemiştim.. Ve hiçbirine cevap vermedi!" dedi.

"Matt, senin mektuplarının çoğunu aldı mı?"

"O değil: onun vasisi olduğunu söyleyen bir adam. Elinde yarım düzine mektubum olduğunu söylüyor. Bu kadar çok mektubu nasıl yazdım bilmiyorum, çünkü genel olarak, bilirsiniz, bu konuda pek becerikli değilimdir! Ama o kadar güzeldi ki! Hiçbir fikrin olamaz, Gilly!"

"Onunla nerede tanıştınız? Londra'da değil mi?"

"Oh, hayır! High'da! Bir dükkânın penceresinden içeri bakıyordu, yanında da bir hanımefendi vardı, ben onu hanımefendi sanmıştım, ama onu daha yakından tanıyınca pek de öyle olmadığını gördüm tabii, ama bu bir şey ifade etmiyordu, teyzesi olduğunu ve adının da Bayan Dovercourt olduğunu söyledi, ama öyle olmadığını söyleyebilirim. Her neyse, Belinda retikülünü düşürdü ve tabii ki ben de onu aldım ve her şey böyle başladı!"

Dük, kuzeninin bu pek de açık olmayan durumu karşısında biraz şaşkınlığa düşerek, konuyu Sale House'daki kütüphanesinin mahremiyetinde çözmelerini önerdi. Matthew bunu kabul etti, ama derin bir iç çekerek bu konuda ne yapılabileceğini bilmediğini söyledi. "Ödemene izin vermeyeceğim Gilly, bu iş burada biter! İstedğin parayı çekebileceğini söylemek çok güzel, ama böyle bir meblağı çekersen ne büyük bir telaş olur! Amcamın kulağına gider, o da babama söyler, o zaman da nehre atlamaktan başka çarem kalmaz ve bu da bir işe yaramaz, çünkü ben çok iyi yüzerim, hatta boğulmam bile! Elbette ben de sizin gibi olsaydım ve kendi faytonumu ya da curricle'ımı ya da buna benzer bir şeyi tutabilecek param olsaydı, şeytana kadar sürebilir ve boynumu kırabilirdim, ama şeytana kadar bir iş atı ve gig süren birini görmek isterdim! Neden, bunu yapamazsın! İş atlarının hepsi sümüklü böcektir! Sanırım beynimi uçurabilirim, ama bu da iyi bir tabanca satın almamı gerektirir ve şu anda pek kör değilim ve doğruyu söylemek gerekirse, Gilly, bu fikirden pek hoşlanmıyorum."

Dük, Yüzbaşı Ware'in yumruğunun bu umutsuz ifadeyle bir ilgisi olduğunu fark ederek, yatıştırıcı bir dille cevap verdi ve kendi avantajları arasında onun hayatına pahalı bir şekilde son vermenin de yer alması gerektiğini kabul ederek genç akrabasını Curzon Caddesi'ne doğru çekti. Yürüyüş, Bay Ware'in bulanık zihnini berraklaştırmak için çok şey yaptı, ama depresyonunu gidermek için hiçbir şey yapmadı. Gilly'nin ardından Sale House'a girdiğinde, neşeli ve rahat görünmek için çok çaba sarf etti, ama öylesine endişe verici bir sonuç elde etti ki, Dük'ün üst düzey hizmetkârlarının efendilerinden başka birine ayıracak gözleri olsaydı, bunu fark etmiş ve rüzgârda ne olabileceğini merak etmiş olmaları gerekirdi. Ama Borrowdale, Chigwell ve Nettlebed, Bay Matthew'a ayıracak dikkatleri olamayacağı için, bütün akşam altında ezilmelerine neden olduğu endişe duygusunu ima yoluyla Majestelerine iletmekle meşguldüler.

Dük her zamanki sabrıyla kendisini karşılayan tüm ilgiye katlandı, üşüme ya da yorgunluk hissini reddetti ve Borrowdale'den kütüphaneye şarap ve bisküvi getirmesini istedi. "Kimsenin beni beklemesine gerek yok!" diye ekledi. "Masanın üzerine bir mum bırakırsanız çok iyi olur."

Kâhya eğildi ve Majestelerinin istediği gibi olması gerektiğini söyledi, ama Borrowdale ve Nettlebed anında geçici bir ittifaka girdiler ve gerekirse bütün gece oturmaya kararlı olduklarını ifade eden konuşkan bakışlar attılar.

Dük, Matthew'u kütüphaneye götürdü ve ateşin yanındaki bir sandalyeye oturttu; uşaklardan biri, odanın cömertçe donatılmış olduğu duvar aplikleri ve avizelerdeki tüm mumları yakmak için gayretli bir niyetle bir konikle içeri girdi; ve Borrowdale çok geçmeden gümüş bir içecek tepsisiyle onu takip etti. Uşağı zapt eden ve Borrowdale'e o gece başka bir şey istemeyeceğine dair güvence veren Dük, ikisinden de ve kuzeninin karşısındaki koltuğa oturdu. "Pekâlâ Matt, bana her şeyi anlat!" diye davet etti.

"Bunu yaparsam babama , değil mi?" dedi Matthew kuşkuyla. "Beni nasıl bir adam olarak görüyorsun! Tabii ki söylemem!"

Bu konuda zihni rahatlayan Matthew, uzun ve biraz anlaşılmaz bir hikâyeye başladı. BaĞlangıçta duraklayarak ve bir sürü baĞıboĞ bahaneyle anlatmaya baĞladı, ama kuzeninin ne aptallığına haykırmaya ne de onu suçlamaya niyeti olmadığını anlayınca

"Biraz hırçın ve aşırı derecede kendini sorgulayan tavrını terk etti ve çok daha doğal bir hale geldi, sıkıntılı ruhunu Dük'e açtı ve bunun için kendini çok daha iyi hissetti.

Hikâyeyi takip etmek her zaman kolay değildi ve uzunluğuna ve ayrıntı zenginliğine rağmen, hikâyede bazı boşluklar vardı, ancak önemli noktaları kavramak zor değildi. Dük, düşüncesiz kuzeninin, teyzesi olan ya da olmayan bir hanımefendiyle Oxford'u ziyaret etmekte olan olağanüstü güzellikteki bir kadına görür görmez aşık olduğunu öğrenmişti. Bu hanımefendi, yabancı bir beyefendinin cesaretini kırmak şöyle dursun, büyük bir nezaketle ona yol göstermiş ve herhangi bir zamanda evinin önünden geçecek olursa onu görmekten mutluluk duyacağını söylemişti. Ve tabii ki Matthew onun evinin önünden geçmiş ve orada gurur verici bir şekilde karşılanmıştı; ve güzel Belinda'nın hafızasının onu resmettiğinden daha da güzel olduğunu fark ederek, çalıntı buluşmalar, tutkulu aşk mektupları ve Gretna Green'e kaçış gibi çılgın planlar içeren *bir ilişkiye* dalmakta hiç zaman kaybetmedi. Evet, itiraf etti, Gretna Green'den bahsettiğini düşünmüştü.

Dük bunun üzerine kaşlarını biraz çatı. "Ama Matt, tam olarak anlayamıyorum!" dedi özür dileyerek. "Sözünü tutmadığın için seni dava etmekle tehdit ettiğini söylüyorsun, ama onunla evlenmek istiyorsan bu nasıl oluyor anlamıyorum! Neden seninle gelmesin ki?"

Matthew, "Öyle olduğunu söyleyebilirim," dedi. "O, o çok ikna edilebilir bir kız, biliyorsun. Ama bütün o yolu gitmek için bir karavan kiralamak çok pahalıya mal oluyor ve bazı kayıplar yaşadığım ve dönemin sonuna yaklaştığımız için, bu konuda hiç de hazırlıklı değildim ve rüzgârı nasıl estireceğimi de bilmiyordum. Babamın ne olduğunu bilirsiniz! Ondan biraz daha künt istemek için yazsaydım, ortalığı toz dumana katardı ve bire on bana bunu neden istediğimi sorardı, çünkü her zaman öyle yapar, sanki ben bir çocukmuşum ve işlerimi halledemezmişim gibi! Sana yazmayı hiç düşünmedim Gilly, düşünseydim de yazmazdım, çünkü o zaman amcamın kulağına giderdi ve bu her şeyden daha kötü olurdu! Bu yüzden bir sürü şey bir araya geldi ve doğrusunu söylemek gerekirse, daha sonra bundan çok memnun oldum, çünkü Belinda'nın benim için her şeyi yapacağını sanmıyorum, yapmayacağını biliyorum!"

Dük merakla, "Planınızın boşa çıkmasına çok üzölmüş görünüyor muydu?" diye sordu.

"Oh, hayır, umurunda değil! Hepsi şu Liversedge yüzünden, onun vasisi olduğunu yazıyor. Durun, size mektuplarını göstereyim. Bana iki kez yazdı, biliyorsunuz. İlk mektubuna cevap vermedim, şimdi yine yazmış, bana karşı dava açmakla tehdit ediyor... Ah, Gilly, ne yapacağım ben?"

Panik içinde sözlerini bitirdi ve elini cebine atarak, Swithin Liversedge diye imzasını atan biri tarafından yazılmış, oldukça buruşuk iki mektup çıkardı.

Bunları inceleyen Dük, Bay Liversedge'in mektup tarzını biraz ağır ve her zaman tam olarak gramer kurallarına uygun bulmadı. Bazı dönemleri çok karışık, ama amacından şaşmak mümkün değildi: beş bin sterlin istiyordu vasisi için, maruz kaldığı aşağılanmayı, uygun bir kocayı kaybetmeyi ve yaralı kalbini telafi etmek için. Bay Liversedge ilk mektubunu, ne Bay Ware'in ne de soylu akrabalarının, umutları sönmeye yüz tutmuş birinin taleplerini kabul etmekte ve karşılamakta tereddüt etmeyeceklerine olan inancını yüksek perdeden ifade ederek bitirdi.

İkinci mektubu o kadar kibar değildi.

Dük ikisini de yere yatırdı. "Matt, kim bu Liversedge?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Belinda'nın vasisi olduğunu söylüyor." "Ama nasıl bir adam?"

"Bilmediğimi söylüyorum! Onu hiç görmedim. O mektubu alana kadar Belinda'nın bir vasisi olduğunu bilmiyordum."

"Oxford'da onunla birlikte değil miydi?"

"Hayır, hatırladığım kadarıyla ne Belinda ne de Bayan Dovercourt ondan hiç bahsetmedi. Bu benim için büyük bir sürpriz oldu!"

"Matt, tüm bunlar bana aşırı derecede şaka gibi geliyor! Onun vasisi olduğuna inanmıyorum!"

"söyleyebilirim, ama bunun ihtimali nedir ki?"

"Pek emin değilim ama sanırım size karşı dava açamaz. Tabii davayı açan o değilse ve o sadece onun adına yazmıyorsa."

Matthew bunu düşündü. "Bunu Belinda için düKünmemeliydim," dedi, "ama sonuçta bilemeyiz! Herhalde beni hep kandırıyordu ve bir Haymarket eğyasından daha masum değildi."

Dük mektuplara bir kez daha baktı ve ayağa kalkıp masaya doğru yürüyerek iki kadeh şarap doldurdu.

Matthew onu izledi ve bir dakika sonra şöyle dedi: "Ve o her ne ise, bir şeyi görebilirsiniz: Kendini çok tatsız hale getirmek istiyor ve benim o lanet mektuplarımın onda olmasından kaçış yok!"

"Hayır," diye onayladı Gilly. "Karmakarışık bir şeytan."

"Gilly," dedi kuzeni boş bir sesle, "bir eyleme dönüşmese bile, babama ve amcama ulaşacak ve bu da en az onun kadar kötü olacak!"

Sağır kulaklara hitap etmiyordu. Dük neredeyse ürperiyordu, "Yüce Tanrım, onlara ulaşmasına izin verilmemeli!"

Matthew çenesini ellerinin arasına aldı, dirseklerini dizlerine dayadı. "Keşke ne yapmam gerektiğini düşünebilseydim!" diye inledi.

Gilly bardaklardan birini ona uzattı, "Al, biraz şarap iç! Gideon'un bundan haberi var mı?"

Matthew şarabı kabul etti ve biraz içti. "Hayır, kastettiğim -yani, her şey başarısız olursa içebilirim diye düşünmüştüm- ama Gideon'un ne olduğunu biliyorsun!" Dük'ün yüzünde şaşkın bir ifade gördü ve ekledi: "Sanırım bilmiyorsun, çünkü o senden hoşlanıyor! Ama çok keskin bir dili var! Dahası, beni sürekli bir konuda kızdırıp duruyor ve ben de -eğer ona söylemem gerektiğini düşünüyorsanız- bunu çok isterim."

Gilly ani bir kararla, "Hayır, bilmiyorum," dedi. "Bunun Gideon'la hiçbir ilgisi yok!" Gözleri dans etmeye başladı. "Kendi başımın çaresine bakmayı öğrenmeliyim: amcam öyle dedi!"

"Oh, Gilly, dalga geçmeye başlama!" diye yalvardı Matthew. "Bu Gideon'un olduğu kadar senin de meselen değil!"

"Ama bu benim meselem! Bunu kendin de söyledin!" Gilly işaret etti. "Liversedge senin ona böyle bir meblağın yarısını ödemeye gücünün yetçok iyi biliyor,

Henry amcam da öyle! Emin olabilirsiniz ki o da bu durumdan çok iyi haberdardır. Benim inancım, siz geçerken kızın retikülünü düşürmesine kadar her şeyin derin bir komplo olduğu yönünde! Yolmak istediği güvercin benim! Pekala o zaman! Konuyla kendim ilgileneceğim ve sanırım Kral'ın İngilizcesini yazamayan biri tarafından yolunmama izin verirsem büyük bir aptallık etmiş olurum!"

"Ama, Tanrım, Gilly, ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Matthew.

"Henüz çok emin değilim," diye itiraf etti Dük, "ama merak etmeyin. Matt! Ne olursa olsun, bunun ne babanın ne de Lionel Amcamın kulağına gitmesine izin vermeyeceğim! Bu adam nereden yazıyor?" KonuÇurken mektuplardan birini eline aldı. "The Bird in Hand-evet, ama ben bir el kuşu değilim, Bay Liversedge! Adres Baldock'taki kabul bürosuna. Sanırım mektuplarını kendisi getiriyor. Ama neden Baldock? Londra'da gizleneceğini düşünmeliydim! Belki de Bow Sokağı'na yaklaşmamak için kendine göre nedenleri vardır. Büyük olasılıkla öyledir, çünkü bir Yunan kokusu alsaydım-!"

"Öyle mi?" diye sordu Matthew kuşkuyla.

"Tanrım, evet, çok da becerikliler! Benim servetime sahip genç bir adam onları mıknatıs gibi çeker. Seyahatlerimde etrafımda kümelandiler - Belper'in ölçüsünü alana kadar! Zavallı Belper! Onun da bir bildiği vardı!"

Matthew doğrulup oturdu. "Gilly, sence Belper-?"

"Hayır, kesinlikle olmaz! Bunu kesinlikle aile içinde tutmalıyız. Ayrıca, ilk kez kendim için bir şey yapma şansına sahip oluyorum!"

"Keşke bana kafanda ne olduğunu söylesen!" Matthew dedi ki. "Bay Swithin Liversedge'i ziyaret edeceğim, tabii onu bulabilirsem!" "Gilly, Tanrı aşkına!" diye haykırdı Matthew, şimdi ciddi bir şekilde rahatsız olmuştu. "Ne tür bir adamla uğraşmak zorunda olduğumuzu bilmeliyim."

"Ama çıldırmış olmalısın! Onu görmeye gidersen, onu satın almak istediğini anlayacak ve büyük olasılıkla fiyatını iki katına çıkaracak!"

"Ama benim Sale olduğumu bilmeyecek!" diye cevap verdi Dük, yüzü muziplikle canlanmıştı. "Ben Saygıdeğer Matthew Ware olacağım! Onu hiç görmediğinizi söylemişsiniz, bu yüzden bunun bir şaka olduğunu anlamayacak!"

"Gilly, sen delisin! Neye benzediğimi bilmesene bile, panellerinde armalar olan bir kırlarda biliyor olmalı."

bir düzine hizmetçi ve- Ah, keşke ciddi olsanız!"

"Ben ciddiym. Elbette bu şekilde seyahat etmek istemiyorum! Posta, sahne ya da benzeri bir şeyle gideceğim. Çok meşhur! Hayatım boyunca kendi arabamdan başka bir şeye binmedim!"

"Posta arabasıyla gitmenin o kadar da hoş bir şey olduğunu düşünmene gerek yok!" dedi Matthew biraz küstahça. "Eğer sen de benim kadar çok yapmış olsaydın-"

"Ama ben yapmadım ve dünya ile omuz omuza olmanın nasıl bir olduğunu kendim öğrenmek istiyorum!"

"Nettlebed hemen amcama bir ekspres !"

"Yapacağından hiç kuşum yok, yapabilir de, ama nereye gittiğimi bilmeyecek, bu ona çok iyi gelebilir!"

"olmadan gitmezsiniz!"

"Kimse olmadan! Sade Bay Dash, Belirli Bir Yerde Olmayan! Gideon bunu denememi söyledi ve Tanrı şahidim olsun ki deneyeceğim!"

"Hayır, Gilly, ! Keşke sana bu konuda tek kelime etmemiş olsaydım!"

Dük ona güldü. "Matt, seni aptal! Aslanların inine girmeyeceğim! Ayrıca, sadece bir ya da iki günlüğüne gideceğim. Sonsuza dek kaybolmak istemiyorum, biliyorsun!"

"Hayır, ama ya Liversedge sizi tanırsa? Tanıyabilir!"

Dük bir iki dakika boyunca kaşlarını çatı. "Ama göreceğini sanmıyorum," dedi sonunda. "Ben büyürken Oxford'da dolaşıyor olsaydı beni görebilirdi, ama o zamandan beri çok değiştim, biliyorsun. İngiltere'ye daha geçen yıl döndüm ve o zamandan beri hayatımın büyük bir bölümünü Sale'de geçirdim."

"İlkbaharda Londra'daydınız!"

"Elbette öyleydim, ama Liversedge'in arkadaşlarıyla değil, yemin ederim! Beni sokakta bir kez görseniz, bir daha tanır mıydınız? Gideon gibi iri yarı, yakışıklı bir adam olsaydım! Ama değilim, Matt! Olmadığımı kabul etmelisin! Baban defalarca, bu kadar önemsiz bir adam olmamın ne kadar üzücü olduğunu söylemedi mi?"

"Evet, ama yani, hayır!" Matthew aceleyle kendini düzeltti. "Ve her durumda-"

"Her halükarda gitmek istiyorum! Oxford'a ne zaman gidiyorsun?"

"Yarın gitmeyi düşünüyordum ama dönem daha başlamadı ve sen bu çılgınca fikri aklına soktuğuna göre sanırım kasabada kalsam daha iyi olacak. Gilly, Lionel Amca bunu öğrenirse beni lime lime eder!"

Dük, "O bilmeyecek ve sen de Oxford'a gitsen iyi olur, böylece kimse benim tasmamın kaymasıyla bir ilgin olduğundan şüphelenmez!" diye öneride bulundu. "Orada sana mektup yazar, nasıl olduğumu bildiririm. Ama ne benim adıma ne de kendi adınıza büzülmeyin! Liversedge'i satın almam gerekiyorsa, bunu yapacağım ve geri kalanına gelince - tüm bu harika şeyler adına başıma ne gelebileceğini hayal ediyorsunuz?"

"Bilmiyorum," dedi Matthew tedirgin bir sesle, "ama içimde sana bir şey *olacaktı* gibi korkunç bir his var!"

Bölüm VII

Dük ertesi sabah, önünde hoş bir şey olduğu duygusuyla uyandı. Ne olduğunu hatırladığında, Bay Swithin Liversedge'le pazarlık yapmanın pek de keyifli bir deneyim olmayabileceğini kabul etmek zorunda kaldı; ama ev halkından belki üç ya da dört günlüğüne de olsa kaçma ihtimali, Bay Liversedge'le yaşanacak olası bir tatsızlığın fazlasıyla telafi edileceğini hissettirecek kadar çekiciydi. Kendini maceracı hissediyordu ve Nettlebed'in, Lord Lionel'in yönetimindeki herhangi bir evin sakinlerinin sabahları yataktan kalkmadan önce içtikleri sıcak çikolatayı getirmesini beklerken, kafasında kaçışıyla ilgili çeşitli planlar kuruyordu.

Nettlebed'e niyetinin en ufak bir parçasını bile açıklamak imkânsızdı; çünkü Nettlebed herhangi bir yolculukta ona eşlik etmekte kesinlikle ısrar edecekti. Ve eğer Nettlebed'in kendisiyle gelmesine izin vermezse, Nettlebed hiç vakit kaybetmeden amcasını bu devrimci davranışından haberdar edecekti. Nettlebed'in Lord Lionel'a yeğeninin ortadan kaybolduğunu söylemesini nasıl engelleyeceği konusunda net bir fikri yoktu, ama gün içinde aklına bir fikir geleceğine inanıyordu. Ve eğer hiçbir olmazsa ve Lord Lionel onun okuldan kaçtığını fark ederse, Sale'e geri dönecekti.

Lord hazretleri hoş olmayan bir şey yapmadan önce tekrar eve dönecek ve onun muazzam azarlarından birine katlanmak zorunda kalsa da, en azından kısa bir özgürlük döneminin tadını çıkaracaktı.

Para hiç zorluk çıkarmadı. Scriven'in kendisi için bankadan çektiği yüz pound'u bile zor denkleştirmişti, böylece daha fazlasını talep ederek şüpheyandırmak zorunda kalmayacaktı. Çok geçmeden en zor sorunun, yanına alabileceği bir valiz hazırlamak olduğunu fark etti.

Valizlerinin ve sandıklarının nerede saklandığına dair en ufak bir fikri yoktu. Bu ciddi bir engeldi ve yeni bir valiz almaya pekâlâ parasının yetebileceği gelmeden önce bu hayati bilgiyi keşfetmenin bir yolunu bulmaya çalışarak birkaç dakika harcadı. Muhtemelen kendi valizlerinin üzerinde onun imzası vardı: hatırlayamıyordu ama ona bu tür şeyler sipariş edenlerin valizleri ya onun armasıyla ya da büyük ve gösterişli bir S harfiyle kabartmak gibi bir çılgınlıkları olduğu için bu olası görünüyordu.

Gömleklere, gece giysilerine, kravatlara, bilekliklere, fırçalara, taraklara, usturalara ve uşağının onun için toplamakla görevli olduğu yüzlerce başka şeye de ihtiyacı olacaktı. Bir giyinme çantası ve bir tuvalet bataryası vardı ama ikisini de alamıyordu. Tuvalet masasının üzerinde duran fırçaları da alamazdı, çünkü üzerlerinde doğal olarak onun imzası vardı. Ve gardırobundaki keten yığınının birkaç kravat ve gömlek çıkarırsa, Nettlebed onların yokluğunu hemen fark eder ve arabaya binmeye vakit bulamadan onu yere serer miydi? Bu riski göze alması gerektiğine karar verdi, çünkü sabun, fırça ve valiz satın alabileceğini bilmesine rağmen, bir gömlek satın almanın mümkün olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. İnsanın gömlekleri, tıpkı paltoları, pantolonları ve çizmeleri gibi kendisi için yapıldı. Ama Sale House'dan bir bohça giysiyi kimseye görünmeden çıkarmak, Dük'ün aklına aşılmaz engeller çıkaran bir görevdi. Nettlebed içeri girip yatak perdelerini usulca geri çektiğinde hâlâ bu zorluktan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

Dük oturduğu yerden kalktı ve gece şapkasını çıkardı. Kocaman yatağın içinde saçma bir şekilde küçük ve çocuksu görünüyordu, bu yüzden Nettlebed'in onu önceki akşam geç saatlere kadar kaldığı için birkaç sitemle karşılaşması belki de çok şaşırtıcı değildi.

"Zat-ı âlinizi iki saat daha uyanık göreceğim hiç aklıma gelmedi!" dedi baKını sallayarak. "Bay Matthew'un sizinle oturması fikri

ve sizi üçe kadar yatağınızdan kaldırmayacağım!"

Dük ondan çikolata fincanını aldı ve yudumlamaya başladı. "Bu kadar aptal olma, Nettlebed!" dedi. "Sezon boyunca nadiren o saatten önce yattığımı, bazen de çok daha geç yattığımı çok iyi biliyorsun!"

"Ama bunun mevsimi değil lordum!" dedi Nettlebed cevap vermeden. "Ve dahası, sen sık sık çok bitkin düşüyordun, kasabadan ayrıldığımızda lord hazretleri bana bunu fark etti gücünü toplamanı ve erken saatlere kadar çalışmanı istedi, ve iyi biliyorum ki o burada olsaydı Bay Matthew kulağında bir pireyle gönderilirdi! Bay Matthew'un yorucu tavırlarına Lord Hazretleri hiç katlanmadı ve katlanmayacak da! Ve size söylemeyi bir görev bilirim ki, , dün gece lütfedip bana gizli denebilecek bir şekilde bildirdiğiniz çok sevindirici istihbarat, yılda altı sterlinden fazla geliri olmayan ve üst düzey hizmetkârlarla ilişki kurmayan mutfak hizmetçileri de dâhil olmak üzere tüm ev halkı tarafından biliniyor!"

"Hayır, gerçekten öyle mi?" dedi Dük, pek etkilenmemişti ama Nettlebed'in hassas duygularının ağır bir yara aldığını uzun deneyimlerinden anlıyordu. "Bunun nasıl ortaya çıktığını merak ediyorum. Sanırım Scriven birilerine bir ipucu vermiş olmalı."

"Bay Scriven," dedi Nettlebed soğuk bir tavırla, "benim gibi majestelerinin güvenini kazanmış biri olarak, majesteleri, kendini bu kadar küçük düKürmez. Ama majesteleri, ne zaman-"

"Nettlebed," dedi Dük ağlamaklı bir sesle, "her nefes alışınızda bana Majesteleri diye hitap ettiğinizde sizi gücendirdiğimi biliyorum, ama aslında böyle bir niyetim yoktu, umarım beni affedersiniz ve bir daha Majesteleri'ne sahip olmama izin vermezsiniz!"

Uşağı bu ricaya hiç aldırmış etmedi ve sanki hiç kesinti olmamış gibi devam etti. "Ama majesteleri, majestelerinin yaklaşan düğünü için sekiz ilan karalayıp, majestelerinin işine burnunu sokmaktansa yerini daha iyi bilmesi gereken bir uşak tarafından toplanması için hepsini yere bıraktığında ne beklenebilir ki?"

"Bunun bir yok," dedi Dük. "Haberler yarınki gazetelerde olacak. *Gazete*, ki, bu yüzden hiçbir zarar yok."

Nettlebed ona derin bir sitemle baktı ve giysilerini hazırlamaya başladı.

Dük yatıştırıcı bir tavırla, "Ve bunu size kendim söyledim," diye ekledi.

"Bunu sizin dudaklarınızdan başka bir dudaktan öğrenmiş olsaydım, bunun çok tuhaf bir durum olduğunu düşünürdüm, Majesteleri," diye yanıtladı Nettlebed ezilerek.

Dük tam kırılan duygularını yumuşatma işine girişmek üzereydi ki, birden Nettlebed'in hoşnutsuzluğunun nasıl iyi bir amaca dönüştürülebileceğini fark etti. Nettlebed'in kızgınlığı devam ederken, o kendini uzak tutacak ve görevlerinin hiçbir bölümünü ihmal etmeden kesinlikle onun etrafında dolaşmayacaktı. Aslında, doğru ve görünüşte ilgisiz bir hizmetkâr olacak, zilin çağrısına hemen cevap verecek, ama bu çağrıyı bekleyecekti. Genel olarak, Dük böyle bir uzun süre devam etmesine izin vermemeye özen gösterirdi, çünkü Nettlebed çok ince bir şekilde onu çok rahatsız edebilirdi. Ayrıca, kendisine bağlı kişilerle arasının bozulmasından da hoşlanmazdı. Yastıklarına yaslanarak kirpiklerinin altından uşağı düşündü, Nettlebed'in bir değişikliği kabul etmeye hazır olduğunu çok iyi biliyordu. Nettlebed az önce mavi şehir ceketini şefkatle bir sandalyenin üzerine sermişti ve şimdi de bir çift Hessen çizmesinin son tozunu alıyordu. Dük bu işi bitirmesine izin verdi ve hatta - görünüşe göre- onun faaliyetlerinin farkına varmadan önce bu kıyafete uygun bir yelek seçmesini bekledi. Esnedi, fincanını yere bıraktı ve şöyle dedi: "Bugün binici elbisesi giyeceğim."

Başka bir zaman olsa, on ikinci yaşından beri yanında çalıştığı birinin böyle bir davranışta bulunması Nettlebed'den bir azar işitmesine neden olurdu. Dahası, efendisinin o günkü planlarına dahil olur ve onun için ahırlara bir mesaj gönderirdi. Ama bugün sadece dudaklarını sıkıca büktü ve tek kelime etmeden şehir kıyafetlerini dolaba geri koydu.

Bu korkunç ve alışılmadık sessizlik Dük'ün tuvaleti boyunca devam etti. Bu sessizlik ancak Dük, giymesi için kendisine uzatılan corbeau renkli paltoyu reddettiğinde bozuldu. "Hayır, o değil," dedi Dük kayıtsızca. "Scott'ın benim için diktiği zeytin ceket."

Nettlebed bunun kasıtlı bir kışkırtma olduğunu anlamış ve öfkeden kabarmıştı. Yüzbaşı Ware'in üniformalarını diken ve ordu tarafından büyük ölçüde himaye edilen Scott son derece şık bir terziydi, ama Dük'ün babası ondan hiç palto almamıştı ve Nettlebed zeytin paltoyu ilk görüşte beğenmemişti. Ama sertçe eğilip arkasını dönmeden önce efendisine sadece bir bakış atarak onu kınamasına izin verdi.

Dük umursamaz bir tavırla, "Bütün gün dışarıda olacağım ve ne zaman döneceğimi bilmiyorum," dedi. "Sana ihtiyacım olmayacak, bu yüzden günü kendine ayırabilirsin."

Nettlebed her zamankinden daha sert bir tavırla tekrar selam verdi ve Dük'ün omuz silkerek kabahatli paltosunu giymesine yardım etti. Dük bilekliklerini indirdi, kravatını düzeltti ve kahvaltı salonuna indi, kendini çok sert ve titiz bir efendi olduğu söylenen, tüm hizmetkârlarına zorbalık eden ve onu kızdıran herhangi bir uşağa füze atmaktan çekinmeyen kendi büyükbabası gibi hissediyordu.

Ama zalimliği amacına ulaşmıştı. Tekrar üst kata, yatak odasına çıkmaya cesaret ettiğinde Nettlebed'den hiçbir iz yoktu. Dük gardırobuna doğru yürüdü ve onu açtı. Raflardan birinde o kadar çok gömlek yığını vardı ki, her yığından birkaç tane alırsa Nettlebed'in herhangi bir ahlaksızlığı fark etmeyeceğini düşündü. Tedbirli olmak için altı tane aldı ve gecelikleri ile şapkalarını aramaya başladı. Bunlar arasından bir seçim yaptığında ve yatağın üzerindeki yığına birkaç kravat ve diğer ihtiyaçları eklediğinde, bu korkunç boyutlara ulaştı ve oldukça şüpheli bir şekilde inceledi. Meraksız bir ayakçıdan rica ederek, sorguya çekilmeden bir miktar ambalaj kâğıdı ve bir top sicim temin edebilmişti ama bütün bu giysileri düzgün bir bohça haline getirmenin kolay bir iş olmayacağını düşünmeye başlamıştı. Haklıydı da. Tahammül edilebilir bir sonuca yaklaşmayı başardığında hafifçe kızmış ve epeyce öfkelenmişti. Ve bohçasına tarafsız bir gözle baktığında, böylesine korkunç bir paketi taşıyarak evden çıkmasının imkânsız olduğunu fark etti. Sonra evinden hemen çıkmazsa büyük olasılıkla Yüzbaşı Belper'ın pençesine düşeceğini düşündü ve korkusu aklını başına getirdi. Özel uşağını, kendisine ne olacağı umurunda bile olmayan o muhteşem adamı çağırttı. Adam kendini gösterdiğinde, bohçaya doğru umursamaz bir el salladı ve şöyle dedi: "Francis, lütfen şunu taşıyarak beni memnun eder misin?"

paketi Yüzbaşı Ware'in odasına götürüp adamının sorumluluğuna vereceğim. Wragby'ye içinde Kaptan Ware'e göndermeye söz verdiğim bazı şeyler olduğunu söyle! Belki de en iyisi Yüzbaşı'ya bununla birlikte bir not göndermeliyim!"

"Çok iyi, majesteleri," dedi Francis, ne şaşkınlık ne de ilgiden yoksun bir memnuniyetle.

Dük cebinden tabletlerini çıkardı, bir kalem buldu ve kısa bir mesaj karaladı. "Gideon," diye yazdı, *"bu akşam sana gelene kadar bu paketi benim için sakla. Satılık."* Tabletlerinin yaprağını kopardı, bir vida haline getirdi ve Francis'e verdi. "Ve Francis!" dedi utangaç bir sesle.

"?"

"Nettlebed, Borrowdale ya da herhangi biri sizi görmeden evden çıkmayı başarabileceğinizi mi sanıyorsunuz?" dedi Dük, belli belirsiz, alaycı bir gülümsemeyle.

"Elbette, ," dedi Francis odun gibi bir sesle.

"Teşekkür ederim!" dedi Dük, gerçek bir minnettarlıkla.

Eğer uşağının aklından geçenleri okuma ayrıcalığına sahip olsaydı çok şaşırırdı. Bu vurdumduymaz kişi, hizmet ettiği en kibar efendiye karşı canlı bir sempati geliştirmeden bir yıl geçirmemişti. Küçük Dük kadar ezilen bir delikanlının daha önce hiç olmadığı, yaşlı Gundiguts ve Muffin-face'in ona laf attığını duymanın insanın kanını kaynattığı, Lord Stiff- Rump'ın delikanlıyı Bedlam'a sürükleyecek kadar haçlı işlerine bulaştırdığını söylemeye gerek bile olmadığı fikrini yakın arkadaşlarına ağır bir ıslaklıkta rahatça ifade ediyordu. Dük'e ne olduğu zerre kadar umurunda olmadığı gibi, onun ne tür bir yaramazlık peşinde olduğunu çok merak ediyordu. Gundiguts ve Muffin-face'in ağzını aramak nadir bir zevk olacaktı ve eğitiminin, efendisine, onları ve ev halkının geri kalanını, kışını ve kütüğünü kandırmak için ihtiyaç duyabileceği daha fazla yardımı sunmasını yasaklamasına üzülüyordu.

Dük saatini çıkardı ve endişeyle ona baktı. Yüzbaşı Belper'ın tehdidi büyük görünüyordu. Asılı gardırobuna daldı, birkaç omuzluğu, yüksek yakası ve büyük sedef düğmeleri olan uzun, soluk renkli bir sürücü ceketini ve yüksek taçlı bir kunduz şapkası buldu.

Belki bir atkının iyi gelebileceğini düşündü ve onu da aradı. İhtiyacı olabilecek başka bir şey aklına gelmedi ve isteksiz kuzeni Matthew'dan aldığı ziyaretçi kartının güvenli bir şekilde cep defterine yerleştirildiğinden emin olduktan sonra odasından çıktı ve büyük merdivenlerden aşağıya doğru ağır ağır yürüdü.

Ön kapının yanındaki büyük deri sandalyede oturan kapıcı onu görür görmez ayağa kalktı ve Joseph Manton'dan eve bir paket söyledi. Bu olay Dük'ün aklına, bu tehlikeli maceraya atılırken yanına iyi bir çift tabanca almasının mutlak gerekliliğini getirdi. Yüzbaşı Belper tarafından yakalanma tehlikesine rağmen, Manton'un paketini kütüphaneye götürüp satın aldığı tabancanın paketini açmanın cazibesine karşı koyamadı. Gerçekten çok güzel bir çift olan tabancalar deri kılıflarının içinde rahatça duruyordu, çok ince ve kötü görünüyorlardı. Dük birini kadife yatağından kaldırdı ve dengesini sevgiyle test etti. Kimse ondan böylesine eşsiz bir şeyi geride bırakmasını bekleyemezdi! Çantayı geniş cebine, Bay Manton'ın özenle verdiği top ve barutu da başka bir cebine yerleştirdi ve Baldock'un küçük bir alıştırmayı yapmak için çok uygun bir yer olduğunu düşündü.

Tekrar salona çıktığında Borrowdale'in iki uşakla birlikte evin arka tarafındaki odasından salona girdiğini gördü. Borrowdale, Majesteleri'nin evde yemek yiyip yemeyeceğini ve -Majesteleri'nin çizmelerine bir bakış atarak- atının getirilmesini isteyip istemediğini öğrenmek istiyordu.

"Hayır," dedi Dük neşeyle. "Hayır, teşekkür ederim Borrowdale. şey arzu etmiyorum. Ve eğer Yüzbaşı Belper ararsa, ne zaman döneceğimi bilemezsiniz."

"Çok iyi, majesteleri," diye selam verdi Borrowdale. "Peki majesteleri ne zaman dönmeyi düşünüyor?"

Dük ona gülümsedi. "Ama bunu bilseydiniz, Yüzbaşı Belper'a bunu yapmadığınızı söyleyemezsiniz, değil mi?" dedi nazikçe.

Borrowdale şaşkınlığını üzerinden atıp efendisinin zihnini bu tuhaf yanlış anlamadan kurtarmaya yetecek kadar kendine gelemeden Dük evi terk etmişti.

İlk hedefi Lombard Sokağı'ndaki Genel Postane'ydi. Şehre bir at arabasıyla gitti ki bu başlı başına bir maceraydı çünkü

Daha önce hiç posta arabasına binmemişti ama Postane'de onu bir hayal kırıklığı bekliyordu; postalar Londra'dan geceleyin ayrıldığından, hizmetlerinden yararlanmak istiyorsa o akşam saat sekiz buçukta kentten ayrılmaya hazır olması gerektiğini öğrenmişti. Düşük taçlı şapkalı iri yarı bir vatandaş onun tecrübesizliğine acıdı ve onu Aldgate High Street'teki Saracen's Head'de bulunan bir posta arabası ofisine yönlendirdi. Dük ona teşekkür ederek Aldgate High Street'in yolunu sorduğunda, kendisinin düzenli bir Johnny Raw olduğunu söylediğinde ve karşılaşabileceğı herhangi bir serseri tarafından tütöülenmesine izin vermemesi için ona yalvardığında eğlenmiş görünüyordu.

Saracen's Head, taş döşeli bir avlunun etrafında uzanan iki kat galerisi olan büyük ve işlek bir pansiyondur. Sabah saat on birde bile, giden arabaların çoğı çoktan ayrılmış olduğı halde, burası hatırı sayılır bir hareketliliğe sahne oluyordu ve çok sayıda kişi, Saracen's Head'de karargâh kurmuş olan çok sayıda arabadan birine ya da diğesine yer ayırtmak için araba ofisinde bekliyordu. Dük, sıra kendisine geldiğinde, sabah sekizde Londra'dan ayrılıp Edinburgh'a doğıru uzun bir yolculuğı çıkacak olan ve öğlen saatlerinde Baldock'a varacak olan Highflyer'da bir loca koltuğı almayı başardı. Daha sonra bir gece için handa bir oda tuttu ve burnunun dibinde bir demet su teresi tutan bir kadının ısrarlı yalvarışlarından kaçarak ve tek bacaklı bir adamın kendisine paspas satma teklifini reddederek, bir valiz satın alabileceğı bir dükkan aramaya koyuldu.

Bu kısa sürede başarıldı ve çantanın Yüzbaşı Ware'in odasına teslim edilmesini ayarladıktan sonra Dük dikkatini sabun, diş tozu ve tıraş bıçağı satın almak gibi küçük meselelere yöneltebildi. Bedford House'a yönlendirildi ve orada ne kadar küçük bir meblağ karşılığında saç fırçası, tarak ve benzeri eşyalar satın alabileceğini görünce çok şaşırdı. Sonunda o kadar çok küçük alışveriş yaptı ki, bir kez daha kuzeninin odasını kullanmak zorunda kaldı.

Sekizden biraz önceydi, öğleden sonrayı elinden geldiğince iyi geçirdikten sonra Albany bölgesine girdi. Rope-Walk'ta yürürken, akşam kıyafetleri içinde ilerlemekte olan bir tanıdığı, elindeki kadehi onun çizmelerine doğırtarak şöyle dedi "Görüyorum ki taşradan yeni gelmişsiniz Dük! şehirde beklendiğınızı bilmiyordum. Kuzenimize mi gidiyorsunuz? Onu evde bulacaksın. Bir saat kadar önce geldiğini gördüm.

Dük, "Onunla yemek yiyorum," diye cevap verdi.

"Yarın White'ın yerinde görüşürüz, sanırım."

Dük bunu biraz yalancı bir şekilde kabul etti ve yoluna devam etti.

Yüzbaşı Ware'in odasına kabul edildiğinde, kuzeni onu koridorda karşıladı ve lojmanını bir kabul ofisi olarak kullanıp kullanmadığını öğrenmek için alaycı bir talepte bulundu.

Dük ona ilgiyle gülümsedi. "Oh, onları gönderecek başka bir yer düşünemedim!" dedi. "Ne kadar meşgul olduğumu tahmin bile edemezsiniz!"

Gideon yerdeki hantal bohçayı göstererek, "Ama Adolphus, çamaşırlarını eve çamaşırcıdan almak zorunda mı kaldın?" diye sordu.

"Demek Francis onu kaçırmayı başardı! Güzel!" dedi Dük, paltosunu çıkararak. "Gideon, tasmam kaymış!"

"Müthiş!" diye onayladı kuzeni. "Gel ve bana her şeyi anlat!"

Dük onu oturma odasına kadar takip etti, ama şöyle dedi: "Şey, hayır! Sanırım yapmayacağım, eğer sizin için bir sakıncası yoksa!"

Gideon ona bir bardak şeri uzatarak, "O zaman bana hiçbir şey söyleme," dedi. "İnan bana, Adolphus, senin yoluna en ufak bir taş koymayacağım!"

Dük, macerasının doğası gereği bundan o kadar emin değildi. Büyük kuzeninin, can sıkıcı izlerin üstesinden gelmesine yardım ve yataklık edeceğine güvenebilirdi, ama Bay Liversedge'in ve taleplerinin bir kokusunu almasına izin verin, hiç şüphesiz yolunuza bir sürtünmeden çok daha fazlasını atacaktır. Bu yüzden tekrar gülümsedi ve şarabını yudumladı.

O tatlı, soyut gülümsemeyi tanıyan Gideon suçlayıcı bir tavırla, "Adolphus," dedi: "Adolphus, fesat çıkarıyorsun!"

"Oh, hayır!" dedi Gilly. "Sadece kendim olmaktan çok sıkıldım ve tavsiyenize uyup sade Bay Dash olmayı deneyeceğim. Sale Dükü olmak çok sıkıcı!"

"Farkındayım. Sana böyle bir tavsiyede bulundum mu? Babam kellemini isteyecek!"

"Dün gece. Şimdiden bir başlangıç yaptım, çünkü daha önce hiç yapmadığım her türlü şeyi yapıyorum. Şehirde tanıştığım bir adam beni bir Johnny'ye götürdü.

Çiğ. Ve sanırım haklıydı: Şok edici derecede acemiyim! Ama yakında öğreneceğim. Şehir dışına çıkıyorum, biliyorsun."

"Ben de öyle tahmin etmiştim. O meşhur bohçanın içinde kıyafetlerin mi var?"

"Evet, hem de Nettlebed görmeden onu götürmek gibi bir iş! Gideon, sanırım Nettlebed beni burada arayabilir. Dua et de ona güvende olduğumu söyle ve hepsinin saçma sapan bir büzüşmeye düşmesini engelle!"

"Bana güvenebilirsin Adolphus, eğer istediğin şeyi tam olarak yapmayacaksam -En azından maiyetinize nerede olduğunuza dair hiçbir ipucu vermemek için. Aslında, hakkınızdaki tüm bilgileri inkâr edeceğim."

"Zavallı Nettlebed!" dedi Gilly. "Korkarım çaresizlik içinde kalacak. Bu sabah onu gücendirdim ve bana olan merhametinden dolayı onu terk ettim. Sanırım onu korkutmakla çok büyük bir kötülük ettim, ama buna daha fazla dayanamayacağım, Gideon! Bana bir çocukmuşum ya da embesilmişim gibi davranıyorlar! Biri ya da öteki koşup arabamı çağırmadan, eldivenlerimi uzatmadan ya da ne zaman döneceğimi sormadan bir adım bile atamıyorum! Evet, evet, ne diyeceğinizi biliyorum! Ama bunu yapamam! Denedim ama işin kötüsü, Borrowdale'in ben utanç içindeyken bana nasıl erik şekeri verdiğini, sevgili Chigwell'in amcama Kırmızı Salon'un camını kıranın kendisi olduğunu söylediğini, Nettlebed'in ne zaman hastalansam bana nasıl baktığını ve buna benzer yüzlerce şeyi hatırlamadan edemiyorum!"

Gideon'un çarpık gülümsemesi titredi. "Pekâlâ. Yani, onlara bir erkek olduğunu ve kendi başının çaresine bakabileceğini söylemeye cesaret edemediğine göre, onlara bunun böyle olduğunu göstermek istiyorsun. Öyle mi?"

"Sanırım öyle. Yani, bunu düşünmemiştim, ama belki de cevap verebilir! Ben sadece özgür olmayı ne kadar çok istediğimi düşündüm! Ama eğer böyle bir fırsat olmasaydı, hâlâ mavi gözlü olmaktan bahsediyor ve kendimi savunmak için en ufak bir çaba göstermiyor olurdum! Yaşayan en donuk, en ruhsuz köpek ben olmalıydım!"

"Hiç şüphesiz!" diye onayladı Gideon. "Ama bu sıkıcı çağ sana birdenbire macera mı sundu, Adolphus? Bunun mümkün olabileceğine inanmıyordum!"

"Çok küçük bir macera!" dedi Dük gülerek. "Kendim için yapacak bir şey buldum ve belki yapabilirim, belki de yapamam, ama her halükarda denemek istiyorum. Ve hayatımda bir kez olsun nasıl olduğunu göreceğim değil olmak bir Dük, hizmetkârlarla puf kapalı benim

nereye gidersem gideyim, kurbağa yiyenler söylediğim her kötü söze katılıyor, hancılar burunlarını dizlerine değdirene kadar eğiliyor ve sıradan dünya Evet, Majesteleri! ve Hayır, Majesteleri! ve Majestelerinin istediği gibi! Sizce bu işi yüzüme gözüme bulaştırır mıyım?"

Gideon sırtarak, "Hayır, küçüğüm, bence çok iyi anlıyorsun ve kendi başının çaresine bakabilirsin, ama sana hizmet edecek kimsenin olmamasından hoşlanıp hoşlanmayacağın ayrı bir konu," dedi. "Yine de sana bir zararı olmaz: Uzun zamandır kuzu yününe iyice sarıldın. Umarım çok heyecanlı maceralar yaşar, bir sürü dev ve ejderha öldürürsün. Keşke seni görebilseydim!"

"Oh, hayır, bu asla olmaz!" Gilly başını salladı. "Ejderhamı öldürmekte çok yavaş olduğumu düşünür, kısa sürede sabrım tükenir ve sonunda beni yolumdan çekip canavarı kendin öldürürsün!" Bir mizah parıltısıyla ekledi: "Ve içimde melankolik bir kuşku var ki, eğer sen yanımda olsaydın, kendim için bir şey düşünme zahmetine katlanmazdım. Bundan sonra ne yapmam gerektiğini söylemenizi bekleyeceğimden eminim, çünkü hep böyle yapardım ve bilirsiniz, alışkanlıklardan vazgeçmek çok zordur! Sen de çok buyurgan, otokratik ve zorba bir adamsın, Gideon!"

"Eyvah! Maceranızdan döndüğünüzde beni sert bir şekilde yere serecek misiniz?"

"Büyük olasılıkla," dedi Gilly, boş bardağını bırakırken.

Wragby tabakları masaya koymak için odaya girdi. Efendisi ona beklemesine gerek olmadığını söyledi ve Dük yerine otururken şöyle dedi: "Bu ne kadar rahat! Bu kuşu oyayım mı? Yapabilirim, biliyorsun! Amcam, bir erkeğin önüne konan her şeyi oymayı bilmesi gerektiğini söyler. Bir atı da nallayabilirim. Sence neden bir şeyi öğrenmem gerektiğini düşünmüş olabilir? O çok garip bir yaratık! Neler yaptığımı duyunca bana ne kadar kızacak! Bunu düşünmek bile beni tir tir titretiyor."

"Aklıma gelen pek çok tuhaf hayal arasında, Adolphus," dedi kuzeni kuru bir sesle, "şu hayal de var -sık sık bunun bilincine varmışımdır!" "*Uysallığına* rağmen babamın önünde bir külüstür gibi titremiyorsun!"

"Hayır, tabii ki sevmiyorum: bana karşı çok nazik. Ama bana öfkelenmesinden hoşlanmıyorum ve tartışmak başımı ağrıttıyor. Her zaman sızışmaya çalışıyorum ve çok küçük ve dikkat çekmeyen biri olduğum için genelde bunu başarabiliyorum," dedi Dük sakın bir şekilde.

Gideon gülümsedi. "Senin anlaşılması zor yöntemlerini iyi bilirim. Ve şimdi düşünüyorum da, tam da senin yaptığın şey bu! Atılacağın maceraların ipuçlarını vererek beni kandırmaya çalışma! Sadece her zamankinden daha fazla amaç için kaçırıyorsun. Sadık hizmetkarlarınızı hangi yalan hikayeyle kandırdınız?"

Dük gözlerinde suçlu bir parıltıyla başını kaldırdı. "Doğrusunu söylemek gerekirse, gitmedim," diye itiraf etti. "Eğer insanlara gitmek istediğinizi söylerseniz, fark edilmeden sızışamazsınız!"

"Gilly, Tanrı aşkına! Onları tek kelime etmeden mi bıraktın?" diye haykırdı Gideon.

Dük başını salladı. Gideon bir an için kaşlarını çatarak ona baktı. Sonra bir kahkaha patlattı. "Bu şimdiye kadar duyduğum en çılgınca tuhafılık ve senin bunu yapabileceğini *kim* tahmin edebilirdi ki?" dedi. "Adolphus, artık senden umudumu kesmiyorum! Babamdan en alt kademedeki uşağına kadar bütün ev halkının kulağına küpe olacaksın ve bu onlara çok iyi gelecek! Çok erken dönmeyin! Bırakın derslerini unutmaktan korkmadan öğrensinler: o zaman bundan sonra biraz huzurun tadını çıkarabilirsiniz. Kadehinizi doldurun! Özgürlüğünüze kadeh kaldıracağız. Gün ışığı yok, topuk vurmak yok!"

Sonra Duke itaat etti ve şişeyi masanın diğer tarafına itti. "Hayır, Bay Dash'in maceralarına içelim!" dedi.

"Ne isterseniz!" diye sırttı kuzeni ve şarabını bir çırpıda fırlattı.

Dük de onu takip etti. Kadehini indirirken parmağındaki yüzük gözüne çarptı. Yüzüğü çıkardı. "Bunu benim için sakla!" dedi ve Gideon'a uzattı. "Kılık değiştirmemi mahvediyor!"

Bölüm VIII

Dük, Saracen's Head'deki odasında pek de dinlendirici bir gece geçirmedii. Üzerinde dönüp durduğu kuştüyü yatak büyük ölçüde topaklardan oluşmuş gibiydi; handaki başka hiç kimse de yatağa gitmemiş gibiydi. Musluk odasındaki gürültü gecenin ilerleyen saatlerine kadar devam etti; kapılar çarpıldı; ayak sesleri geçitlerde yığıldı; ve ara sıra çıkan takırtılar mutfak hizmetçilerinin işlerine ara vermediklerini gösteriyordu. Ayrıca çok sıcaktı, yatağı battaniyelerle doluydu ve Albany'den arabasıyla gelir gelmez 27 numaradaki Quality için bir ısıtma tavası getirmesi emredilen bir oda hizmetçisi tarafından onun için ısıtılmıştı.

İleri bir saate kadar kuzeninin yanında kalmıştı ve dolayısıyla hana vardığında yorgundu. Eğer gerçeğı kendine itiraf etseydi, ki bunu yapmayı kesinlikle reddediyordu, Nettlebed'in kendisini beklediğini, valizini açmaya, çizmelerini çıkarmaya ve elini yüzünü yıkaması için sıcak su dökmeye hazır olduğunu görmekten hiç de memnun olmazdı. Küçük ve oldukça havasız olan yatak odasına girdiğinde tuhaf bir şekilde arkadaşsız görünüyordu ve onu yukarı çıkaran botlar tarafından tuvalet masasının üzerine konulan tek bir mumla aydınlatılmıştı. Nettlebed yanında olsaydı, tanıdık eĞyalarının çoktan serilmiş olduğunu, yatağın üzerinde kendi çarÇaflarını bulacaktı; ama Nettlebed yanında olsaydı, elbette bu tür bir handa değil, posta arabası yolcularını küçümseyen ve yalnızca soylulara hizmet veren bir posta evinde kalıyor olacaktı. Dük, Nettlebed'i aklından kesin olarak çıkardı ve yatağına uzandı.

Sabah çağrılmayı istemesi gerektiğı doğal olarak aklına gelmedi, ama neyse ki botlar onun ölçüsünü aldı ve ona bir sürahi tıraş suyunun kendisine getirilmesini istediğı saati belirtmesini önerdi. Tıraş olması, giyinmesi ve valizini hazırlaması için gereken süreyi hafife almıştı ve bu yüzden biraz telaşlı ve nefessiz bir halde acele bir kahvaltı yapmak için kahve salonuna koştu. Çizmelerini kapının önüne koymayı unuttuğı için temizlenmemişlerdi ve titiz gözlerine çok sıkıcı ve tozlu görünüyorlardı. Ama kahve odasından avluya çıktığında, orada toplanmış birçok ilgisiz insan arasında bir ayakkabı boyacısının da bulunduğunu gördü ve hemen onun hizmetinden yararlandı.

Bu kişi botlarıyla uğraşırken, etrafında olup bitenleri gözlemlemek için boş vakti oldu ve o kadar eğlendi ki, böylesine düşüncesizce bir maceraya atıldığı için duyabileceğı pişmanlıklar onu terk etti.

Seyahat edeceğı Highflyer avluya çekilmişti ve her türlü bagajla yükleniyordu. Bütün ağır sandıklar tavana çekilmişti ve Dük'ün gözleri, arabanın yoldaki ilk virajda devrilmekten zor kurtulacakmış gibi görünene kadar, kordonlu sandık üstüne kordonlu sandık yığıldıkça genişledi, o kadar ağırlaşmıştı ki. Bu sırada birkaç kişi Dük'ün valizi de dahil olmak üzere her türlü küçük paketi bagaja yerleştirmek için muhafızlara yardım ediyordu. Bu da dolunca, bir sepet balık, birkaç bando kutusu ve kâğıda sarılmış birkaç koli gibi hâlâ avluyu dolduran bütün eşyalar arka dingil ağacına ya da lamba direklerine bağlandı.

Bu arada, iri yarı bir beyefendi olan arabacı, çok sayıda palto giymiş ve iliğinde kocaman bir burun çiçeğı ile hana açılan kapılardan birinde durmuş, bir hizmetçi ile flört ediyordu. Arabacılar ahırdan bir takım kestane çıkarana kadar kullanacağı arabaya aldırış etmedi, o zaman gözlerini eleştirel bir şekilde üzerlerinde gezdirdi ve kendisine, yakın tekerleğın makaralı cıvataya değmemesine dikkat etmesi için endişe verici bir emir de dahil olmak üzere çeşitli tavsiye ve talimatlar verdi. Yolcuların çoğı muhafızlarla tartışıyor ve Dük'ün anlayamadığı nedenlerden ötürü, çifti sadece dört şiline satılan Hollanda çoraplarından sıcak baharatlı zencefilli ekmeğı kadar, yolculara yolculuklarında akla gelebilecek her türlü konforu sunmak amacıyla avluda toplanmış olan Londra'nın sokak çığırtkanlarının yarısını sinirli bir şekilde el sallayarak uzaklaştırıyorlardı. Kendisi de birkaç kez bir fare kapanı, bir torba portakal ve bir kâğıt iğneyi reddetmek zorunda kalmıştı. Yolculardan bir ya da ikisi, özellikle de pardösü, atkı ve ekose bir şala sarınmış zayıf bir adam, huzursuzluk çıkarmaya meyilli görünüyordu; iki yaşlı hanım da bir dizi bando ve ip torbasının tam olarak nerede olduğunu tekrar tekrar ve tiz bir sesle sorarak bekçinin dikkatini dağıtıyordu. Seyahat etmeyi teklif eden beyefendilerden ikisi tıraş olmaya vakit bulamamıştı; bir diğeri ise kendisini hana bir hackney ile götüren jarvey ile sert bir tartışmaya girmişti.

Atlar hazırlandıktan sonra, arabacı hizmetçiden üzgün bir şekilde ayrıldı ve avlunun ortasına yuvarlandı, hoşgörölü bir gözle yol faturasını inceledi. Dük, nalbantın eline bir gümüş para sıkıştırdı ve çatıdaki koltuğuna oturdu; zayıf adam arabacıya, yakın tekerlekli aracın bir tekmeci olmadığına dair güvence vermesi için yalvardı; iki yaşlı hanım telaşa kapıldı; ve bekçi herkesi acele etmeleri için uyardı, çünkü yola çıkmak üzereydiler ve Highflyer kimseyi beklemiyordu.

Arabacı hayvanlarına tecrübeli bir gözle baktıktan sonra, kadife pantolonlu ve yağlı pelüş yelekli bir muavine, o söyleyene kadar genç adamın burnundaki seğirmeyi çıkarmamasını tembihledi, yol fişini cebine tıktırdı ve oldukça rahatsız olan koltuğuna hantalca atlayıp dizginleri topladı. Görünüşe göre yolcuları küçümsüyordu, çünkü kamçısını eline alarak, arkasına şöyle bir bakma zahmetine bile katlanmadan arabacılar onları bırakmalarını emretti. Yolculara başlarının çaresine bakmaları için kısa bir tavsiyede bulundu ve araba kemerin altından dar sokağa girerken onları başlarına dikkat etmeleri konusunda uyarmak muhafızlara kaldı. Sabah nemli ve pusluydu ve Dük, kendisine bir kilim almayı akıl edemediği için oldukça üzgündü. Ama yan gözle baktıktan sonra yarım gineye iyi olacağına karar veren arabacı, Islington Green'e vardıklarında günün nadiren güzel geçeceğine dair nazikçe güvence verdi.

Araba Londra sokaklarında ilerlerken, arabacı pazar arabalarıyla ve ara sıra şehre gelmeye devam eden sığır sürüleriyle çarpışmaktan kaçınmakla o kadar meşguldü ki konuşmaya vakit bulamadı; ama Metropolis'ten çıkmaya başladıklarında, Dük'ün hemen arkasında oturan zayıf adamın bitmek bilmeyen gergin sorularına büyük bir neşeyle cevap verdi ve otuz yıldır araba kullandığını ve hiç kaza yapmadığını söyledi. Zayıf adam sert bir şekilde, yolda karşılaştığı herhangi bir at arabasıyla yarışmaya kalkışırsa onu sahibine ihbar etmesi gerektiğini söyledi; ve şirketin geneline, Posta'da seyahat etmenin her zamanki uygulaması olduğunu, bu mükemmel hizmette silahlı muhafızların bulunduğunu ve arabacıların kuralların ihlalini çok sıkı bir şekilde izlediğini bildirdi. Arabacı

Dük'e göz kırptı ve yolcularının güvenliğini ya da rahatını hiç umursamadan birbirleriyle yarığtıklarını iddia ettiği posta arabacılarının karĖılaĖtıęı korkunç kazalarla ilgili tüyler ürpertici hikâyeler anlatmaya bağladı. Postane tarafından sağlanan korumalara gelince, zayıf adama, zamanlar yollarda hiçbir haydutun postalara dokunmak için can *atmadığını* söyleyebilirdi.

Yoldaki ilk reklamı yapılan etap Barnet'ti, burada henüz kahvaltı etmemiş olan yolculara yiyip içebildikleri kadarını içmeleri için on beş dakika izin verilecekti; ama Islington'daki paralı yol geçilip de yeşillikler üzerindeki uzun karaağaçlar görüldüğünde, arabacı yeniden dizginleri eline aldı. Peacock Inn'in önünde duran ya da oradan uzaklaşan arabaların sayısına bakılırsa, bu duraklamanın adet olduğu anlaşılıyordu. Bir kâhya arabanın ismini bağırarak söyledi; bir adam ceketinin düğmelerini ilikleyerek ve bir elinde bir halı torbası tutarak aceleyle handan çıktı; ve başına bir şal çekmiş bir kadın, yolun ilerisinde bir noktada iki ördek teslim etmek için bekçiyle pazarlığa girdi. Zayıf adam şüpheyle, halı torbalı adamın yol faturasında olmadığını söylemeye cüret ettiğini söyledi; ancak daha hoşgörölü bir adam olan komşusu, biraz omuz atmanın kimseye zarar vermeyeceğini söyledi. Bunun üzerine arabacı, eğer kendisine inanılacak olursa, yolun her noktasında pusuya yatıp dürüst arabacıları gözetleyen ve ağızlarından ekmeklerini almaya çalışan muhbirler hakkında acı bir söylev çekmeye başladı. Dük ona sempatiyle karşılık verdi ve bu süre zarfında beshawled kadınla olan iş sona erdi, araba tekrar yola koyuldu, yalnız bir ineğin alçaldığı köy barınağını ve büyük harflerle kunduz eski şapkalar sunan küçük bir dükkânı geçti.

Holloway yoluna çok geçmeden varılmıştı ve arabacıya, bu yola daha önce uğramış olan tüm umutsuz karakterleri anımsatarak zayıf adamın kanını dondurma fırsatı verdi.

"Grimaldi de bir zamanlar bu yol üzerinde soyulmamış mıydı?" diye sordu küçük bir çocukken bu hikâyeleri dinlemiş olan Dük.

"Ah, öyleydi!" diye onaylarcasına başını salladı arabacı. "Ve sadece on yıl kadar önce! Ama vatch'ini aldılar, görüyorsunuz, üzerinde 'Me and my Neddy' şarkısını söyleyen phiz'i vardı ve onu ona geri verdiler, çünkü çok seviliyordu."

"Onu bir kez görmüştüm," dedi Dük. "Sanırım Sadler's Wells'teydi; beni çok güldürdüğünü hatırlıyorum."

"Peçe, öyle de yapardı efendim, çünkü bu onun mesleği idi, bir bakıma. Peki sizi ne kadar uzağa taşıma şerefine nail olacağım efendim?"

"Sadece Baldock'a," diye yanıtladı Dük.

Arabacı başını salladı ve bunun üzücü olduğunu söyledi, çünkü Biggleswade'in bu tarafında, arabayı kullanmak için can attığını açıkça anladığı birine dizginleri teslim etme riskini almak isteyeceği çok az yol vardı. Bunu duyan zayıf adam anında öyle bir itiraz fırtınası kopardı ki, Dük onun aklını başına getirmek ve dizginleri ele almak gibi bir arzusu olmadığını söylemek zorunda hissetti kendini. Komşusundan hoşlanmadığı anlaşılan hoşgörülü adam, genel olarak mızıkçılar ve özellikle de Cuma yüzlüler hakkında tarafsız görüşlerini bildirdi; ve sonuç olarak bir beyefendi, sürme alışkanlığı olduğu kan atlarından oluşan canlı bir ekip hakkında uzun bir hikayeye başladı.

Finchely Common, tüm tehlikeleriyle birlikte güvenli bir şekilde geçildiğinde, yolcuların çoğu Barnet'te kendilerini bekleyen kahvaltının ötesini düşünemeyecek kadar keskin hissediyorlardı; ve araba Barnet'teki hanın avlusuna girdiğinde, neredeyse herkes aceleyle kahve salonuna koştu, burada bir çift aşırı güdümlü garson yığılmış tepsilerle ve mekanik "Hemen geliyor, efendim!" çığlıklarıyla koşuşturuyordu.

Dük, Saracen's Head'deki ziyafetten biraz daha fazlasını yemişti, ama kahve ve jambon telaşına katılmak istemedi ve bunun yerine bacaklarını esnetmek için caddenin biraz yukarısında dolaştı. Kuzeye yaptığı önceki yolculuklarında atlarını Red Lion'da değiştirmişti ama bu ünlü ev, ev sahibinin caddenin ilerisindeki Green Man'deki nefret ettiği rakibinden müşteri kapmak için son derece alçakça taktiklere başvurmasına rağmen, posta arabalarına tenezzül etmiyordu. Ustalarının, sahibi at değiştirmeyi akıl edemeyen özel bir arabayı durdurmak için yola fırlamaları, arabayı avluya sürüklemeleri ve zorla yeni bir çift at temin etmeleri bilinmeyen bir şey değildi. Dük, Red Lion tarafından tutulan sarı ceketli iki postacıyla Green Man'den gelen mavi kıyafetli üç postacının yumruk yumruğa kavgasına şahit olma şansına sahipti ve yaşlı bir beyefendinin şezlong ve çiftli bir arabada postacıları ikna etme çabalarını eğlenerek izledi.

Red Lion'a sadece Welwyn'e kadar için yeni atlara ihtiyacı olmadığını söyledi.

Dük arabaya dönüp tekrar çatıya çıktığında, avluda sert içkiler ve pohpohlamalarla eğlendirilen arabacı hariç herkesin sinirli bir ruh hali içinde olduğunu gördü. Hoşgörülü adam bile, insanın iki fokur fokur kahve yutacak vakti bile yokken ve çatal bıçak olmadığı için jambonu yiyememişken, kahvaltı ücretinin tamamını ödemesinin istenmesinin, üzerinde düşünülmesi gereken skandal bir durum olduğunu söyledi.

Dük, at arabasının tavanında yolculuk yapmanın bünyesine uymadığını çoktan keşfetmişti. Birkaç mil boyunca bir yenilik gibi gelmişti ama çok rahatsız bir koltuğa eklenen sallanma ve yalpalama, arabacının öğretici konuşmalarını bile kısa sürede unutturmuştu. Baş ağrımaya başlamıştı; hiçbir zaman iyi bir yolcu olmadığını hatırlıyordu. Baldock çok uzun bir yol gibi görünüyordu; Stevenage'a varıldığında arabacı onu meşhur Altı Tepe'den hangisinin en uzun mesafede olduğuna dair bir iddiaya sokmaya çalıştığında, onunla dalga geçmeyi reddetti ve sadece bezgin bir şekilde cevap verdi: "İlk ve son. Bunu daha kısa paltolar giyerken öğrendim."

Arabacı onu hayal kırıklığına uğrattı, çünkü bu geleneksel av genellikle bir sonraki durakta içki içmek için iyiydi. Koltukta oturan yolcunun kötü ruhlu bir genç olduğunu düşünmeye başlamıştı ama onu Baldock'taki White Horse'un önünde indirdikten sonra ondan bir gine alınca fikrini değiştirdi. O zaman Dük'ün yarı gösterişli yarı aptal olduğuna karar verdi ve onu son kez gördüğüne üzüldü.

Muhafız, Dük'ün valizini botun girintilerinden çıkardıktan sonra, Majesteleri valiz ayaklarının dibinde, yolda durmuş, birinin koşup valizi hana taşımalarını bekliyordu.

Ancak, posta arabası yolcularının gittiği hanlarda, konuklara hizmet etmek için canla başla çalışan uşaklar bulunmadığından, Dük valizi alıp hana kendisi taşımak zorunda kaldı.

Ön kapı bir geçide açılıyor, bu geçit binanın arka tarafında, merdivenlerin üst kata çıktığı bir lobiye açılıyordu. Kahve odası ve içki odası bu geçide açılıyordu; bunlardan ilki, uzunlamasına uzanan tek bir masanın bulunduğu eski moda bir daireydi.

Dük valizini yere bıraktı ve bunu yaparken evin arka tarafında bir kapı açıldı ve içeriden şişman bir ev sahibesi çıktı. Dük'ü kibarca ama sertçe selamladı ve şöyle dedi: "İyi günler efendim, sizin için ne yapabilirim?"

"Bir oda kiralamak istiyorum, lütfen," dedi Dük, o nazik asaletiyle.

Gözleri onun üzerinde gezindi. "Evet, efendim. Ne kadar kalacağınızı sorabilir miyim?"

"Tam olarak emin değilim. Belki bir ya da iki gün." Hızlı bakışları kıyafetini karakterize eden sessiz zarafetin her ayrıntısını yakaladıktan sonra bakışlarını adamın yüzüne yöneltti. Orada gördükleri hoşuna gitmiş gibiydi ve yüz hatlarının sertliğini kaybetmesine izin verdi. Hâlâ hızlıca, ama biraz da anaç bir tonla şöyle dedi "Anlıyorum, efendim. Ön tarafta hoşunuza güzel bir yatak odası ve özel bir salon. O gürültülü kahve odasında oturmak istemezsiniz."

Dük ona teşekkür etti ve salondan memnun kalacağını düşündüğünü söyledi.

"Londra'dan arabayla mı geldiniz, efendim?" dedi Bayan Appleby. "Çok pis gürültücü şeyler bunlar! Düşmemek için yan tarafa tutunmaktan bitap düşene kadar bütün kemiklerinizi sallarlar. Yorulduğunuzu görebiliyorum, efendim: düpedüz bitkin görünüyorsunuz!"

"Oh, hayır!" Gilly hafifçe kızararak, "Sadece biraz başım ağrıyor," dedi. "Sadece biraz başım ağrıyor, hepsi bu."

"Size hemen bir demlik çay getireyim, efendim, çünkü bunun gibisi yok ve şu anda kaynamakta olan bir çaydanlığım var. O arabaların yolda sallanmalarına ben de asla katlanamam: İnsanın midesi kalkıyor, doğrusu bu. Polly! Ned! Genç beyefendinin çantasını 1 numaraya götür Ned; ve sen kızım, biraz çıra getir ve Pembe Salon'da bir ateş yak! Acele et, şimdi! Orada aval aval bakma!"

Gilly, "Teşekkür ederim, ama ateşe ihtiyacım yok: burası oldukça sıcak," dedi.

Bayan Appleby kararlı bir tavırla, "Sobada biraz ateş yakarsanız daha rahat edersiniz, efendim," dedi. "Bu sonbahar günleri çok haince geçiyor ve bakmazsanız bana pek şişman görünmüyorsunuz. Ama *benim* evimde nemli çarşaflardan korkmanıza gerek yok ve eğer sıcak bir şeyler yemek isterseniz

Yatağa girerken zili çekmeniz yeterli, ben de sizin için demleyeyim, hem de zevkle."

Dük birdenbire Nettlebed'den Bayan Appleby'nin pençesine düşmek için kaçtığını fark etti ve istemsiz bir kahkaha attı. Bayan Appleby ona nazıkçe gülümsedi ve şöyle dedi: "Ah, mideniz yatışmaya başladığına göre kendinizi daha iyi hissediyorsunuz, efendim! Sizi yatak odanıza götürüyüm. İsminiz ne olsun lütfen?"

"Rufford," diye yanıtladı Gilly, onun unvanlarından birini rastgele seçerek. "Bay Rufford."

"Çok iyi efendim, benimki de Appleby, eğer istediğiniz zaman beni aramak isterseniz, ki istediğiniz bir şey varsa aramanızı rica ediyorum. Bu taraftan, lütfen!"

Kadının peşinden üst katta, caddeye bakan loş bir odaya çıktı. Mobilyaların hepsi eski modaydı ama her şey temiz görünüyordu ve yatak rahat olabilirmiş gibi görünüyordu. Şapkasını yere bıraktı ve boynundaki atkıyı çıkarmadan önce bir an için ellerini gözlerinin üzerine bastırdı. Bu bilinçsiz hareketi gören Bayan Appleby hemen yatağa uzanmasını önerdi ve ayaklarının dibine koyması için sıcak bir tuğla getireceğine söz verdi. Sarsıcı baş ağrılarının tek ilacının karanlık bir odada yatmak olduğunu acı tecrübelerle bilen Dük, bir süre daha yatacağını söyledi ama sıcak tuğlayı reddetti. Ama Bayan Appleby ona eski hemşiresini o kadar güçlü bir şekilde hatırlatmıştı ki, kısa bir süre sonra elinde bir parça fanilaya sarılı söz verilen tuğlayla odaya yeniden girdiğinde gerçekten şaşırmadı. Botlar kısa bir süre sonra bir çay tepsisiyle görüldü; Polly de zavallı genç beyefendinin yüzünü yıkayabilmesi için sirke getirmeye gönderildi. Kendisine bakan üç kişiyle birlikte Dük neredeyse kendini Sale House'a geri dönmüş gibi hissediyordu ve gözlerinin arkasında çivili bir takla gibi görünmesine rağmen, yumuşak kahkahalarından birini daha atmaktan kendini alamadı. Çayını içerken Bayan Appleby onun başında durdu ve Luton'da çok iyi bir işi olan oğlunun gençken de böyle baş ağrıları çektiğini, ama Bay Rufford'un da şüphesiz çekeceği gibi bunları atlattığını anlattı. Sonra pencerenin perdelerini çekti, çay tepsisini aldı ve Gilly'yi kendi zayıflığına duyduğu kızgınlık ve onu benimsediği belli olan kıza duyduğu eğlence arasında bırakarak oradan ayrıldı.

Bölüm IX

Dük'ün baş ağrısı, alt kattan gelen güzel kokular yemek saatinin yaklaştığını haber verdiğinde tam olarak geçmemiş olsa da, önemli ölçüde iyileşmişti ve yatağından kalkıp valizini açtı. Eşyalarını çekmecelere yerleştirdiği sırada, dikkatli ev sahibesi kapıyı tıklatıyordu. Kendisini çok iyi hissettiğini söyleyince, kadın ona küçük bir salona kadar eşlik etti; burada ateş yanıyordu ve masanın üzerine bir örtü serilmiş, kemik saplı çatal ve bıçaklar yerleştirilmişti.

Dük birkaç küçük yaka, bir koyun eti yılanı ve soğan soslu haşlanmış bir ördek yedi ve daha sonra yanında getirdiği purolardan birini yakma denemesini yaptı. Ona bir döküntü getirmek üzere olan garson, Dük'ün cebinde taşıdığı makineden Promethean ateşiyle bir kibritin tutuşturulmasını derin bir ilgiyle izledi ve böyle şeylerden söz edildiğini duyduğunu, ancak daha önce hiç görmediğini söylemeye cesaret etti.

Dük o dalgın haliyle gülümsedi ve sordu: "Baldock'ta Bird in Hand adında bir han var mı?"

"Düşündükleri şey çok şaşırtıcı," dedi garson. "Bugünlerde Lunnon'da gaz lambaları bile olduğunu söylüyorlar. Bird in Hand, efendim? Baldock'ta yok. En azından ben hiç duymadım, öyle bir yer olsaydı ben de duyardım."

"Belki de kasabadan biraz uzakta olabilir," diye önerdi Gilly.

"Ah, büyük olasılıkla," diye onayladı garson, tabakları bir tepsiye yığmaya başlarken. "Öyle olmayabileceğini söylemek mümkün değil."

Gilly sabırla, "Ve belki de," diye devam etti, "eğer sorarsan meyhanede bunu bilen birileri olabilir."

Garson bunu yapacağını söyledi ve tepsisini alıp gitti. Bir süre gitti ve geri döndüğünde, Çalındaki Kuş, Keklik ve Tüyler Hanı hakkında bir miktar bilgi toplamış olmasına rağmen, Eldeki Kuş'u bilen kimseyi bulamamıştı. Gilly çabaları için onu uygun bir şekilde ödüllendirdi ve bunun bir anlam ifade etmediğini söyledi. O yaptı

O akşam araştırmalarını daha fazla sürdürmek istemediğinden, garson çekilince bacaklarını ateşin önüne uzattı ve kuzeni Gideon'un seyahatleri sırasında okuması için verdiği kitabı açtı. Önsözde eserin "aile içi sevginin sevimliliğini ve evrensel erdemin mükemmelliğini" sergilediği söyleniyordu ama Gideon onu bu mit vaat etmeyen başlangıcın kendisini yıldırtmasına izin vermemesi konusunda uyardımıştı. Kitap anonim olarak yayınlanmıştı ve elbette *Quarterly* tarafından kesilmıştı. *Kitabın* adı *Frankenstein ya da Modern Prometheus'tu*. Dk bir duman bulutu üfledi, bir ayağını diğerinin üzerine attı ve okumaya başladı.

Dk sonunda kendini masaldan koparıp yatağına gittiğinde mumlar yuvalarında ryordu ve ateş çok kısık yanıyordu.

Saatine baktığında saatin gece yarısını geçtiğini gördü ve salonun kapısını açtığında hanı karanlıkta buldu. Bir eliyle yatak odasındaki mumun alevini koruyarak, insan yapımı bir canavarla karşılaşmayı beklemeden (nk artık ocuk değildi, kendi kendine söyledi) ama içinde bir ürperti duyarak geçit boyunca yürüdü. Kendi kendine gülümseyerek, zavallı küçük kuzenine onu bütün gece uyanık tutacak bir kitap vermesinin intikamını almak için Gideon'a anlatacak tarif edilemeyecek kadar korkunç bir hikâye bulması gerektiğine karar verdi.

Ama kabuslar yüzünden uykusunun bölüneceği beklentisiyle bütün gece mışıl mışıl ve ryasız uyudu, sabah horozların duyarak uyandı ve odasının kapalı panjurları arasından sızan güneş ışığını gördü. Baş ağrısından eser kalmamıştı; kendini son derece iyi hissediyordu ve Hertfordshire'ın havasında iyi gelen bir şeyler olmalı diye düşündü.

izmeli adama tıraş suyunun saat sekizde getirileceğini söylemişti, ama bu değerli adam onu uyandırmak için odasına girdiğinde, onu büyük paltosuyla pencerenin yanında durmuş, ilgiyle caddeden aşağı sürülen bir boğa sürüsünü izlerken buldu. Görünüşe göre pazar günüydü ve Dk daha önce bir pazarla hiç bu kadar yakın temasta bulunmamıştı ve bu nedenle de bunu çok eğlenceli buldu. izmeler içeri girdiğinde başını çevirerek şöyle dedi: "Bugün pazar günü m? Kasabaya ne kadar çok domuz, inek ve tavuk gelmiş! Burada çok büyük bir pazar olmalı!"

"Oh, hayır, efendim!" dedi botlar acıyarak, elindeki su testisini köşedeki lavaboya bıraktırken. "*Bu* bir şey değil! Hanımefendi bir şey olup olmadığını sormamı istedi.

istediğiniz gibi bir şey."

"Teşekkür ederim - eğer ceketimi fırçalayacak kadar nazik olursanız!" dedi Dük, ceketini alıp ona uzatarak.

Çizmeler onu dikkatle taşıdı. Çok ince kumaştan yapılmış ve ipek astarlı bu palto ona çok büyük görünmüştü. Ayakkabı odasına giderken tesadüfen karıştığı garsona, 1 numaranın yüksek sınıftan bir beyefendi olduğundan Güphelendiğini söyledi, çünkü üzerinde tek bir leke bile olmayan gömleğini yere atmıştı, kravatını da, sanki yeni bir gömlek giymek istiyormuş gibi. "Bu da bir şey Fred, züppelerden başkası yapmaz. Beni asıl şaşırtan, onu bu eve getiren şey!"

"Belki de Koşucular onun peşindedir," dedi garson. "Adamını kanlı bir düelloda öldürdü, büyük olasılıkla yaptığı şey bu ve kendini saklıyor."

"Gammon!" dedi botlar küçümseyerek. "Düelloda kimseyi doğmamış bir bebekten daha fazla öldürmedi!"

Garson kuşkulu bir ifadeyle, "Belki de ona bir raptiye servis edilecek," dedi. "Gerçi borca batmış olması pek olmayan, iyi giyimli bir koyluya benziyor."

"Hayır, değil!" diye karşılık verdi botlar. "Buraya sahneye geldi ve karaya oturmasaydı bunu yapmazdı. Bir örümcek yuttu, yaptığı bu. Bayanın ona körlüğünü göstermesi gerekirdi, ama kadın ona huylarından birini kaptırdı ve muhtemelen cehennem onu hesabından çıkaracak."

"Bana hiç de tüylü biri gibi görünmedi," diye itiraz etti garson. "Ve eğer bir örümcek yutmuş olsaydı, sırf kendisine aptalca sorular sorduğum için bana bir ön tekerlek vermezdi, ki öyle de yaptı."

"Onun gibiler için yarım kronun ne önemi var?" dedi botlar küçümseyerek, ama Dük'ün bu eli açıklığından etkilenmişti ve yukarı taşımadan önce çizmelerini bir kez daha cilalamaya karar verdi.

Dük kahvaltısını yaptıktan sonra şapkasını aldı ve postaneyi bulmak için yola koyuldu; orada Bay Liversedge'in nerede olduğunu sordu. Kâtip bu ismi bilmediğini söyledi,

Kendisine bu ya da buna benzer bir isim takan bir beyefendiye bir ya da iki mektup verdiğini düşünüyordu; ama Bird in Hand hakkında herhangi bir bilgisi olduğunu kabul etmiyordu. Postane tarafından böyle bir pansiyona teslimat yapılmıyordu ve böyle bir pansiyon varsa bile, ki bundan kuşku duyuyor gibiydi, muhtemelen kentin dışında, okuma yazma bilenlerin uğramayacağı sıradan bir birahaneydi.

Dük daha sonra aklına pazarı getirdi ve oraya doğru yola koyuldu. Büyük bir koşuşturmaya ve ticarete sahne olan pazarda, ipinden kurtulmuş gibi görünen genç bir boğanın yakalanışını, kırmızı yelekli bir çiftçinin altı domuzu yere sermesini ve iri bir kazın iki küçük çocukla bir melez köpeği bozguna uğratmasını izlemenin heyecanıyla, asıl amacını unutmuştu. Ama bir süre pazar yerinde dolaştıktan sonra aklına geldi ve birkaç güzel lahana üzerinde derin düşüncelere dalmış bir adama Elde Kuş'un nerede olduğunu bilip bilmediğini sordu. Adam isteksizce aklını lahanalardan çekti ve Dük'ü bir süre düşündükten sonra basitçe şöyle dedi: "Kuş ve Çalı demek istiyorsun."

Dük, sorduğu sonraki beş kişiden de hemen hemen aynı yanıtı aldı, ama altıncısı, çizgili yelekli ve tozluklu, neşeli görünümlü bir çiftçiydi: "Neden efendim, sizin gibilerin böyle bir yerde ne işi olabilir ki?"

"Bunu biliyor musunuz?" diye sordu Dük, Bay Liversedge'in kendi yönünde yanıldığını düşünmeye başlamıştı.

"*Bildiğimi* söyleyemem," diye cevap verdi çiftçi. "*Benim gideceğim* türden bir yer değil, dahası, çok yanılmıyorsam, *sizin de gideceğiniz* türden bir yer değil. Çünkü iyi bir adı yok, efendim ve eğer tavsiyemi dinlerseniz, eğer istemezseniz affınıza sığınarak, ne yanına ne de yakınına gitmeyeceksiniz."

Dük öyle masum bir soru sordu ki, çiftçi babacan bir tavır takındı ve ona kötü arkadaşlardan uzak durmasını tavsiye etti. Bird in Hand'e hırsızların uğrak yeri derse yalan söylemiş olmayacağını söyledi ve Dük'ün peşinde olduğu şey tüy yolsaksa, Bird in Hand'de onu uçacak tüyü olmadan bırakacak kişilerle karşılaşma olasılığının çok yüksek olduğunu ekledi. Hanın yerini söylemesi için ikna edilmesi gerekti ve sonunda ağır bir iç çekişle ve bundan kaynaklanabilecek herhangi bir kötülükten sorumlu tutulamayacağına dair bir uyarıyla bunu yaptı. "Norton ile Arlesey arasında," dedi, "üç ya da beş dakikalık bir mesele.

Shefford'a giden yola varıncaya kadar kargı yolundan gider ve oradan aşağı dönerseniz, buradan dört mil, daha fazla. Ama gitmeye kararlıysanız, sizi hemen yanından geçirecek bir yol var ve Hitchin yolundan Norton'a gidiyor."

Bu bilgiyle donanmış olan Dük, White Horse'a dönerek Bayan Appleby'yi aradı ve ona bir araba ya da binek atı kiralayabileceği bir yer bilip bilmediğini sordu. Daha sonra ortaya çıktı ki, eğer Dük ona bir at arabası isteyeceğini daha önce söyleseydi, onunkini zevkle alabilirdi ve atı ödünç verdiği yaşlı Bayan Fawley de başka bir gün kızını ziyarete gidebilirdi, hangisi olduğu hiç fark etmezdi. Ancak Dük'ün sadece kısa bir mesafe gitmek istediğini duyunca alını açıldı ve eğer Dük için çok geç olmazsa arabanın saat dörde kadar ahıra döneceğini ve tekrar yola çıkabileceğini söyledi. Dük ona teşekkür etti ve bu teklifi kabul etti. Daha sonra Dük'ü hiç de istemediği soğuk etten oluşan bir öğle yemeğine oturttu ve garsonun, Dük'ü nadiren ayıltacak çok güçlü bir içki olan porter getirmesi için onu ikna etmek için elinden geleni yaptı. Ama Dük içkiden nefret ederdi ve reddetmekte kararlıydı.

Yaşlı Bayan Fawley'nin saatlere uyma konusundaki beceriksizliği yüzünden, arabanın sahibine dönmesi neredeyse saat beşi bulmuştu; ama Dük, Bird in Hand'e ulaşmak ve karanlık çökmeden geri dönmek için vakti olacağını düşündü ve Bay Liversedge'e yapacağı ziyareti ertelememeye karar verdi. Doğal olarak Bayan Appleby'yi gideceği yerden haberdar etmedi, çünkü pazardaki tanıdıklarından öğrendiğine göre, Bayan Appleby'nin onu böyle bir ahlaksızlık yuvasına gitmekten alıkoymak için elinden geleni yapacağından emindi. Bay Liversedge'in beyan ettiği gereksinimleri göz önüne alındığında, ceplerindeki paranın çalınması ya da herhangi bir şekilde taciz edilmesi tehlikesi pek olası görünmüyordu, ancak parasının büyük bir kısmını çekmecesinde kilitli bırakarak önlem aldı; ve yeni düello tabancalarından birini doldurup cebine koydu. Böylece silahını kuşandı ve Arlesey'e giden yolu iyice öğrendikten sonra arabaya atladı ve şaftlar arasındaki sağlam koçanın sağladığı sakin tırısla yola koyuldu.

Çok geçmeden Hitchin pike yolundan çıkan patıkaya geldi. Bu yola saptı, ama çok geçmeden koçanın adımlarını yavaşlatmasına izin vermek zorunda kaldı, çünkü Norton köyünü geçtikten sonra yol daralıyordu

Hızla bir araba yolundan biraz daha iyi bir şeye dönüştü ve derin çukurlaştı. Ayrıca aşırı derecede çamurluydu ve sürekli olarak yolu çevreleyen fındık ağaçlarının kopmuş dallarından kaçmak kalıyordu. Başka hiçbir araçla karşılaşmadı, bu da iyi oldu, çünkü yol iki aracın arka arkaya geçmesine izin vermeyecek kadar dardı ve gördüğü tek insan, beşinci virajı dönerken ortaya çıkan ve her zamankinden daha büyük bir durgun su göletinden sıçrayan, topallayan çocuk aşamasındaki iyi yetişmiş bir okul çocuğuydu.

İlk başta çocuğa pek dikkat etmedi, ama ona doğru yaklaştıkça başı dertteymiş gibi göründüğünü fark etti, sanki hastaymış ya da içkinin etkisindeymiş gibi belirsiz bir şekilde tökezleyerek ilerliyordu. Sonra, neredeyse yanına geldiğinde, iyi ama şok edici derecede kirli giysiler giymiş ve şapkasını kaybetmiş gibi görünen delikanlının son derece solgun olduğunu ve gözünün morardığını gördü. Hızlı merhameti harekete geçti ve bunu yaparken çocuğun belirsiz ayakları bir çukura takıldı ve baş aşağı düştü.

Dük arabadan atladı ve onun üzerine eğilerek yumuşak sesiyle şöyle dedi: "Korkarım pek iyi değilsiniz: size yardım edebilir miyim?"

Çocuk başını kaldırıp şaşkın bir ifadeyle gözlerini kırıştırtarak ona baktı ve Dük, onun bütün güçlü bacaklarına rağmen bir çocuktan biraz daha fazlası olduğunu anladı. "Bilmiyorum," dedi kalın bir sesle. Bütün paramı aldılar. Onlarla dövüştüm ama iki kişilerdi ve sanırım kafama vurdular. Oh, kendimi çok kötü hissediyorum!"

Bu ifadesini kanıtlamak için aniden ögürdü ve çok hastalandı. Dük bu kriz sırasında ona destek oldu ve sonra mendiliyle yüzünü sildi. "Zavallı çocuk!" dedi. "İşte, şimdi daha iyi olacaksın! Nerede yaşıyorsun? Seni evine götüreceğim."

Omzuna yaslanmış olan çocuk bunun üzerine biraz sertleşti ve hırçın bir sesle şöyle dedi "Eve gitmiyorum. Ayrıca burada değil. Çok iyi yapacağım. Zahmet etmeyin, dua edin!"

"Ama eviniz nerede?" diye sordu Gilly.

"Söylemeyeceğim."

Bunu oldukça kavgacı bir tonda söylemesi Gilly'nin "Kaçtın mı yoksa?" diye sormasına neden oldu.

Çocuk sustu ve Dük'ü iterek ayağa kalkmak için çaba sarf etti.

"Özür dilerim!" dedi Gilly gülümseyerek. "Sana böyle garip sorular sormamam gerektiğini bilmeliydim, çünkü insanlar hayatım boyunca bana aynısını yaptılar. Eviniz hakkında konuşmayacağız ve bana umduğunuzdan fazlasını anlatmayacaksınız. Ama benim arabama binmek ve sizi gideceğiniz yere götürmeme izin vermek istemez misiniz?"

Bir süre daha sessizlik oldu, bu arada çocuk pantolonundaki çamuru temizlemek için etkisiz bir girişimde bulundu. Yuvarlak, çilli yüzü hâlâ çok solgundu ve ağzı asıktı. Dük'e kuşkulu, yan gözle baktı, burnunu çekti ve burnunu ovuşturdu. "Bütün paramı aldılar," diye tekrarladı. "Ne yapacağımı bilmiyorum ama eve gitmeyeceğim!" Gençliğine ihanet eden bir hıçkırıyla bitirdi, ateş gibi kızardı ve Dük'e ters ters baktı.

Gilly bu erkekçe olmayan hıçkırığı fark edemeyecek kadar nazikti. Neşeyle şöyle dedi: "Emin olun, düşünmeye vakit bulamadan ne yapılması gerektiğine karar vermek çok zor. Bu civarda sizi götürebileceğim arkadaşlarınız var mı?"

"Hayır," diye mırıldandı çocuk. İsteksizce ekledi: "Efendim."

"O zaman seni kaldığım hana götürsem ve morarmış gözün için ne yapılabileceğine baksam iyi olacak. Adın ne senin?"

Çocuk bir kez daha burnunu çekti. "Tom," diye açıkladı isteksizce. "Londra'ya gitmek istiyorum. Ben de gidecektim, ama o adamlara Baldock'a giden yolu sordum, onlar da beni yola çıkaracaklarını söylediler, sonra- sonra-" Dişlerini gıcırdattı ve bir tür hırıltıyla, "Sanırım ben sıradan bir yeşildim, ama nasıl söyleyebilirdim-?" dedi.

"Hayır, gerçekten de herkesin başına gelebilecek türden bir şey," diye onayladı Dük, onu nazikçe arabaya doğru iterek. "Kalk bakalım!"

"Ve ben de onlardan *birine bir* çift wisty castor indirdim!" Tom ona, arabaya binmesine yardım edilmesine izin vererek anlattı. "Yalnızca sopaları vardı ve her şey böyle oldu. Babamın bana verdiği beş poundu ve saatimi aldılar ve kendime geldiğimde gitmişlerdi. Teneke kutumun öğütülmesi umurumda değil, ama bütün paramı almaları çok kötü ve eğer onları yakalayabilseydim babam onları naklettirirdi!"

Dük, Tom'u güvenli bir şekilde yerine oturtuktan sonra koçanın başına gitti ve manevra için mevcut dar alanda arabayı döndürmeye başladı. Tom'un saldırganları yakalama arzusunu orada gerçekleştirmesi kuvvetle muhtemel görünse de, genç çırağını Bird in Hand gibi kötü şöhreti aşikâr bir hana götürmeye hiç de niyetli değildi; Bay Liversedge'le olan işinin ertesi güne ertelenmesi gerektiğine karar verdi. Arabayı döndürdükten sonra seleye atladı, dizginleri topladı ve koça eve doğru tırıs gitmesi için görev verdi. Tom yanındaki koltuğa yığılmış, çökmüş bir halde oturuyor, aralıklarla burnunu çekiyor ve kirli bir mendille burnunu siliyordu. Bir süre sonra, kibarlık taslayarak şöyle dedi: "Kendinizi neden bu zahmete soktuğunuzu bilmiyorum efendim. Buna gerek olmadığına eminim. Başımın ağrısı geçtiğinde çok iyi olacağımı söyleyebilirim."

"Oh, bir sacayağı kadar haklı olacaksınız!" dedi Gilly. "Yanınızda bir çanta var mıydı ve hırsızlar onu da çaldılar mı?"

Tom oldukça rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Hayır. Yani, şey, portmantomu getiremedim, efendim, çünkü- şey, getiremedim! Ama sonra, biliyorsunuz, param vardı ve ihtiyacım olabilecek her şeyi alabileceğimi düşündüm."

Dük, genç arkadaşıyla pek çok ortak noktası olduğunu düşünerek anlayışla başını salladı ve bunun bir anlam ifade etmediğini söyledi. "Sanırım benim geceliklerimden biri size pek uymayacaktır. Kaç yaşındasınız?"

"On beş," diye yanıtladı Tom, sesinde bir meydan okuma vardı. "Çok büyüsun! Seni daha büyük sanmıştım."

"Sanırım herkes benim en azından on yedi yaşında olduğumu düşünebilir, öyle değil mi?" Tom bu sevindirici söze karşılık verdi ve çok daha az kavgacı bir tonda konuştu. "Ve genel olarak kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım. Ama sinsiler bire iki saldırırsa hiçbir şey yapamazsın! Ve bir daha asla böyle bir şansım olmayacak, çünkü beni çok yakından izleyecekler - Ah, bu çok kötü, efendim! Keşke ölseydim! O zaman üzülrlerdi! En azından babam üzülrdü, ama sanırım Bay Snape'in umurunda bile olmazdı, çünkü o doğadaki en büyük canavar ve ben ondan nefret ediyorum!"

"Okul müdürünüz mü?" diye sordu Dük.

"Evet. En azından o benim öğretmenim, çünkü babam okula gitmeme izin vermedi, ki bunu yapmayı tercih ederdim, size söyleyebilirim! Ve konu onun

bana *Waverley* ya da ünlü bir kitap olan *Johnny Newcome' Maceraları* gibi neşeli bir şey bile okumadı, *ama* tabii ki onu benden aldı -alırdı! Sanki böyle kuru zırvaları dinleyecek biri varmış gibi! Ve *şezlongda*, efendim! Artık dayanacak gücüm kalmamıştı!"

"Kesinlikle çok kötüydü," diye onayladı Dük sempatiyle. "Ama hepsi bunu yapacaktır! Kendi öğretmenimin bir keresinde Bath'dan S'ye, yani evime yaptığımız yolculuklardan birinde Paley'in *Doğal Teoloji*'sine ilgimi çekmeye çalıştığını hatırlıyorum!" diye kendini düzeltti.

Tom etkilenmiş bir sesle, "Sanki çok kuru olacaktı gibi!" dedi. "Oh, daha kötü!"

"Ne yaptınız efendim?"

Dük gülümsedi. "Çok kötü ruhluydum: Dinlemeye çalıştım."

"Bay Snape'in kafasına vurdum ve kaçtım!" dedi Tom, meydan okuyan tavrına geri dönerek.

Dük alçak sesle gülmeye başladı. "Oh, hayır, mi? Ama bir *şezlongda* giderken bunu yapmayı nasıl?"

"Yapamazdım elbette, ama olay şu ki Shefford'da atları değiştirdik ve sonra kasabadan bir mil bile uzaklaşmamışken tünek kırıldı ve durmak zorunda kaldık. Postilion bize yeni bir araba bulmak için Shefford'a geri dönecekti ve o gittiğinde Snape ormanda yürüyeceğimizi söyledi ve *bu* o kadar da kötü olmazdı, ama ne yapsın ki, tam da bir sincabın donukluğunu gördüğüm sırada cebinden aptal kitabını çıkardı - en azından bir tane olduğundan oldukça eminim ve eğer beni yalnız bıraksaydı bunu öğrenebilirdim! Ama o kadar sıkıcı bir yaratık ki, hiçbir Gey umurunda bile değil, bir bölüm daha okuyalım dedi, ben de onu *Çağırıttım*. Çok becerikli bir beşliğim var, biliyorsunuz," dedi Dük'e iri yumruğunu göstererek, "ve onu kulağının hemen arkasından bir vuruşla yere serdim. Ve eğer, efendim," diye acı acı ekledi, "ona arkadan vurmanın yakışıklı bir şey olmadığını düşünüyorsanız, size ona bir şey borçlu olduğumu söyleyebilirim, çünkü o ünlü bir kırbaççı ve her zaman bana saldırıyor. Öğretmenin de mi?"

"Hayır, çok nadiren," diye yanıtladı Dük. "Ama çok sıkıcıydı! Korkarım onu asla alt edemezdim, çünkü sizin gibi yarı değildim, ama itiraf etmeliyim ki

Bunu yapmayı hiç düşünmemiştim. Onu bayılttın mı?"

"Oh, evet!" dedi Tom neşeyle. "Yine de öldüğünü sanmıyorum. Görmek için sabırsızlanıyorum elbette, ama ölmüş olabileceğini sanmıyorum. Ve bir bakıma ölmediyse de iyi olur, çünkü bunun için beni asarlar, değil mi?"

"kadar kötü olduğunu sanmıyorum!" Gilly onu teselli etti. "O halde Shefford'dan mı yola çıktınız?"

"Evet, en iyisi de hangi yöne gittiğimi bilmeyecek, ormana ve tarlalara gittim, yani dünyadaki bütün arabalar ona yardım edemez. Londra'ya giden bir arabaya binip oradaki bütün turistik yerleri göreceğimi sanıyordum, ama bunu yapmama izin vermedi. Sadece hayal, efendim! Worthing'den yola çıktık ve Londra'da sadece bir gece geçirdik ve görmeme izin verdiği tek şey Aziz Paul Katedrali'ydi! Sanki umurumdaydı da! Exeter Borsası'ndaki vahşi hayvanları bile! Elbette beni asla tiyatroya götürmeyeceğini biliyordum ve *o zaman* ona çantayı vermeye çalışmanın bir anlamı yoktu, çünkü biri beni mutlaka görecekti. Ama tünek kırıldığında ve böyle bir fırsat doğduğunda, bunu değerlendirmemek için tam bir ahmak olmam gerekirdi! Ve şimdi, şimdi bir meg bile yok ve hepsi boşuna! Ama kesin olan bir şey var ki, eve öylece gitmeyeceğim! Londra'ya gidemezsem, ama büyük olasılıkla bunun bir yolunu bulacağım, kıyıya gideceğim ve bir gemiye çırak olarak yazılacağım. Eğer korsan kalsaydı, Londra'ya gitmektense bunu yapmayı tercih ederdim. Yine de etrafı görmek ve birkaç tarla kuşunu tekmelemek isterdim," diye ekledi hüznle.

"Umutsuzluğa kapılma!" dedi Gilly, bu ustaca hikâyeden çok etkilenmişti. "Belki de senin oraya gitmeni sağlayabiliriz."

Hevesli bir yüz ona doğru dönmüştü. "Oh, efendim, sizce gerçekten yapabilir miyim? Ama nasıl?"

"Bunu birazdan düşüneceğiz," diye söz verdi Dük, patikadan Hitchin yoluna çıkarken. "Ama önce şu gözünüze bir parça biftek koymalıyız."

"Efendim, siz tam bir Truvalısınız!" Tom minnettarlık telaşıyla, "Efendim, siz tam bir Truvalısınız!" dedi. "Başta size karşı nazik davranmadığım için özür dilerim! Senin de diğerleri gibi çene çalan ve ahlak dersi veren biri olacağını düşünmüştüm, ama görüyorum ki harika bir insansın ve sana adımın ne söylemekten hiç çekinmiyorum! Adım Mamble, Thomas

Mamble. Babam demir ustası ve Kettering'in hemen dışında yaşıyoruz. Siz nerede yaşıyorsunuz, efendim?"

"Bazen taşrada, bazen Londra'da."

"Keşke öyle yapsaydık!" Tom kıskançlıkla konuştu. "Beni Worthing'e gönderene kadar Kettering'in güneyine hiç gitmedim. Kızamık olmuştum, biliyorsun ve doktor oraya gitmem gerektiğini söyledi. Keşke Brighton olsaydı! Çok hoş olurdu! Ama yaşlı Snape ile değil. Babamın tek oğlu olmanın nasıl bir şey olduğunu bilemezsiniz, efendim! Beni bir dakika bile yalnız bırakmıyorlar, istediğim en ufak şeyi yapmama bile izin vermiyorlar ve her şey dayanılmayacak kadar berbat!"

"Ama bunun nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum," dedi Gilly. "Eğer bilmeseydim, sanırım ben de diğerleri gibi olurdum ve seni öğretmenine geri verirdim."

"!" Tom telaşla bağırdı.

Gilly ona gülümsedi. "Hayır, hemen değil! Ama bence sonunda babana geri dönmelisin, biliyorsun. Sanırım sana çok bağlı ve onu fazla endişelendirmek istemezsin."

Tom isteksizce, "Hayır," diye kabul etti. "Elbette geri dönmek zorundayım, ama Londra'ya gitmeden bunu yapmayacağım! Bu her şeye değer! Sanırım büyük telaşlarından birini yaşıyacak ve döndüğümde onu yakalayacağım, ama-"

"Olmayabilir," dedi Dük.

"Babamı tanımıyorsunuz, efendim!" diye yanıtladı Tom duygusallıkla. "Ya da Snape'i!"

"Çok doğru, ama misafirim olduğunuzu öğrenirse ve babanızla tanışıp onunla konuşsam, sonuçta size o kadar da kızmayabilir."

Tom onu kuşkuyla inceledi. "Sanırım öyle olacak," dedi. "Umurumda değil, çünkü bir iki yalamaya dayanabilirim, ama babam tüm setimizdeki en büyük demir ustası ve Crassus kadar zengin ve öfkeli! Beni bir centilmen olarak yetiştirmek istiyor, kaba ve Çakacı bir Çey yapmamı ya da Kettering'deki dığarıdaki adamları tanımamı istemiyor ve bu yüzden çok öfkelenecek!"

Dük sakın bir tavırla, "Bu çok korkunç olurdu," dedi. "Belki de en iyisi Bay Snape'in yanına dönmeniz."

Tom büyük bir kararlılıkla, "Hayır, bunu yapmayacağım!" dedi.

Çok geçmeden Baldock'a vardılar ve White Horse'un avlusuna girdiler. Tom, ruhen çok canlanmış olmasına rağmen fiziksel olarak hâlâ epey sarsılmıştı ve hana girerken Dük'ün kolundan destek aldığı için memnundu. Evin arka tarafındaki lobide karşılaştıkları garson onlara hüzünlü bir şaşkınlıkla baktı, ama Dük ona aldırmadı, sadece şöyle dedi "Bayan Appleby'nin odama çıkmasını rica edin lütfen," demekle yetindi ve Tom'u merdivene götürdü.

Birkaç dakika sonra Bayan Appleby Pembe Salon'a girdiğinde, Tom'un gelişini sadece merak etmekle kalmamış, aynı zamanda yadırgamıştı da. Garson Tom'un görünüşünü hiç de hoş olmayan terimlerle tarif etmişti ve Bayan Appleby onu terslemekte acele etse de, Tom'u kendi gözleriyle görmek için de aynı derecede acele etmişti.

Dük, morarmış başını ve yüzünü yıkarken onu ateşin yanındaki koltukta otururken buldu. Adam kesinlikle itibarsız görünüyordu ve Bayan Appleby hoşnutsuz bir sesle haykırdı: "Pekâlâ! Sorabilir miyim, efendim, bu nedir?"

Dük kendisiyle bu tonda konuşulmasına pek alışık değildi ve başını çevirip şaşkınlıkla ona baktı. Neden böyle yaptığını bilmeden hafif bir reverans yaptı ve çok daha yumuşak bir sesle, "Benimle konuşmak istediğinizi anladım, efendim," dedi.

"Evet," diye cevap verdi Dük. "Genç dostum için bir yatak odası hazırlanmasını istiyorum, lütfen. Bir çift ayak yastığı tarafından soyulma talihsizliğine uğradı. Kıpırdamadan otur Tom ve o ıslak pedi gözüne tut: Bayan Appleby hemen üzerine koyman için sana biraz çiğ sığır eti getirecek."

"Yanınızda genç bir beyefendi getireceğinizi bilmiyordum, efendim, eminim."

Dük, "Hayır, gerçekten, nasıl bilebilirsin ki?" dedi. "Ben de bilmiyordum. Bir itirazınız mı var?"

"Elbette efendim, eğer arkadaşınızsa-! Ama sizin bundan bahsetmemeniz, onun da bavulsuz olması tuhaf bir şey gibi görünüyor!"

"İçinde bulunduğu durum onun için üzücü," diye onayladı Dük. Ona gülümsedi. "Onu daha rahat ettirmek için elimizden geleni yapmalıyız."

Bayan Applesby çaresizce, "Evet, efendim," dedi. Elbette duygusuz olmak istemem ama genç bir beyefendinin ne arabası ne de başka bir şeyi olmadan ve görünüşe göre tek başına kırlarda dolaştığını hiç duymamıştım!"

"Hayır, kesinlikle akıllıca değildi, ama başka zaman daha iyi anlayacaktır. Benim için getirdiğin o sıcak tuğlaya sevineceğini umuyorum."

Bunun üzerine Tom hırıltılı bir itirazda bulundu ve bu da Bayan Appleby'nin dikkatini ona çekti. Bayan Appleby onun ilk başta tahmin ettiğinden daha genç olduğunu, son derece solgun ve hırpalanmış göründüğünü fark etti. Yüzü yumuşadı; şöyle dedi: "Ben ilgilenirim, efendim. Aman Tanrım, güzel giysileri nasıl da bozulmuş! Umarım okuldan kaçmamıştır!"

"Hayır, yapmadım!" Tom söyledi.

Başını salladı ama şöyle dedi: "Onu 6 numaraya götürün, efendim: yatağın hazır olduğunu göreceksiniz. Ve eğer ceketini ve ağı giysilerini çıkarırsa, onları süslemek için ne yapılabileceğine bakacağım."

Kadın telaşla uzaklaşırken, Tom gayet iyi olduğunu ve yatmak istemediğini söyleyerek, geçitten evin arka tarafındaki küçük bir odaya götürülmesine izin verdi. Ayağa kalktığında kendini hâlâ bir at kadar hasta hissettiğini itiraf etmek zorunda kaldı. Dük, bir bardak hartshorn ve su içip biraz dinlendikten sonra kendini çok daha iyi hissedeceğini söyledi ve çamura bulanmış giysilerini çıkarmasına yardım etti. Tom daha sonra iç çamaşırlarıyla yatağa uzandı ve Dük onu yamalı yorganla örttü.

"Körüklerin benimle bu kadar kolay barışacağını düşünmemiştim!" Tom hoşnutsuzca mırıldandı. "Ama sonuçta bana bir sopayla vurdu! Bir ringa balığı kadar ölüyüm! Umarım yaşlı Snape de onun yarısı kadar kötü hissediyordur!"

Dük, bir dert ortağına duyduğu sempatinin kendisini ne gibi zorluklara sürükleyebileceğini biraz da hayıflanarak merak ederek, Bayan Appleby'den biraz hartshorn istemeye gitti.

Bölüm X

Dük, Bayan Appleby'nin arabasını ertesi öğleden sonraya kadar tekrar ödünç almadı; çünkü sabahı, çırağının rahatı için gerekli gördüğü giyim ve tuvalet eşyalarını satın almakla geçirmişti.

ve saygınlık. Tom'un düşünceleri her zaman Tom'unkilerle uyuşmuyordu, çünkü genç beyefendi sabun, diş tozu ve bunun gibi anlamsız lükslerin vazgeçilmezliği üzerinde gereğinden fazla duruyordu. Tom da seyahatlerinde yanında birden fazla gömlek taşıması gerektiğini düşünmüyordu. Ama Dük bu noktalarda kararlıydı ve genç Bay Mamble'ın ani ve endişe verici bir bağımsızlık krizini sabırla karşıladıktan sonra, babasının oğlunun ve varisinin kimseye borçlu kalmasını istemediğini öğrendiğinde, onu Baldock mağazalarında bir tura çıkardı ve harcamalarının çetelesini tutacağına ve zamanı geldiğinde babasına faturasını sunacağına dair güvence verdi.

Gilly'nin imrenmekten kendini alamadığı Bay Mamble, çok geçmeden rahatsızlığını atlatmış, önceki akşam yatağından kalkarak iki dana zeytini, bir parça dana eti, bir parça domuz budu, iki porsiyon ratafya pudingi ve bir felly'yi mideye indirmişti. Bu yemekten sonra Gilly'ye artık çok formda olduğunu söyledi; yan masadaki tabaktan iki elma seçip akşam açlık sancıları tuttuğunda yemek üzere bir kenara ayırdıktan sonra ateşin önüne oturdu ve sempatik ev sahibine hayatının ve çektiği sıkıntıların karmakarışık öyküsünü anlattı. Gilly bu anlatımdan, annesinin o henüz küçük bir çocukken öldüğünü ve işinde son derece başarılı olduğu anlaşılan diğer ebeveyninin, kalbini ve hatırı sayılır enerjisini mirasçısını tam bir beyefendi haline getirme görevine anladı. Bu amaçla, Tom'u bir beyefendinin eğitiminin her dalında eğitmek, onu yaramazlıklardan ve kötü arkadaşlardan uzak tutmak ve üşütme ya da enfeksiyon riskinden korumak gibi gıpta edilemeyecek bir görevi olan Bay Snape'i görevlendirmişti. Bay Snape, Dük'ün hoşlanmamakta hiç zorluk çekmediği neşesiz bir insan gibi görünüyordu. Çok geçmeden Tom'un durumunun kendisinininkinden daha kötü olduğunu anladı, çünkü Lord Lionel doğal olarak kibarlık düşüncelerinden rahatsızlık duymuyordu ve yeğeninin kendi silahlarını temizlemeyi, atlarını eyerlemeyi ve dizginlemeyi (hatta nallamayı), eklemleri oymayı ve yumruklarıyla kendini korumayı öğrenmesi kadar, Beşeri Bilimler hakkında doğru dürüst bir bilgi edinmesi konusunda da kararlıydı. Mamble, Tom'un, kendini beğenmiş kişilerin, onun *yüksek tabakadan* biri olarak doğmadığını düşünmelerine yol açabilecek hiçbir işle uğraşmaması konusunda hastalık derecesinde endişeliydi. Sonuç olarak, kendisi de sosyal hırslardan etkilenmeyen zavallı Tom'un her tarafı çitlerle çevrilmiş, doğal eğilimleri hoş ,

ve taşan ruhu dizginlendi. Onu dinleyen Dük, yüreğinin gerçekten acıdığını hissetti ve bu tuhaf derecede sevimli çocuğun kaderini hafifletebilirse, hayatının ilk erdemli eylemini gerçekleştirmiş olacağını düşündü. Bay Liversedge'le yaptığı görüşmenin sonucu ne olursa olsun, iki gün içinde Londra'ya döneceğini tahmin ediyordu. Eğer gayretli Bay Snape o zamana kadar öğrencisinin izini bulamazsa, onu Londra'ya götürecek ve Sale House'dan Bay Mamble'a bir mektup yazarak Tom'u yolda bulduğunu, şehre getirdiğini ve meşgul beyefendi Metropolis'i ziyaret etmek için zaman ayırabildiğinde onu ailesine teslim edeceğini bildirecekti. Dük, oğlunun asil bir arkadaşa düştüğünü bilmenin Bay Mamble'ın öfkesini yatıştırmaya yeteceğinden emin olacak kadar dünyayı iyi tanıyordu ve eğer bunu yapmak için zahmete girmeyi seçerse Bay Mamble'ı Bay Snape'i kovmaya ve oğlunu okula göndermeye ikna edebileceğinden pek şüphesi yoktu. Öte yandan, Bay Snape Londra'ya gitmeden önce Baldock'a varırsa, kendi öğretmeniyle uğraşmak için en ufak bir çaba göstermemiş olan Dük, Tom'unla uğraşmakta hiçbir zorluk çekmeyeceğini tahmin ediyordu. Endişeli bir ebeveynin zihnini zaman kaybetmeden rahatlatmanın arzu edilirliğine gelince, bunu vicdan azabı duymadan reddetti. Kendisinden çok daha saygıdeğer olan amcasına hiç değer vermezken Tom'un babasına değer vermenin kendisine düşündü. Lord Lionel'in bir derse ihtiyacı varsa, Bay Mamble'ın da büyük ölçüde vardı ve o da bunu almalıydı. Bu arada Tom'u güvenli bir şekilde tehlikeden uzak tutacaktı -ve eğer Tom'un kırlarda tek başına dolaşmasına ve Londra'nın bütün manzaralarını görme özlemini tatmin etmesine izin verilirse ne tür bir zarara sürükleneceğini yalnızca Tanrı bilirdi.

Aklından hiçbir şey geçmeyen Tom, hayırseverinden kuşkulanmaktan, ona yürekten hayranlık duymaya hızla geçmişti. Dük'ün, kendisi adına yapılan her türlü mali işlemin hesabını babasına vereceğine dair verdiği sözle vicdanı rahatlatan Tom, harcamak üzere bir gineyi seve seve kabul etti ve Dük'e, o yokken kendi işleriyle meşgul olabileceğine dair güvence verdi.

Buna göre Dük, Elindeki Kuş'u aramak için bir kez daha yola koyuldu ve bu kez Shefford'a giden kavşağa kadar karayolu üzerinden gitmeyi seçti. Kaba bir patikada biraz yol almak zorunda kaldı, ama Arlesey köyünün biraz ötesinde, yıkık dökük birkaç kulübenin arasında duran tek başına bir birahane olan Bird in Hand görüldü

ve ahırlardan oluşuyordu ve rüzgârla sallandığında gıcırdayan iki paslı zincirin üzerinde hava koşullarından yıpranmış ve büyük ölçüde silinmiş bir tabela asılıydı. Ev küçüktü ve bulunduğu konum itibariyle sadece çiftlik işçilerine hizmet verdiği düşünülebilirdi. Bakımsız bir görünümü vardı, ama Dük'ün hayal gücüne atfettiği hafif uğursuz bir izlenim vardı. Arabayı çekti ve koçanı bir direğe bağlayarak arabadan indi. Günün bu saatinde handa herhangi bir yaşam belirtisi yoktu ve kapıya ulaşip kapının açıldığı musluk odasına girdiğinde orada kimseyi bulamadı. Oda küçüktü ve sayısız kil borudan çıkan bayat duman, cin ve biranın pisliğiyle kokuyordu. Dük'ün burun delikleri titizlikle kıvrıldı bir iç kapıya doğru yürüdü ve onu iterek açtı: "Ev! Ev!"

Uzun bir duraksamadan sonra, pelüş yelekli, yağ parlayan bir adam pansiyonun kuytu köşelerinden dışarı çıktı ve ağzı açık, sulu gözleri yuvalarından fırlamış bir halde Dük'e bakmaya başladı. Çenesindeki birkaç diş eksikti ve kırık burnu yüzünün güzelliğine hiçbir şey katmıyordu. Hanın sınırları içinde iyi giyimli bir yabancıyı görmek, onun tüm konuşma gücünü yok etmiş gibiydi.

"İyi günler!" dedi Dük hoş bir şekilde. "Bu handa kalan Bay Liversedge diye biri var mı?"

Pelüş yelekli adam ona göz kırptı ve esrarengiz bir şekilde şöyle dedi: "Ah!"

Dük cep defterini çıkardı ve içinden kuzeninin kartını çıkardı. "Bunu ona götürme nezaketinde bulun!" dedi.

Pelüş yelekli adam elini mekanik bir şekilde pantolonuna sildi ve kartı alıp kuşkuyla elinde tutarak Dük'e bakmaya devam etti. Cep defterini görünce gözleri biraz parladı ve Dük, parasının büyük kısmını Beyaz At'ta bırakacak ileri görüşlü olduğu için memnun oldu. Cebinde tabancanın bulunması da bir teselliydi.

Tam şaşkınlık içindeki yeni tanıdığından kendini toparlamasını isteyecekti ki, görünüşe göre ahıra açılan bir kapı açıldı ve saçları kırışmış, yüzü tıraşsız, iri yarı bir adam sahneye çıktı. Dük'e hızlı ve şüpheli bir bakış fırlattı.

Gözlerini kıstı ve temkinli bir ses tonuyla ne iş yapıyor olabileceğini sordu. Pelüş yelekli adam sessizce Bay Ware'in zarifçe işlenmiş ziyaretçi kartını uzattı.

"Bay Liversedge ile bir işim var," dedi Dük.

Bu bilgi yeni gelenin hiç hoşuna gitmemiş gibiydi, çünkü Gilly'ye bir kez daha ve daha da kuşkulu bir bakış fırlattı ve uşağının elinden kartı aldı. Kartın üzerindeki yazıyı hecelemesi biraz zaman aldı, ama sonunda heceledi ve Dük'e öyle geldi ki, şüphesi azalmasa da tedirginlikle karışık bir hal aldı. Pek de hoş bir ifade taşımayan gözlerini Dük'e dikti ve onu açıkça tarttı. Görünüşe göre karşısındaki ufak tefek, çocuksu figürde küçümsemeden başka bir şey göremedi, çünkü tedirgin bakışı kayboldu ve boğuk bir kahkaha atarak şöyle dedi: "Ho! Öyle, değil mi? Bilmiyorum, ama görecekim."

Sonra gıcırdayan bir merdivene tırmandı ve Dük pelüş yelekli adamın bakışlarına katlanmak zorunda kaldı.

Uzun bir aradan sonra ev sahibi yeniden ortaya çıktı. Dük, onun yukarıdaki bir odada tartışırken yükselen sesinin yankılarını yakalamıştı ve aşağı indiğinde huzursuzluğunun geri döndüğünü fark etti. Dük'ün ona hak vermesi gerekirdi: kendisi de biraz huzursuz hissediyordu.

"Lütfen yukarı gelin, efendim," dedi ev sahibi, zor öğrenilmiş bir dersi tekrarlayan birinin havasıyla.

Dük, bir elini çaktırmadan eski püskü Benjamin'inin cebine sokmuş ve Bay Joseph Manton'ın tabancasının güven veren kabzasının etrafına kapatmıştı, bir nefes aldı ve merdivenleri adımladı.

Bir geçitten evin arka tarafındaki bir odaya götürüldü. Ev sahibi kapıyı araladı ve onu basit bir dille anons etti: "İşte burada, Sa- bayım!" dedi.

Dük kendini salon olarak düzenlenmiş, kare şeklinde ve pek de rahatsız olmayan bir dairenin eşiğinde buldu. Evin geri kalanından çok daha temizdi ve bir zarafet görüntüsü elde etmek için çaba sarf edildiği açıktı. Perdeler soluk olsa da son zamanlarda yıkanmıştı; odanın ortasındaki masa kırmızı bir bezle örtülüydü; ve bir iki taşınabilir eşya, evin

Ŗu anda odada ikamet eden misafir, yanında kendine ait eŖitli mobilyalar getirmiŖti.

Küçük bir ateŖin önünde duran orta yaŖlı bir beyefendinin vücudu biraz iri yapılıydı ve yumuŖak, solgun yüzünü, modaya uygun bir Brütüs Ŗeklinde toplanmıŖ demir grisi saçları süslüyordu. Koyu renk kumaŖtan bir ceket ve açık renk bir pantolon giymiŖti; gömleğinin yakasının uçları bıyıklarını okşuyordu; kravatı özenle düzenlenmiŖti; Dük ancak yakından incelediğinde zarif ceketinin ne yazık ki parlak olduğunu ve gömleğinin hiç de masum olmadığını fark etti. Ev sahibiyle aralarında güçlü bir benzerlik vardı, ama yüzünde ev sahibinin sahip olmadığı sarsılmaz bir güler yüz vardı ve hiçbir Ŗey öne çıkıp tumbul elini uzatarak Ŗöyle demesindeki kibarlığı geçemezdi: "Hepiniz, Bay Ware! Bu ziyaretinizden dolayı çok mutluyum!"

Dük bu sırada cesedinin hanın yanındaki kötü kokulu gölete atılma ihtimalini gözünün önüne getirmiŖti, ama Bay Liversedge'in elini tutma zorunluluğu görmedi, sadece eğildi. Gözleri onun üzerinde kurnazca gezinen Bay Liversedge her zamankinden daha geniŖ bir Ŗekilde gülümsedi ve masadan bir sandalye çekerek Ŗöyle dedi "Oturalım, efendim! Ne yazık ki çok acı verici bir görev için geldiniz! Sizi temin ederim ki sizin için üzülyorum efendim, çünkü ben de gençtim, ama benim görevim talihsiz yeğenime karėı. Ah, Bay Ware, ne kadar acı ve kederli olduğunuzu pek bilemezsiniz -kederli olduğunuzu söyleyebilirim- hassas kalbi hak etmediği halde bu kadar incinmiŖ birine verdiğiniz zararı!" Kendi sözlerinin yarattığı tablonun etkisiyle bir iki dakikalığına büyük bir mendilin içinde kayboldu.

Dük oturdu ve Ŗapkasını masanın üzerine koydu. Çekingen bir tavırla Ŗöyle dedi: "Bunun için gerçekten üzgünüm Bay Liversedge. Hiçbir kadına acı ya da keder vermek istemem."

Bay Liversedge eğik baŖını kaldırdı. "İŖte," dedi çok duygulanarak, "Kalite'nin bir üyesi konuşuyor! Biliyordum, Bay Ware! Gerçek Mavi! Yeğenim bu bağrın üzerinde terk edildiğini ve ihanete uğradığını söyleyerek ağladığında, AŖkım, demiŖtim, o soylu hanedanın bir evladının sana doğru olanı yapmaktan geri kalmayacağına emin ol! Tanrı'ya Ŗükürler olsun Bay Ware, insanlığa olan inancım hoyratça sarsılmayacak!"

Dük, "Umarım öyle değildir," dedi. "Ama yeğeninizin sevgisinin bu kadar derin olduğunu bilmiyordum."

"Efendim," dedi Bay Liversedge, "gençsiniz! Kadın kalbinin derinliklerini henüz bilmiyorsunuz!"

"Hayır," diye onayladı Dük. "Ama para, keder ve üzüntünün acısını dindirecek mi?"

"Evet," dedi Bay Liversedge basitçe.

Dük buna gülümsemekten kendini alamadı. Yumuşak bir ses tonuyla şöyle dedi: "Bağışlayın beni Bay Liversedge, ama bu tür bir işlem sizin gibi duyarlı bir adam için iğrenç değil mi?"

"Bay Ware," dedi Bay Liversedge, "bunun son derece iğrenç olduğunu sizden saklamayacağım. Sizin de tahmin ettiğiniz gibi ben duyarlı bir adamım ve yetim kalan yeğenim için kendimi sopaları kuşanmaya zorlamaktan derin bir isteksizlik duyuyorum."

"Onun kışkırtmasıyla mı?" diye mırıldandı Dük.

Bay Liversedge gözlerinde hesapçı bir bakışla onu inceledi. "Yeğenim," dedi, "beklentiler yüzünden büyük masraflar yaptı Bay Ware. Saymama gerek yok. Ama gelin kıyafetleri, biliyorsunuz, efendim, ve-"

"Beş bin sterlin mi?" dedi Gilly şaşkın bir ses tonuyla.

Birbirlerine baktılar. "Bay Liversedge sitemkâr bir tavırla, "Beceriksizce bir şey yapmak istemeyeceğinizden eminim, efendim," dedi. Yeğenimin beklentilerinin ne kadar yüksek olduğu düşünülürse, beş bin sterlin fahiş bir rakam sayılamaz."

"Ama böyle bir meblağı ödeyecek durumda değilim," dedi Gilly.

Bay Liversedge ellerini açtı. "Böyle önemsiz bir meblağa, sizin ya da benim bir taç parçasına verdiğimiz değerden daha fazla değer vermeyeceğine inandığım biriyle neredeyse akraba olduğunuzu size hatırlatmak zorunda kalmak benim için çok tatsız, efendim."

"Satış mı?" dedi Dük. "Oh, asla ödemez!"

Bay Liversedge şok olmuş bir sesle: "Ekselanslarının bundan nefret edeceğine inanmam mümkün değil efendim!" dedi.

Dük üzüntüyle başını salladı. "Sıralamada onun yanında yer almıyorum, biliyorsunuz. Benden önce iki amcam ve bir kuzenim var. Ve babam Bay Liversedge zengin bir adam değil."

Bay Liversedge kararlılıkla, "Majestelerinin, adının mahkemelerin bataklığına sürüklenmesine izin vereceğine inanamıyorum!" dedi.

"Ve eminim ki," dedi Dük nazıkçe, "yeğeninizin adını bu bataklığa bulaştırmaktan çekinirsiniz."

"Çekiniyorum, evet," diye onayladı Bay Liversedge. "Ama kendimi çelikleştireceğim, Bay Ware. Yani, Majesteleri kararlı olduğunu kanıtlarsa öyle yapacağım. Ama böylesine soylu bir evin reisinin kendi adına bu kadar az saygı duyması ne kadar şaşırtıcı!"

"Yeğeninizle birlikte Gretna Green'e kaçmış olsaydım nasıl bir yol izleyecektiniz acaba?" dedi Dük düşünceli bir tavırla. "Onun için benim gibi servetten ve beklentilerden yoksun biriyle ittifak kurmanın aklınızdan geçtiğini sanmıyorum!"

"Kesinlikle hayır," diye cevap verdi Bay Liversedge, yüzü kızarmadan. "Ama sonuçta o küçük bir kız! Bir çocuktan biraz daha fazlası! Evlilik bir kenara bırakılabilirdi - bedeli karşılığında."

Dük güldü. "Gelin, birbirimizi daha iyi anlamaya başladık! Amacınızın, hangi bahaneyle olursa olsun, soylu akrabamdan para koparmak olduğunu siz de kabul edebilirsiniz, efendim."

"Bu dört duvar arasında, Bay Ware," dedi Liversedge neşeyle. "Bu dört duvar arasında!"

Dük, "Sizin gibi duyarlı bir adamın böyle bir duruma düşmesi ne kadar iğrenç olmalı!" dedi.

Liversedge içini çekti. "Öyle, efendim. Aslında bu benim oldukça dışında." Dük merakla, "Haddiniz nedir?" diye sordu.

Bay Liversedge havalı bir el salladı. "Kartlar, efendim, kartlar! Her türlü başarı umuduyla kendimi kanıtladığım için kendimle gurur duyuyorum. Ama kader beni iğrenç bir zulmün hedefi olarak seçti, Bay Ware. Ben - elbette geçici olarak

-Kendimi uygun bir şekilde yeniden kurma imkânım olmadan ve beni, eminim ki, kibar bir adam için tamamen uygunsuz olduğunu kolayca anlayacağınız bir çevrede sefil bir varoluşa zorlanmış . Siz, Bay Ware, hiç kuşku yok ki, George'un - mükemmel bir pansiyonun - konforuna katlanıyorsunuz!

"Hayır, hayır, benim dokunuşumun üstünde!" diye mırıldandı Dük ağırbaşlı bir şekilde. "Beyaz At!"

"White Horse," dedi Bay Liversedge duygulanarak, "George'un zarafetine sahip olmayabilir, ama içinde kalmak zorunda olduğum bu izbe yerle kıyaslandığında, Bay Ware, bir saray!"

Dük bunu inkâr etmedi ve Bay Liversedge'in post-hanların sağladığı olanaklar üzerinde özlemle durduğu kısa bir aradan sonra, değerli beyefendi bir iç çekti ve daha iyimser bir tonda devam etti: "Yine de şikayet etmiyorum. Hayat, Bay Ware, iniş çıkışlarla dolu! Bir kez olsun geleyim, oyun zevki olan beylerin eğlence bulabileceklerinden emin olabilecekleri bir ev açmak için uygun bir yer bulma konusunda umutsuz değilim. Tüm alçakgönüllülüğümle, Bay Ware, bu tür girişimler için normalin üzerinde bir yeteneğim olduğunu söyleyeceğim. Eğer sizi benim yönetimim altındaki herhangi bir evde ağırlama mutluluğuna erişirsem, bulacaklarınızdan memnun kalacağınızı sanıyorum. Sizi temin ederim ki kalitesiz hiçbir şey olmayacak ve sadece parolayla girilebilecek. Mahzenimdeki şarabın kalitesine özellikle dikkat edeceğim: Böyle bir girişimin başarısı için, müşterilerini kalitesiz şarapla kandırmaktan daha ölümcül bir şey olamaz! Ama amacıma ulaşmak için, efendim, bir öze sahip olmalıyım. Öz olmadan sonuç, eğer varsa, perişan olmalı ve bu nedenle dikkate alınamayacak kadar altımda kalmalı."

"Çok açık sözlüsün!" dedi Dük. "Kuzenim Sale, aslında sizi bir oyun cehennemine atacak!"

"Bu," dedi Bay Liversedge, "meseleyi kaba bir açık sözlülükle ifade etmek olur, Bay Ware."

"Korkarım duyarlılıklarınızı daha da derinden yaralamak zorundayım! Bu talebi yapan yeğeniniz değil, sizsiniz ve bütün mesele bir aldatmacadan ibaret!"

Bay Liversedge ona büyük bir sabırla gülümsedi. "Sevgili bayım, bana haksızlık ediyorsunuz, gerçekten ediyorsunuz!"

"çok eminim! Bana sahip oldunuz-"

Tombul, havaya kalkmış bir el onu kontrol etti. "Bu dört duvar arasında, Bay Ware!" Liversedge sitemkâr tavrına geri dönerek şöyle dedi.

Dük ona baktı. Aniden şöyle dedi: "Peki ya efendim, yeğeninizle evlenmek istediğimi belirtirsem? Bunu hiç düşündünüz mü?"

"Her şeyden!" Liversedge ona nazıkçe güvence verdi. "Elbette yeğenimin mutluluğunu düşünerek çok sevinmeliyim. Ama bu sizin için

Bay Ware, korkarım ki soylu akrabalarınız böyle eşitsiz bir evliliği engellemek için ellerinden geleni yapacaklardır. Ne yazık ki böyle olmalı, ama sonuçta dünyanın düzeni böyle ve ben babanız olsaydım, efendim, itiraf ediyorum, sizinle zavallı Belinda'm arasına bir engel koymak için bütün sinirlerimi zorlardım. Sevgiden doğmuş, biliyorsunuz. Canım benim, evet! Tamamen uygunsuz! Gençsiniz ve acelecisiniz, ama akrabalarınızın da bunu benim gördüğüm gibi gördüğünden eminim."

"Bay Liversedge," dedi Dük, "yeğeninizin beni sözümü tutmadığım için dava etmek gibi bir niyeti olduğuna inanmıyorum! Beni alt etmeyi, hatta bir kaz gibi avlamayı düşünüyorsunuz! Bunların hepsi bir aldatmaca! Yeğeninizin bu konuda hiçbir şey bilmediğini söyleyebilirim!"

Bay Liversedge üzüntüyle başını salladı. "Bu haksız güvensizlikle karşılaşmak bana acı veriyor Bay Ware! Hem de çok acı veriyor! İyi niyetimden bu kadar şüphe edilmesini beklemiyordum; sizinle talihsiz yeğenim arasında geçen onca şey karşısında, istemeyerek de olsa, inanın bana, duygusuzluk dediğim şeyle karşılaşmayı beklemiyordum! Eğer daha yaşlı bir adam olsaydınız efendim, sizden arkadaşlarınızın isimlerini vermenizi rica ederdim. Bu haliyle, size davranışlarımın doğruluğunun reddedilemez kanıtlarını sunmakla yetineceğim."

O konuşurken ayağa kalktı ve Dük de temkinli bir şekilde onu takip etti. Liversedge anlayışla gülümsedi ve şöyle dedi: "Korkmayın Bay Ware! Çatımın altındaki bir konuğu, ne kadar duygulanmış olursam olayım, kutsal tutmam gerektiğini biliyorsunuz. İnanmanızı rica ederim, bu çatıda en ufak bir hak iddia ettiğimden değil. Ama prensipler geçerlidir! Lütfen oturun, çünkü çok geçmeden gideceğim!"

Büyük bir vakarla eğildi ve Dük'ü bundan sonra ne olacağını merak etmek zorunda bırakarak odadan çıktı. Dük huzursuzca pencereye doğru yürüdü ve perdenin kordonuyla oynayarak durdu. Orada öylece dururken, en azından ev sahibiyle pelüş yelekli adamın ellerinde kovalarla kirli avluda yürüdüklerini görmenin mutluluğunu yaşadı. Uzaktan gelen ciyaklamalardan domuzları yemlemeye gittiklerini anladı. Her ikisinin de kendisini etkisiz hale getirmek için çağrılacağını düşünmemişti, çünkü bu tür yöntemlerle elde edilebilecek iyi bir amaç göremiyordu, ama onları duymadığı için kendini daha rahat hissediyordu. Bay Liversedge eğlenceli bir alçak olabilirdi, ama kesinlikle bir alçaktı ve kurbanlarından para koparmak için muhtemelen çok az şeyden vazgeçerdi. Sözde Bay Ware'i önemsiz bir rakip olarak gördüğü belliydi. Dük, Bay Ware'deki hoşgörülü küçümsemeyi görmüştü.

Gülümsüyordu ve bunu yok etmek için hiçbir şey yapmamıştı. Bu saatten sonra kendisine bir kuruş bile verilmesine izin vermemeye kararlıydı. Adil ya da kötü yollarla -ki Liversedge gibi bir beyefendiye karşı kötü yollara başvurmaktan pek de çekinmezdi- Matthew'un, Liversedge'in büyük olasılıkla almaya gittiği mektuplarını ondan koparmalıydı. Ve Bay Manton'ın tabancası girmeden bunu başarması pek mümkün görünmediğinden, ev sahibiyle uşağının domuzları beslemeye gittiklerini görünce sevindi.

Bay Liversedge on dakika kadar ortalıkta görünmedi, ama az sonra Dük onun ağır adımlarını duydu ve dönüp kapıya baktı.

Kapı açıldı; Bay Liversedge'in sesi kesik kesik duyuldu: "İçeri gel, aşkım! Gel ve Bay Ware'e senin hassas kalbini ne kadar derinden yaraladığını söyle!"

Dük yerinden sıçradı, çünkü bu hiç aklına gelmemiş bir olasılıktı. Aklından, gerçek kimliği tahmin edilirse, Bay Liversedge'in verimli beynine, fidye için tutulan Sale Dükü'nün, yeğeninin kırık kalbinden daha kârlı bir yatırım olabileceği düşüncesi geçti. Eli bir kez daha paltosunun cebine kayarak tabancasının kabzasını kavradı ve kaçınılmaz ifşayla yüzleşmek için kendini hazırladı.

Odaya bir güzellik abidesi girdi. Dük nefesini tuttu ve öylece bakakaldı. Kuzeni Matthew, Belinda'nın güzelliğinden söz etmişti kuşkusuz, ama onu şu anda eşikte duran ve kendisine öyle büyük, öyle masum ve öyle derin, yarı saydam mavi gözlerle bakan yaratık kadar muhteşem bir şeye hazırlanmamıştı ki, duyuları bir an için başını döndürdü. İstemsizce gözlerini kapattı ve kendisini aldatmadıklarından emin olmak için tekrar açtı. Yanıltmamışlardı. Gerçek bir güzellik gördü. Gül yaprağı tenli bir yüz, o görkemli gözlerden neredeyse daha koyu mavi bir kurdeleyle ustalıkla bağlanmış gine altın rengi buklelerle çerçevelenmişti; kaşlar zarıfçe kemerli; küçük burun klasik bir şekilde düz; kısa üst dudağıyla hüznü ağız, orantılı olarak mükemmel olduğu kadar öpülebilirdi.

Dük bir kez yutkundu ve bekledi. Eriyen bakışlar onun üzerindeyken biraz daha genişledi ama kadın hiçbir şey söylemedi.

"Bay Ware sana evlilik sözü vermedi mi, aşkım?" dedi Bay Liversedge, kapıyı kapatıp özenle görüntünün üzerine eğilerek.

"Evet," dedi imgelem, yumuşak, batı taşralı bir sesle. "Ah, evet!"

Dük'ün daha önce başı döndüyse de, şimdi akli başından gitmişti. Söyleyecek hiçbir şey bulamıyordu. Mantıksız bir an için, kuzenine neredeyse hiç benzemediği için, o narin mavi gözlerin görmüyor olup olamayacağını merak etti. Ama onlara baktığında bakışlarında bir tür spekülasyon gördü ve öyle olmadıklarını anladı.

Bay Liversedge, "Peki sana mektuplar yazmadı mı, aşkım, ki bunları bana çok uygun bir şekilde verdin, seni karısı yapacağına dair söz vermedi mi?" diye sordu.

"Ah, evet, öyle!" diye onayladı Belinda, Dük'e melek gibi gülümseyerek ve ayrık dudaklarının arasında inci gibi parlayan dişlerinin büyüleyici görüntüsünü ona sunarak.

Bay Liversedge sabırlı bir ses tonuyla konuştu.

"Tamamen içine alınmadın mı, sevgili çocuğum? Seni terk edip gittiğini ilan ettiğinde bu senin için ezici bir darbe olmadı mı?"

Dük'ün şaşkın bakışları altında gülümseme Belinda'nın yüzünü terk etti ve iki iri gözyaşı süzülerek yanaklarından aşağı yuvarlandı. "Evet, öyleydi," dedi Herod'un acımasını sağlayacak bir sesle. "Evlendiğimizde bana mor ipek bir elbise almam gerektiğini söyledi."

Bay Liversedge, gamzeli bir elini sıvazlayarak aceleyle araya girdi. "Elbette, evet ve başka şeyler de! Ama şimdi hiçbirine sahip değilsiniz!"

"Hayır," diye kabul etti Belinda hüznle. "Ama bu şekilde içeri alındığım için bana yüklü bir para ödenecek ve o zaman bir-"

"Evet, aşkım, evet!" diye araya girdi Bay Liversedge. "Çok üzgünsün ve bunda şaşılacak bir şey yok! Seni böylesine fena halde aldatan Bay Ware'le seni yüz yüze getirmezdim, ama o seni açtığı yaranın derinliğinden kuşkulandı. Seni onunla aynı odada bir an daha kalmaya zorlamayacağım, çünkü bunun senin için acı verici olduğunu biliyorum. Git aşkım ve amcanın senin çıkarlarını gözeteceğine güven!"

Dük ona kapıyı açtı ve kadın Dük'e yine masumca baktıktan sonra reverans yaparak geri çekildi.

Bay Liversedge kapıyı onun üzerine kapattı ve döndüğünde Dük'ün hâlâ olduğu yerde durduğunu ve şaşkınlık içinde kaybolduğunu gördü. Dedi ki: "Ah, Bay Ware, anladığım kadarıyla kafanız karışmış!"

"Evet," dedi Gilly belli belirsiz. Tanrım, efendim, böyle güzel bir yaratığı bu gürültülü meyhanede ne diye tutuyorsunuz?"

"Hiç kimse," dedi Bay Liversedge, "bu mutsuz zorunluluğa benden daha fazla üzülemez! Ne yazık ki, efendim, cepler kiraya verilince, insanın kalacak yer konusunda çok az seçeneği oluyor! Ama bunu hissediyorum! Sizi temin ederim ki bunu derinden hissediyorum. Endişeniz sizi onurlandırıyor Bay Ware ve umarım bu konuda daha fazla şey söylememe gerek kalmayacak-"

"Bay Liversedge," diye sözünü kesti Dük, "yeğeninize yazacak kadar delirdiğim iki üç mektubun elinizde olduğuna inanmamı istiyorsunuz ve bunlar için beş bin pound gibi akıl almaz bir meblağ talep ediyorsunuz! İkametgâh seçiminize üzülebilirim ama bu aramızdaki meseleyi etkileyemez!"

"Beş mektup, Bay Ware," diye iç geçirdi Bay Liversedge küçümseyerek. "Ve her biri benim biçtiğim makul fiyata değer! Hafızanızın pek de mükemmel olmadığını söyleyebilirim. Ve kütükleriniz o kadar güzel ifade edilmiş ki! İzin vererseniz hafızanızı tazeleyeyim! Lütfen oturun, efendim! En ufak bir aldatmaca olduğunu düşünmenizi istemem: beş mektup ve siz sadece üçünü hatırladınız! Eğer onurlu bir adam olmasaydım, Bay Ware, bunun geçmesine izin verebilirdim! Onları benden satın alır ve bütün bu işten kurtulduğunuzu düşünürdünüz! Ben de kalan ikisi için sizinle pazarlık yapardım! Bunu yapacak olanları tanıyorum. Evet, efendim, sizi temin ederim ki dünyada böyle bir sürü uçkağıtçı var. Ama Swithin Liversedge onların arasında sayılmaz! oturun ve mektupları kendi gözlerinizle görün! Cüzi bir miktara sahip olabilirsiniz. Beş bin sterlinlik bir senet karşılığında mektupları size vereceğime söz veriyorum."

Dük tekrar masaya, ev sahibinin karşısına oturdu; Liversedge'in onu şaşkınlık içinde zannetmesine yol açsa da, ellerini fark ettirmeden masanın kenarının altına sokmasını sağlayan sarkık bir duruşu vardı. "Mektuplar sende!" diye bağırdı.

"Evet, Bay Ware, evet!" diye sevindi Liversedge. "Onları sayacaksınız!"

Konuğurken elini paltosunun göğsüne soktu ve o aÇağı bakarken Dük masanın çıkıntısını kavradı ve Çiddetle öne doğru itti. Bay Liversedge'i gafil avladı ve tam göbeğinden vurdu. Homurtu ile bağırma arasında bir ses çıkardı, kendini kurtarmaya çalıştı ve

başarısız oldu. Sandalyesi geriye doğru devrildi ve yere düşerek boş yere kırmızı masa örtüsünü kaptı. Aynı anda Dük masayı bırakarak cebinden tabancasını çıkardı ve horozu geri çekti. "Şimdi, Bay Liversedge!" dedi biraz nefes nefese, çünkü masa ağırdı ve öne doğru itmek için bütün gücünü harcamıştı. "Kımıldamayın! Çok iyi bir nişancı olduğuma inanılır."

Ama bu emre gerek yoktu. Ayaklarının dibindeki iri yarı adama baktığında Bay Liversedge'in hareket edemediğini gördü. Başı demir çamurluğa çarpmıştı ve kafa derisinden ağır ağır kan sızmakla kalmıyordu, aynı zamanda duyarsızdı da. Dük'ün sol eli mekanik bir hareketle tabancasına gitti ve horozu kavradı. Yüzbaşı Belper'ın ona öğrettiği gibi tetiğe bastı ve horozu yavaşça indirerek serbest bıraktı. Tabancayı hâlâ elinde tutarak Liversedge'in yanına diz çöktü ve sol elini ceketinin göğsüne soktu. İç cebinden ince bir paket yarı yarıya çekilmişti bile. Paketi çıkardı ve içinde gerçekten de Matthew'un eline gönderilmiş yarım düzine kadar mektup olduğundan hemen emin oldu. Ayağa kalkmadan önce elini Bay Liversedge'in kalbinin üzerinde gezdirmesi onun karakteristik özelliği idi. Oldukça zayıf atıyordu ama sahibinin hâlâ yaşadığına şüphe yoktu. Dük cansız bedenini güçlükle de olsa ızgaradan çekip çıkardı ve ayağa kalktı. Bunu yaparken kapı açıldı ve hızla döndü, tabancası hazır, başparmağı horozun üzerindeydi. Ama ikinci kez geri çekmedi. Belinda eşikte durmuş, şaşkınlıkla amcasının secdedeki haline bakıyordu.

"Oh!" dedi. "O öldü mü?"

"Hayır," diye yanıtladı Dük. Yerden kadının yanına geçti ve kapıyı kapattı. "İyileşecek: bu sadece bir baygınlık! Az önce neden sustunuz? Benim Matthew Ware olmadığını biliyorsunuz!"

"Ah, evet!" diye cevap verdi ona mutlulukla gülümseyerek. "Siz Bay Ware'e hiç benzemiyorsunuz! O senden çok daha iri ve çok daha yakışıklı. Bay Ware'i sevdim. Bana vereceğini söyledi."

"Neden amcana hatasını söylemedin? Beni bu şekilde kabul etmene ne sebep oldu?"

"Swithin Amca onunla tartışmamdan hoşlanmıyor," diye açıkladı. "Bana ne derse onu söylememi ve mor bir ipek almam gerektiğini söyledi."

önlük."

"Ah!" dedi Dük, bir hayli şaşırılmış bir halde. "Size son derece minnettarım ve eğer istediğiniz mor ipek bir elbise ise size bir tane verebilirim! Kaç yaşındasınız?"

"Sanırım yakında on yedi yaşında olacağım," diye cevap verdi.

"Sanıyorsun! Ama doğum gününün ne zaman olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedi Belinda üzüntüyle. "Swithin Amca'nın kafası yarılmış."

Bu sözler bir sitemden çok bir açıklama niteliğindeydi, ama Dük, Bay Liversedge'in yüzüne baktığında, solgun yüzünün korkunç bir renk aldığını gördü ve belli bir ölçüde merhamet hissetti. Bay Liversedge'in kan kaybından ölme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu düşünmüyordu, ama ölmesini de istemiyordu, üstelik böyle bir durumda kendi durumunun da zorlaşabileceğini düşündü. Tekrar onun üzerine eğildi ve kendi mendilini başına bağlayarak şöyle dedi: "Ben gittiğimde yardım çağırabilirsin, ama o zamana kadar bunu yapma!"

"Hayır," dedi Belinda itaatkâr bir sesle. "Keşke gitmeseydin! Nereden geldin sen?"

Amcasının durumuna aldırış etmemesi Dük'ü kendine rağmen güldürdü. "Sizi temin ederim ki balondan düşmedim! Baldock'tan geldim ve sanırım oraya dönmemin zamanı geldi. Amcanız birazdan iyileşecek ve alt kattaki arkadaşlarının görüntüsü umurumda olmadığı için, onları yardımına çağırmadan önce gitsem iyi olacak."

"Bay Mimms çok nahoş biri," diye gözlemledi. Güzel gözlerini onun yüzüne dikti ve basitçe, "Keşke beni de yanınıza alsanız, efendim!" dedi.

"Gerçekten, keşke yapabilseydim!" dedi. "Sizi böyle bir yerde bıraktığım için çok üzgünüm. Benden, Bay Ware'den hoşlanıyor muydunuz?"

"Ah, evet!" diye cevap verdi, gözlerinde yumuşak bir parıltıyla. "Çok güzel davranan bir beyefendiydi ve evlendiğimizde mücevherlerim ve mor ipek bir elbisem olması gerektiğini söyledi."

Genç kuzeninin böylesine genç ve güzel birini yaraladığı düşüncesi Dük'ü rahatsız ediyordu, ama bu kurnazca konuşma endişelerini önemli ölçüde yatıştırdı. Gülümsedi ve biraz renklenerek şöyle dedi: "Bağışlayın beni, cebimde çok az para var ama eğer gönlünüz ipek bir

"-Ben bu işlerden anlamam ama bu faturayı alıp kendinize istediğiniz şeyi mısınız?"

Adam kızın güceneceğinden korkuyordu ama kız göz kamaştırıcı bir şekilde gülümsedi ve adamın uzattığı notu kabul etti. "Teşekkür ederim!" dedi. "Daha önce hiç harcayacak param olmamıştı! Bence siz de Bay Ware kadar yakışıklısınız!"

Güldü. "Hayır, hayır, korkarım bu dalkavukluk! Ama kalmamalıyım! Güle güle! Lütfen amcanın seni bir daha onun yaptığı gibi kullanmasına izin verme!"

Masadan şapkasını aldı, kendine gelmeye başlayan Bay Liversedge'e son bir kez baktı ve hızla odadan çıkıp merdivenlerden indi. Belinda üzüntüyle içini çekti ve kuşkulu bir ifadeyle gardiyanına baktı. Birkaç dakika sonra inledi ve gözlerini açtı. İlk başta bulanıktılar ama yavaş yavaş açıldılar. Bir elini önce çatlamış kafatasına, sonra da içgüdüsel olarak iç cebine götürdü. Sonra tekrar inledi ve kalın bir sesle "Kayıp!"

İyi kalpli bir kız olan Belinda, onun kendini toparlamaya çalıştığını fark ederek bir sandalyeye oturmasına yardım etti. "Kafan kırılmış," diye haber verdi ona.

"Bunu biliyorum!" dedi Bay Liversedge, şefkatle kafatasını yoklayarak. "Bir acemi tarafından yere serilmem gerektiğini! Tanrı aşkına kızım, orada ağzın açık durma! Bana dolaptan konyak şişesini getir! Neden Joe'yu çağırmadın, aptal kız? Beş bin sterlin göz açıp kapayıncaya kadar gitti!"

Belinda ona konyak getirdi ve o da şişeyi bol bol içerek gücünü topladı. Rengi artık çok daha sağlıklıydı, ama morali ne yazık ki bozulmuştu.

"Bir budala tarafından yapıldı!" dedi kasvetle. "Karşılaştığı ilk güzel kızla evlenmekten söz etmekten başka akıllı olmayan sefil, cılız bir ahmak tarafından yapıldı! Hayatımda hiç bu kadar şaşkın olmamıştım! Keşke kıymetli Bay Matthew Ware'i bir elime geçirebilseydim!"

"Oh, Bay Ware değildi!" dedi Belinda neşeyle.

Bay Liversedge ağrıyan başını ellerinin arasından kaldırdı ve şaşkınlıkla ona baktı. "Ne?" diye sordu. "Bay Ware olmadığını mı söylediniz?"

"Oh, hayır! Bay Ware çok daha güzel bir genç beyefendi," dedi Belinda. "Uzun boylu, yakışıklı ve-"

Bay Liversedge inanmaz bir tavırla, "O zaman kimdi o?" diye söze karıştı.

"Bilmiyorum. Adının ne olduğunu söylemedi, ben de sormak aklıma gelmedi," diye cevap verdi Belinda üzüntüyle.

Bay Liversedge kendini sandalyesinden güçlkle kaldırdı. "Tanrım, ben ne yaptım da böyle bir aptalın eline düştüm?" diye haykırdı. "Eğer Ware değilse, -neden, neden kızım, bunu bana söyleyemez miydin?"

"Bunu isteyeceğini bilmiyordum," dedi Belinda masumca. "Bana ne söylediyse onu söylemem gerektiğini söyledin ve sana itaat etmezsem bundan hoşlanmıyorsun. Ve ben de onu Bay Ware kadar seviyorum," diye ekledi teselli edercesine.

Bay Liversedge kulaklarını tıkadı.

Bölüm XI

Dük Baldock'a büyük bir heyecanla döndü. Daha önce hiç kendi bağıının çaresine bakmamış biri için bu işi oldukça iyi idare ettiğini düşünüyordu. Matthew'un mektupları güvenle cebindeydi; Bay Liversedge'e onlar için tek kuruş ödememişti; Manton'un tabancasına da başvurmamıştı. Gideon bile daha iyisini yapamazdı. Aslında Gideon bile daha iyisini yapamazdı, çünkü Bay Liversedge onun heybetli cüssesi ve son derece maksatlı tavırları karşısında şüphesiz çok daha temkinli davranırdı. Gilly, taktığının başarısının büyük ölçüde boyunun uzun olmamasına ve pek de ürkütücü olmayan görünüşüne bağlı olduğunu fark etmeyecek kadar alçakgönüllüydü. Bay Liversedge, salonuna girdiği andan itibaren bir dakika içinde onun korkak bir çocuk olduğunu anlamış ve tetikte olmayı gerekli görmemişti. Bu Bay Liversedge için pek akıllıca bir davranış sayılmazdı, ama Gilly, Bay Liversedge'in önsezilerinin genişliğine ve kapsamına karşın, büyük bir zekâyâ sahip bir haydut olmadığından kuşkulananmaya başlamıştı. Yine de, ne olursa olsun, Gilly bu kadar başarılı olmayı pek beklemiyordu ve kendine acımakta haklı olduğunu düşünüyordu. Artık Matthew'un mektuplarını yakmaktan, Matthew'un endişeli zihnini rahatlatmaktan ve ertesi gün Tom'la birlikte Londra'ya dönmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı. O anki ruh haliyle, ev halkından daha fazla uzak kalmak için hiçbir mazereti olmadığı için oldukça üzgündü. Kesinlikle

Çalıntı yolculuğunun bazı yönleri tamamen rahat olmamıştı ama genel olarak çok iyi vakit geçirmiş ve korktuğu kadar çaresiz olmadığını keşfetmekten büyük bir memnuniyet duymuştu.

Bu nazik sevinç havası, White Horse'a vardığında bir gerileme yaşadı. Han, kasabanın ilgi odağı haline gelmiş gibi görünüyordu, çünkü önünde büyük ve rengarenk bir kalabalık toplanmıştı ve bu kalabalığın ortasında, kasabanın kâhyasının etkileyici figürü, hararetli ve telaşlı Bayan Appleby'yi azarlıyor gibiydi. Derken Dük, müezzinin jambon gibi ellerinden birinin genç Bay Mamble'ı ceketinin yakasından tuttuğunu fark etti ve içine bir korku düştü. Geri çekildi ve arabadan inmeye hazırlandı.

Neredeyse herkes, kahya, Bayan Appleby, siyah takım elbiseli cılız bir adam, kırmızı yüzlü bir çiftçi ve sesi Bayan Appleby'ninkinden bile daha tiz olan, mafya şapkalı şişman bir kadın arasındaki çekişmeye dalmıştı. Appleby'nin, arabanın gelişine ayıracak dikkati yoktu; ama belayı başından beri öngören birinin kasvetli memnuniyetiyle sahneyi inceleyen melankolik garson, Dük sürücü koltuğundan kalkarken başını kaldırdı ve haykırdı: "Ah, *işte* beyefendi!"

Bu basit sözlerin etkisi biraz ezici oldu. Tom, yakasındaki tutuşun istemsizce gevşemesinden yararlanarak kendini kurtardı ve kalabalığın arasına dalarak şükran dolu bir çığlık attı: "Oh, efendim! Oh, Bay Rufford!"

Daha Dük'ün yanına varıp koluna yapışmıştı ki, Bayan Appleby öfkeyle diğer kolunu tuttu: "Tanrıya şükür geldiniz, efendim! Hiç görmediğim şeyler oluyor ve ben ne tarafa döneceğimi bilemiyorum!"

"Eğer bu genç serseriden siz sorumlusanız," dedi çırak, Bayan Appleby'den on beş saniye sonra Dük'e ulaşarak, "size haber vermek benim görevim..."

Bu açıklamanın geri kalanı bir anda ortaya çıkan gürültü patırtı arasında kayboldu. Otlakçı, tenekeci ve mafya şapkalı kadın hararetle konuşmaya başladılar. Bir kulağında Bayan Appleby'nin, diğerinde Tom'un sesiyle sersemleyen Dük, onlara teker teker konuşmaları için yalvardı ama

katılmamıştı. Kalabalığın çeşitli üyeleri, tartışmada taraf tutmanın kendileri için bir görev olduğunu düşündüler ve birkaç dakika boyunca gözlemlerinin parçaları Dük'e karışık bir karışıklık içinde ulaştı. Yakaladığı bu tür ifadeler uğursuzluktan başka bir şey olarak görülemezdi. "Evin kilitlenmesi"- "Posta'nın altüst edilmesi"-ve Bay Badby'nin iyi arabasının parçalanması" sözcükleri serbestçe ortalıkta dolaşıyordu; ve kalabalığın bir yarısı Tom'un yaptığı her neyse ona hoşgörüyle bakmaya eğilimli görünürken, diğer ve daha gürültülü yarısı onun derhal nakledilmesi için kahyaya ısrar ediyordu.

"Ben yapmadım! Yapmadım!" Tom tutkuyla iddia etti. "Oh, efendim, lütfen onlara yapmadığımı söyleyin!"

"Efendim!" diye söze başladı kahya,

Bayan Appleby, "Bay Rufford, efendim, onu çağırın, çünkü beni dinleyin, gelmeyecek!" diye yalvardı.

Ani bir sükûnet çöktü ve Dük dehşetle fark etti ki, kahya hariç herkes, durumu hemen kontrol altına alacağı beklentisiyle ona bakıyordu. Maiyetinin yokluğundan hiç bu kadar pişman olmamıştı. Hatta Lionel amcasının aniden ve mucizevi bir şekilde olay yerine gelmesini bile diledi. Lord Lionel'in heybetli endamı ve aristokrat çehresini görmek bile kalabalığın dağılmasına yetecek, iyi eğitilmiş herhangi bir uşak, çobanı bile bastıracak kadar mağrur bir tavırla Ekselanslarına yol açacaktı. Ancak Dük, hayattaki görevi kendisini kaba sürüyle temastan korumak olan herkesten yoksun olduğunu fark etti ve bir kez daha kendi başının çaresine bakmak zorunda kaldı. Kollarını çılgınca kavrayan iki kişiden kurtulmayı başardı ve her zamanki nazik üslubuyla şöyle dedi "Lütfen eve girmemize izin verin! Ve yalvarırım benimle aynı anda konuşmayın, çünkü söylediğiniz hiçbir şeyi ayırt edemiyorum!"

Kalabalığın kulaklarına çarpan yumuşak sesi, kavgacıların sert vurgularıyla çarpıcı bir tezat oluşturuyor, anında ve ayıltıcı bir etki yaratıyor gibiydi. Dük'ün etrafını saran tanımlanamaz ağırbaşlılık havası çobanı bile etkilememişti ve hanın kahve salonuna çekilmek için hiçbir itirazda .

"Gel, Tom!" dedi Dük. Yakınlarda duran ostlerlardan birini gördü ve ekledi: "Sen oradaki! Lütfen arabayı avluya götür!"

Sonra Beyaz At'a girdi ve Tom, Bayan Appleby, ırak, ot adam, ifti ve mafya apkalı kadın hep birlikte onun arkasından içeri doluştular. Kahve odasına girdiklerinde hem Tom hem de Bayan Appleby hikâyelerini onun kulaklarına dokeceklerdi, ama o sözlerini keserek şöyle dedi "Lütfen bekleyin! Bir dakika içinde sizinle ilgileneceğim." Kâhyaya baktı ve sakince, "şimdi bana bütün bu telaşın nedenini söyler misiniz?" dedi.

Başrahip kendisine rağmen etkilenmişti. Bu sessiz ge beyefendinin kaliteli bir insan olduğu kuşkusuzdu. Deneyimleri ona bu tür kiKilere karKı nezaketin değerini ğretmiKti ve Dk'e, ge Bay Mamble'ın elebaKı olduğu dört serserinin Kral'ın otoyolunda sadece engel oluKturmakla kalmayıp, dürüst bir vatandaKın yeni arabasını da mahvettiklerini ve Bay Rufford'un da hiç kuKkusuz bildiği gibi, bu suçun cezasının beK sterlinden az olmadığını, postayı geciktirmek ve ciddi biçimde rahatsız etmek gibi korkunç bir suç iKlediklerini ılımlı bir vurguyla anlattı.

"Aman Tanrım!" dedi Dk. "Peki bütün bunlar nasıl oldu Tom?"

"Bunları ben yapmadım! En azından öyle bir niyetim yoktu ve Posta'nın yaklaştığını nereden bilebilirdim ki?" dedi Tom, derin bir üzüntüyle. "Bana kendimi eğlendirebileceğimi *söylemiştin!*"

Bu sırada odaya başka biri daha girmişti; susturuculu, gergin görünüşlü bir adamdı ve iki eşek, bir inek ve Bay Datchet'in yaşlı doru beygirinin ana caddede geriye doğru sürüldüğünü gören ge koun telaşla şaha kalkması ve ardından aracın nn tekmelemesi nedeniyle yeni arabasının uğradığı hasarı Dk'e ayrıntılı olarak anlatmak için davet beklemiyordu.

"Bu bir *yarıştı!*" diye açıkladı Tom.

Dk, bu tuhaf yarışa katılanlar yolun köşesine vardıklarında, Posta'nın ters yönden gelerek etrafından dolandığını ve devrilmekten kıl payı kurtulduğunu anladı. Aslında liderlerden birinin bacağı izden çıkmış, arabacı ekibini kontrol etmekte büyük güçlük çekmiş ve tüm yolcular sinirlerine ciddi darbeler almışlardı.

Suçun tam koşullarını anlattıktan sonra, kahya toplanan topluluğa sportmen ge beyefendilerin nihai kaderini ve maruz kaldıkları acil ve korkunç cezaları özetlemeye çalıştı. O

Bay Piddinghoe'nun da bildiği gibi, Will'inin her zaman iyi bir çocuk olduğunu, ancak kötü arkadaşlarının onu yoldan çıkardığını gözyaşları içinde söyleyen çete şapkalı kadın hemen araya girdi. Ona, en şiddetli baskıdan başka hiçbir şeyin Fred'ini bu kadar alçaltamayacağını söyleyen yabani otlu adam ve yüksek sesle ve kavgacı bir tavırla bunun bir çocuk şakası olmadığını ve Nat'in ceketinin tozunu alacağını söyleyen ve başka bir şey söylemeyen çiftçi destek verdi.

Ancak Dük'ün meseleyi çözebilmesi için daha pek çok şey söylenmesi gerekiyordu. Bayan Appleby çok akılsızca, çocukların yarışı tersten almaları ve koşmaları için içlerine ne girmesi gerektiğinin söylenmesini istedi ve bu da Toni'yi iki eşek, bir inek ve yaşlı bir atı adil bir şekilde engellemenin zorluklarını öfkeyle ve uzun uzun açıklamaya teşvik etti. Soruna bu kadar yeni bir çözüm bulduğu için kutlanmayı hak ettiğini düşünüyor gibiydi ve bu koşullar altında ineğin mükemmel performansı üzerinde o kadar ısrarla durdu ki, Dük ve çırak dışında herkes kendilerini konunun ana noktasından saptırmaya izin verdi ve ya bunu asla düşünemeyeceklerini birkaç kez haykırdılar ya da ineğin at kadar iyi bir şansa sahip olmasının mantıklı olduğunu savundular, özellikle de at Bay Datchet'in o kırık dökük yaşlı hayvanı olduğu için.

Bu arada Dük, harap arabanın sahibini çemberden ayırdı ve iddialarını elden çözdü. Bay Badby, Dük'ün arabasının onarımı için kendisine ödediği parayı bir kenara koydu ve kendisinin de genç olduğunu ve hiçbir zaman ufak tefek şeyler için sorun yaratacak biri olmadığını söyledi. Daha sonra posta arabasının şoförü ve muhafızının Tom'a karşı resmi bir suçlamada bulunmaktan çok cömertçe vazgeçtikleri ortaya çıktı, böylece Bay Badby'nin listelerden çekilmesiyle, beadle'ın kötü niyetlilere karşı kullanabileceği çok güçlü bir silahı kalmadı. Bunun üzerine Dük, bu kadar telaş ve heyecandan sonra herkesin musluk odasında bulunabilecek canlandırıcı içkilere ihtiyaç duyması gerektiğini söyleyerek, masrafları kendisine ait olmak üzere toplananları orada kendilerini yenilemeye davet etti. Bu fikir iyi karşılandı ve Dük Tom'u sert bir şekilde Pembe Salon'a gönderdikten ve kâhyaya kendisiyle uygun bir şekilde ilgilenileceğine dair söz verdikten sonra, tüm parti musluk odasına gitti; burada bol miktarda bira, cin ya da porter çok geçmeden kâhyayı ve Baldock'un önde gelen terzisi olduğu anlaşılan ot gibi adamı bile

Bu son kargaşayı çok iyi bir şaka olarak görüyordu. Dük'ün utangaç gülümsemesi ve oldukça bilinçsiz cazibesi etkisini göstermekte gecikmedi ve tavırlarında en ufak bir yükseklik olmadığı fark , bariz niteliğinin unutulması uzun sürmedi ve mafya şapkalı kadının geçirdiği spazmlardan, serges, kadife, arpacık ve tammilerin şok edici fiyatlarına kadar her türlü konuda ona güveniliyordu.

Dük, konuklarına kendini onlardan üstün gördüğünü hissettirmeden veda edebileceğine karar verdiğinde, Bayan Appleby ona üç kez yemeğinin fırında bozulmakta olduğunu fısıldamıştı. Sonunda ayrıldı ve yukarı, salona çıktı; orada Tom'u neredeyse eşit derecede pişmanlık ve övünç dolu bir ruh hali içinde kendisini beklerken buldu. Tom uzun uzun kendini haklı çıkarmaya hazırdı, ama koruyucusu onu değerlendirmek yerine, kapıyı kapatır kapatmaz bastırılmış bir kahkaha nöbetine yenik düştüğünden, saldırgan tavrı aniden onu terk etti ve bu kadar zahmete ve masrafa neden olduğu için güzel bir özür sundu.

"Gerçekten de, yakında beni mahvedeceğinizi açıkça görüyorum!" dedi Dük, hâlâ gülerek. "Sana ne yapılmasını hak ediyorsun bilmiyorum!"

"Efendim, beni babama ve Bay Snape'e geri göndermeyeceksiniz, değil mi?" Tom endişeyle sordu.

Dük ona, "Hayır, hayır, senin için ulaşımdan başka hiçbir şey işe yaramaz!" dedi.

Zihnindeki tek korkudan kurtulan Tom minnetle sırttı ve her zamanki enerjisi ve iştahıyla yemeğini hazırlamaya koyuldu.

Dük yatağına çekildiğinde, ki kendisinin de söylediği gibi, yorgun olduğu için bunu erken bir saatte yapmak zorunda kalmıştı, kuzeninin mektuplarını alevlere teslim etti ve garsonu ona kâğıt, mürekkep, kalem ve gofret getirmesi için gönderdi. Bu eşyalar getirildikten, ateş yakıldıktan ve perdeler çekildikten sonra oturup iki mektup yazdı. Bunlardan ilki Oxford'daki Matthew'a yazılmıştı ve onu uzun süre meşgul etmedi. Mektubu gofretlerden biriyle mühürledi, yönünü yazdı ve tam bir köşesine adını karalamak üzereydi ki, kendini hatırladı ve mektubu yeniden açarak bir dipnot ekledi. "*Korkarım bu tarih için birkaç altı peni ödemeniz gerekecek,*" diye yazdı kendi kendine gülümseyerek, "*ama biliyorsunuz, bunu açıklamak benim için asla uygun olmaz. Umarım buna gücenmezsiniz!*" Daha sonra bir de

Mektubuna taze gofret ekledi, bir kenara bıraktı ve yeni bir kâğıda yazdı:

White Horse,

Baldock.

Sevgili Gideon,

Mektup burada aniden durdu; Dük'ün aklına, sevgili Gideon'unu büyük olasılıkla mektubun kendisine ulaşmasından önce göreceği geldi. Yine de, birkaç dakika boyunca düşünceli bir şekilde kaleminin ucunu ısırıktan sonra, okuyacak bir şeyi olmadığından ve yatağa çekilmek istemediğinden, yine de Gideon'a yazmaya karar verdi. Yeni ve şaşırtıcı deneyimlerinin en azından bir bölümünü Gideon'a anlatma dürtüsü karşı konulmazdı. Ayrıca, Tom'un yarışını ve sonuçlarını anlatmak birkaç sayfa tutacak, böylece Gideon soylu akrabasından mektup alma ayrıcalığı için Postaneye büyük meblağlar ödemek zorunda kalacaktı ve bu da kendisinden daha küçük ve genç birini kan dondurucu bir romanla dehşete düşürmeye çalıştığı için ondan çok uygun bir intikam olacaktı. Dük küçük bir kahkaha attı, tüy kalemmini mürekkebe batırdı ve bunu Gideon'a açıklamakta hiç vakit kaybetmedi. Bundan sonra, at arabasıyla yaptığı yolculuğu mizahi bir dille anlatmaya başladı ve aklına en üst düzey terimlerle, kuzenine, kandırdığı, alt ettiği ve hırsızların ve umutsuz tiplerin uğrak yeri olan, kendisinin de canını kurtardığı için şanslı olduğu bir yerde ölüme terk ettiği, düpedüz kötü adam kılığındaki hatırı sayılır bir ejderhayı çoktan öldürdüğüne dair güvence verdi. Gideon'un bunu okuduğunda nasıl sırtıcağını tahmin edebiliyor ve kendisi de sırtıyordu. "*Ve sevgili Gideon,*" devam etti, "*yarın Londra'ya dönme niyetindeyken neden sana bunu bildirmek için yazma zahmetine girdiğimi merak edersen, sana şunu da söylemeliyim ki, verimli zihni ona kendini eğlendirmek için öyle yollar öneriyor ki, önümüzdeki hafta boyunca senin odanı ziyaret etmek için ayıracak boş vaktim olmayacak kadar meşgul olacağım gibi görünüyor.*"

Sonra kuzenine geri kalmış ırkın bütün hikâyesini anlattı, arkadaş çevresinin bir terzi, pastacı dükkânı işleten bir kadın, bir bekçi ve üç çiftçiye kapsayacak şekilde genişlediğini söyledi ve tam mektubunu bitirmek üzereydi ki, Gideon'a mutlaka gereken başka bir şeyi hatırladı. "*Bu arada,*" diye yazmıştı, "*eğer benden hiç haber almazsan*

Hayatımda gördüğüm en güzel yaratığı da yanıma alarak ülkeden kaçtığımı bileceksiniz. Ne yazık ki nişanlandığıma dair ilan şimdiye kadar gazetede çıkmış olmalı! Sevgilimi size tarif edebilmeyi çok isterdim ama hiçbir kelime onun güzelliğinin hakkını veremez. Kalbim bir anda göğsümü terk etti! Her zaman en sevecen

Adolphus.

Mektubunu kapattı ve Gideon'u ilk fırsatta Sale House'a getireceğinden kuşkusu olmadığını düşünerek mektubu yönlendirdi. Akşamın henüz çok erken bir saatiydi ve musluk odasından gelen sesler Dük'ün kulaklarına belli belirsiz geliyordu. Tam orada eğlenip eğlenmemeyi düşünüyordu ki, kapı çalındı ve garson içeri girip ona merak ve onaylamama karışımı bir bakış fırlatarak, alt katta kendisini görmek isteyen bir genç olduğunu söyledi. "En azından," diye ekledi, "başka kim olabilir bilmiyorum, çünkü burada onun söylediği gibi başka kimse yok, bu evde yok."

"Beni görmek isteyen bir genç mi?" diye yankılandı Dük boş bir sesle. "Yanılıyor olmalısınız!" Aklına ani ve istenmeyen bir şüphe geldi. Dedi ki: "Aman Tanrım!" dedi ve rengi değişti.

Garson onun şaşkınlığını belli bir memnuniyetle izledi. "Ah!" dedi. "Ve gitmesini söylediğim halde gitmeyecek!"

Dük aceleyle, "Geliyorum!" dedi ve merdivenlerin başına giderek lobiye baktı. Bir sandalyede oturmuş, dizlerinin üzerinde bir bando kutusu, ayaklarının dibinde de başka bir bando kutusu olan Belinda'nın büyüleyici yüzü mavi bir şapkayla çerçevelenmiş, beyaz boğazına kadar iliklenmiş bir pelisse giymişti. Önünde, düşmanlığı açıkça belli olan bir tavırla Bayan Appleby duruyordu.

Bir içgüdü Dük'ü Bela'yı gördüğü konusunda uyarmıştı. Sağduyulu bir adam bu noktada odasına çekilir, güzel ziyaretçiden haberdar olduğunu inkâr eder ve Bayan Appleby'yi ondan kurtulması için yalnız bıraktı. Ama Dük ya çok az sağduyuya ya da bu yolu benimseyemeyecek kadar çok şövalyeliğe sahipti; merdivenlerden aşağı indi.

Her iki kadın da hızla başını kaldırdı, biri onu göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle, diğeri ise öfkeli bir erdem bakışıyla selamladı. "Oh, efendim, lütfen gelmek zorundaydım!"

dedi Belinda.

"Bu genç kadın, efendim," dedi Bayan Appleby suratsızca, "sizinle bir işi varmış gibi görünüyor, ama size bir isim veremiyor! Size şunu söylemeliyim ki, efendim, benim evim her zaman saygıdeğer bir ev olmuştur ve böyle şeylere izin vermeyeceğim!"

"Oh, susun, Bayan Appleby!" diye yalvardı Dük. "Bu bayanı tanıyorum!"

"Bundan hiç kuşku yok, efendim!" diye karşılık verdi Bayan Appleby.

Dük, ev sahibesini tatmin edebilecek bir açıklama bulmak için zihninde çılgınca bir arayışa girdi ve sadece bir tanesini bulabildi. "O Tom'un kız kardeşi!" dedi, Belinda'nın bunu inkâr etmeyeceğini umarak. "Elbette onu aramaya geldi!"

Telkinlere çok açık bir zihne sahip olduğu anlaşılan Belinda bu sözler üzerine başını salladı ve Bayan Appleby'ye gülümsedi.

"Gerçekten de!" dedi hanımefendi. "O zaman belki bana işinizin ne olduğunu söyleme nezaketini gösterirsiniz, hanımefendi?"

"Tom'u bulmak için," diye yanıtladı Belinda mutlulukla.

Bayan Appleby öfkeyle, "Hayatım boyunca böyle bir hikâyeye duymadım!" diye haykırdı. "Ona benden daha çok benzemiyorsun! Efendim, bilmenizi isterim ki-"

"Ve her şeyimi yanımda getirdim, çünkü geri dönmeye cesaret edemiyorum, bu yüzden lütfen efendim, benimle ilgilenir misiniz?" diye ekledi Belinda, eriyen bakışlarını Dük'e çevirerek.

Bayan Appleby hiç tereddüt etmeden, "Benim evimde !" dedi.

Bu sırada lobide garson, botlar, muslukçu ve iki oda hizmetçisinden oluşan küçük bir dinleyici kitlesi toplanmıştı ve Dük, kendisini bu kadar çok merakın odağında bulmaktan son derece mutsuz bir şekilde şöyle dedi: "Lütfen salona çıkın, Bayan Mamble! Siz de yukarı gelin Bayan Appleby! Size bunu özel olarak açıklayacağım!"

Belinda hemen sandalyeden kalktı. Bayan Appleby, çeşitli hizmetçilerinin orada ağzı açık durmaktan başka yapacak bir şey bulup bulamadıklarını öğrenmek istedikten sonra, hiçbir açıklamanın Belinda'nın handa bulunmasını kabul etmeyeceğini söyledi. Ama bu sırada Belinda ve Dük merdivenleri yarılamışlardı.

onları takip etmek zorunda kaldı ve yol boyunca tehditkâr bir monolog sürdürdü.

Dük, Belinda'yı salonuna soktu, bando kutularını yere bıraktı ve kapıyı sıkıca üzerine kapattı. Bayan Appleby ile yüzleşmek için döndü.

O heybetli kadın hemen konuşmaya başladı. Bay Rufford'un, o şıfıntıyı bir saat bile çatısı altında tutabileceğine dair en ufak bir umudu varsa, fena halde yanıldığını söyledi! Elbette, o gün yaKananlardan sonra böyle bir Key olacağını tahmin etmiK olabilirdi, ama çocukların yaramazlığı baKka, bu tür olaylar baKka bir Keydi.

"Bayan Appleby," diye sözünü kesti Dük, "o çocuğa karÇı en ufak bir uygunsuz niyet beslediğimi düÇünebilir misiniz? Daha okul odasından bile çıkmadı!"

"*Sizin* planlarınız hakkında hiçbir şey bilmiyorum, efendim," diye karşılık verdi Bayan Appleby, "ama onunki yeterince açık ve ona evimde bir oda vermeyeceğim!"

Dük sakince, "O zaman ona benimkini vermeli ve salondaki kanepede uyumalıyım," dedi.

Bayan Appleby nefes almak için mücadele etti.

"Dük, "O bir çocuğu bu saatte sokağa bırakamazsınız," diye devam etti. Gerçekten de bunu yapmayı düşünemeyecek kadar iyi bir kadın olduğunuza inanıyorum."

"Bırakın onu," dedi Bayan Appleby korkunç bir sesle, "nereden geldiyse oraya geri dönsün!"

"Böyle bir şey yapması mümkün değil. Anladığım kadarıyla bütün hikâyeyi sizin kulağınıza emanet etmem gerekecek," dedi Dük.

Sonra, biraz kendi şaşkınlığına, biraz da Bayan Appleby'nin şaşkınlığına yol açacak şekilde, Belinda ve Bay Thomas Mamble'ın bilinçsiz kişilikleri etrafında, temerrüde düşmüş mütevellilerin, zalim üvey babaların ve iğrenç zulmün biraz belirsiz de olsa belirgin bir şekilde yer aldığı korkunç ve fantastik bir hikâye örmeye başladı. Kendisine gizli elçi rolünü biçti, ama bir elçinin Baldock'ta bulunması için herhangi bir neden düşünemediğinden, Bayan Appleby'yi o kadar şaşırtan bir gizem havasına sığındı ki, Belinda'nın sadece bir geceliğine evin arka tarafında küçük bir yatak odasına sahip olabileceğini söyleyerek sözlerini bitirdi.

Bay Rufford'ın anlattıklarının tek kelimesine bile inanmamıştı, ama merhametsiz bir kadın olmadığını umuyordu.

Bayan Appleby arka taraftaki küçük yatak odasını hazırlamak üzere uzaklaşır uzaklaşmaz Dük, bu kadar hayal gücünün yorgunluğunu hissederek nemli alnını sildi ve cesaretini toplayarak salonuna girdi. Belinda'yı, bonesini ve pelerinini çıkarmış, ateşin yanındaki rahat koltuğuna kurulmuş, Tom'un sehpanın üzerindeki sepette bıraktığı birkaç elmadan birini yerken buldu. Ev sahibini meleksi gülümsemesiyle selamladı ve şöyle dedi: "Ne kadar nahoş bir kadın! Burada kalmama izin verecek mi, efendim?"

"Evet, bu gece için öyle olacak," diye yanıtladı. "Ama anlamıyorum! Neden geldiniz? Senin için ne yapmamı istiyorsun?"

Kadın şaşkınlık ve hafif bir sitemle ona baktı. "Ama beni de yanında götürmek istediğini söylemiştin!" diye hatırlattı ona.

Ayaklarının dibinde bir uçurumun açıldığını açıkça gören Dük, sesinde büyük bir tedirginlikle şöyle dedi: "Öyle mi? Evet ama sizi yanımda götüremem!"

"Yapamaz mısınız?" dedi Belinda hüznle. "O halde ne yapmalıyım, lütfen, efendim?"

"Sevgili kızım, sana nasıl tavsiyede bulunabilirim ki?" diye itiraz etti Gilly. "Amcanı neden terk ettiğini bile bilmiyorum!"

"Oh, o benim amcam değil!" dedi Belinda umursamazca.

"Amcan değil mi? Gerçi o senin vasin, değil mi?"

"Öyle olacağını söylemişti," diye onayladı Belinda, "ama bana söz verdiği şeylerden hiçbirini vermedi, ayrıca o korkunç küçük hanı da sevmiyorum, o yüzden belki de artık onu vasi olarak tutmayacağım. Onun yerine sana sahip olabileceğimi düşündüm," diye ekledi güvenle.

"Hayır," dedi Dük kararlılıkla, "bu kesinlikle mümkün değil!"

Belinda içini çekti ama hayal kırıklığını kabullenmiş görünüyordu. Elmasından bir ısırık daha aldı ve gözlerini beklenti içinde Dük'ün yüzüne dikti.

"Liversedge bana geldiğini biliyor mu?" diye sordu. Kadın başını salladı. "Ama görünmeden kaçmayı nasıl başardınız? Ve Baldock'a nasıl ulaştınız? O kadar yolu yürümüş olamazsınız, değil mi?"

"Oh, hayır! Ben sadece pike-road'a kadar yürüdüm ve nazık bir beyefendi beni arabasına aldı," diye açıkladı Belinda. "Ve beni evine götürmekten çok memnun olacağını, ama belki karısının bundan hoşlanmayacağını söyledi. Alt kattaki kadın gibi huysuz bir kadın olduğunu söyleyebilirim. Hanımlar neredeyse her zaman öyledir, değil mi? Ben beyefendileri daha çok severim."

Dük buna inanmakta güçlük çekmedi. Yine de yorum yapmaktan kaçındı, sadece tekrarladı: "O yerden kaçmayı nasıl başardınız?"

"Swithin Amca'nın başı ağrıyormuş, o da yatağına uzanmış, herkes de musluk odasına gitmiş. Ayrıca, Bay Mimms gittiğimi görse de umursamazdı, çünkü kadınlarla arası pek iyi değildir."

"Anlıyorum. Ama seni kaçmaya iten neydi? Öğleden sonra handa olanlar için Liversedge seni suçladı mı? Belki de sana kızgındı?"

"Ah, evet! Keşke benimle evlenmeseydim dedi, çünkü ona hiçbir faydam dokunmayacak kadar aptalım ve beni Bayan Pilling'e geri göndereceğini söylüyor!" diye cevap verdi Belinda, gözlerinde iri yaşlar birikerek.

"Lütfen ağlamayın!" diye yalvardı Dük. "Bayan Pilling kim?"

"Çok huysuz bir kadın, bana karşı hiç nazık değil ve büyük olasılıkla beni hapse atacak," dedi Belinda, gözleri dolmuştu.

Belinda'nın ne kadar kolay ağladığını daha önce tecrübe etmiş olan Dük, onun güzelliğini zerre kadar bozmadan yanaklarından aşağı yuvarlanan iri damlaları büyülenmiş bir şekilde izledi ve bu kadar acıklı bir sevimliliğe yenik düştüğü için Matthew'u suçlamaya yüreği elvermedi. Bir süre sonra şöyle dedi: "Dilerim ağlamazsın! Sizi temin ederim ki kimse sizi hapse atmayacak!"

Belinda itaatkâr bir tavırla ağlamayı kesti, ama kederli bir sesle, "Evet, efendim, çünkü sözleşmemi bozdum," dedi.

Dük'ün üzerine ışık vurmaya başladı. "Bayan Pilling'e çırak mı oldunuz?" diye sordu.

"Oh, evet, şapkaları düzeltmeyi çok iyi öğreniyordum, ama sonra Bay Liversedge onunla gidersem bir hanımefendi gibi yaşayacağımı, mor bir elbisem ve parmağıma takacak bir yüzüğüm olacağını söyledi. Ben de onunla gittim, ama Bayan Dovercourt bana kızdı ve Oxford'da yaşamaktan hiç hoşlanmadım, sanırım artık Bay Liversedge'le yaşamak istemiyorum. Ama ben

Bath'a dönmeye cesaret edemem, çünkü Bayan Pilling beni hapse atmanın yanı sıra büyük olasılıkla döver de."

"Öyle mi yapıyor?" diye sordu Dük, birisinin güzel Belinda'ya bu kadar kötü davranabileceği düşüncesi karşısında oldukça şaşırmişti.

"Evet, çünkü ben çok aptalım," diye açıkladı Belinda, hınç duymadan. "Ve Bay Liversedge de kulaklarımı tıkadı, oysa ne dediyse onu söyledim. Çok mutsuzum!"

"Hayır, hayır, mutsuz olmayın!" dedi Dük, kadının bir kez daha gözyaşlarına boğulmasından korkarak. "Kimse seni dövmeyecek ya da kulaklarını tıkamayacak, söz veriyorum! Bana evinizin nerede olduğunu söyleyin, ben de-

"Benim bir evim yok," dedi Belinda.

"Ah!" dedi Dük, biraz kırılmış bir halde. "Ama akrabalarınız var, değil mi bayan, adınız nedir?"

"Belinda," diye cevap verdi şaşkın bir ifadeyle.

"Evet, biliyorum, ama diğer adın? Soyadınız?"

"Oh, başka bir yok!" dedi ona. "Ben kimsesiz bir çocuğum."

"Buluntu bir çocuk!" diye bağırdı. "O zaman annenin ve babanın kim olduğunu bile bilmiyorsun?"

"Oh, hayır!" dedi. "Lütfen efendim, bir elma daha alabilir miyim?"

Sepeti ona uzattı. "Elbette. Ama zavallı çocuğum, yardım isteyebileceğin bir akraban yok mu?"

"Oh, hayır!" dedi tekrar, başını salladı, böylece altın bukleleri titreyip sallanmaya başladı. "Foundlingler yapmaz, bilirsin."

"Bilmiyordum. , hiç düşünmemiştim - Bu çok korkunç!"

Bunu kabul etti, ama herhangi bir üzüntüden çok memnun etmek isteyen birinin havasıyla.

"Tanrı aşkına, ben seninle ne yapacağım?" dedi Dük, tedirgin görünüyordu.

Belinda umutla konuştu: "Mor ipek elbiseyi bana vermek istediğini söylemiştin," diye önerdi.

Gülmekten kendini alamadı. "Hayır, hayır, kastettiğim bu değildi!"

İç çekti ve ağzının kenarları trajik bir şekilde sarktı. "Kimse bana mor ipek bir elbise vermiyor," diye hıçkırarak ağladı.

Dük hiçbir zaman kadınların kıyafetleri üzerinde fazla düşünme fırsatı bulamamıştı ama şimdi konuyu tarafsız bir gözle değerlendirmeye başladığında, Belinda'nın gönlünden geçeni yapmasına izin vermeyenler için söylenecek çok şey olduğunu kabul etmek zorundaydı. O parlak altın bukleler ve mor ipekten bir elbisenin bir araya gelmesinin, görenleri hayrete düşürecek kadar şok edici olacağını düşündü. Onun düşüncelerini dağıtmak için acele etti. "Belinda, gidebileceğin bir arkadaşın yok mu?"

Kadın bu soruya ciddi bir Çekilde kafa yorar gibi oldu ve bir iki dakika boyunca buruÇuk alnıyla Dük' baktıktan sonra birden parlak gülümsemelerinden biriyle gözlerini kamıÇtırdı ve Çöyle dedi "Ah, evet, eskiden mantuacıda çalışan bir arkadaşım var, ama evlendi ve Bath'dan ayrıldı. Onu ziyaret etmeyi çok isterim, çünkü sanırım şimdi bir bebeği var ve ben bebeklere aşırı düşkünüm!"

"Nerede yaşıyor?" diye sordu Dük.

Belinda içini çekti. "Hitchin diye bir yere gitti, ama neresi olduğunu bilmiyorum ve sadece kulağa mutfak gibi geldiği için hatırlıyorum ve bence bu çok komik, sizce de öyle değil mi efendim?"

"Hitchin!" diye bağırdı, tedirgin havası biraz hafiflemişti. "Ama Hitchin buradan sadece birkaç mil uzakta! Sanırım altı ya da yedi milden fazla değil, belki o kadar da değil! Eğer bu arkadaşınızı ziyaret etmek isterseniz, yarın sizi oraya götürebilirim! Yönünü biliyor musunuz?"

"Oh, hayır!" dedi Belinda umursamaz bir tavırla.

Dük yine yıkılmıştı: "Peki, adını biliyor musunuz?" diye sordu.

Belinda buna neşeyle güldü. "Elbette onun adını biliyorum! Maggie Street!"

"O zaman emin olun onu yakında bulacağız!" dedi, çok rahatlamıştı.

Tam o sırada Bayan Appleby salona girdi ve Bayan'ın yatak odası hazır olduğu için ona eşlik edeceğini söyledi.

"Evet, lütfen öyle yapın!" dedi Dük. "Ve belki de ona bir bardak süt getirme nezaketinde bulunursunuz, çünkü korkarım oldukça aç."

Bayan Appleby sert bir tavırla, "Çok iyi, efendim," diye cevap verdi. "Benimle gelin hanımefendi, lütfen!"

Müzik kutularını aldı, onları ve Belinda'yı acımasızca odadan çıkarırken Dük kendini son derece bitkin hissediyordu ama bir an için korktuğu gibi hayatının geri kalanını Belinda'yla geçirmek zorunda kalmayacağı için de az şükretmiyordu.

Bölüm XII

Ertesi sabah Dük, genç beyefendi daha odasından çıkmadan Tom'u ziyaret ederek bir gecede bir kız kardeş edindiği konusunda onu uyarmanın daha akıllıca olacağını düşündü. Tom bunu kötü karşılamaya meyilliydi ve kızların her şeyi berbat ettiğini düşünüyordu. Belinda'nın varlığının Dük'ün planlarını değiştirmesini gerektirdiğini öğrendiğinde, yüzü hissedilir derecede düştü ve yeni kız kardeşiyle açık bir düşmanlık göstermeden tanışmasını sağlayan tek şey, sonunda Londra'ya götürüleceğine dair verilen güvence oldu. Dük'ün içini rahatlatacak kadar az merak duyuyordu ve kariyerinde henüz etkileyici bir aşamaya gelmediği için, kısa süre sonra karşısına çıkan güzellikten pek etkilenmemişti. Kahvaltısını alışılmadık bir sessizlik içinde yedi, ara sıra Belinda'ya karanlık bir bakış fırlattı ve bitirdiğinde kendini silmek için hiç zaman kaybetmedi. Dük onu, o sabah bütün grubu Hitchin'e götürecek bir posta arabası ve çift kiralayabileceği bir yer bulması için gönderdi, çünkü hem Belinda'yı bir an önce arkadaşına teslim etmek istiyordu, hem de Belinda'nın kendisi Bay Liversedge'in onu takip edip tekrar ele geçirmesinden korkuyordu. Dük ona, Bay Liversedge'in ne amcası ne de vasisi olduğu için üzerinde hiçbir etkisi olmadığını ve onu zorlamaya cesaret edemeyeceğini boşuna anlatmamıştı: Belinda onun sözlerini dinler gibi görünüyordu ama bu sözlerin Belinda'nın zekâsına pek bir şey ifade etmediği de ortadaydı.

"Söylesene," dedi, "Oxford'da Bayan -Bayan- ile birlikteyken -adını hatırlamıyorum ama teyzen olduğu düşünülen kadın-"

"Oh, o benim teyzem değildi!" dedi Belinda. "Onunla birlikte yaşamaktan hiç hoşlanmıyordum, çünkü çok can sıkıcı biriydi ve bana sık sık kızardı."

"Ama kimdi o?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Bay Liversedge ona çok yakındı ve onunla kalmamı ve bana ne derse onu yapmamı söyledi."

Gülümsemekten kendini alamadı. "Ve bu benim - Bay Ware'in size aşık olmasını sağlamak için miydi?"

"Evet," diye cevap verdi masumca. "*Buna aldırmadım*, çünkü birlikte zevk almaya gittik, biliyorsun, bana karğı son derece nazıktı ve benimle evleneceğini de söyledi, o zaman büyük bir leydi olacaktım, arabam ve ipek elbiselerim de olacaktı."

"Onunla evlenmeyi çok mu istediniz?"

"Oh, hayır!" Belinda sakın sakın cevap verdi. "Umurumda değildi, yeter ki Swithin Amca'nın söylediğı her şeye sahip olabileyim. Bay Ware bana çok para verirse benim için daha rahat olacağını söyledi ve sanırım öyle de olacaktı, çünkü o kadar kıskançtı ki, bilirsiniz, buna dayanmak mümkün değildi. Kasaptan yarım kilo siyah puding almak için dıŞarı çıktığımda bir beyefendi sepeti benim için taşıdı ve ortalık *ayağa* kalktı! Ve bana şiiir de okudu."

"Bu kesinlikle çok kötüydü!" dedi Dük ciddiyetle. "Ama bana Bay Ware'den sonra ne olduğunu anlatın - artık onunla evlenmeyi beklemediğiniz zaman! O kadından kaçtınız mı?"

"Hayır, beni daha fazla yanında tutamazdı, çünkü Swithin Amca'yla fena halde kavga ederdi ve onun bir Jeremy Diddler olduğunu söylerdi."

"Bu da ne böyle?" diye sordu eğlenerek.

"Bilmiyorum, ama sanırım Swithin Amca ona hiç para vermedi ve bana baktığı için ona söz verdiğini söyledi. Bir kedi kadar kızgındı! Swithin Amca da ona hepimizin Bay Ware'den para almamız gerektiğini, ama evde bir idam olduğunu ve artık orada kalamayacağını söyledi. Evde icra olması çok can sıkıcı bir durum, çünkü eĞyaları alıp götürüyorlar ve nasıl devam edeceğini bilemiyorsun. Bu yüzden Swithin Amca beni eski bir faytona bindirip götürdü, o kadar korkunçtu ki! Ölesiye tıka basa doluydum! Gecenin bir yarısı gitmek zorunda kaldık ve bu da çok rahatsız ediciydi."

"Seni o hana mı götürdü? Sizi orada tutmak istemiş olması mümkün mü?"

"Bunu yapmadan edemezdi," diye açıkladı Belinda. "Zavallı Swithin Amca! Çok az parası kaldı ve Bay Mimms onun kardeşi, yani orada kalması için ona para ödemek zorunda değil. Ve tabii ki Bay Ware'in bize büyük miktarda para göndermesini bekliyorduk ve o zaman

tekrar rahat edebilirdim. Ama Swithin Amca her şeyin mahvolduğunu söylüyor ve sen gittiğinde Bay Mimms'e seni durdurması için seslenmemem benim hatammış. Ama bunu yapmam gerektiğini bana hiç *söylemedi!*"

Arkadaşının yanına gitmenin, büyük miktarda paraya sahip olmak kadar hoşuna gideceğini düşünmüyor musun?" diye nazıkçe önerdi.

Belinda düşündü ve başını salladı. "Hayır, çünkü param olsaydı Maggie Sokağı'nı da ziyaret edeceğim," dedi basitçe.

Bu o kadar cevapsızdı ki, Dük, Belinda'ya Bay Liversedge'in üniversite öğrencilerinden para koparma girişimlerinin kınanması gereken doğasına işaret etmek için yarı biçimlendirilmiş bir kararla birlikte konuyu terk etti. İçinden bir ses, Belinda'nın zekâsının ahlaki meseleleri kolayca takdir edebilecek düzeyde olmadığını söylüyordu.

Kısa bir süre sonra Tom, görevini tamamlamış olarak hana döndü. Bay Rufford onun adına yaptığı anlaşmayı onaylamak için George'a inerse, bir araba kiralatabileceğini ve ihtiyaç duyulduğu anda White Horse'a gönderileceğini söyledi.

Dük, Yorkshire'daki mülklerine giderken atlarını değiştirmek için birkaç kez mola verdiği George'u ziyaret etmeye pek hevesli değildi, ama oraya daha önce hiç gittiğini sanmıyordu ve sadece tanınmayacağını . Yanındakilerden az sayıdaki eşyalarını toplamalarını istedi ve merdivenlerin başında karşılaştığı Bayan Appleby'den hesaplarını hazırlamasını rica ederek yola koyuldu. Bayan Appleby tavırlarından onu üzgün bir şekilde hayal kırıklığına uğrattığını anlamıştı; arka planda duran garson da ona açıkça sertleşmiş bir çapkın gözüyle bakıyordu.

Sonuçta George'da görüştüğü hiç kimse onu tanıdığına dair en ufak bir işaret göstermedi. White Horse'a dönerken, bunu yapmak isteseydi, George'daki ev sahibini ve hizmetçileri, White Horse'ta kalan ve kiralık bir arabaya ihtiyacı olan sahipsiz bir beyefendinin Sale Dükü hazretleri olabileceğine ikna etmekte zorlanabileceği aklına gelene kadar, şansın mucizevi bir şekilde kendisinden yana olduğunu düşündü. O zaman, ziyaret kartlarını Sale House'da bırakmaya özen gösterdiği ve mühür yüzüğünü Gideon'a teslim ettiği için, kimliğini kanıtlamak zorunda kalmayacağını umduğunu düşündü.

Tekrar White Horse'a vardığında, Belinda'nın çantalarını hazırlamış olmasına rağmen Tom'un yola çıkmaya hiç de hazır olmadığını, hatta Dük'ün Baldock'ta eşyalarını taşımak için bulabildiği tek şey olan halı çantasına kendisi için alınan giysileri yerleştirmek için hiçbir girişimde bulunmadığını gördü. Tom, Dük'ün kendisine verdiği bir ginenin bir bölümünü, Diabolo adı verilen büyüleyici yeni bir oyuncağı satın almak için harcamıştı. Daha şimdiden bir su şişesini ve Bayan Appleby'nin kocasının büyükbabasına ait olduğunu ve yerinin doldurulamayacağını söylediği, eşsiz çirkinlikteki bir vazoyu kırmayı başarmıştı. Dük geldiğinde Bayan Appleby tarafından sert bir dille şikâyet edilerek ve Belinda'dan kendisine de bir Diabolo alması rica edilerek karşılandı. Ancak oyuncağı kullanmakta pek başarılı olmadığını fark eden Tom, bunun aptalca bir şey olduğunu söyledi ve Belinda'ya çok cömertçe bir hediye verdi. Ama Dük onun yerine eşyalarını toplamak zorundaydı ve Tom'u halı çantasını bağlaması için bırakıp kendi eşyalarıyla ilgilenip Bayan Appleby'yle hesabını kapattığı sırada kiralık araba kapıdaydı. Masraflarını arabaya yerleştirdi, postacıya onları Hitchin'deki Sun Inn'e götürmesini söyledi ve Bayan Appleby'den ayrılmak üzere döndü.

"Sözlerimi iyi dinleyin Bay Rufford, efendim," dedi sertçe, "buna pişman olacaksınız, çünkü eğer hafif bir etek gördüysem, ki böyle bir kelimeyle dudaklarımı kirletmeyi hiç düşünmemiştim, bugün bir tane görüyorum!"

"Saçmalık!" dedi Gilly ve arabaya doğru fırladı.

"Bu," dedi Belinda neşeyle, "harika olan her şeyin ötesinde, efendim! Bir yıldız kadar güzel, gerçek bir hanımefendi gibi özel bir karavanda dolaşmak! Bayan Pilling beni şimdi görseydi, gözlerine inanamazdı herhalde! Ah, keşke Bay Liversedge beni bulup tekrar geri götürmese!"

"Bay Liversedge," dedi Gilly, "büyük bir küstahlığa sahip, ama yemin ederim, bunun için yeterli değil! Onu aklımızdan çıkaralım!" Gilly'nin hâlâ belli belirsiz bir korkuyla baktığını gördü ve gülümsedi. "Yapabileceği başka bir şey yok Belinda, ne de olsa! Bire on, şu anda aklını başka kanallara çevirmiştir."

Ama ne kadar az bilse de Bay Liversedge'e haksızlık etmişti. Bu beyefendi önceki akşam kendini iyi hissetmekten o kadar uzaktı ki, güçlü zihnini bu sarsıcı hastalığı en hızlı şekilde nasıl tedavi edebileceğinden daha zor bir soruna yöneltememişti.

baş ağrısı onu neredeyse kör ediyordu. Kötü bir şekilde yatağına uzandı ve bir lokma akşam yemeği için daha iyi olacağı önerisine sadece içi boş bir inlemeyle karşılık verdi. Ona küçümseyen gözlerle bakan Bay Minims, onu teselli etmek için kendisine göre çok yüksekte uçan bir avdan hayır gelmeyeceği konusunda uyardığını hatırlattı.

"O şişkoları rahat bırak, Sam!" diye yalvardı secdeye kapanmış acı çeken adama. "O zaman belki bir daha kafan kırılmaz!"

Bay Liversedge kan çanağına dönmüş gözlerini açtı. "Swithin!" diyecek gücü kendinde buldu.

"Sam sen vaftiz edildin ve kendine Swithin gibi aptalca bir isim vermen çok iyi oldu!" dedi Bay Mimms sertçe. "Eğer içki ve içki istemiyorsan, onlar için daha fazlası var, bu bir şey!"

Bu neşelendirici düşünceyle, acı çeken kardeşini başına soğuk kompres yapması ve konyak şişesini bir kez daha çekmesi için bırakarak oradan ayrıldı.

Bay Liversedge'in koltuğundan kalkıp aşağıya, mutfağa inmesi için birkaç saat geçmesi gerekti. Başında hâlâ Dük'ün mendili vardı ve ten rengi hiçbir şekilde düzelmemişti, ama açlık sancıları ona saldırmaya başlamıştı. Mutfağın kapısını iterek açtı ve ağabeyinin bir misafiri ağırladığını gördü; ince yapılı, sıırım gibi bir beyefendiydi, üzerinde sade renkli kumaştan bir binici kıyafeti ve çok hizmet görmüş gibi görünen, tam oturan bir çift çizme vardı. Bir çift parlak gri gözü vardı ve bu gözler kapı açıldığında hızla ve temkinli bir şekilde yukarı kalktı. Büyük bir porsiyon soğuk sığır eti yemek üzereydi, ama içeri girenin kim olduğunu görene kadar bıçağını bir an için askıda tuttu, sonra gevşedi ve yüklü bıçağı Bay Liversedge'e doğru sallayarak neşeyle şöyle dedi "Merhaba, Sam, ihtiyar gager!"

Masanın karşı tarafında oturmuş saat, cüzdan, köstek ve yüzük koleksiyonunu incelemekle meşgul olan Bay Mimms, Bay Liversedge'e değerlendirici bir bakış fırlattı ve şöyle dedi: "Senin şu parlak mort kaçmış."

Bay Liversedge boş bir sandalye çekip içine oturdu ve "Nereye?" diye sordu.

"Bilmiyorum, umurumda da değil. Böyle kuş beyinli bir kızıdan iyi bir şey çıkabileceğini nasıl düşünebildin, almıyor! İyi

Ondan kurtulun, ben de bunu diyorum!"

"Kuş zekâlı olabilir," diye cevap verdi Bay Liversedge adil bir tavırla, "ama bana söylemeni rica ediyorum Joe, bundan daha güzel bir parçayı nerede bulabilirsin?"

Binici kıyafetli beyefendi lokmalar arasında duraklayarak derin bir iç çekti. "Ah, bir daha böyle nadir bir ağarmış mort görürsem!" dedi başını sallayarak. "Ne kadar da yüksekte uçuyor, Sam! Ama çükünün içinde bir anlam yok, bu da onu benim gibi bir erkek için tehlikeli bir mal yapıyor. Yoksa ben-"

Bay Liversedge, "Size daha önce de açıkladığım gibi, böyle bir şey yapmazdınız, Nat Shifnal!" dedi. "Benim durumumdaki bir adam için pazara hasarlı mal getirmekten daha ölümcül bir şey olamaz!" Elini, üzerinde biraz parçalanmış bir sığır filetosunun durduğu tabağa uzattı ve onu kendine doğru çekti. "Oyma bıçağı için sana zahmet vereceğim Joe," dedi vakur bir tavırla.

Kardeşi onu masanın diğer tarafına itti. "Puding zamanı kaçtı, ben de öyle diyorum ve öyle yapacağım!" diye açıkladı. "Eğer dub-lay'e gitmiş olsaydın, Sam, bu alçakça, ama benden tek bir kelime bile duymayacaktın! Nat gibi dizginleri elden bıraktığın için de seni suçlamazdım. Ama sen bir kombinezon emeklisi olmaya kalktın ve ben bunu kabul etmiyorum ve hiçbir Çey bana aksini söyletmez!"

Bay Liversedge yüce bir ses tonuyla, kardeşine kendisine karşı böyle kaba terimler kullanmadığı için teşekkür ettiğini söyledi. "Yüksek Toby'yi meslek olarak benimseyenlerin belli bir ayrıcalığı olduğunu kabul ediyorum. Ama dub-lay -ya da benim tercih ettiğim isimle, sıradan bir yankesicinin o aşağılık mesleği- Tanrı'ya şükürler olsun ki henüz düşünmek zorunda bile kalmadığım bir şey!"

Bay Minims, "Hayır, çünkü siz her meme çektiğinizde ben de oflayıp pufluyorum!" diye karşılık verdi.

"Sakin ol, sakın ol!" diye yalvardı Bay Shifnal sakın sakın. "Sam'in bu kez doğru yaptığını söyleyemem, ama yetenekleri olduğunu inkâr edemem Joe. Bir kere, bir rahibe tavuğu kadar güzel konuşuyor; bir de, bir genci içkiye alıştırıp yolunacak hale getirdiği için ona dokunacak kimse yok."

"O zaman bırakalım öyle kalsın!" diye karşılık verdi Bay Mimms. "Buna karşı değilim, ama kombinezon emeklilerini hazmedemiyorum!"

Bay Shifnal, Bay Liversedge'e merakla baktı. "Nasıl oldu da bir acemi tarafından kandırıldın, Sam? Bu senin yapacağın bir şey değil! Joe'nun bana anlattığına göre, o güvercini yolmakta hiç zorlanmamalıydın."

Bay Liversedge beyaz eliyle havalı bir hareket yaptı. "Aramızdaki en büyükler bazen hata yapabilir. Hata yaptığımı kabul ediyorum. Konuşmanın bir bedeli yok, yoksa yanlış bir karar olduğunu kabul ettiğim bir şeyi savunmak için çok şey söyleyebilirdim."

Bay Mimms alaycı bir tavırla, "Nat'e böyle kırıncı sözler söylemenin bir yararı olmaz," dedi. "O senin avantajlarına sahip değil, Sam, tek yapabildiği atış parasını ödemek ve mumyasına koyduğu ekmek için bana gelmek zorunda değil."

Bay Liversedge'in göğsü hissedilir bir şekilde kabardı, ama bir an için kardeşine dikkatle baktıktan sonra görünüşe göre onun zevksizliğini görmezden gelmeye karar verdi. Dedi ki: "Kendime soruyorum, kimdi o?"

"Geçiminizi nasıl sağlayacağınızı kendinize soracak olsaydınız, bunun bir anlamı olurdu," diye yorumladı agresif Bay Mimms. "O tüylü gencin kim olduğu hiçbirimiz için önemli değil. Düz gibi göründüğünü kabul ediyorum, ama seni at tırnağına çevirdi, umarım ve dua ederim ki bu sana bir daha züppelere bulağmaman için bir ders olur!" Kendisiyle ilgilenilmediğini fark etti, Bay Liversedge kahverengi bir çalışmaya dalmıştı ve acı acı ekledi: "İşte gidiyorsun! Mantar beyinli yalanlarından bir kaçını daha düşünüyorsun! Kendini Whit'e, beni de yanında götürene kadar mutlu olamayacaksın!"

"Sessiz ol Joseph!" diye emretti Bay Liversedge. "Kendimi toparlamalıyım ve toparlayacağım da!" KonuKurken bir elini alnına götürdü ve Dük'ün mendilini sabırsızca yırttı. "O genç serseri bu olayın bütün koşullarını çok iyi biliyordu," dedi. "Tek kelimeyle, Ware'in güvenini derinden kazanmıştı. Buraya gelmekteki amacının benimle anlaKmak olduğuna dair ilk inancımı koruyorum. Eğer ölümcül bir an için gardımı düKürmemiK olsaydım, Joe, seni temin ederim ki, çok ciddi bir miktar paraya sahip olacaktım."

"Çok güzel söyledin Sam," diye onayladı Bay Shifnal. "Dahası, Joe senin de, seni tanıyan hiç kimsenin de ona bu parayı ödeyeceğinden kuşku duymuyor."

"Hayır, bilmiyorum," dedi Bay Mimms. "Çünkü bunu yapmanı sağlardım. Ama senden tek bir meg bile almadım Sam, tek alabildiğim, o aptal kızı buraya getirmek için bir araba kiralamak üzere benden ödünç alman, ki ben bunu ne istedim ne de istiyorum!"

Bay Liversedge onu dikkate almadı. "İyi beslenmişti," dedi yavaşça. "Bunu en başından beri fark ettim. O zeytin ceket -Benjamin'inin altından bir anlığına görebildim, ama bu tür konularda kolay kolay aldanmadığımı söyleyebilirim- ancak *yüksek* patronu olduğu bir terzi tarafından dikilmiş. Bir züppe değil, hayır! Ama bir zarafet havası vardı -nasıl ? A-"

Bay Shifnal yardımsever bir tavırla, "O bir ," dedi.

Bay Liversedge kaşlarını çatı. "O bir itlafçı değildi!" dedi biraz sert bir sesle. "Yüksek terbiyeli bir beyefendiydi. Şapkasının bandında Lock'un adı yazılıydı: Bunu şapkasını masanın üzerine koyduğunda fark ettim. Bu sizin için pek bir anlam ifade etmeyebilir: bana onun yüksek modanın uğrak yerlerinden biri olduğu bilgisini veriyor. Hayatımın bir beyefendinin beyefendisi olarak hareket ettiğim o dönemde, en ince ayrıntısına kadar bir züppenin kıyafetinin her ayrıntısıyla tanıştım. Bu acemide, Yukarı On Bin'in bir üyesini bir bakışta tanıdım."

Bay Shifnal'ın boyunu aşan bu konuşmayı Bay Mimms nazikçe tercüme etti. "Bir soğan kadar zarıftı," dedi.

Bay Liversedge nezaketle, "Madem öyle diyorsunuz," diye onayladı. "Sadece bu mendili alın! Gördüğünüz gibi en iyi kaliteden ve monogram-" Aklına gelen bir fikirle birden durdu ve mendili daha yakından inceledi. Mendil, Dük için çok iyi bir iğneci olan hemşiresinin sevgi dolu elleri tarafından sarılmıştı. Bir köşeye büyük bir S harfi işlemiş ve bu tek harfi çilek yapraklarından oluşan bir çemberin içine almak gibi hoş bir fikir bulmuştu. "Hayır," dedi Bay Liversedge, gözlerini dikip bakarak. "Monogram değil. Tek bir harf. Aslında, S harfi." Başını kaldırıp masanın karşısındaki kardeşine baktı. "Joseph," dedi garip bir sesle, "bu tek S harfi sana ne çağırıştırıyor?"

"Hiçbir şey," diye yanıtladı Bay Mimms ters bir şekilde.

Bay Shifnal derin bir zihinsel araştırmadan sonra, "Samuel," diye önerdi. Bay Liversedge'in kaşlarının sabırsızca çatıldığını gördü ve kendini düzeltti. "Swithin, *demeliydim!*"

"Hayır, hayır, hayır!" diye haykırdı Bay Liversedge hiddetle. "Aklın nerede senin? Joseph, sana soruyorum, bu yapraklar ne?"

Bay Mimms işlemeye baktı. "Yapraklar," dedi.

"Yapraklar! Evet, ama hangi yapraklar?"

"Sam," dedi Bay Mimms sert bir sesle, "sende paspas ve süpürge var, olan bu! Ve eğer musluk odasından bir şişe iyi konyak çalan sen olsaydın ve ben de suçu Walter'a atsaydım-"

"Joseph, saçmalamayı kes! Bunlar çilek yaprağı!"

"Büyük olasılıkla olabilirler, ancak çilekli olduğu için tutkuyla bağlanmanız gereken şey-"

"Cahil herif!" dedi Bay Liversedge, oldukça telaşlıydı. "Bir Dük'ten başka kim kalabilir, bir Marki de kalamaz mı? Ama biz Marki'lerle ilgilenmiyoruz ve bunun için zaman kaybetmemize gerek yok!"

"Haklısın Joe," dedi Bay Shifnal. "O *çok* gürlü! Sakın kendine kızmaya kalkma, Sam! Kimse Markisses'le vakit kaybetmez!"

"Sen bir aptalsın!" dedi Bay Liversedge. "Bu yapraklar o yeşil boynuzlunun rütbesini, bu S harfi de Sale'i temsil ediyor! O toy adam Sale Dükü Hazretleri'nden başkası değildi; Joseph, homurdanan bir domuz sürüsünü beslemek için bu izbeyi terk etmek gibi bir aptallık yaparak, beceriksiz parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verdi!"

Bay Mimms ve Bay Shifnal şaşkınlık içinde ona bakıyorlardı. Bay Mimms önce dilini buldu. "Eğer yemyeşil değilsen, Sam, sakin demektir!" dedi.

Bay Liversedge ona hiç dikkat etmedi. Kaşları çatıldı. "Bekleyin!" dedi. "Aceleyle bir sonuca varmayalım! Düşünmeme izin verin! Bunu düşünmeme izin verin!"

Bay Mimms, akrabasının aklını kaçırdığından başka bir sonuca varmak istemedi ve böyle söyledi. Kadehini doldurdu ve Bay Shifnal'a da aynısını yapmasını tavsiye etti. Bay Shifnal ilk kez bu davete karşılık . Bay Liversedge'i izliyordu, keskin yüzünde hızlı bir spekülasyon vardı. Bay Mimms kardeşinin düşüncelerine kabaca müdahale edecekken, onu susturdu ve

kısa bir süreliğine onun mummer'ını çağırdı. "Sam'i rahat bırak!" dedi. "Kasabadaki her teçhizata ve sıraya uyuyor!"

"Bay Liversedge birdenbire, "Genç Ware bu ikilem içinde kime başvuracak?" diye sordu. Babasına mı? Hayır, hayır! Kuzeni Joseph'e! Soylu ve varlıklı kuzeni Sale Dükü'ne! Onu gördünüz; hatta onunla sohbet ettiniz: yüzünde büyük bir sevecenlik yok muydu? Zor durumdaki bir akrabasını geri çevirir miydi? Yapmazdı!"

"Hiçbir akrabama ne yaptığını bilmiyorum," diye cevap verdi Bay Mimms, "ama sana ne yaptığını biliyorum, Sam!"

Bay Liversedge bunu bir kenara itti. "Sen bir ahmaksın," dedi. "Bana yaptığı şeyi kuzeninin hatırı için yaptı. Ona en ufak bir kötü niyet beslemiyorum! Ben şiddet yanlısı biri değilim, ama onun yerinde olsam ben de onun yaptığını yapabilirdim. Ama çok hızlı koşuyoruz! Bu kanıtlanmadı. Yine de -Joseph, bana Beyaz At'ta kalacağını söylediği aklıma geliyor ve bu beni kuşkulandırıyor. Öyle olduğuna inandığım adam olsaydı böyle yapar mıydı? İnsan hayır diyebilir. Yine çok hızlı gidiyoruz! Tanınmak istemiyordu: çok anlaşılabilir bir arzu! Çünkü bana gerçek kişiliğiyle gelseydi sonuç ne olurdu? Ya Joseph, üzerinde düklük arması olan bir şezlong bu kapıya kadar gelseydi? Ya sana üzerinde Sale Dükü'nün adı ve tarzı yazılı bir kart uzatılsaydı? O zaman ne olurdu?"

Bay Mimms hiç tereddüt etmeden, "Ben de olsam gider kafamı tulumbanın altına sokardım, tıpkı senin şu anda yapman gerektiği gibi!" diye cevap verdi.

"Muhtemelen! ! Ama ben, Joseph, daha ileri görüşlü bir adam olarak, fiyatımı yükseltirdim! Büyük olasılıkla ondan beş değil, on bin pound talep ederdim. Ve o da bunu biliyordu!"

Bay Shifnal inanamayarak, "Bize o genç aceminin bir Dook olduğunu mu söylüyorsun Sam?" diye sordu.

"Şu mendile bak! Ve eğer Yusuf evin içinde kalsaydı
_"

"Onun bir Dook olduğunu bilseydim, ki bu bana bir torba kaçak içki gibi geliyor, onunla uğraşmak yerine daha mantıklı davranırdım!" dedi Bay Mimms. "Bu, her şeyi berbat etmenin bir yolu olurdu! Eğer onun canını sıksaydım, ikimiz de büyük olasılıkla Rumbo'ya giderdik! Bilmiyorum ama bunun anlamı Nubbing Cheat olmazdı."

Bay Liversedge önünde oturmuş, zekâsını konuşturnarak ona bakıyordu. "Yanlıhyor olabilirim. Bütün insanlar yanılabilir. Yine de haklı olabilirim ve ben fırsatın kaçmasına izin verecek adam mıyım? Swithin Liversedge için böyle bir şey asla söylenemez! Bu mesele elenmeli! Ama o çoktan bu civardan ayrılmış olabilir. Ölümcül mektupları ele geçirmişti: White Horse gibi bir pansiyonda onu daha fazla ne tutabilirdi ki?"

Bay Shifnal başını salladı. "Hiçbir şey onu daha fazla tutamaz, Sam," dedi.

Bay Liversedge bakışlarını arkadaşının yüzüne dikti. "Hiçbir şey," dedi sönük bir ses tonuyla. "İtiraf etmek zorundayım, hayır!" Bir doğruldu. "Belinda!" diye bağırdı. "Buradan kaçmasına, koruyucusunu yerde ölüme terk etmesine izin verdiği -bildiğim kadarıyla cesaretlendirdiği- adamdan başka nereye gitti?"

Bay Mimms soğukkanlılıkla, "O herkesle kaçır," diye yorum yaptı. "Bath'da onu gördüğünüzde onunla konuşmanız yeterliydi, o da kalkıp sizinle gelirdi. Hesaplanamaz bir oyun kurucudur o!"

"Benim inancıma göre," dedi Bay Liversedge, "kendini onun cömertliğine bıraktı! Onun şövalyeliğine başvurmuş! Onu geri çevirecek mi? Ona yardım etmeyi reddedecek mi? Etmeyecek!"

Bay Shifnal, "Daha duyduklarımından daha büyük bir sersem değilse, hayır," dedi. "Kimse böyle bir fahişeyi itip kakmaz!"

"Bunu," dedi Bay Liversedge, "onu görür görmez anladım! Nat, Belinda'yla oyalanmak için handa oyalanıyor olabilir! Onu Londra'ya götürmeyeceğini sanıyorum. Onu kendisinden koparmak isteyenler tarafından engelleniyor. O genç adamı ne kadar sıkı koruduklarını ben bilmem de kim bilir? Ona yaklaşmak yok, hiç olmadı! Sabah Baldock'a gitmeliyim!"

Bay Mimms ona baktı. "Bunu yaparsan bir şey kaybetmezsin," dedi. "Onu pek dikkate almadığımı kabul ediyorum, çünkü bana tam bir acemi gibi göründü, ama senden aldığı mektupları yakmayacak kadar aptal olamazdı, Sam! Dizginleri ısırmaktan başka yapacak bir şeyin kalmadı."

Bay Liversedge ona tarifsiz bir küçümseme ifadesiyle baktı. "Eğer sen, Joseph, benim vizyonumun onda birine sahip olsaydın, bugün bir hırsız kenarı tutuyor olmazdın!" dedi.

Bay Mimms acı acı, "İşte züppe bu!" diye karşılık verdi. " et! Sana zerre kadar zararı dokunmayan zavallı Nat'e hakaret et!"

Bay Liversedge elini salladı. "Niyetim kişisel değil," dedi. "Ama gerçek şu ki sen bir taşralısın Joseph! O mektuplar artık beni ilgilendirmiyor. Eğer her şey düşündüğüm gibiyse, bu işte bir servet var! O delikanlının gerçekten Sale Dükü olduğunu bir kez anlayayım; Tanrı onun henüz Metropolis'e gitmediğini takdir etsin; onu elime geçirmek için bir kurnazlık yapayım ve bir zamanlar elde etmeyi umduğum beş bin sterlini bir pire ısırtığından fazlası olarak görmeyelim!"

Bay Mimms ona sadece ağzı açık bakabildi, ama Bay Shifnal'ın keskin yüzü daha da keskinleşti. Bay Liversedge'i dikkatle izledi ve sanki anlamış gibi başını salladı. "Devam et Sam!" diye onu cesaretlendirdi.

Bay Liversedge, "Bu konuyu düşünmek için zamanım olmalı," dedi. "Kafamda birkaç plan dönüyor, ama iyice düşünmeden hiçbir şey yapmam. İlk adım, genç adamın hâlâ Baldock'ta olup olmadığını öğrenmek olmalı. Joseph, yarın arabaya ihtiyacım olacak!"

"Sam," dedi Bay Mimms büyük bir tedirginlikle, "eğer o bir Dook ise, onunla oynamak niyetinde değilsin, değil mi?"

"Korkmayın!" dedi Bay Liversedge. "Sen, sevgili kardeşim, unutulmayacaksın."

Bay Mimms öfkeyle, "Bu iKle bir ilgim varsa kendimi geri istiyorum!" dedi. "Bu içki dükkânını ve babamı benden önce tuttum ve hiçbir zaman bir tavuğu rahatsız edecek kadar sorun çıkarmadım, ama kendimi Dooks'a bulaştırmayacağım! Ben dürüst bir çiftçiyim, öyleyim ve sizin de minnettar olmanız için nedeniniz olduğu gibi iyi bir geçimim var; ve Nat size, bana getirebileceği herhangi bir mücevher için ona adil bir fiyat verdiğimi söyleyecektir, bu küçük parti gibi-"

Bay Shifnal, "Şey-" diye geçiştirdi. "Nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum-"

"Londra'nın bu yakasındaki herhangi bir çit kadar adil bir fiyat," dedi Bay Mimms kararlı bir şekilde. "Barmenlerin burayı kurcalayıp durmasına da izin vermeyeceğim, böylece çingiraklı, asansörlü ya da High Toby'de geçimini sağlayanlar burada yatabilir ve kimseden korkmazlar! Ama hiçbir Dooks'a karışmayacağım, çünkü sözüme dikkat edin, eğer onun gibi birine elimizi sürersek, kedi kulağını yalayamadan Bow Street Runners'ı buraya getiririz!"

Bay Shifnal hâlâ düşünceli düşünceli Bay Liversedge'i izliyordu. "Yakalandıysa iyi bir balık," dedi yavaşça. "Sanırım genç bir koyda yaşıyor."

"Bir manastır satın alabilecek kadar!" Bay Liversedge ona güvence verdi.

"Eh," dedi Bay Shifnal, "yine yola koyulacaktım, ama Joe'nun söylediği doğru: Bir sürü burada yatabilir ve kimsenin haberi olmaz. Belki de rüzgârın ne yönden eseceğini görene kadar burada kalırım. Sabah Baldock'a gidiyorsun, Sam!"

Kardeşinin itirazlarına rağmen Bay Liversedge böyle yaptı; ama Bay Shifnal'la birlikte geç saate kadar oturdukları ve içtikleri konyak yüzünden, Dük ve küçük grubu Baldock'tan ayrılmadan önce oraya varacak kadar erken kalkamadı. Bay Liversedge, White Horse'ta dikkatle keşif yaptıktan ve Dük'ün görüş alanında olmadığından emin olduktan sonra, cesurca pansiyona doğru yürüdü ve içki salonuna girdi. Burada barı silmekle meşgul olan muslukçuyla karşılaştı; onunla biraz vakit geçirdikten ve bir bardak bira içtikten sonra, ihtiyatlı bir şekilde bazı sorular sormaya cesaret etti. Muslukçu şöyle dedi: "Eğer 1 numaradaki beyefendiyi kastediyorsanız, o burada değil, onu aramaya gelen o ahmak da öyle. Yarım saat kadar önce bir karavanla Hitchin'e gitti. Adı Rufford'du."

Bay Liversedge daha fazla beklemedi. Kadehini boşaltıp, isteksiz akrabasından aldığı bozuk parayı masaya fırlatarak hanı terk etti ve aceleyle Bay Mimms'in arabasına döndü. Bird in Hand'e kadar yol boyunca beyni varsayımlarla dolup taşıtı ve oraya vardığında atı ahıra koyması için Walter'ı bıraktı ve kendisi de aceleyle salonuna çıktı. Onu gözleyen Bay Shifnal ve Bay Mimms hiç vakit kaybetmeden peşine takıldılar. Onu iyice karıştırılmış bir kitabın yapraklarını karıştırırken buldular. Pall Mall 1 numarada oturan Thomas Goddard tarafından yayınlanan bu eserin adı *Şimdiki Lordlar Kamarasının Biyografik Dizini* idi ve Bay Liversedge'in İncil'ini oluşturuyordu. Çeşitli kayıtlar arasında Sale'i ararken elleri neredeyse titriyordu. Sonunda buldu, gözlerini açılış paragrafında gezdirdi ve bir zafer narası attı. "Biliyordum!"

Bay Shifnal omzunun üzerinden baktı, ama yazı yazmayı biri olarak basılı sözcükleri hecelemeyi ağır bir iş olarak görüyordu. "Ne oldu Sam?" diye sordu.

"*Sale, Duke of,*" diye okudu Bay Liversedge bastırılmış bir heyecan sesiyle. "*İsimler, Unvanlar ve Yaratılışlar: En Soylu Adolphus Gillespie Vernon Ware, Sale Dükü ve Ormesby Markisi (12 Mart 1692); Sale Kontu (9 Ağustos 1547); Thane Baronu Ware (2 Mayıs 1538); Stoven Baronu Ware ve Rufford Baronu Ware (14 Haziran 1675)*

-Rufford'lu *Baron Ware*, dikkat edin! Hafızamın yanılmadığını sanıyordum! Ve bizim genç acemi, efendilerim, Bay Rufford adı altında White Horse'da konaklıyor! Daha fazla kanıt isteyemem!"

Bay Mimms bile bundan etkilendi, ama Düklerle hiçbir ilgisi olmadığını yineledi. Kardeşi ona aldırış etmedi, ama Bay Shifnal'a gözlerini kırpmadan baktı ve Dük'ün neden Hitchin'e gittiğini öğrenmek istedi. Ne dinleyicilerinden biri onu aydınlatabildi, ne de derin derin düKündükten sonra kendisi için akla yatkın bir açıklama bulabildi. Ama Hitchin'in Londra yolu üzerinde olduğu söylenemeyeceğine göre, bu önemsiz muammanın kendisini endişelendirmesine izin vermemeye karar verdi. Dük, postacıya arabayı Sun Inn'e götürmesini söylemişti; burada en azından bir gece geçirmek niyetinde olduğunu varsaymak mantıklı görünüyordu. Belinda'yı da yanında , Bay Liversedge'e göre, onun civardaki dostlarını ziyarete gitmiş olması ihtimalini ortadan kaldırıyordu.

Tedirginliği hızla artan Bay Mimms yumruğunu masaya vurdu ve kardeşinin aklında ne olduğunu öğrenmek istedi. Bay Liversedge ona kayıtsızca baktı. "Nat bana yardım etmeye hazırsa," diye cevap verdi, "bu ödülü ele geçirmek için harekete geçmemenin takdiri ilahiye karşı gelmek olacağını düşünüyorum."

Bay Shifnal başını salladı ama şöyle dedi: "Sizin hesabınıza göre içinde ne kadar para var?"

Bay Liversedge omuz silkti. "Nasıl söyleyebilirim? Otuz bin-elli bin -neredeysel her meblağı, diyebilirim!"

Bay Shifnal'ın gözleri parladı. "Koyun bu kadar rahat kanar mı?" diye sordu hayretle.

"Ülkenin en zengin adamlarından biri," diye cevap verdi Bay Liversedge. "Onun işlerini çok inceledim, çünkü genç ve deneyimsiz bir adamın bu kadar büyük bir servete sahip olması bana her zaman gözden kaçırılmaması ya da aceleyle bir kenara atılmaması gereken bir durum gibi gelmiştir. Ama öyle bile olsa

Güvercin yolma sanatının Fred Gunnerside gibi parlak bir temsilcisi -kendi tarzında bir dahi, sizi temin ederim, ve kendisinden bir şeyler öğrenmekten gurur duymadığım biri

-Bildiğim kadarıyla hiçbir zaman ona yaklaşmayı başaramadı. Aslında, zavallı Fred onun hesabına üzücü bir şekilde cebinden para çıkardı, çünkü onu kıtada takip etmek için oldukça büyük bir miktar para harcadı. Hepsi boşuna! Sadece uşakları değil, Fred'in hiç hoşlanmadığı bir asker beyefendi de onunla yakından ilgileniyordu. Ben de ona yaklaKma düKüncesinden vazgeçmiKtim, ta ki Bath'daki yargıçlarla yaKadığım küçük beni aklımı baKıma toplamaya zorlayana kadar. Aklımı tekrar Sale'e çevirdim. Aile geçmişini ve hayatının her koşulunu araştırmamın hem kapsamlı hem de yararlı olduğunu söyleyebilirim. Kuzenine tuzak kurmak çok kurnazca bir hareketti ve yaptığımı kabul ettiğim küçük bir hata olmasaydı başarılı olacaktı."

Kendini tutamayan Bay Mimms homurdandı: "Bir Dook'a daha fazla bulaÇırsan olacakların yanında bu alkış hiç kalır! Sana söylüyorum Sam, tutkal tutmaz!"

"Olabilir," dedi Bay Shifnal. "Olabilir, Joe. Tanrım, eğer ortada otuz bin sterlin varsa, zorlamaya değer! Aklından geçen fidye mi Sam?"

Bay Liversedge'in beynini büyük fikirlerin hızla ele geçirdiği gözlerindeki hayalperest bakıştan anlaşılıyordu. Büyük bir edayla cevap verdi: "Fidye meselesini düşünebilirim. Yine de bu Dük'ü iyi bir hesaba dönüştürmenin daha kârlı bir yolu olmadığını kim söyleyebilir? Eğer içinizden biri, benim açıkçası aşağılık bulduğum yollarla sürdürdüğünüz çıplak varoluşunuzun dar sınırlarının ötesine bakmış olsaydı, bu Dük'ün bir yetim olduğunu, üstelik ona eşlik edecek ne bir erkek kardeşi ne de bir kız kardeşi olduğunu bilirdi. Onun vasisi ve aslında şimdiki varisi amcasıdır." Durakladı. "Lord Lionel Ware'e yaklaşma konusunu düşündüm ve belki de izleyeceğim yolun bu olduğuna karar vereceğim. Kim ne kadar isterse istesin, Lord Lionel'in -çok değerli bir beyefendi, diyebilirim ki

-Kendi çıkarlarının nerede yattığını anlayamayacak kadar katı boyunlu ya da muhtemelen domuz beyinli. Azıcık sağduyusu olsaydı, bunca yıl içinde yeğeninden kurtulmanın bir yolunu bulmuş olması gerekirdi. Bu nedenle, bu özel durum için

Aklımdaki amaç, lord hazretlerinin bana ya çok az yardımcı olacağı ya da hiç yardımcı olmayacağıdır. Ama lord hazretlerinin bir oğlu var." Etkileyici bir şekilde durakladı. "Bir oğul, beyler, bir unvanın ve büyük bir servetin mirasçısı olarak onun yanında duruyor. Ben bu genç adamı tanımıyorum: onu arayıp bulmanın pek bir yararı olacağını . Ama ufuk birdenbire genişledi. Önüme muazzam olasılıklar çıktı. Bu Yüzbaşı Ware, Cankurtaranlar'dan: Pahalı bir genç adam olduğunu söyleyebilirim: Bütün muhafızlar öyledir! Size soruyorum, göz düşünmenin boşuna olacağı zenginlik ve onurlara ulaşmasını sağlayacak bir adama ne kadar ödemeye razı olabilir? Onun durumunu bir düşünün! Aslında ben de düşündükçe, sadece fidye istemekle aptalca davranmış olacağıma daha çok ikna oluyorum. Çok az bir parayla geçiniyor; gelecek onun için zorlu bir askeri kariyerin ötesinde pek bir şey ifade etmiyor; çünkü kuzeninin kısa süre içinde evleneceğinden ve kendi bedeninden varisler doğuracağından şüphe edemez. Düklüğün başına geçme şansının beş para etmeyecek kadar az olduğunu düşünüyor olmalı. Birdenbire kendisine kuzeninden kurtulabileceği bir yol gösterildiğinde, üzerine en ufak bir kuşku düşmeden neler hissettiğini gözünüzün önüne getirin! Gerçekten, fidye gibi değersiz bir düşünceyle bir anımı bile boşa harcamama neden izin verdiğimi bilmiyorum!"

Bu konuşmayı biraz zorlukla takip eden Bay Shifnal tam bu noktada araya girdi. "Sam, o genç koyluyu hapse atmak istediğini mi söylüyorsun?" diye sordu.

"Bu," dedi Bay Liversedge, "Kaptan Ware'e bağlı olmalı."

Bay Mimms zorla, "Benim bununla hiçbir ilgim yok!" dedi. "Özlenmeyecek koyları ortadan kaldırmaya karşı söyleyecek bir Çeyim yok, ama bir Dook'u ortadan kaldırmak çok ağır geliyor ve bu da son sözüm! Sözlerimi unutma Sam, bundan üşüteceksin!"

Bay Shifnal çenesini sıvazladı. "İtiraf etmeliyim ki, bu iş bana biraz havai görünüyor," diye itiraf etti. "Ama Sam'in kafasında büyük fikirler olduğunu inkar edemem ve bir servetin elden gitmesine izin vermek doğru değil. Bu Dook'un tam bir bal dök yala olduğunu kabul ediyorum ve eğer elli bin sterlinden ve büyük olasılıkla daha fazlasından vazgeçmek istemiyorsan, Sam hileyi doğru dürüst yaparsa, ki yapacağından hiç kuşkum yok, ilk kez geri çekildiğini görüyorum Joe Mimms! Ama oyunu gördüğüm kadarıyla aceleci davranmak doğru değil. Senin şu Dook, Sam, bize anlattığına göre, hizmetçiler ve

ve onun Baldock'ta olduğunu bilmemelerine şaşmamalı. Eğer onu sessizce götürürsek, tüm sürünün -ah, ve Koşucuların da!- onu aramak için buralarda dolaşmayacağı ne malum? Joe onların gelip kendisini dürtmesini istemez-"

Kendini büyük bir gayretle zapteden Bay Mimms burada araya girerek ruh halinin bu okumasını emrindeki tüm belagatle destekledi. Bay Liversedge, o nefes almak için duraklayıncaya kadar sabırla bekledi ve sonra şöyle dedi: "Çok doğru, Nat, çok doğru! Ben de bu konu üzerinde biraz düşündüm. Dük'ün ev halkından kaçtığını ve nerede olduğunu kimsenin bilmediğini sanıyorum. Bana nedenini mi soruyorsunuz? Birkaç nedenden dolayı! Eğer buraya geliş amacını açıklamış olsaydı, onu engellemeyi görev bilen pek çok kişi olurdu. Eğer kasabadan gizlice ayrılmasaydı, emin olun, çıktığı her yolculukta ona eşlik eden hizmetkârlarından asla kurtulamazdı. Zavallı Fred Gunnerside'ın bu konudaki dokunaklı sözlerini çok iyi hatırlıyorum. Genç adamın etrafı bir dizi yaşlı adamla çevrili ve hepsi de onun çıkarlarına aşırı derecede bağlı görünüyor. Hayır, ben Dük'ün bu yolculuğa kimseden habersiz çıktığı kanaatindeyim. Büyük olasılıkla bunu bir macera olarak görüyor: genç erkekler böyle hayallere kapılmaya meyillidir."

Bay Shifnal'ın gözlerini kamaştıran servet hayaliyle ikna edilmesi zor olmadı; ancak Bay Mimms projeye karşı çıkmaya devam etti ve meseleye makul bir açıdan bakması için ikna edilmesi uzun zaman aldı. Hitchin'e gitmek için arabasını ödünç vermeye bile ikna edilemeden önce arkadaşları onunla bir saat kadar uğraKmıKlardı: Aslında, sadece komploya katılmayı reddettiği takdirde ödül den pay alma hakkını kaybedeceğini düKünmesi, isteksizce bir miktar destek sözü vermesine neden olmuKtu. Daha sonra diğer ikisi kafa kafaya verip bazı kararlar aldılar; bunların başında Bay Liversedge'in mümkün olduğunca geri planda kalması ve Dük'ün tanımadığı Bay Shifnal'ın ön karşılaşmayı üstlenmesi geliyordu.

Bölüm XIII

Dük, kendisine karşı hazırlanan planın sakın bir şekilde farkında olmadan, Hitchin'e giden yolun büyük bir kısmında, genç yol arkadaşlarına üstlenmeleri gerektiğine karar verdiği rolleri öğretmekle meşgul oldu. Hancıların ve hizmetçilerin eleştirilerine daha fazla maruz kalmak istemiyordu ve yanında güzel ve sahipsiz bir genç bayanın bulunmasının bir açıklama gerektireceğini fark etmişti. Kendisine sunulan en iyi açıklama, bir kez daha kardeş olan Tom ve Belinda'nın, Tom'un öğretmeninin ve elbette yolda hastalanıp geride kalmış olması gereken Belinda'nın hizmetçisinin refakatinde arkadaşlarını ziyarete gidiyor olmalarıydı. Bay Rufford'un özel öğretmen olması fikri Tom'a o kadar karşı konulmaz bir mizah gibi geldi ki, bir süre kıkırdamaktan başka bir şey yapamadı; ama biraz kendine gelince, Hitchin, gerçek öğretmeninden kaçtığı Shefford'a rahatsız edici derecede yakın olduğu için, kendi adından başka bir ad benimsemesinin onun için en iyisi olacağını düşündü. O ve Belinda bundan sonra yolculuğun sıkıcılığını, önerilen çeşitli isimler üzerinde tartışarak geçiştirdiler. Araba Sun Inn'e doğru yola çıktığında bir uzlaşmaya ancak varılmıştı.

Sun'ın sahibi Dük'ün hikâyesini sadece belli belirsiz bir şaşkınlıkla kabul etti. Muhtemelen Tom ile Belinda arasında hâlâ devam etmekte olan sotto voce tartışması, onların gerçekten kardeş olduklarına inanmasına yardımcı olmuştu. Dük özel bir salon ısmarlamıştı ve tam çitlerinin ilkini temizlediği için kendini kutluyordu ki, ostler'lardan biriyle konuşmaya giden Tom koşarak içeri girdi ve Hitchin'e bir panayırın geldiğini, içinde gösteri yapan bir ayı, Şişman Kadın, bir cüce ve midilli yarışından portakal için sallanmaya kadar her türlü atraksiyonun haber verdi. Bunu duyar duymaz Belinda ellerini çırpı ve ısıltılı gözlerini Dük'e çevirerek kendisini oraya götürmesi için yalvardı, çünkü hayatında hiçbir zaman bir Panayır'ı ziyaret etmesine izin verilmemişti. Dük'ün ona Hitchin'deki işlerini hatırlatması boşunaydı; kurdeleler için dans etmek ya da bir peynir için güreşen daha sert cinsleri izlemek varken Maggie Sokağı umurunda değildi. Tom onun sesine kendi sesini ekledi. "Bırakın da gidelim, efendim! Ostler'ın dediğine göre muhteşem bir panayırımı, tek kale maçlar, çuvalların içinde zıplamalar ve hava karardığında büyük bir havai fişek gösterisi varmış! Ve burada oldukça güvendeyiz, çünkü kâhya burada beni arayan iri yarı bir beyefendi olduğunu söyledi ve tabii ki bu Snape'miş! En azından satıcı benim için olduğunu söylemedi, çünkü *bunu* bilmiyordu, sadece ben . Ve

En iyisi de beni burada bulamadı ve şimdi gitti, neden geri gelsin ki? Bu meşhur bir şekerleme!"

Dük, öğrencilerinin yalvaran bakışlarına karşı koyamadı ve kendisi Maggie Sokağı'nı sıkı bir şekilde ararken onların Panayır'ı ziyaret etmelerine çok zayıf bir şekilde izin verdi. Tom'a Belinda'ya göz kulak olmasını ve saat beşteki akşam yemeğine kadar Sun'a dönmeyi ihmal etmemesini emretti ve gitmelerine izin verdi.

Günün geri kalanı, ona göre, son derece kârsız bir şekilde geçti. Maggie Street'in izine rastlayamadı ve yemek yemek için hana döndüğünde, Belinda için orada bir oda kiralamak zorunda kaldı; gerekçe olarak da ona eşlik edeceğini söylediği arkadaşlarının kızamık yüzünden onu eve kabul edemeyecek kadar hasta olduklarını ileri sürdü. Bundan sonra, genç arkadaşlarını yemek masasında görmek istiyorsa, onları bulmak için Fuar'ın telaşına dalmak zorunda kalacağı kısa sürede anlaşıldı. Kendini oradaki gürültü ve eğlenceyle eğlenemeyecek kadar yorgun hissediyordu ve rütbenin avantajları arasında, hepsi çok ateşli ve çok fazla arkadaş canlısı görünen neşeli insanlar tarafından itilip kakılmaktan bağışıklık kazanmanın da olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Belinda'yı, Tom'un balina kemiğinden bir kırbaça ödüllendirilmek üzere katıldığı, gözleri bağlı bir el arabası yarışını izlerken buldu. Büyük bir lolipopu emiyordu ve Dük partiye katılır katılmaz ona teslim etmek için acele ettikleri kurdeleler, portakallar, tatlılar ve oyuncaklardan oluşan rengarenk bir koleksiyon taşıdıkları için hamal görevi görüyor gibi görünen iki köylü swain tarafından yakından ediliyordu. Belinda onlara tatlı tatlı teşekkür etti ve Dük'e çok eğlendiğini, tek hayal kırıklığının kendisini bir tiyatro gösterisine tanıklık etmesi için kabinlerden birine götürmek isteyen nazik bir beyefendinin mantarını çekmeyi teklif eden Tom'un nahoş davranışı olduğunu söyledi.

"Belinda," dedi Gilly sabırla, "sırf sana ipek elbiseler ya da buna benzer şeyler vaat ediyorlar diye yabancı erkeklerle birlikte olmamalısın, gerçekten olmamalısın!"

Belinda gözlerini kocaman açarak, "Öyle bir şey yapmadı," diye cevap verdi.

"Bir oyun izlemek içindi." "Evet, demek istediğim de bu."

"Oh!" dedi Belinda, düşünceli bir şekilde lolipopunu yalayarak.

Dük onun üzerinde fazla bir etki bıraktığını hissedemiyordu, ama dikkati yarışın son aşamasına odaklandığı için ısrar etmenin bir yararı olmadığı açıktı. Tom'a karşı herhangi bir kötü niyet beslemiyor gibiydi, çünkü gözbağı yarışını kazanacağı belli olur olmaz, ellerini sevinçle çırpma için tüm kaplamalarını bıraktı. Çok geçmeden kırbacını sallaya sallaya ve yüzü, yarışmacıların kapışması beklenen iplere asılmış bir dizi çöreği kaplamış olan pekmeze bulanmış bir halde yanlarına geldi. Hayatının en neşeli gününü yaşadığını ve çeşitli alışverişlerini ve ödülleri toplar toplamaz hana geri döneceğini söyledi,

"Ve havai fişekleri görmek için geri gelebiliriz, değil mi?" diye yalvardı."

"Evet, , ve dans!" diye bağırdı Belinda, ellerini coşkuyla kavuşturarak.

İki çift yalvaran göz kendisine dikilmişken, Dük ne kadar istese de hayır diyemeyeceğini anladı. Birçok havai fişek gösterisi görmüştü ve bunu görmek için en ufak bir isteği yoktu. Bayan Street'i aramak için şehirde dolaşmaktan yorulmuştu ve kalabalıktan hoşlanmıyordu. Hafif bir utanç duygusuyla, kendisi ile Özellikle Hiçbir Yerde'den Bay Dash arasında birkaç fark olduğunu fark etti. Kendi kendine, zevkleri konusunda fazlasıyla kibar olduğunu söyledi ve Tom'un önerisine uygun bir coşkuyla karşılık vermek için elinden geleni yaptı. Tom ödülleri almak üzere oradan uzaklaşırken, Dük de Belinda'nın elini kolunun arasına alarak onu panayır alanından dışarı, hana doğru götürdü. İkisi de Bay Shifnal'ın göze batmayan figürünü fark etmedi; bu zeki beyefendi Belinda'nın görüş alanına girmemeye özen gösteriyordu.

Sun Inn'e vardıklarında, özel bir faytonun gelişiyle birlikte yaşanan olağan telaşın tüm hızıyla devam ettiğini gördüler. Şık bir dört çeker at değiştirmek için yanaşmıştı ve yeni ekip ahırdan çıkarılmak üzereydi. Belinda, Dük'ün koluna iki eliyle sıkıca sarılmış, özlemle bu atlı arabaya bakıyor ve keşke ipek bir elbise giyip parmağında bir yüzükle bir atlı arabada seyahat edebilseydim, diyordu. Dük, kızın hırslarının toplamı gibi görünen bu sözlerle biraz gülmekten kendini alamadı ama kızın sesinde öyle hüznü bir ton vardı ki, kolundaki küçük ellerden birini okşamak kaldı. Neyse ki iç huzuru için, post-soforle ilgilenmiyordu ve içindekilere göz ucuyla bile bakmadı, böylece kendisini görmenin onlar üzerinde yarattığı garip etkiyi gözlemleyemedi. İki hanımefendiydi bunlar, biri şişman bir dul, diğeri

Kıvrım kıvrım bukleleri ve güzel teniyle akıllı genç kadın Dük'le göz göze gelir gelmez bir soluk alıp haykırdı: "Anne! Sale! Bak!"

Dul kadın kızına, oturduğu yerde zıplarken sergilediği hoyratça davranıştan dolayı bir sitemde bulunmaya başladı ama şahin bakışlarını Dük'e ve onun güzel arkadaşına yönelttiğinde kelimeler dudaklarında kayboldu: "Vay canına!" diye bağırdı, solgun gözleri yuvalarından fırlama eğilimi gösteriyordu.

Dük ve Belinda hana girdiler. "Pekâlâ!" dedi Leydi Boscastle tekrar. "Buna inanmazdım! *Gazetede*ki o ilandan iki gün sonra değil!"

Bayan Boscastle kıkırdadı. "Zavallı sevgili Harriet! Acaba bundan haberi var mı? Hiç bu kadar sevimli bir yaratık gördün mü anne? *Zavallı* sevgili Harriet."

"Leydi Boscastle belli belirsiz bir sesle, "Bunun Augusta Ampleforth'un iğrenç iddialarına bir ders olacağına güvenebiliriz," dedi. Her zaman Sale'in bu tuzığa düşürüldüğünü söyledim ve her zaman da söyleyeceğim, çünkü hiçbir erkeğin Harriet'e iki kez bakmayacağından eminim, çünkü o sıradan bir şey değil; gerçekten de bir kızın küçük bir figürü ve tavırlarında çok fazla çekingenlik var. Sale'in şimdi çıkıp gitmesi ne kadar şaşırtıcı olurdu!"

Her iki hanım da bir süre bu düşünceye dalıp gittiler. Bayan Boscastle kayıtsızca şöyle dedi: "Harriet'i Bath'da göreceğiz anne, biliyorsun yaşlı Leydi Ampleforth'un yanında kalmaya gitti."

Bu arada atlar değiştirilmiş ve Leydi Boscastle Sun Inn'de herhangi bir soruşturma yapmaya vakit bulamadan araba tekrar hareket etmişti. Harriet'in ilginç görünmek için numara yapmayacağını umduğunu ve Augusta Ampleforth'un sert bir çıkışla daha iyi olacağını söyleyerek arabanın köşesine yerleşti.

Bu arada Dük ve Belinda merdivenlerden özel salonuna çıkmışlardı ve Belinda bonesini çıkarıp parmaklarını gür saçlarının arasında gezdirerek koruyucusuna minnettar bir bakışla şöyle dedi "Beni Bay Liversedge'den aldığınıza çok sevindim, efendim! Keşke benim koruyucum olsaydınız! Çok mutluyum!"

Bu konuşmadaki küçük bir yanlışlığa edemeyecek kadar duygulanmıştı. "Zavallı çocuğum, keşke sana bakacak bir vasin olsaydı.

Sana iyi bak! Ya da arkadaşınız Bayan Street'i bulabilseydim. Ama yazıhaneye ve yirmiden fazla dükkâna sordum, hiç kimse bana onun hakkında en ufak bir bilgi veremedi. Aslında, Hitchin'de yaşayan tek sokak, taş gibi sağır olan ve Maggie'niz hakkında hiçbir şey bilmeyen yaşlı bir adam! Yapamaz mısın-"

Sözü kesildi. Belinda neşeli bir kakhaha attı. "Oh, ama o Bayan Street değil!" dedi ona. "Öyle olduğunu nereden çıkardınız, sevgili bayım? Bayan Buttermere'in işyerinde çalışırken Maggie Street'ti, ama sonra, biliyorsunuz, evlendi!"

Dük, dehşet verici bir an için, Belinda'nın kulaklarını patlatan Bay Liversedge ile arasında bir yakınlık olduğunu fark etti. Sonra olayın saçmalığı gözüne çarptı ve gülmeye başladı. Belinda ona belli belirsiz bir şaşkınlıkla baktı ve o sırada odaya giren Tom hemen bu şakanın ne olduğunu öğrenmek istedi.

Dük başını salladı. "Hiçbir şey! Tom, eğer beni memnun edeceksen, git ve yüzünü yıka!"

"Ben de tam öyle yapmak üzereydim," dedi Tom büyük bir vakarla ve daha da büyük bir yalancılıkla. "Jüpiter aşkına, akşam yemeğimi hiç bu kadar çok istememiştim! Karnım zil çalıyor!"

Bu zarif ifadenin ardından gözden kayboldu ve Dük'ü, Belinda'ya zayıf bir sesle, arkadaşının soyadını bilip bilmediğini sormak zorunda bıraktı. Dük, Belinda'nın cevabına şaşırmayacak kadar onu yakından tanıyordu.

"Oh, hayır! Bana söylemiş olabilir, ama ben özellikle katılmadım, biliyorsun, neden katılayım ki?"

O zaman ne yapacağız?" diye sordu Gilly.

Bu soruya bir yanıt alacağına dair pek bir beklentisi yoktu, ama Belinda derin bir düşünceye dalmış gibi bir ifadeyle birdenbire şöyle dedi "Biliyor musunuz efendim, sanırım Bay Mudgley'le evlenmeyi çok isterdim?"

Bu tamamen yeni karakterin hayatına girmesi Dük'ü biraz şaşırttı. Dedi ki: "Kim, Belinda, Bay Mudgley mi?"

Belinda'nın gözleri anılarla yumuşadı. "O çok nazik bir beyefendi," diye iç geçirdi.

"Eminim öyledir," diye onayladı Dük. "Size mor ipek bir elbise sözü verdi mi?"

"Hayır," dedi Belinda kederle, "ama beni *kendi* arabasına bindirerek çiftliğini ve annesini görmeye götürdü! Ve benimle evlenmek istediğini söyledi, ama Swithin Amca onunla gitmemi ve gerçek bir hanımefendi olmamı söyledi, ben de tabii ki gittim."

"Elbette," dedi Dük. "Bath'da yaşarken Bay Mudgley'i tanıyor muydunuz?"

"Oh, evet! Çok güzel bir evi var, annesi de bana karGı çok nazikti. ğimdi Swithin Amca'yla gittiğim için üzgünüm, çünkü Bay Ware benimle evlenmedi ve bana çok fazla para da vermedi. Tamamen kandırılmışım!"

Burada kapı açılarak hem Tom hem de garson içeri alındı. Garson akşam yemeğı için örtüleri sererken, Tom panayırdaki faaliyetlerini anlatmaya koyuldu ve çuval yarışında kazandığı Belcher mendilini Dük'ün hayranlığı için sergiledi. Bunu hemen boynuna düğümlemekten güçlkle vazgeçirildi. Garson tabakları masaya koyup çekildi ve Dük tekrar Belinda'nın gideceğı yer konusuna girebildi. Ona Bay Mudgley'nin Bath yakınlarında oturup oturmadığını sordu. Belinda her zamanki gibi cevap verdi: "Ah, evet!" dedi ama daha ayrıntılı bilgi veremeyecek gibiydi. Tom şaşıarak aydınlatılmasını istedi ve Belinda'nın Maggie Street'in evlilik soyadını unuttuğunu öğrenince iğrenerek şöyle dedi "Sen çok kalın kafalı bir kızsın! Sanırım Hitchin'de değil, Ditchling'de, ya da Mitcham'da ya da öyle bir yerde yaşıyor!"

Belinda çok şaşırmış görünüyordu ve içtenlikle "Evet, öyle!"

Dük, kızarmış jambonun bir kısmını ağzına götürmek üzereydi ki, çatalını indirdi ve "Hangisini?" diye sordu.

"Tom'un söylediğı," diye yanıtladı Belinda parlak bir sesle.

"Sevgili çocuğum, Ditchling ya da Mitcham dedi! Elbette-"

"Şey, tam olarak emin değilim," diye itiraf etti Belinda. "Şuradakilere benzeyen bir yerdi."

İngiltere'de Hitchin'e benzeyen her yere gitme ihtimali Dük'ün aklının alabileceğı bir şey değildi.

bir dakika kadar. Kaderci bir tavırla şöyle dedi: "Bay Mudgley olmalı!"

"Evet, ama Bath'a dönmeye cesaret edemem," diye itiraz etti Belinda. "Çünkü biliyorsun, Bayan Pilling beni bulursa, sözleşmelerimi çiğnediğim için beni büyük olasılıkla hapse atar."

Dük'ün çıraklarla ilgili yasalar hakkında çok net bir fikri yoktu ama Bath'da Leydi Harriet'i bulabileceği aklına gelmişti. Seçtiği gelin olmayabilirdi ama çocukluk arkadaşlarından biriydi ve hiçbir çocukluk istismarında, gücü yettiğinde ona yardım elini uzatmayı ihmal etmemişti. Bu eli Belinda'ya uzatmaya pek istekli olmayabileceğini düşünmedi. Ona öyle geliyordu ki, Belinda'nın koruyucusu konumuna zorlandığına ve onu terk etmeyi yüreği kaldırmadığına göre, ona (Bay Mudgley olmazsa) uygun bir refakatçi bulmalıydı. Aklına Harriet'tan daha uygun biri gelmedi ve Belinda'yı Bath'a götürmemekle büyük bir ahmaklık ettiğini düşünmeye başladı. Tom bu düşüncelerini, önerilen Bath gezisinin kendisinin Londra'ya götürülmesini engelleyip engellemeyeceğini öğrenmek isteyerek böldü. Eğer öyleyse, dedi, partiden ayrılıp Londra'ya ya da olası bir limana kendi başına gitmesinin iyi olacağını düşündü. Onu ailesine geri göndermenin en ufak bir imasının bile onu hemen kaçmaya iteceği açık olduğundan, Dük bu öneriyi yapmaktan kaçındı, ama Bay Mamble'a Bath'dan mutlaka yazması gerektiği halde, Metropolis'e yapacağı bir ziyarette oğluna eşlik etmesine izin verilmesi için yalvarması gerektiğini söyledi. Tom bu konuda biraz kuşkulu görünüyordu, ama kendini kabul ettirdi. Belinda, Bayan Pilling'den korktuğunu tekrarladi ve Dük, Harriet'inin de bu hayranlık uyandıran kadınla başa çıkıp çıkamayacağını merak etti. Tam, yarın hepsini Cheyney'e götürmesi için bir posta arabası kiralayacağını söyleyecekti ki, birden aklına, Belinda'nın eşliğinde evlerinden herhangi birine varmasının, yüzleşebileceğinden çok daha fazla skandal yorumuna yol açacağı geldi. Bath'ın en sakin hanını bulmaya ve Laura Place'teki Harriet'i aramak için hiç vakit kaybetmemeye karar verdi.

O ve genç arkadaşları yemeklerini yerken, Bay Liversedge ve Bay Shifnal birlikte fikir alışverişinde bulunuyorlardı. Bay Shifnal'ın önerisi, Bay Liversedge'in de Sun'da bir oda kiralaması ve

Gecenin köründe yatağında yatan Duke, bunun nasıl iyi bir amaca hizmet edebileceğini öğrenmek isteyen ortağı tarafından hoş karşılanmadı. Bay Shifnal'ın yardım etmek için orada olduğunu varsaysak bile, kalabalık bir handan bilinçsiz bir konuğu kaçırabileceklerini düşünmenin zor olduğunu söyledi. Dük'ün grubu handan çıkıp Fuar Alanı'na doğru yürümeye başladığında, Bay Shifnal'ın morali biraz bozulmuştu ve hâlâ alternatif bir plan düşünmeye çalışıyordu. Arabanın eğiminden korunan konfederasyonlar onların gidişini izlediler ve iyi talihlerine inanamadılar.

"Sam," dedi Bay Shifnal, "eğer herkes havai fişekleri izlerken o Dook'u yakalayamazsak otuz bin poundu hak etmiyoruz!"

Dük tekrar Panayır'a ulaştığında, gündüz saatlerinde olduğundan çok daha yoğun bir kalabalığa sahne oluyordu. Hitchin'in tüm esnafı oraya akın etmiş gibiydi ve açık hava yarışmaları sona ermiş olmasına rağmen, çeşitli stantlar ya bir canavarlığa bakan ya da güreş, boks ya da tek sopalı dövüslere katılan insanlarla doluydu. Burnu kırık ve kulağı karnabahar gibi olan profesyonel bir boksörü nakavt edebilecek sporcuya büyük bir ödül veriliyordu ve Dük, Tom'u şapkasını hemen ringe atmaktan güçlüklerle vazgeçirebildi. Bunun yerine onu *Keşiş ve Katil ya da İskelet Hortlağı* adlı, hem ona hem de Belinda'ya azami derecede korku dolu bir keyif veren heyecan verici bir dramayı izlemeye götürdü. Belinda, Gizemli Keşiş'in 2. Sahne'de (Calabria Kayalıkları) ilk ortaya çıktığı andan, 6. Sahne'deki Kalkan ve Savaş Baltası ile Büyük Savaş'a kadar Dük'ün koluna sıkıca yapışmak zorunda kaldı, ancak oldukça endişeli bir şekilde eseri beğenip beğenmediği sorulduğunda, başını çok güçlü bir şekilde salladı ve titrek bir iç çekti.

Bu heyecan verici drama sona erdiğinde, son gün ışığı da kaybolmuş ve Fuar Alanı işaret fişekleri ve cressetler tarafından aydınlatılmıştı. Kalabalık havai fişeklerin patlatılacağı açık alana doğru ilerliyordu. Dük, Belinda hâlâ kolunda asılı olduğu halde kalabalığa katıldı ve Tom ile kendisi için alanın etrafına sıralanmış formlardan birinde iyi bir yer kapmayı başardı. Kendi yerini, Belinda'nın yanına minnetle uzanan şişman ve nefes nefese bir kadına bıraktı. Dük, hücumunun bir tarafında bu siper, diğer tarafında da Tom varken, ihtiyatı elden bırakıp kalabalığın arasından çekilebileceğini düşündü. Yoluna devam etti

formların arasından alanın arkasına doğru ilerliyor ve kararlı vatandaşların öne geçmek için verdikleri mücadeleyi boş boş izliyordu ki, biraz gerisinden saygılı bir ses yumuşak ama ısrarlı bir şekilde şöyle dedi "Lordum Dük!"

İçgüdüsel olarak etrafına bakındı. Ağırbaşlı bir binici elbisesi giymiş, seyis kılıklı, düzgün bir adam şapkasını ona doğru uzattı ve şöyle dedi "Davetsiz geldiğim için özür dilerim ama size bir mesajım var."

Dük, kuzeninin o sabah Baldock'tan kendisine gönderdiği mektubu almış olamayacağını düşünecek zaman bulamadan, bu temiz adamın kendisine Gideon'dan gelmiş olması gerektiği sonucuna vardı. Bay Shifnal'ın görünüşünde hiç de endişe verici bir şey yoktu: gerçekten de başarısının çoğunu saygın havasına bağlıyordu. Selamlamasının derinliği tam olması gerektiği gibiydi; tavrı, hürmet ve güvenilir bir kişisel hizmetkârın güvencesinin hoş bir karışımıydı. Kulak misafiri olanlara küçümser bir ifadeyle baktı ve alanın kenarına serpiştirilmiş çadırlardan birine doğru imalı bir şekilde ilerledi. Dük onu takip etti. "Evet?" dedi. "Benden ne istiyorsun?"

Bay Shifnal tekrar, "Majestelerinden özür dilerim," dedi, "ama mesajımı Majestelerinin özel kulağına iletmem söylendi."

Dük biraz eğlenmişti ama yine de kuşkulananmamıştı. Gideon'un ona haber gönderdiğine göre çok zor durumda olmalı, diye düşündü. Muhtemelen Lord Lionel Londra'ya gelmişti ve kuzeninin nerede olduğunu söylemezse oğlunu bir şilinle tehdit ediyordu. Bay Shifnal artık terk edilmiş olan çadırın oluşturduğu derin gölgede duruyordu; roketlerden ilki görkemli bir yıldız patlamasıyla havalandı; Dük, Bay Shifnal'ın yanına geldi ve tekrarladı: "Peki, ne istiyorsunuz?"

Kendisine inen darbeyi hissetmedi, çünkü Bay Liversedge arkasındaki karanlıktan sıyrılarak hiçbir şeyi şansa bırakmıyordu. Dük olduğu yere yığıldı ve Bay Liversedge sopasını çadırın duvarının altından görüş alanının dışına iterek hemen şefkatli bir tavırla üzerine eğildi. Patlamak üzere olan roketi bakmakta olan bir adam omzunun üzerinden bir göz attı ve Bay Liversedge hemen sert bir sesle Bay Shifnal'a seslendi: "Siz, efendim! Bana yardım etme nezaketini gösterir misiniz?"

Yeğenimi arabama götürür müsün? Bu aşırı sıcak ve kalabalık yüzünden bayıldı! Kız kardeşimin oğlu: çok narin bir genç adam! Ona nasıl olacağını söyledim, ama bu genç kıvılcımlar! Yaşlı ve bilge kafaları asla dinlemeyecekler!"

Havai fişekleri izleyen yabancı hemen yanına yaklaşarak yardım teklif etti. Bay Liversedge ona bol bol teşekkür etti ve zavallı genç adamın gerçekten de solgun görüldüğünü kabul etti. "Doğuştan hasta!" diye itiraf etti. "Bir saat boyunca baygınlık geçirdiğini bilirim! Ama yalvarırım benimle gelme zahmetine girmeyin! Bu beyefendi belki arabama kadar bana yardım eder: Ah, teşekkür ederim, efendim!"

Dük'ün şapkasını ve malakka bastonunu alan Bay Shifnal, burada sırdaşına katıldı ve zavallı beyefendinin bacaklarını tutmayı teklif etti. Bir ya da iki kişi olan bitenle ilgilenmeye başlamıştı ama Bay Liversedge, hikayesini tekrarlama zahmetinden ilk beyefendi tarafından kurtarılmıştı. O bunu yaparken, Bay Liversedge ve Bay Shifnal, Dük'ü Bay Mimms'in arabasını alanın dışında bıraktıkları yere götürmek için acele ettiler. Özellikle güzel bir piroteknik gösterisi, Dük'ün baygınlığına belli belirsiz ilgi gösterenlerin dikkatini başka yöne çekti ve tekrar etrafa bakmaya fırsat bulduklarında Dük ve taşıyıcıları gözden kaybolduğu için bu konuda daha fazla endişelenmediler.

Dük'ün cansız bedeni kısa sürede arabanın arkasına çekildi ve tahtaların üzerine yatırıldı. Bay Liversedge hemen onun yanına koştu ve Bay Shifnal'a acele etmesini ve işgüzar birileri gelip başlamadan önce oradan uzaklaşmasını söyledi. Elini Dük'ün altına sokarak kalbini yokladı ve attığını hissedince rahatladı. Arkadaşına söylediği gibi, şiddet yanlısı bir adam değildi ve Dük sopasının darbesiyle yere yığıldığında korkunç bir duygu iğrenmesine uğramıştı. Eğer Dük'ten kurtulmak gerekirse, bu görevi kendisinden başka birinin üstlenmesi gerektiğine karar verdi: Muhtemelen, pek az duyarlılığı olan ve arkadaşını rahatsız eden centilmenlik kaygılarından hiçbirine sahip olmayan Nat.

Bölüm XIV

Dük'ün Londra'dan ayrıldığı sabah, Yüzbaşı Ware kapısının önündeki tartışma sesiyle uyandı. Eski çavuş Wragby'nin sesi öfkeyle yükselmiş, efendisinin odasına kimsenin girmesine izin vermiyordu ve tanımadığı davetsiz misafiri bir topçu eri kadar sarhoş olmakla suçluyordu. O sırada Yüzbaşı Ware, Nettlebed'in korkuyla keskinleşen sesini duydu ve sıırttı. Birkaç yıldır güvenilir hizmetkârı olan Wragby'ye Dük'ün önceki akşam Albany'de olduğundan kimseye bahsetmemesini tembihlemişti ve sopacısı görevde olmadığı için bu bilginin dışarı sızmasından korkmuyordu. Ellerini başının arkasında birleştirdi ve olayları beklemeye başladı.

"Seni sersem, yolumdan çekilmezsen ekmek sepetinden bir tane yiyeceksin, seni otlara göndereceğim!" dedi Nettlebed hiddetle.

"Ho!" diye karşılık verdi Wragby. "Ho, yapacağım, değil mi? Eğer istediğin bir parça ev yapımı içkiyse, seni ringa balığı bağırsaklı, yağ kafalı çene, kaldır şu mawley'lerini!"

Kaptan Ware müdahale etme zamanının geldiğini düşündü ve seslendi: "Wragby! Bu gürültü de neyin nesi?"

Kapısı hışımla açıldı ve Wragby ile Nettlebed birbirlerinin kollarına kilitlenmiş olarak içeri girdiler.

"Kaptan'ı görmeliyim ve göreceğim!" diye nefes nefese kaldı Nettlebed.

Wragby erdemli bir öfkeyle, "Efendim, işte majestelerinin adamı, bir biracının atı kadar sarhoş, üstelik sabahın dokuzu bile değil!" dedi.

"Bu ne canavarlık!" dedi Gideon. "Nettlebed, bu ne cüret?"

Nettlebed kendini Wragby'nin elinden kurtarmayı başardı. "İçkiye dokunmadığımı çok iyi biliyorsun. Efendi Gideon!" dedi öfkeyle. "Ayrıca şimdi senin numaralarının sırası değil! Efendim, Majesteleri dün gece eve hiç gelmedi!"

Gideon esnedi. "Dönen Metodist, Nettlebed?"

Wragby bir kahkaha attı. Bu durum Nettlebed'i öfkелendirdi: "Kendinizden utanın, Efendi Gideon, Majestelerine böyle iftiralar atıyorsunuz! Sakın onun bir parça tülbentle idare ettiğini söylemeye kalkma, çünkü öyle bir şey yapmaz ve hiçbir zaman da yapmadı! Majesteleri dün sabah evinden ayrıldı ve o zamandan beri ortalıkta görünmüyor!"

"Ah, tasmaı kaydı, değil mi?" dedi Gideon.

Nettlebed ona baktı. "Tasması mı kaymış? Ne demek istediğinizi anlamıyorum, efendim!"

"Tıraş suyumı getirir misin Wragby?" dedi Gideon. "Demek istediğim, Nettlebed, bunu daha önce yapmamış olmasına şaşırdım. Ve neden bana geldin-"

"Efendi Gideon, tek umudum Majestelerinin geceyi burada geçirmiş olabileceğiydi!"

"O yapmadı. Nerede olduğunu da bilmiyorum. Sanırım kendi uygun zamanında geri dönecektir."

"Efendim," dedi Nettlebed, dehşet içinde ona bakarak, "Majesteleriyle her zaman ilk ilgilenen kişi olarak sizin böyle konuştuğunuzu duyacağımı hiç düşünmemiştim!"

"Seni aptal, nasıl konuşabilirim? Majesteleri çocuk değil siz ve etrafındaki değerli tayfa ona çocukmuş gibi davranıyorsunuz! Umarım bu size bir ders olur, çünkü bunca yıldır buna nasıl katlandı bilmiyorum!"

"Efendi Gideon, Majestelerinin öldürülmüş olabileceğini düşündünüz mü?" Nettlebed sordu.

"Ben bakmadım. Majesteleri kendi başının çaresine bakabilecek durumda."

Nettlebed ellerini ovuşturdu. "Ona hizmet ettiğim bunca yıl boyunca hiç böyle bir şey yapmamıştım! Ah, Efendi Gideon, kendimi suçluyorum, gerçekten suçluyorum! Ama nasıl söyleyebilirdim ki, Borrowdale'e ne zaman döneceğini söylemeden çıkıp gitti, biz de bekledik, bekledik, ama ondan hiçbir iz yoktu! Borrowdale, Chigwell, Turvey ve ben bütün gece ne düşüneceğimizi, ne yapacağımızı bilemeden oturduk! Sonra onun sizinle birlikte olabileceğini düşündüm ve hemen kendime geldim! Efendi Gideon, ben ne yapacağım?"

Gideon, "Sale House'a geri döneceksin ve Majesteleri dönene kadar bekleyeceksin, şüphesiz dönecektir," diye cevap verdi. "Ve döndüğünde, Nettlebed, dikkat et de onu tekrar kaçmaya zorlama! Sen, Borrowdale, Chigwell, Turvey ve bir düzine daha! Kuzenim bir erkek, bir okul çocuğu değil ve siz onu aranızda öyle ezdiniz ki-"

"Ona zorbalık etti!" diye haykırdı Nettlebed, sesi kırılarak. "Efendi Gideon, onun majesteleri için hayatımı feda ederim!"

Gideon, "Büyük olasılıkla ve bu ona çok iyi gelecek!" dedi. Ayağa kalktı. "Şimdi beni dinleyebilirsin!" dedi sert bir sesle ve kuzeninin acılı uşağına kısa, anlamlı bir nutuk çekti.

Eğer Nettlebed onunla ilgilendiyse, bunu yaptığına dair hiçbir işaret vermedi. Dalgın dalgın şöyle dedi: "Keşke ayak takımı tarafından saldırıya uğramasaydı! Belki de Bow Sokağı'na gitmeliyim, sadece sevmediğim için-"

"Eğer bunu yaparsan," dedi Gideon sert bir sesle, "ne Majesteleri ne de babam seni asla affetmez! Tanrı aşkına dostum, bir hiç uğruna büzüşüp durma!"

"Benim için önemli değil, efendim," dedi Nettlebed. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama bana öyle geldi ki, Majesteleri size söylediler ya da size gelirdi, ama eğer söylemediyse, o zaman zamanımı boşa harcıyorum ve gideceğim. Yüzbaşı Ware, efendim!"

"Güzel!" dedi Gideon acımasızca. "Ve Majestelerinin yirmi dört yaşından büyük olduğunu aklınızdan çıkarmayın!"

Nettlebed ona sitem dolu bir bakış fırlattı ve yanından ayrıldı. Wragby bir sürahi sıcak suyla dönerek şöyle dedi: "Hepsini kulaklarından yakalayacak, efendim, sözüme dikkat edin! Koşucuları çağırmazsa bu bir mucize olacak!"

"O bunu yapmaz."

Wragby başını salladı. "Çok iyi bir adam! Ona merhamet etmekten kendimi alamadım."

"Ders almak istiyor," diye yanıtladı Gideon. "Bu hepsine iyi gelecektir!"

Nettlebed hızla Sale House'a döndüğünde Bay Scriven'in oraya vardığını gördü ve önceki sabahtan beri Dük'ten haber alınmadığını öğrenince çok ciddi göründü ve Lord Lionel'e hemen haber verilmesi gerektiğini söyledi. Bunun üzerine Chigwell'in aklına White's'a koşup kapıcıya Dük hazretlerinin kulüpte görülüp görülmediğini sormak gibi mutlu bir fikir geldi. Kapıcı, Lord Gaywood'la kulüpte yemek yediğinden beri Dük'ü görmediğini söyledi ve Chigwell'in garip bir şekilde üzgün görüldüğünü fark ederek, onu bu kadar yüzünü ekşitecek ne olduğunu sordu. Sıradan bir zamanda olsa, Chigwell bu merakı ağırbaşlı ve yatıştırıcı bir şekilde karşılardı, ama uykusuz bir geceyle birleşen endişesi onun soğukkanlılığını kaybetmesine neden olmuştu. Kapıcıya, majestelerinin bir kaza geçirmesinden ya da ayak oyunlarına kurban gitmesinden korktuğunu söyledi.

Kapıcı uygun bir şekilde şok olmuş ve sempati duymaya başlamıştı ve kısa süre içinde hikâyenin tüm gerçeklerini öğrenmişti. Chigwell kendini toparladıktan sonra o kadar endişelendiğini, ne yapacağını bilemediğini ama hamala bu konudan bahsetmeyeceği konusunda güvenebileceğini söyledi. Kapıcı, boşboğaz biri olmadığına dair ona güvence verdi ve Chigwell'in ayrılması üzerine garsonlardan birine genç Sale Dükü'nün öldürülmüş gibi görüldüğünü söyledi. Daha sonra kulübe giren her üyeye Sale Dükü'nün ortadan kaybolduğu haberini duyup duymadığını sordu, böylece oldukça kısa bir süre içinde çok sayıda kişi bu garip hikayeyi tartışmaya başladı; bazıları bu hikayede hiçbir şey olmadığını düşünüyor, bazıları Dük'ün ortadan kayboluşunu açıklamak için teoriler öne sürüyor, bazıları da kaderinin doğası üzerine bahisler sunuyordu.

Sale House'a dönen Chigwell, Kaptan Belper'ın Dük'ü evde bulma umuduyla oraya uğradığını ve tabii ki kapıcı tarafından Dük'ün tuhaf kayboluşunun hikâyesiyle eğlendirildiğini gördü. Anlatılanları önce kuşkuyla, sonra da dehşet dolu bir bakışla dinledi. Tedirgin bir sesle, baş ajanın gelmesini rica etti. Scriven, malikânenin zemin katındaki küçük salonlardan birinde ona katıldığında, onu büyük bir tedirginlik içinde yerde volta atarken buldu. Ajan içeri girdiğinde arkasını döndü ve önsöz söylemeden şöyle dedi: "Scriven, bu haber beni son derece rahatsız etti! Sanırım bu muammanın cevabı bende olabilir!"

"O halde, efendim," dedi ajan sakince, "ne olabileceğini bana söylemenizi rica ediyorum, çünkü Majesteleri'nin refahından ve -bunu da eklemeliyim- güvenliğinden bir ölçüde sorumlu olduğumu düşünmek zorundayım."

"Scriven," dedi Yüzbaşı Belper etkileyici bir şekilde, "Manton'dan bir çift düello tabancası satın aldığında Dük'le birlikteydim!"

Birbirlerine baktılar; Scriven'ın yüzünde kuşku, Kaptan'ın yüzünde ise dramatik bir memnuniyet vardı.

Scriven sonunda, "Majestelerinin herhangi bir kavgaya karıştığına inanamıyorum," dedi, "hele sizin önerdiğiniz türden bir kavgaya hiç karışmamış, efendim."

"O tabancalar bu eve mi teslim edildi?" diye sordu Yüzbaşı. "Ve eğer öyle teslim edildilerse, *neredeler*, Scriven?"

Temsilci konuyu düşünürken bir duraksama oldu. Sonra hafifçe eğildi ve şöyle dedi: "Bana izin verin efendim, bu konuyu araştıracağım."

"Öyle yap!" diye yalvardı Kaptan. "Çünkü kalbim beni çok üzüyor! Bu çifti satın aldığımda Dük'e boş bir şaka yaptığımı hatırlıyorum! Tanrı beni affetsin, sözlerimin eve çarpabileceğinden hiç kuşku yoktu, en ufak bir fikrim bile yoktu!"

Dramatik olaylardan hiç hoşlanmayan Bay Scriven yorum yapmaktan kaçındı ve odadan çıktı. Birkaç dakika sonra geri döndü ve ciddiyetle şöyle dedi: "Yaptığınız çok ciddi önerinin doğru olabileceğini kabul edemem, efendim, ama dün bu eve gerçekten bir paket teslim edildiğini ve Ekselanslarının-" durdu ve tırnaklarına baktı. "Ve Majesteleri," diye devam etti ifadesiz bir ses tonuyla, "içindekileri de yanında götürmüş görünüyor."

Yüzbaşı Belper bir elini alnına götürerek boşaldı: "Yüce Tanrım!" Odanın içinde bir iki adım attı. "Amacını bana açmadı!" dedi. "Öyle yapsaydı... Ama bana kendinde değilmiş gibi geldi! Tavrında bir tür kısıtlama vardı. Ve sonra benimle bir daha görüşmekten kaçınması! Ah, şimdi anlıyorum, çok geç! Kendimi övdüğüm kadar onu iyi tanıdığım için korkunç amacını anlamış olmamdan korkuyordu. Scriven, eğer Dük'ün başına bir felaket geldiyse, kendimi suçsuz görmeye cesaret edemem!"

Bay Scriven kesin bir ifadeyle, "Majestelerinin evinden böyle bir amaçla ayrıldığını sanmıyorum, efendim," dedi. "Ve eğer öyle olsaydı, her türlü ateşli silahı kullanmadaki becerisinin, hasmının başına bir talihsizlik gelmesini daha olası kılacağını öne sürerdim."

"Çok doğru!" dedi Kaptan, çok etkilenmişti. "Ne de olsa ona bu beceriyi öğreten bendim! Yine de şimdi bana sunduğunuz düşünce ne kadar ürkütücü! Dük adamını öldürmüş ve tutuklanmaktan kurtulmak için ülkeden kaçmış olabilir mi?"

Dük'e bağlı olanların çoğuyla birlikte Kaptan Belper'dan da hiç hoşlanmayan Bay Scriven, onun teorilerinden herhangi birinin doğru olma olasılığını kabul etmekte son derece isteksizdi, ama bu önerinin onun için bir anlam taşıdığı, yüzündeki ani şaşkınlık ifadesinden anlaşılıyordu.

Bir süre sonra şöyle dedi: "Böyle şok edici bir olayı düşünmemeyi tercih ederim, efendim!"

Yüzbaşı yumruğunu diğer elinin avucuna , "Lord Lionel derhal haberdar edilmeli!" dedi.

Bay Scriven başıyla selam verdi. "Kâtiplerimden birini Lord Hazretleri için bir mektupla gönderdim bile, efendim."

"Post, güveniyorum!" dedi Kaptan hızla. "Elbette, efendim."

"O halde lord hazretleri şehre gelene kadar yapılabilecek pek bir şey yok, ki geleceğinden hiç şüphem yok. Yine de bazı soruşturmalar yararlı olabilir. Hemen Yüzbaşı Ware'in odasına gideceğim."

O zaman Bay Scriven, Nettlebed'in Albany'ye çoktan uğradığını ve Yüzbaşı Ware'in Dük'ün nerede olduğunu bilmediğini memnuniyetle söyleyebildi. Chigwell, White's Club'a yaptığı ziyaretin de aynı şekilde sonuçsuz kaldığını bildirmek için içeri girdiğinde, Kaptan'ın yapabileceği bir şey kalmamış gibiydi. Aslında Bow Street Runners'ı yardıma çağırmanın uygunluğundan bahsetti, ama Lord Hazretleri'nin böyle aşırı bir eylemden aşırı derecede hoşlanmadığını söylemeyi kendine görev edinen Bay Scriven tarafından hemen terslendi.

Kaptan Ware o öğleden sonra White's Club'a girdiğinde, kuzeninin kayboluş öyküsü oradaki sohbetin ana konularından birini oluşturuyordu. Henüz Londra'dan Bath'a gitmek üzere ayrılmamış olan Lord Gaywood hemen üzerine atladı. Olayı hafife almaya meyilli olan Lord Gaywood odanın öbür ucundan seslendi: "Hey, Ware, Sale hakkındaki bu palavra da neyin nesi? Cliveden dün sabahtan beri görülmediğini söylüyor! Balon mu bu?"

Gideon iri omuzlarını silkti. "Sanırım şehir dışına çıktı. Neden gitmesin ki?"

Bay Cliveden tek kaşını kaldırarak, "Biraz dumanlı, değil mi?" dedi. "Bir adam uşağı olmadan şehirden ayrılmaz! Duyduğuma göre Sale'in hizmetkârlarından hiçbiri ona ne olduğunu bilmiyor."

"Gördüğüm kadarıyla bugün gazetelerde kız kardeşinle nişanlandığına dair bir haber de var, Gaywood," dedi ateşin yanındaki zayıf, küçük adam. "Çok tuhaf!"

"Bunun ne ilgisi var?" diye sordu Gaywood sinirlenerek.

Zayıf adam, lord hazretlerinin sinirli olduğunu bildiğinden, onu boş konuştuğu konusunda ikna etmek için acele etti. Lord Gaywood bir an için ona sertçe baktı ve sonra dikkatini Yüzbaşı Ware'e verdi. "Çıkar ağzındaki baklayı!" diye önerdi. "Sırrın içinde olduğuna eminim, Gideon!"

"Ben değil!" dedi Gideon hafifçe. "Ben Sale'in ayı lideri değilim."

"Şey!" diye haykırdı Bay Cliveden, hayal kırıklığına uğramış bir halde. "Bütün bahisleri senin bekliyorduk, Ware! Gerçeği bilmek zorunda olduğunuzdan emindik. Bana kuzeninizi görmediğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Hayır," dedi Gideon esneyerek. "Onu görmedim ve bütün bu telaşın nedenini anlamıyorum. Belki Sale Bath'a gitmiştir."

"Uşağı ya da bavulu olmadan olmaz!" diye itiraz etti Bay Cliveden şaşkınlıkla.

"Tanrım, ne önemi var ki?" Gideon dedi ki.

"Şey, bilmiyorum," dedi Gaywood. "Garip bir teçhizat, değil mi? Kapıcı bana Sale'in kâhyasının bu sabah burada olduğunu, büzüşmüş bir halde kulübe gelip gelmediğini sorduğunu söyledi."

"Büyük olasılıkla!" dedi Gideon en alaycı gülümsemesiyle. "Evine dönmekte yarım saat gecikse, Sale'in hizmetkârları onu aramak için bütün kasabayı dolaşırlar."

Pencerede oturan yumuşak görümlü bir adam, Dük'ün ayak takımının, hatta adam kaçırانların kurbanı olabileceğini öne sürmeye cüret etti ve Gideon küçümseyici bir kahkaha sözünü kesmeseydi, Londra sokaklarının korkunç durumu ve Nöbetçilerin beceriksizliği hakkında acı bir teze girişecekti. "Oh, Mohock'ların yeniden canlanması, şüphesiz!" dedi. "Kuzenimin cesedi zamanı gelince nehirden çıkarılacaktır. Ya da yarışlardan dönmüş olabilir, ki bu da üzücü ama daha olası bir durum olurdu."

"Hangi yarışlar?" diye sordu Gaywood.

"Yüce Tanrım, bilmiyorum!" Gideon sabırsızlıkla cevap verdi?

"Hayır, ne de başkası!" diye karşılık verdi lord hazretleri. "Gözünüz Cocker'ın üzerinde olsaydı, hiç kimse olmadığını bilirdiniz. Elbette, bir değirmen görmeye gitmiş olabilir, ama bu pek onun işi değil, değil mi?"

"Bu şey bir gizem olarak kalmaya devam ediyor!" Bay Cliveden telaffuz etti. "Bunu bu kadar kolay kabul etmene şaşıyorum, Ware, çünkü ruhumun üzerine yemin ederim ki bu ses umurumda değil! Zavallı Sale'in kötü bir oyunla karşılaşmamış olabileceğine inanıyorum!"

Bu sırada odaya iki üye daha geldi ve hemen haberi duyup duymadıkları soruldu. Konunun kolay kolay kapanmayacağını öngören Gideon odadan dışarı çıktı. Zayıf adam şöyle dedi: "Ne tuhaf! Buna hiç önem vermiyor gibiydi, değil mi? Yine de kuzeninin niyetinden ilk onun haberdar olması gerektiği düşünülebilirdi. Ve eğer bilmeseydi, itiraf etmeliyim ki bir dereceye kadar endişe göstermesini beklerdim. Çünkü bu garip kayboluşun Dük'ün akrabalarını ciddi bir endişeye sevk edecek nitelikte olduğu inkâr edilemez."

Yeni gelenlerden biri şöyle dedi: "Oh, emin olun, Sale'in nerede olduğunu biliyor! Sale dün gece onunla yemek yedi."

Herkesin dikkati konuşmacının yüzüne odaklandı. "Dün gece onunla yemek mi yediniz?" diye yankılandı Gaywood. "Saçmalıyorsun! Ware, Sale'i görmemiş: az önce bize öyle söyledi!"

Sir John Aveley bunun üzerine gözlerini açtı. "Öyle mi, Jüpiter adına! Kesinlikle çok kahverengi yapıyor! Dün gece kuzeninin odasına giderken Sale'le karşılaştım."

Ani bir sessizlik oldu. Zayıf adam ağzını büzdü ve son derece bilge bir ifadeyle baktı. Gaywood kaşlarını çatıyordu. Bir süre sonra şöyle dedi: "Eğer öyleyse, Ware'in sessiz kalmak için nedenleri olduğunu söyleyebilirim! O ve Sale çok iyi arkadaşlar! Bunu bilmeliydim! Beşikten beri ikisini de tanırım!"

Zayıf adam öksürdü. "Aynen öyle, sevgili Gaywood! Hiç şüphesiz mükemmel nedenleri vardı."

Sir John'la birlikte içeri giren ve düşüncelere dalmış olan adam başını kaldırarak haykırdı: "Yüce Tanrım, sanmıyorsun-?"

"Kesinlikle hayır!" dedi zayıf adam. "Aman Tanrım, hayır! İnsan sadece Ware'in çekingenliğinin biraz belirgin olduğunu hissediyor."

"Fustian!" dedi Gaywood öfkeyle. "Bire on, Sale ona her şeyi anlattı ve gizlilik sözü verdi!"

"Cliveden kuru bir sesle, "Bu da bizi bütünün ne olduğu bilmecesine geri getiriyor," dedi. Sale'in konumundaki bir adam için, Gaywood, bunu kabul edersin,

Birdenbire arkasında ne bir mesaj ne de nerede *olduğuna* dair bir ipucu bırakmadan ortadan kaybolması alışılmışın biraz dışında bir şey. Eğer söylentilere inanılacak olursa, uşağı, bavulu ya da atlarından herhangi biri olmadan gitmiş. Bu isimsiz bir serseri için çok iyi olabilir, ama Sale için pek iyi olmaz! Hayır! Hayır! Bütün bu olayda aşırı derecede dumanlı bir şeyler olduğu fikrimi korumaya devam etmeliyim. Ve Ware'in aleyhine tek bir kelime bile etmek istemesem de, içinde bulunduğu özel durumu göz önünde bulundurarak açık sözlü olmasının iyi olacağını düşünüyorum." Ellerini iki yana açtı ve Lord Gaywood'a küçümseyerek gülümsedi. "Aveley'in kuzeniyle yemeğe giderken Sale'le karşılaşmış ne kadar tuhaf bir durum, değil mi?"

Lord Gaywood, "Hayır, !" diye tersledi ve odadan dışarı fırladı.

Yüzbaşı Ware'i kulüpte bulamadı ve sorduğunda onun on dakika kadar önce caddenin karşısındaki Muhafız Kulübü'ne gittiğini öğrendi. Lord Gaywood onu oraya kadar takip etti ve adını bildirdi. Zamanı gelince Gideon aşağı indi. Gözlerinde bir çeşit kötülük sırtıyordu ve merdivenden inişini izleyen Lord Gaywood'un gözüne oldukça huysuz görüldüğü çarptı. Ama o kadar esmerdi ki, zaten satürn gibi görünmesi kolaydı. Ağzında bir gülümseme belirdi; masum bir şaşkınlıkla, "Şimdi ne var, Charlie?" dedi.

Lord Gaywood onu aramaya, kendisini birden fazla kez garip durumlara düşüren o aceleci ruh haliyle gelmişti ve birden aklından geçenleri söylemekte zorlandı. Ancak, bunu söylemeden geri çekilmenin mümkün olmadığı açıktı, bu yüzden bir nefes aldı ve aniden şöyle dedi: "Seninle konuşmak istiyorum, Gideon!"

Kaptan Ware her zamankinden daha çok eğlenmiş görünüyordu. "Elbette!" dedi ve günün bu saatinde terk edilmiş olan küçük bir odaya götürdü. Kapıyı kapatırken nazıkçe şöyle dedi: "Onu öldürdüm ve cesedini beşinci merdivenin altına gömdüm, biliyorsun."

Lord Gaywood yerinden sıçradı ve yüzü öfkeyle kızardı. "Lanet olsun sana, Gideon, aklımdan hiç böyle bir şey geçmemiştii! Kandırmayı bırak! Ama Gilly nerede?"

"En ufak bir tahminim bile yok," diye yanıtladı Gideon.

"Madem öyle diyorsun, elbette sana inanıyorum! Ama insanlar konuşmaya başladı ve bu hiç hoş değil! Seni uyarayım dedim. Cliveden senin bu iş konusunda çok soğukkanlı olduğunu söylüyor.

Neresinden bakarsanız bakın, tuhaf olduğunu inkâr edemezsiniz! Doğal olarak, eğer Gilly sana güvendiye endişelenmen için bir neden yok. Ama eğer almadıysa-" Durakladı ama Gideon sadece başını salladı. "Eğer yapmadıysa, sence de kötü bir oyunla karşılaşmış olamaz mı?"

"Hayır. Gilly'nin kendi başının çaresine bakma becerisi konusunda daha iyi bir fikrim var."

"Ama Gideon, onu çekip gitmeye iten ne olabilir?" diye itiraz etti Gaywood.

"Belki de hayatı sıkıcı bulmuştur," diye önerdi Gideon.

Gaywood küçümseyerek, "Bu ne gürültü!" dedi. "Sale'in servetine sahip bir adam neden hayatı ölü bir sıkıcı olarak görsün ki?"

"Bence bu mümkün olabilir."

"Biliyorum, böyle bir adam hiç olmadı," diye kabul etti Gaywood, "ama her şeyi bir kenara bırakırsak, şu anda kız kardeşimle nişanlandı ve eğer bana bunun onu umutsuzluğa sürüklediğini söylemek istiyorsan-"

"Oh, bir damper al, Charlie!" diye önerdi Gideon. "Gilly hiçbir zaman geveze biri olmadı ve kasabadan ayrılmak için hiçbirimize açıklamayı uygun görmediği çok iyi bir nedeni olduğundan hiç kuşkum yok. Bildiğim kadarıyla Bath'a şövalye ruhuyla gitti!"

"Bunu yakında öğreneceğim," dedi Gaywood. "Oraya kendim gideceğim." Gideon'a yan gözle bakarak duraksadı.

"En kötüsünü haber ver!" dedi Gideon.

Lord hazretleri atladı. "Gideon, Aveley dün gece seninle yemeğe gelirken Gilly ile karşılaştığını söylüyor!"

"Gerçekten de öyle mi?" dedi Gideon.

Gaywood savunmacı bir tavırla, "Bana öyle geldi ki, size anlatmaktan daha azını yapamazdım," diye açıkladı.

"Teşekkür ederim, Charlie. Ama ekleyecek bir şeyim yok, biliyorsun."

"Oh, çok iyi!" dedi Gaywood. "Ama sana şunu söyleyeyim! Kasaba yakında ayağa kalkacak!"

Gideon güldü, Lord hazretleri de sinirlenerek şapkasını aldı ve ondan ayrıldı. Gideon gülmeye devam etti.

Akşama doğru Lord Lionel Londra'ya varmış ve Sale House'a gelmiş, Bay Scriven'in kendisine gönderdiği mektupla ilgili bir açıklama talep ediyordu.

saçma sapan bir saçmalık olarak adlandırmakta tereddüt etmedi. "Nerede," diye bağırdı Lord Hazretleri, "Majesteleri?"

Lord Lionel'in gelişini beklerken bir süre önce Sale House'a gelmiş olan Yüzbaşı Belper ciddiyetle cevap verdi: "Lordum, keşke bilseydim!"

Lord Lionel da Bay Scriven gibi dramatik olaylardan pek hoşlanmıyordu ve homurdandı. "Cheltenham trajedilerini oynamanıza gerek yok, efendim!" dedi sönük bir sesle. "Bunun boş bir iş olduğundan hiç kuşum yok! Aslında kasabaya gelip gelmeme konusunda ikilemde kaldım, çünkü bu saate kadar rahat bir haber alacağınıza güveniyordum ve yeğenimin peşinden ülke ülke koşturmak yeter de artar bile!"

Bu asabi konuşma karşısında herkes biraz yumuşadı. Sözü Bay Scriven'a bıraktı: "Sadece rahatlatıcı bir haberimiz yok, lordum."

"Vay, vay!" dedi Lord Hazretleri hoşnutsuz bir ses tonuyla, "genç bir adamın hepinizin güvenini kazanmadan kendi işine tercih etmesini neden bu kadar harika bulduğunuzu anlamıyorum! Nettlebed'i almaması beni üzdü, çünkü uşağı olmadan seyahat etmemeliydi ve ben de ona bunu söyleyeceğim. Ama bunda hepinizi telaşlandıracak bir şey yok!"

"Sanırım lord hazretleri tam olarak anlamıyor," diye cevap verdi Scriven. "Majesteleri bir yolculuğa çıkmayı düşünmüş olamaz, çünkü yanına bir valiz kadar bile eşya almadı! Ve Nettlebed size Majesteleri'nin fırçalarının, taraklarının -aslında tuvaletine ait her şeyin- hâlâ buradaki yatak odasında olduğunu söyleyecektir!"

Lord Hazretleri bu açıklama karşısında şaşkına dönmüş gibiydi, ama dilini kullanmayı öğrenir öğrenmez Nettlebede suçlayıcı bir bakış fırlatmak ve onun ne demek istediğini sormak için döndü. Nettlebed sadece başını sefilce sallayabildi. Lord Lionel korkunç bir sesle, "Vallahi!" dedi. "Bu çok güzel bir iş! Yeğenimle ilgilenen kaç kişi olduğunu bilmediğim bir adam ortadan kaybolabiliyor ve içinizden biri bile bana nereye gittiğini söyleyemiyorsa, bu işin çok kötü yönetildiğini düşünmek zorundayım!"

Bu noktada Yüzbaşı Belper'ın, Dük'ün bir düello için nişanlandığına dair korkusunu açığa vurması iyi oldu. Lord Lionel bu teoriyi yıkmak için hiç vakit kaybetmedi. Hiçbir zaman, dedi, daha az kavgacı biri olmamıştı.

Dük'ten daha iyi bir adamdı ve Londra'ya geldiğinden beri kavga edecek zamanı nasıl bulduğunu Yüzbaşı'ya anlatırsa çok memnun olacaktı. Tabancalar konusunu bir kenara itti: Dük'ün bir hobisi varsa, o da atıcılıktı ve eğer bir onur meselesine karıştığından şüphelenilmeden bir çift tabanca satın alamıyorsa, işler iyice sarpa sarmıştı.

Chigwell, "Evet, Lordum, ama Majesteleri tabancaları yanında götürdü. Evden ayrılmadan hemen önce kapıcı paketi ona uzattı, o da kütüphaneye götürüp açtı, çünkü ambalajlar orada yerde bulundu. Ama tabancaları değil, lordum!"

Yüzbaşı Belper, "Korkarım Lord Dük hasmını ölümcül bir şekilde yaralama talihsizliğine uğradı," dedi, "ve belki de korkunç sonuçlardan kaçmak için Fransa'ya kaçtı."

Lord Lionel kendini kontrol etmekte zorlanıyor gibiydi. Yüzünün rengi endişe verici bir şekilde yükseldi ve bir iki dakika çenesini sıktıktan sonra öfkeli bir ses tonuyla konuştu: "Bu her şeyin ötesinde!"

Kaptan Belper büyük bir ciddiyetle, "Sizi temin ederim ki lordum, bu sarsıcı düşünceyi ben de en az sizin kadar derinden hissediyorum," dedi.

Lord Lionel, "Tedirgin edici düşünce!" diye bağırdı.

"Aklıma geldiği andan itibaren endişeden hasta oldum. Belki de bunu engellemiş olabileceğim düşüncesi-"

"Lord Lionel sözünü kesti: "Hiç böyle saçma sapan şeyler dinlememiştim! Ölümüne kızgın olduğumu ilan ediyorum! Ve eğer yeğenim böyle bir şey yapacak kadar aptal olsaydı, ki bunu kabul etmiyorum, dikkatinizi çekerim, saniiyelerinin bizi olaydan habersiz bırakacağını mı sanıyorsunuz? Ya da böyle bir işe onun adına hareket edecek dostları olmadan giriştiğini mi düşünüyorsunuz? Size söylemekten çekinmiyorum, efendim, endişeleriniz iznin ötesinde odun kafalı!"

Kaptan bu açık sözlü konuşmadan doğal olarak utanmıştı. O tekrar yaklaşmadan, Nettlebed ısrarla şöyle dedi: "Hayır, lordum, hayır! Düello olmaz! Majesteleri ayak takımı tarafından öldürüldü! Bunu biliyorum! Onu bir daha asla göremeyeceğiz!"

Chigwell ellerini ovuşturarak, "Geceleri tek başına dışarı çıkarmış!" diye hayıflandı.

Lord Lionel onlara sabit bir şekilde baktı ve bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. Yüzbaşı Belper araya girecek kadar akılsızdı: "Bu Koşucular için bir mesele."

Asabi bir göz ona doğru çevrildi. Bay Scriven yumuşak bir sesle: "Ancak lord hazretlerinin bilgisi olmadan böyle bir adım atılmasını doğru bulmuyorum."

"Size çok minnettarım!" dedi lord hazretleri. "Ne güzel toz olurdunuz, hem de bir hiç uğruna! Oğlum nerede?"

"Lordum, bu sabah Efendi Gideon'a, yani Yüzbaşı'ya gittim, ama Ekselanslarını görmemiş, nerede olabileceğini de bilmiyor!" Nettlebed ona anlattı.

"H'm!" Lord Lionel bunun üzerine düşündü. "Yani kuzenine söylememiş mi? Ben onun bir yaramazlık peşinde olduğunu düşünüyorum, Scriven! Bu evden ne zaman ayrıldı?"

"Sabahtı lordum, sanırım oldukça erken. Yaya olarak yola çıktı ama Borrowdale olsa atını çağırırdı."

"Ekselanslarına, ahırlara bir mesaj göndermeme izin vermeleri için yalvardım," diye doğruladı uşak. "Majestelerinin çizme ve pantolon giydiğini görünce, ben de-"

"Çizme giyiyordu, değil mi?" dedi Lord Lionel. "Bu her şeyi açıklıyor! Aklından bir yolculuk geçiyordu, ama neden geçtiği bir sır olsa gerek... Yine de bu bir anlam ifade etmiyor! Herhalde dün gece dönmek istiyordu, ama aklına bir Gey geldi ya da bir Çekilde alıkonuldu. Onu her an içeri girerken görmekten hiçbir şekilde ümidimi kesmiyorum. Yüzbaşı Belper, sizi yatağınızdan kaldırıyorum! İlginiz için size minnettarım, ama burada yeğenimin başında beklemenize izin vermeyeceğim. Bu asla olmaz! İyi geceler, efendim!"

Lord hazretlerinin kendisine elini uzattığını gören Yüzbaşı Belper'ın bu eli tutmaktan, yardım etme arzusunu yinelemekten ve Borrowdale tarafından evden çıkarılmasına izin vermekten başka yapacak bir şeyi yoktu.

"Adam aptalın teki!" dedi lord hazretleri, kapı kapanır kapanmaz. "Sen de öyle, Nettlebed! Sen de gidebilirsin!"

"Kendimi suçluyorum lordum. Asla-"

Lord Lionel, "Saçmalık!" diyerek onun sözünü kesti. "Ekselansları güpegündüz saldırıya uğramadı, haberiniz olsun!"

Nettlebed geri çekilene kadar bekledi ve sonra aniden konuştu: "Majesteleri herhangi bir sinir bozukluğu yaşıyor muydu? Size her zamanki neşesinde görünüyor muydu?"

"Kesinlikle, lordum," diye cevap verdi Scriven. "Aslında, Majesteleri bana çok sevindirici bir istihbarat iletti ve gazetelere yakında çıkacağına dair bir ilan göndermemi istedi..."

"Evet, evet, ilanı gördüm! Ekselanslarından bir haber bekledim ama ondan mektup almadım." Gilly'yle evliliği konusunda yaptığı konuşmayı hatırlayarak durakladı. "H'm, evet! Evet! Onu kızdıracak bir şey mi? Belki biraz saçmalamıştır? Bazen tuhaf huyları oluyor!"

Scriven gözlerini yere indirerek, "Hayır, lordum, eğer düşündüğüm gibi Majesteleri Kaptan Belper'ın arkadaşlığından pek hoşlanmadıysa," dedi.

"Vallahi onu suçlamıyorum!" dedi lord hazretleri. "Onun böyle bir ahmak olduğunu düşünmemiştim! Majestelerinin gelişini ona haber verdiğim için şimdi üzgünüm. Ama böyle bir nedenle kasabadan kaçmazdı!"

Kâhya hafifçe öksürdü. "Lord Hazretleri'nin affına sığınıyorum, ama bana öyle geliyor ki Majesteleri pek kendinde değil. Bizden ayrılmadan önceki akşam tek başına dışarı çıktı. Ne arabasına bindi ne de bir sandalye çağırmamıza izin verdi lordum. Hatta, en azından bir uşak çağırmama izin vermesi için yalvardığımda, -eğer lord hazretleri bu kelimeyi mazur görürse- tam bir hayvan gibi evden kaçtı!"

"Sanırım bu onu kıpır kıpır yapabilir, ama sonuçta bunun bir anlamı yok! Bu kadar uzun süre uzak kalmasının biraz rahatsız edici olduğunu kabul ediyorum, ama genç erkekler düşüncesizdir, bilirsiniz! Yarın, eğer ondan bir haber gelmezse, ihtiyatlı bir şekilde bazı soruşturmalar yapacağım. Yüzbaşı Ware şüphesiz onun yakınlarının kim olduğunu biliyordur. Bu gizemi kısa sürede açıklığa kavuşturacağımıza inanıyorum."

Bu canlandırıcı not üzerine Scriven'ı kovdu. Ama yalnız kaldığında, elinde tadına bakmadığı bir kadeh şarapla, kayda değer bir süre oturdu.

Gözleri çatık kaşlarla ocakta yanan kömürlere dikilmişti. Evlilik konusu açıldığında Gilly'nin aptalca bir telaşa kapıldığını hatırladı. Çocuğun bu teklifi kendi isteği dışında yapmadığını ve üzüntüye kapılmadığını umuyordu. O kadar sessizdi ki, aklından ne geçtiği hiç belli olmuyordu. Birden Lord Hazretleri, Gilly'nin Londra'ya yalnız gitmek ve bir otelde kalmak gibi tuhaf bir düşüncesi olduğunu hatırladı. Gerçekten de en başından beri ev halkından kaçmak gibi bir planı varmış gibi görünmeye başlamıştı. Ama neden böyle bir şey yapmak istediğini Lord Lionel bir türlü anlayamıyordu. Gaywood gibi vahşi bir genç olsaydı, insan onun bir eğlence peşinde olduğunu düşünebilirdi, ama zavallı Gilly hakkında böyle bir kuşku beslemek kesinlikle saçmalığın doruk noktasıydı. Lord Lionel'in tek umudu, oğlunun kendisini son derece tedirgin etmeye başlayan bu soruna biraz ışık tutabilmesiydi.

Bölüm XV

Lord Lionel rahatsız bir gece geçirdi. Kahvaltıya, serseri yeğeninden kendisini bekleyen bir mektup bulma umuduyla indi; ama postanın erken ulaşmasını sağlamak için Bay Scriven tarafından Dük'ün gelirinden her yıl Postaneye bir pound ödenmesine rağmen, lord hazretlerinin gözlerini böyle bir mektup sevindirmede. Elbette durum soğuk saatlerde görüldüğü kadar vahim değildi ama Lord Lionel'in kahvaltı için pek iştahlı olmadığı da inkâr edilemezdi. Borrowdale'e karşı sert, hatta Nettlebed'e karşı acımasızdı; kendisine Yüzbaşı Belper'ın çağırdığı haberi getirilince uşağına bu istenmeyen ziyaretçiye dışarı çıktığını söylemesini tembihledi.

Çok kısa bir süre içinde dışarı çıktı. Sabahın büyük bir bölümünü White'ın ve Boodle'ın evinde geçirdi ve aptal olmadığı için kısa sürede Gilly'nin kayboluşunun yüksek tabakanın ana sohbet konusu olduğunu anladı. İlginç tartışmalar, onun bir odaya girmesiyle aniden sona erdi; ve verilen birkaç ipucundan, oğlunun bu gizemdeki rolüyle ilgili spekülasyonların yaygın olduğunu öfkeyle keşfetti. Neredeyse Albany'ye gidecekti ki aklına eski bir ahababı geldi ve onun yerine Mount Street'e doğru yola koyuldu. Kasabanın *on-dit*'leri ne olursa olsun, Timothy Wainfleet'in hepsini bileceği kesindi, diye düşündü acımasızca.

Arkadaşını evinde, kitap odasındaki ateşin başına toplanmış, hem bitkin hem de son derece uyanık bir halde buldu. Sir Timothy onu büyük bir nezaketle karşıladı, ateşin yanında bir sandalye ve bir bardak şeri verdi ve onu gördüğüne çok sevindiğini mırıldandı. Ama Lord Lionel, Sir Timothy'nin onun söylediği kadar büyülenmiş olduğunu sanmıyordu ve açık sözlü bir insan olduğu için bunu açıkça söyledi.

"Sevgili Lionel!" dedi Sir Timothy, belli belirsiz itiraz ederek. "Gerçekten de bana haksızlık ediyorsunuz! Her zaman büyülenmişimdir, sizi temin ederim! Sülünler nasıl? Ekim ayında sülün vuruyorsunuz, değil mi?"

"Sizinle sülünler hakkında konuşmaya gelmedim," diye açıkladı Lord Lionel. "Dahası, sülün avının ne zaman başlayacağını siz de benim kadar iyi biliyorsunuz!"

Sir Timothy'nin kurnaz gri gözleri alaycı bir ifadeyle parıldadı. "Evet, sevgili Lionel, ama öyle sanıyorum ki sülünlerden bahsetmeyi, senin konuşmaya geldiğin şeyden bahsetmeye tercih ederim!"

"O halde yeğenimin kaybolduğunu duydunuz?" diye sordu Lord Lionel.

"Herkes bunu duydu," diye gülümsedi Sir Timothy. "Evet! Gilly'nin kâhyasının ahmaklığı sayesinde, anladığım kadarıyla White'ın evinde haberi yaymaktan daha iyi bir şey düşünememiş! Şimdi, biz eski dostuz Wainfleet ve kasabada neler konuşulduğunu bana söylemeni bekliyorum! Çünkü duyduklarım hoşuma gitmiyor!"

"Acaba neden adamıma beni yalanlamasını söylemedim?" diye düşündü Sir Timothy. "Dedikoduları asla dinlemem, bilirsin. Gerçekten, size yardımcı olabileceğimi sanmıyorum!"

Lord Lionel, "Başka bir şey dinlemiyorsun!" diye karşılık verdi.

Sir Timothy melankolik bir şaşkınlıkla ona baktı. "Herhalde bir zamanlar sizden hoşlanmış olmalıyım," dedi ağlamaklı bir sesle. "Bugünlerde çok az insandan hoşlanıyorum; aslında, içtenlikle hoşlanmadığım kişilerin sayısı neredeyse her saat artıyor."

"Bütün bunların konuyla ilgisi yok!" dedi Lord Hazretleri. "Dublörlerin arasında bir sürü lanet fısıltı dolaşıyor ve ile savaşmak zorunda kalabileceğimi söylemen için sana bakıyorum. Bu aptallar yeğenim hakkında ne diyor?"

Sir Timothy içini çekti. "Anladığım kadarıyla en çok kabul gören teori, onun öldürülmüş olduğu," diye cevap verdi sakince.

"Devam et!" diye emretti Lord Lionel. "Oğlum tarafından mı?"

Sir Timothy irkildi. "Sevgili Lionel!" diye itiraz etti. "Saçmalıkları tartışarak zamanımızı boşa harcamamıza gerek yok, değil mi?"

"Ben önümü görmekten hoşlanan biriyim!" dedi lord hazretleri. "Eğer burada bir hafta kalmak zorunda kalırsam, bana her şeyi anlatacaksın!"

"Tanrı korusun!" dedi arkadaşı dindarca. "Seni çok huzursuz buluyorum, biliyorsun: hiç de ağırlamak istediğim türden bir konuk değilsin! Dua edin de anlayın ki, bilgisiz kişilerin fısıltılarına zerre kadar değer vermiyorum! Ama siz de kabul edersiniz ki, dedikodu için yiyecek ve yedek var. Yeğeninizi en son gören kiÇinin, birlikte yemek yediği söylenen kuzeni olduğunu öğrendim -tabii ki buna inanmıyorum! Yüzbaşı Ware'in reddettiği bir durum -her zaman hatırla, sevgili Lionel, ben sadece duyduklarımı tekrarlıyorum! Bir Aveley, oğlunuzun odasına giderken Sale ile karşılaşmış. O zamandan beri kimse onu görmedi, biliyorsun! Kötü niyetli kişiler -şehir bunlarla bu gerçek ile son zamanlarda Cemiyet dergilerinde çıkan haber arasında bir bağlantı olduğunu iddia ediyorlar. Ne kadar saçma! Ama sen dünyanın ne olduğunu bilirsin, sevgili dostum!"

"Oğlum," dedi Lord Lionel, gözlerini kısarak ona bakarken, "kuzenini evlenmek ve mirasçıları olmak üzere olduğunu öğrendiği için mi öldürdü?"

Sir Timothy küçümseyen bir el kaldırdı. "Ayrımcılık yapan kişiler tarafından değil, sizi temin ederim!" dedi.

"Bu lanet bir yalan!" dedi Lord Lionel.

"Doğal olarak, sevgili Lionel, doğal olarak! Yine de -arkadaşın olarak konuşuyorum, biliyorsun!- sevgili Gideon'da biraz açıklık, biraz daha az çekingenlik hissediyorum.

-Bu hassas anda akıllıca olurdu! Nasıl söylesem? Tam olarak uzlaştıracı davranmadı. Aslında, aptalca bir inatçılık olarak hissedilen bir sessizliği koruyor. Bu acı olayın gerçeklerini tarafsız bir gözle değerlendirmeye çalış, Lionel! Yeğenin -en varlıklı akranlarımızdan biri, eminim! çok sevindirici ve büyük ölçüde, inanıyorum ki, mülklerini mükemmel bir şekilde yönetmenizden kaynaklanıyor! - evlenmek üzere olduğunu bildiriyor; ve yirmi dört saat içinde oğlunuzu ziyaret ediyor, daha sonra nerede olduğunu bildiğini reddediyor. Bir daha görülmez; hizmetkârları şehrin her yerinde onu arar; siz Sale'den gelirsiniz; ve maiyetinin rahatsız edilmemiş tek üyesi, her zamanki meşguliyetini bozulmamış bir sükûnetle sürdüren Gideon gibi görünür. Şimdi, anlayın

Eğer beni konuşmaya zorlamamış olsaydınız, dudaklarımdan tek bir kelime bile çıkmayacaktı, neredeyse tabanca ağzıyla! Bu hikaye de çoğu söylenti gibi saçma sapan. Görmezden gelmenizi tavsiye ederim. Size biraz daha şeri vereyim!"

"Teşekkür ederim, hayır! Hemen oğlumu görmeye gidiyorum!" dedi Lord Lionel sert bir sesle. "Yeğenimin servetini oğlumun yararına olacak şekilde büyüttüğümü mü söylüyorsunuz? Onun ortadan kaybolmasında parmağım olmadığına emin misiniz?"

Bu çok saçma olur, Lionel," dedi Sir Timothy nazikçe.

Lord Lionel onu aniden terk etti ve Piccadilly'den aşağı doğru yürüdü, alnı simsiyahtı ve beyni öfkeyle kaynıyordu. Oğlundan doğal olarak kuşkulandımıyordu, ama Gilly'yi en son gören kişinin kendisi olduğu yolundaki doğruluğu kanıtlanmış bilgi onu çok rahatsız etmişti. Eğer bu doğruysa, Gilly'nin ona güvendiğinden kuşkusu yoktu, ama bu aptalca girişimde Gilly'ye yardım ve yataklık etmesine ne sebep olmuş olabilirdi? Gideon, kuzeninin ülkede bir hiç gibi dolaşmasına, üşüyenlere, maceracılara, haydutlara ve adam kaçıranlara av olmasına izin verilemeyeceğini kesinlikle biliyor olmalıydı! Lord Albany'ye ulaştığında, oğluna karşı duyduğu öfkenin bir an önce açığa çıkmasını istiyordu. Buna izin verilmedi. Wragby, onu Gideon'un odasına kabul ederek, Yüzbaşı'nın geçit törenine gittiğini ve en az yarım saat daha dönmesinin beklenmediğini söyledi. Lord Lionel, Wragby'ye rahmetli Albay'ını hatırlatan bir tavırla ters ters baktı ve havlayarak, "Yüzbaşı'yı bekleyeceğim!" dedi.

Wragby onu oturma odasına götürdü, efendisinin içinde yaşamayı seçtiği düzensizlikle ilgili keskin bir uyarıya katlandı ve selam vermekten kendini ancak alıkoyabildi. Ancak Lord Lionel bu hatırlatma olmadan 1. Piyade Alayı'nda görev yaptığını hatırladı ve piyade alaylarında geçerli olduğu anlaşılan gelenekler hakkında birkaç sert söz ekledi. Sadık bir adam olan Wragby, odanın dağınıklığının suçunu asilce üstlendi, en az yarım düzine kez "Evet, lordum!" ve "Hayır, lordum!" dedi ve paramparça bir halde mutfığa çekilerek duygularını Yüzbaşı Ware'in bahtsız sopacısına boşaltmakta hiç vakit kaybetmedi.

Lord Lionel birkaç dakika boyunca oğlunun kütüphanesini incelemekle ve tiksinti dolu ses tonuyla "Pish!" demekle meşgul oldu. Sonra bir süre yerde volta attı ama yolu sandalyeler, masalar ve bir kâğıt rafı tarafından kesildi,

ve bir şarap soğutucu, bundan vazgeçti ve kendini Gideon'un masasının önündeki sandalyeye attı. Karısına Londra'ya varır varmaz mektup yazacağına söz vermişti ve henüz bunu yapmadığına göre, zamanını bu şekilde de doldurabileceğini düşündü. Faturalar ve davetiye kartları arasında bir not kâğıdı ve bir şişe mürekkep buldu. Kâğıdı kendisine doğru çekti ve sonra Gideon'un, tahmin edebileceği gibi, onarılması gereken lanet bir kalem kullandığını fark etti. Bir bıçak aramaya başladı ve öfkesi giderek arttı. Gilly'nin ortadan kaybolması da dahil olmak üzere, Gideon'un kalem bıçağı olmaması ona her şeyin bir parçası gibi görünüyordu. Masanın çekmecelerinden birini açtı ve bir bıçak bulma umuduyla bir yığın çeşitli eşyayı evirip çevirdi. Bir tane bile bulamadı. Onun yerine Gilly'nin mühür yüzüğünü buldu.

Yüzbaşı Ware yirmi dakika sonra geçit töreninden döndü ve Wragby'den babasının kendisini beklediğini öğrendi. Yüzünü buruşturdu ama bir şey söylemedi. Sopacısı aceleyle pirinç zırhını ve kılıç kemerini çözdü; Yüzbaşı Ware büyük, tepeli miğferini Wragby'ye uzattı ve soran bir kaşını kaldırdı. Wragby iki gözünü de konuşur kaldırdı, Yüzbaşı da başıyla onayladı. Beyaz eldivenlerini çıkarıp masanın üzerine fırlattı, siyah çizmelerinin tozunu silkeledi ve oturma odasına yürüdü.

Tarafsız bir gözlemci onun her babanın yüreğini sevindirecek bir görüntü olduğunu düşünebilirdi, çünkü iri cüssesi ve esmer yakışıklılığı giydiği muhteşem üniformaya son derece uygundu. Ama pencereden dışarı, karşı sıradaki odalara bakmakta olan Lord Lionel onunla yüzleşmek için döndüğünde, yüzünde sevinç duygusunun eksik olduğu göze çarpıyordu. Korkunç derecede asık suratlıydı ve gözlerinde Gideon'un daha önce hiç görmediği bir ifade vardı.

"Seni gördüğüme çok sevindim baba," dedi Gideon kapıyı kapatırken. "Umarım beni uzun süre beklememişsinizdir? En acayip geçit törenlerimizden biri! Nasılsınız?"

Lord Lionel hem konuşmayı hem de uzatılan eli görmezden geldi. Sözcükler sanki içinden kopup gelmiş gibi konuştu: "Tanrı aşkına Gideon, Gilly nerede?"

"En ufak bir tahminim bile yok," diye cevap verdi Gideon. "Doğrusunu söylemek gerekirse, bu sorunun sorulmasından biraz bıktım."

"En ufak bir tahminin bile yok mu?" diye tekrarladı babası. "Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

Gideon'un yüzü sertleşti; aralarındaki benzerlik daha da belirginleşmiş gibiydi. Düz bir ses tonuyla, "Evet, öyle," dedi.

Lord Lionel hafifçe titreyen elini uzattı, "Bu ne Gideon?" diye sordu, sert gözleri Gideon'un yüzünden hiç ayrılmıyordu.

Gideon eline baktı ve avucunun içinde ne olduğunu gördü. "Bu," dedi, hâlâ o düz ses tonuyla, "Gilly'nin yüzüğü, efendim. Onu masamda buldunuz. Onu tanımamanıza şaşırdım."

"Tanımıyorum!" diye haykırdı Lord Lionel. "Beni aptal mı sanıyorsun, Gideon?"

Gideon gözlerini ringden kaldırdı ve kendisine meydan okuyan bakış kadar sert bir bakışla babasının kilerle buluştu. "Ben yapmadım, hayır," dedi kasıtlı olarak. Yüzüğü Lord Lionel'in elinden aldı ve masasına geri koydu. Anahtarı çekmecenin kilidinde çevirdi ve çıkardı. "Daha önce almam gereken bir önlem," dedi.

"Gideon!" Lord Lionel'in sesinde neredeyse yalvaran bir ton vardı. "Bana karşı açık ol, sana yalvarıyorum! *Gilly nerede?*"

Gideon tatlı bir sesle, "Gilly'ye ne yaptığımı mı soruyorsunuz, efendim?" diye sordu.

"Hayır!" diye tersledi lord hazretleri. "Hiçbir şey beni onun teline zarar vereceğinize inandıramazdı! Ama masanızdaki o yüzüğe rastladığımda -Gideon, kulüplerde ne konuşulduğunu biliyor musun?"

Gideon, "Evet, bu on iki ay boyunca pek eğlenmedim," diye cevap verdi. "Ama itiraf etmeliyim ki, sizin de kasabanın kuşkularını paylaştığınızı öğrenmek beni pek eğlendirmiyor, efendim."

Lord Hazretleri öfkeyle kızarak, "Benimle bu tonda konuşma, evlat!" dedi. "Kendi oğlumdan şüphelenirsem ne güzel olur!"

"Aynen öyle, efendim."

"Anlamıyorum! Anlamıyorum! Ama o yüzüğü nereden buldun, Gideon?"

"Oh, onu cesedin parmağından çıkardım, elbette efendim!" Gideon alaycı bir tavırla söyledi.

"Benimle dalga geçmeyi bırak!" diye gürledi lord hazretleri. "Size karşı hiçbir şey düşünmediğimi söyledim! Masanızda Gilly'nin her zaman taktığı bir yüzüğe rastladığımda şok olduysam, buna şaşmamalısınız!"

"Özür dilerim efendim. Gilly bunu kendisine saklamam için bana verdi. Onu giymek için ne bir arzum ne de bir beklentim var."

Lord Lionel kanepeye oldukça gevşek bir şekilde oturdu. "Böyle bir şey olduğunu biliyordum. O can sıkıcı çocuk nereye gitti?"

"Size daha önce de söyledim, efendim, bilmiyorum."

Lord Lionel kaşlarını çatarak ona baktı. "Kaybolduğu gün sizinle yemek yedi mi, yemedi mi?"

"O yaptı."

Lord Lionel, "O zaman, hayret bir şey, Gideon, herkese onu görmediğini söyleyerek ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Gideon omuz silkti ve elini kaldırarak yakasındaki sıkı bağı çözdü. "Daha fazla soruya cevap veremeyeceğim için, efendim, Adolphus hakkında bildiklerimi inkâr etmek bana daha akıllıca geldi."

"Umarım ona böyle hitap etmezsiniz!" dedi Lord Lionel hiddetle. "Niyetinin ne olduğunu size söylemediğini mi söylemek istiyorsunuz?"

Gideon kara kaşlarının altından babasına bakarak, "Bana sadece mavi gözlü olduğunu söyledi, efendim," diye cevap verdi.

Lord Lionel, "Mavi gözlü!" diye söylendi. "Böyle hissetmesinin nedenini bilmek isterdim!"

Gideon'un dudakları kıvrıldı. "Öyle mi efendim? O zaman, Tanrı adına, size söyleyeceğim! Zavallı küçük kuzenim, onun iyiliğinden başka bir şey istemeyen insanlar tarafından kuşatılmış durumda ve sizi, Scriven'ı, Nettlebed'i, Chigwell'i ve -ama maiyetinin geri kalanının adlarını unuttum- şeytana gönderecek kadar tatlı bir mizaca sahip olduğu için, hepinizden kaçmak zorunda kaldı. Nereye gittiğini, ne kadar kalacağını ya da aklındaki amacın ne olduğunu bilmiyorum!"

"Deli misin sen?" diye sordu lord hazretleri, ona bakarak. "Gilly'ye kendi oğlummuş gibi değer verdim!"

"Daha fazla, efendim, daha fazla!"

Lord Lionel'ın nefesi kesildi. "Aman Tanrım, evlat, Gilly'yi kıskanıyor musun?"

Gideon güldü. "Birazcık şeytan, efendim! Tanrı'ya şükürler olsun ki bana olan sevginiz sizi beni esen her rüzgârdan korumaya ya da bir su birikintisine basmamam için bana yalvarmadan bir ayağımı diğerinin önüne atmama izin vermeyen öğretmenler, uşaklar, kâhyalar ve doktorlarla çevrelemeye yöneltmedi!"

Bir an sessizlik oldu. Lord Lionel neredeyse yalvarırcasına şöyle dedi: "Benim bakıma bırakılmıştı ve çok hasta bir çocuktu!"

"Oh, memnun oldum efendim, çocukken duyduğunuz endişe için kimse sizi suçlamıyor! Ama artık ona kuru kuruya bakmanın zamanı geldi ve birkaç yıldır da öyle! Onun bir erkek olmasına izin vermiyorsunuz: Ona hâlâ bir okul çocuğuymuş gibi davranıyorsunuz."

"Bu doğru değil!" dedi Lord Lionel. "Ona her zaman kendini gösterme zamanının geldiğini söylüyordum!"

Gideon sırtıttı. "Evet, öyle yaptınız ve bunu yapmaya kalkıştığında ne dediniz? Mülklerini yönetmeyi öğrenmesini istediniz, ama bunu yapmaya çalıştığında siz ve Scriven ona düşüncelerinin saçma olduğunu ve daha yaşlı ve bilge kafalar tarafından yönlendirilmesi gerektiğini söylemediniz mi?"

Lord Lionel yutkundu ve oldukça yumuşak bir sesle: "Doğal olarak Scriven ve ben, onun yapabileceğinden daha iyisini biliyoruz... Ama sonuçta bu saçmalık! Bana daha önce de aynı şeyi söylemişsiniz ve ben de size o zaman-"

"Efendim, sizi uyaralı çok olmadı, Adolphus'a uzun süre binemeyeceğinizi ve benimle ilgilenmeyeceğinizi söyledim. Eee! Ne olduğunu görüyorsunuz!"

Lord Lionel kendini topladı. "Sessiz ol!" diye emretti. "Kiminle konuştuğunuzu hatırlarsanız iyi edersiniz, efendim! Size şunu söyleyeyim! Gilly'nin bu çılgınca yola sapmasına izin verdiğiniz için size çok şey borçluyum!"

Gideon elini kaldırdı. "Oh, hayır, efendim! Hata yapıyorsunuz! Benim Gilly üzerinde hiçbir yetkim yok! Aramızda bunu söyleyen tek kişi de ben olmalıyım!"

Lord Lionel yumruğunu masaya vurarak, "Gideon!" dedi. "Bu komiklik sınırını aşıyor! Bu çocuğu, ona göz kulak olacak ya da bir kazaya uğramamasını sağlayacak tek bir bile olmadan bırakıp gitmesine izin verdiniz ve bu başka bir genç adam için ne kadar iyi olursa olsun, onun için iyi olmayacak! O hiç kendi başının çaresine bakmak zorunda kalmadı; nasıl devam edeceğini bilemeyecek; o

bir aptallık ya da ihmal yüzünden hastalanabilir! Böyle bir davranışta bulunamayacak kadar ona bağlı olduğunuzu düşünmüştüm!"

"Đnanın bana, efendim, ona o kadar bağlıyım ki, her türlü maceraya ve belaya bulaKacağını umuyorum! Adolphus hakkında sizin ya da onun kendisi hakkında sahip olduğundan daha iyi bir fikre sahibim ve bence idare etmeyi çok iyi öğrenecek. Henüz kendi değerini bilmiyor. Emin değil çünkü denenmemiş. Umarım bize çok çabuk dönmez."

Lord Lionel ayağa kalkarak, "Bu tür konuşmalara sabrım kalmadı!" diye bağırdı. "Eğer onun nerede olduğunu bilmiyorsanız, sizinle vaktimi boşa harcıyorum demektir! Onu bulmak için taş üstünde taş bırakmayacağım! Aklın başına geldiğinde beni Sale House'da bulabilirsin!"

Gideon başıyla selam verdi ve kapıyı açmak için ona doğru yürüdü. Lord Lionel şapkasını ve koyduğu sandalyeden kaptığı gibi başka bir şey söylemeden odayı terk etti.

"Tanrı yardımcın olsun, Adolphus!" dedi Gideon, kapıyı kapatarak.

Ebeveyninin sonraki iki gün içinde hangi taşları yerinden oynattığını keşfedemedi. Lord Lionel'in Londra'da olduğunu biliyordu, çünkü onunla iki kez karşılaşmış ve birkaç kelime konuşmuştu. Oğlunun çıkardığı sonuca göre, Lord Lionel şehirde dolaşan dedikoduları bastırmak için elinden geleni yapıyor, ama pek başarılı olamıyordu. Bu söylentiler Gideon'un Albay'ının kulağına gitmiş, o da biraz üstü kapalı bir şekilde, Yüzbaşı Ware'in özel işlerine karışmak istemediğini ve onun ne yaptığını bildiğini sandığını söylemişti.

"Kuzenimin hayatta ve iyi olduğuna sizi temin etmek için her türlü nedene sahibim, efendim," diye cevap verdi Gideon, çok sert bir sesle.

"Vay, vay, bundan kimsenin şüphesi yok!" dedi Albay yanlış bir ifadeyle. "Yine de bunu kanıtlayabilseydiniz fena olmazdı! Kulüplerde dolaşan konuşmaları umursamadığımı söylemekte bir sakınca görmüyorum!"

Dük'ün kayboluşunun beşinci gününde, Londra Penny Postası aracılığıyla Yüzbaşı Ware'e bir mektup ulaştı. Nettlebed tarafından kaleme alınmıştı ve alıcıyı şaşırtacak kadar gizemli terimlerle ifade edilmişti.

"*Efendim ve Saygıdeğer Kaptan,*" diye başlıyordu telaşlı *bir* sesle, "*Bu size bilgi vermek içindir, Efendi Gideon, 'nın gerçek Dostu olduğunu bildiğim gibi*

Kimse beni aksini iddia edemez, çünkü bir fikir geldi ve şu anda kasabadan ayrılıyorum ve Ekselanslarının isteklerini göz önünde bulundurarak Lord Hazretlerine hiçbir şey söylemiyorum, bunu anlayacaksınız, Efendi Gideon, işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsunuz ve Ekselanslarının hoşlanmayacağı bir şeyi yapmak istemiyorum. Efendi Gideon, efendim, Ekselanslarının bizi neden terk ettiğinin cevabını bilbiri var ve bilmiyorum, , neden daha önce düşünmedim, ama gece aklıma geldi, efendim, ama Lord Hazretlerine söylemeyeceğim, bildiğiniz gibi, Efendi Gideon, Ekselanslarının çıkarlarına bağlıyım, bu fırsatı size bildirmek için kullanıyorum, efendim, çünkü Ekselanslarının işleri için gidiyorum ve görevimi terk etmiyorum. Saygılarımla, Efendi Gideon, Saygıdeğer Hizmetkârınız, James Nettlebed."

Bu yazışmayı inceledikten sonra Kaptan, Lord Lionel'in kendisini ziyaret etmesine hiç şaşırmamıştı; Gilly'nin koyun kafalı uşağının sanki işler yeterince kötü değilmiş gibi şimdi de ortadan kaybolduğunu patlayarak haber vermeye gelmişti. Bu beklenmedik gelişme hakkında oğlunun ne düşündüğünü öğrenmek için o kadar sabırsızlanıyordu ki, son tartışmalarından dolayı onu büyük bir alicenaplıkla affetti. Ama Gideon sadece başını sallayıp bunun son derece tuhaf olduğunu söyleyince, lord hazretleri yıllardır oğluna karşı beslediği çeşitli kinleri hatırladı ve bunları ayrıntılarıyla sıraladı. Ama Gideon burada da hiç de dostça olmayan bir tavır takındı; ebeveyninin kızgın duygularını hafifletebilecek bir tartışmanın içine çekilmeyi reddetti ve ona sevgiyle alay edercesine sırtlamakla yetindi.

Dük'ün yokluğunun altıncı gününde, Baldock'tan yazdığı mektup Albany'ye ulaştı, ancak Yüzbaşı Ware'in yazışmaları erken posta teslimatlarını an meselesi haline getirecek nitelikte olmadığından, sabahın ortasına kadar ulaşmadı. Yüzbaşı öğlen geldiğinde onu beklerken buldu. Mektubu takdirle inceledi ve mektubu almak için harcadığı paraya hiç de acımadı. Onu cep defterinin arasına tıktırdı ve daha kötü olan benliğine karşı savaşı kazandıktan sonra, babasına Gilly'nin hayatta, sağlıklı yaramazlık içinde olduğunu bildiren kısa bir not gönderdi. Sonra alay giysilerini çıkarıp, şımarık bir nişana katılmaya kararlı bir beyefendiye uygun bir kıyafet giydi ve at arabasıyla Epsom'a doğru yola çıktı; orada, Ring'in bir gazisiyle genç bir boksörün karşılaşmasına tanık oldu. Çok geç bir saate kadar odasına dönmedi ve Wragby'ye o gün için izin verdiği için Londra'ya gelen Bay Liversedge,

ve Albany'ye doğru hızla ilerleyerek odasının kapısını boşuna çaldı. Bay Liversedge ziyaretini ertesi sabaha ertelemek ve geceyi bulabildiği en ucuz handa geçirmek zorunda kaldı.

Yüzbaşı Ware'i sabahın köründe ziyaret etme gafletinde bulunmayacak kadar şık beylerin alışkanlıklarını biliyordu. Ne yazık ki, Gideon'un askeri görevlerini hesaba katmamıştı; bu özel sabah, tüm kurallara hâlâ uyuyor olması gereken bir saatte onu dışarı çıkardı. Gün boyunca üç kez kapıyı açan Wragby, Yüzbaşı'nın akşama kadar eve gelmeyeceğini ve eve geldiğinde de böyle talihsiz bir ziyaretçiyi kabul etmeyeceğini ona kesin bir dille bildirdi.

"Beni kabul edecek, dostum," dedi Bay Liversedge mağrur bir ifadeyle. "Bu çok önemli bir mesele!"

"Senin için öyle olabilir, ama onun için olmayacak," diye cevap verdi Wragby, etkilenmemişti ve kapıyı yüzüne kapattı.

Bay Liversedge hiç yılmadan saat altıda Albany'ye döndü, o sırada Yüzbaşı Castle Tavern'deki keyifli bir toplantı için kıyafetini değiştiriyordu. Kartını gönderdi ve bu durum isteksiz Wragby'nin onun varlığından efendisine bahsetmesine neden oldu.

Kaptan Ware kartı tedirginlikle eline aldı ve inceledi. "Bu bir dun mu, Wragby?"

"Öyle," diye karşılık verdi uşağı, "bu şahsı ilk gördüğümde ben de öyle düşünmüştüm efendim, ama bu saatte öyle olmadığı kesin!"

"Oh, peki, onu salona götürün! Onu göreceğim!" dedi Gideon, aynaya dönerek ve kravatının zorunluluklarıyla boğuşarak.

On dakika sonra ziyaretçisine katıldı. Masrafları kardeşine ait olmak üzere Baldock'tan gelen Bay Liversedge, ev sahibinin iri cüssesi karşısında biraz ürkmüştü. Cankurtaran Birliği'nde görevli olan Yüzbaşı Ware'in 1.80 boyunda olduğunu öğrenmeye hazırdı ama Yüzbaşı Ware'in soylu akrabasıyla kısa süreli tanışıklığı onu, boyuna uygun omuzları ve en iyimser kişinin bile son derece uzlaşmaz olduğunu kabul edeceği bir yüz ifadesi olan genç bir devle karşılaşmayı beklemesine yol açmamıştı. Sandalyesinden kalktı ve derin bir selam verdi.

Gideon'un sert gri gözleri tek bir bakışta onun üzerinde gezindi. "Benimle ne işin var?" diye sordu. "Seni tanımadığımı sanıyorum."

Bay Liversedge'in bir beyefendinin beyefendisi olarak edindiği deneyimler, onu Gerçek Kaliteyi anında tanımaya ve takdir etmeye yöneltti. Onun önünde tekrar eğildi. "Efendim," dedi, "sizi çok önemli bir mesele için aradım."

Gideon, "Tanrım, öyle mi?" dedi. "Peki, kısa kes, çünkü yarım saat içinde bir grup arkadaşla yemek yiyeceğim!"

Bay Liversedge kapıya doğru komplocu bir bakış fırlattı. "Özel olarak dinleyeceğinizden emin miyim, efendim?" diye sordu.

Gideon eğlenmeye başladı. Küçük salona açılan kapıya doğru yürüdü, kapıyı açtı ve dışarı baktı. Sonra tekrar kapattı ve ağırbaşlı bir tavırla şöyle dedi: "Meraklı kulaklar bizi izleyemez, Bay Liversedge. Ruhunuzu bana güvenle açabilirsiniz!"

"Yüzbaşı Ware," dedi Bay Liversedge usulca, "anladığım kadarıyla soylu bir akrabanız var."

Gideon birdenbire eğlenmekten vazgeçti. Yine de bir tehlike içgüdüğü onu hafifçe cevap vermeye itti: "Sale Dükü'yle neredeyse akraba sayılırım."

Bay Liversedge ona onaylayarak gülümsedi. "Kesinlikle öyle, efendim! Unvanın ve Majesteleri'ne ait olan muazzam mülkün varisi olarak ona yakın durduğunuzu söylersem yanılmam sanırım."

Tepesinde beliren karanlık yüzün tek bir kası bile titremiyordu; Kaptan'ın sert ağzında belli belirsiz, alaycı bir gülümseme hâlâ duruyordu; Bay Liversedge'i, Kaptan'ın tüm yeteneklerinin tetikte olduğu konusunda uyaracak hiçbir şey yoktu. Bir anlık bir duraksama oldu. Gideon, "Oldukça yakın," diye söylendi, göz kapakları, yanındakileri tetikte tutacak şekilde gözlerinin üzerine doğru hafifçe sarmaya başlamıştı. "Oturun, Bay Liversedge!"

Masanın üzerinde duran yağ lambasının tam ışığında bir sandalye gösterdi ve Bay Liversedge teşekkür ederek sandalyeyi aldı. Kaptan'ın iri gövdesini karKıdaki sandalyeye oturtmayı uygun görmesini dileyebilirdi, ama Kaptan'ın omuzlarını lambanın doğrudan ıkışından biraz uzakta, yüksek Kömine rafına dayamayı tercih ettiği anlaKılıyordu. "Devam edin Bay Liversedge!" diye içtenlikle davet etti.

Bay Liversedge kayıtsızca, "Majesteleri," dedi, "anladığım kadarıyla evinden ayrılmış?"

"Dediğiniz gibi," diye kabul etti Gideon.

Bay Liversedge ona içtenlikle baktı. "Majesteleri bir daha geri dönmezse ne kadar sarsıcı bir şey olur!" dedi. "Onun yokluğunun akrabalarında ciddi bir huzursuzluk yarattığına inanıyorum."

Gideon'un tembel bakışları düşünceli bir an için konuğunun alnını süsleyen sıva şeridi üzerinde durdu. Ölüme terk ettiği ejderha bu muydu Adolphus? diye sordu beynindeki sessiz soru. Peki sen nasıl bir yaramazlık içindesin, küçüğüm? Yüksek sesle şöyle dedi: "Bu konuda çok bilgili olduğunuza eminim, Bay Liversedge."

Londra'ya geldiğinden beri zamanını kasaba skandallarını toplamakla geçiren Bay Liversedge bunu kabul etti, ama alçakgönüllülükle. Sonra bir iç çekti ve şöyle dedi: "Başına bir kaza gelmemiş olmasını ummak gerek! Yine de takdiri ilahi ne kadar da esrarengizdir, efendim! Şüphesiz bunu gözlemlemişsinizdir. Talihin nelere kadir olduğunu bilemeyiz! Eminim siz, Yüzbaşı Ware, seçkin bir ailenin değerli bir evladısınız! Bir sabah uyandığınızda kendinizi soylu akrabanızın mal varlığının mirasçısı olarak bulma ihtimalini asla düşünmemişsinizdir!"

Kaptan'ın tonu daha da belirginleşti. "Bu, Bay Liversedge, sıradan sağduyulu bir adamın aklına takılması kaçınılmaz olan bir düşüncedir. Ne de olsa hayat belirsizdir."

Bay Liversedge önsezilerinin gerçekleşmek üzere olduğunu anladı. İnsan karakterini okuyuşunun hatalı olmadığını görmek hoştu. Ama böyle bir şey olabileceğini de hiç düşünmemişti. Gideon' onaylayarak gülümsedi ve şöyle dedi: "Yine de Majestelerinin genç bir adam olduğu, sağlığının ve yeteneklerinin yerinde olduğu düşünülürse, bir ay içinde -öyle diyelim mi?

"Ne kadar büyük bir bahis?" diye sordu Gideon.

Bay Liversedge bir elini havalı bir hareketle salladı. "Oh, bu kadar ihtimale karşı, efendim, elli bin sterline kadar çıkabileceğinizi söyleyebilirim!"

Gideon başını salladı. "Hiçbir zaman servetimin bu kadar üstüne bahse girmedim, Bay Liversedge. Şimdi bana bir ay içinde Sale Dükü olmayacağıma dair bir bahis teklif etseydiniz-!"

Bay Liversedge elindeki kaynakları hızla gözden geçirdi. "Şey, *diyebilirim* ki uydurulmuş olabilir," dedi kuşkuyla.

Gideon neredeyse onun yüzüne gülecekti. İçindeki dürtüyü yenerek şöyle dedi: "Biliyorsunuz, ben sandığınız kadar oyun meraklısı değilim, efendim. Böyle çılgın bahisler benim için pek çekici değildir. Majesteleri bu ay içinde bu dünyadan ayrılmazsa, böyle bir meblağı toplamakta zorlanacağınızı siz de kabul edersiniz."

"Efendim," dedi Bay Liversedge ciddiyetle, "eğer bu büyüklükte bir bahse girseydim, bu sadece Majestelerinin bir ay içinde bu dünyadan ayrılacağından emin olmak için olurdu!"

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye gülümsedi Gideon.

Bay Liversedge derin bir nefes aldı. "Yüzbaşı Ware," dedi. "Ben mantıksız bir adam değilim. Anlamsız önerilerle zamanınızı boşa harcamam. Dahası, efendim! Konumunuzun kendine özgü hassasiyetini göz ardı etmiyorum. Doğrusu, ben de çok duyarlı bir insan olduğum için, sizin durumunuzu çok düşündüm. Doğal olarak aramızdaki küçük bir anlaşmada en küçük bir öneriyi bile düşünemezsiniz."

"Kanlı para," diye yanıtladı Gideon.

Bay Liversedge acı çekmiş görünüyordu. "Bu, efendim, çirkin bir ifade ve sizin için olduğu kadar benim için de iğrenç bir ifade. Size teklif ettiğim tek şey iyi bir bahis. Eminim White's'taki defterde çok daha olasılıksız görünen bahisler vardır. Tabii ki bu bahsin oraya girileceğinden değil. Aramızda basit bir not alışverişi, efendim, gerekli olan tek şey. Ve sizi temin ederim ki bunu sadece bir formalite olarak görüyorum, bu tür işlerde alışlagelmiş bir şey. Onurlu bir insan olarak size olan inancım, Kaptan Ware, ileriki bir tarihte notunuzu ibraz etme zorunluluğunu düşünmemi imkânsız kılıyor."

"Size minnettarım," dedi Gideon. "Ama size olan inancım pek sağlam değil, Bay Liversedge. Örneğin, bana böyle bir bahsi kaybettirebileceğinize inanmıyorum."

Bay Liversedge sitemkâr görünüyordu. "Bu kadar açık sözlü olduğum birinde güvensizlikle karşılaşmak bana acı veriyor, efendim. Şunu da eklemeliyim ki, yararını görmek istediğim biri. Yoksa size en başta Majesteleri'nin şu anda güzel kırsalımızın tam kalbinde küçük bir yerde konakladığını mı söylemeliydim? Kendisini en son görme şerefine nail olduğumda, üzerinde mükemmel bir terzilik ürünü olan zeytin rengi bir binici ceket ve onun üzerine de dört pelerinli bir Benjamin giyiyordu. Cebinde de güzel bir saat vardı; arkasına arması, önüne de baş harfleri işlenmişti. İç geçirdi. "Belki de bunu size getirmeliydim, efendim, ama adi hırsızlık kokan her şey benim için çok tatsızdır. Yine de bu zarif işlemeli mendili tanıyabileceğinizi tahmin ediyorum." Konuşurken elini cebine daldırdı ve Gilly'nin kan lekeli mendilini çıkardı.

Gideon kâğıdı ondan aldı ve bir an için yüzünün rengi solmuş, ağzı ve çenesindeki çizgiler aniden belirginleşmiş bir halde kâğıda bakakaldı. Lekeler kahverengileşmişti ama Gideon kan lekelerini gördüğünde tanırdı ve midesi kazınırdı. Uzun parmakları titreyerek mendili yere bıraktı ve başını kaldırıp Bay Liversedge'e baktı. Bay Liversedge onun zeytin ceketinden bahsettiği andan itibaren eve çarptığını anlamıştı. Parmaklarının o ihanet dolu titremesini fark etmemiş değildi. Hoşgörüsüyle gülümsedi; Kaptan Ware gibi bir anda Dükaliğa ne kadar yakın olduğunu fark etseydi, kendisi de heyecanlanırdı, diye düşündü. Sonra Kaptan'ın gözleriyle karşılaştı ve düşünmesi için kendisine tanınan çok kısa süre içinde, bu gözlerin bir yarattığın gözlerinde gördüğü en garip ışıkla parladığını düşündü. Hatta kavrulduğunu bile hissetti; Gideon onu sıcak, kırmızı bir sisin içinden gördüğü için bu belki de şaşırtıcı değildi.

Bir sonraki an, hiç de cılız bir figür olmayan Bay Liversedge oturduğu yerden kaldırılmıştı ve iki demir el onu acımasızca boğazlıyor, bunu yaparken de vahşice sarsıyordu. Onlara umutsuzca saldırırken, irkilen gözleri öfkeyle kararmış, dudakları kapanmış dişlerinden geriye kıvrılmış ve burun delikleri dehşet verici bir şekilde şişmiş bir yüze bakıyordu. Bay Liversedge, görme yetisi kaybolmadan önce bu yüzde cinayeti okumuş ve hayatında bir kez olsun muhakemesinin hatalı olduğunu anlamıştı. Sonra, gözleri yuvalarından fırlamak üzereyken ve dili dudaklarının arasından dışarı çıkmaya zorlanırken, başka bir şey görmedi ve bilmedi. Bilincini kaybettiği sırada Gideon onu yanından uzaklaştırdı ve adam hareketsiz bir yığın halinde yere düştü.

Bölüm XVI

Bay Liversedge'in düşme sesi Wragby'yi hızla olay yerine getirdi. Efendisini ellerini kirden arındırmak istercesine birbirine sürterken, misafirini de yerde yatarken buldu. Bu alışılmadık manzara karşısında pek şaşırdığını belli ama tecrübeli bir gözle Bay Liversedge'e bakarak şöyle dedi "Görünüşe göre *onu* mahvetmişsiniz efendim. Onunla tamir etmek için yeterince körük var. Ama size sormak istediğim, efendim, eğer onu öldürdüyseniz, ondan nasıl kurtulacağım? Çok !"

"Görmedim," dedi Gideon kısaca. "En azından biraz su getir ve üzerine dök! Ölmesini istemiyorum!"

"Bunu daha önce düşünmemiş olmanız ne yazık, efendim," dedi Wragby sertçe. "Bir beyefendinin odasında böyle saçmalıkların olması hoş!"

Odadan çıktı, bir iki dakika sonra bir sürahi suyla döndü ve Bay Liversedge'in yüzüne cömertçe boşalttı. "kürek çekiyoruz," dedi, "ama gırtlığına bir top ateş koysak daha iyi olmaz mıydı, bilmiyorum."

Gideon büfeye doğru yürüdü ve biraz konyak doldurdu. "Ölmedi, değil mi?"

Bay Liversedge'in kalbini yoklayan Wragby, "Hayır efendim," diye cevap verdi. "Yaşıyor, ama oldukça iyi yanmış." Bay Liversedge'in parçalanmış kravatına baktı ve başını salladı. "Şey, ona bir dengeleyici verdiğinizizi sanmıştım, efendim, ama görüyorum ki onu nasıl da hırpalamışsınız." Kravatı gevşetti, hastanın bacaklarını düzeltti ve başını kaldırdı. Gideon dizlerinin üzerine çöktü ve elindeki bardağı Bay Liversedge'in gevşek ağzına dayadı. "Sakin olun, sakın olun, efendim!" Wragby onu uyardı. "Onu tekrar boğmak istemezsiniz ve o güzel ateş topunun gömleğinden aşağı akmasını da istemezsiniz! En iyisi bırak ben vereyim. Onu bir çırpıda yakalayacağım."

Gideon bardağı bıraktı ve ayağa kalktı. "Wragby, Majestelerinin başı dertte!"

Wragby başını kaldırıp bakmak için işine ara verdi. "Ne, bu şişko herif yüzünden değil mi, efendim? Majestelerine ne oldu?"

"Bilmiyorum. Sanırım o adam onu bir yere hapsedti. Onu boğmadan önce daha fazlasını keşfetmeliydim, ama -İşte, ona biraz daha konyak ver!"

"Onu rahat bırakın, efendim; nazik ve kibar bir şekilde kendine geliyor. Buraya asla size böyle bir şey söylemek için gelmez!"

"Oh, evet, o yaptı! Onu bana satmaya geldi! Elli bin pound gibi önemsiz bir meblağ karşılığında, Majestelerinin bir daha asla görülmemesini sağlayacak. Hatta babamı da öldürmeyi planlayabilir. , değil mi? Bunu bana bakmam için getirdi!"

Wragby Dük'ün mendiline baktı. "Tanrım, efendim, Majestelerine ne yapmış böyle? Bu kan, ya da ben hiç kan görmedim!"

"Size bilmediğimi söylüyorum. İnan bana, yakında öğreneceğim! Ölmüş olamaz. Hayır, ölmüş olamaz!"

"Hayır efendim, tabii ki ölmedi!" Wragby söylemek için acele etti. "Muhtemelen biraz değirmen vardı ve Majesteleri mantarını çekmişti. Şimdi, hiç gerek yokken öfkelenip üzülmeğin, efendim! Böyle bir şey olacağını nereden bilebilirdik ki!"

"Allah belanı versin, tehlikeye gireceğini düşünseydim gitmesine izin verir miydin sanıyorsun?" Gideon ona sertçe vurdu.

"Tabii ki yapmazsınız, efendim! Bana yardım ederseniz, bu darağacı kalıpcısını kanepeye yatırabiliriz. Onu şımartmak istemeyiz, ama öte yandan onu biraz rahat ettirirsek konuşmaya daha yatkın olur. Ve konuşmak zorunda! Eğer mantıklı düşünmüyorsa, şu anda olduğundan daha fazla rahatsız edilmesi gerekecek, ama bana pek eli sıkı biri gibi görünmedi ve ne kadar az esinti yaparsak o kadar iyi olur, efendim."

Gideon başıyla onayladı ve Bay Liversedge'in bacaklarını tutmak için eğildi. Bu talihsiz beyefendi kanepeye yatırıldı ve hafifçe inledi. "Onu bana bırakın!" Gideon sertçe konuştu. "Sana ihtiyacım olursa çağırırım."

Wragby ona şüpheyile baktı. "Evet, efendim, ama ona davranış şekliniz ve içinde bulunduğunuz kara öfke, affınıza sığınarak söylüyorum, bana sizden çok onun ihtiyacı olacak!"

"Aptal olma! Ona dokunmayacağım. Kartların kendi elinde olduğunu sanıyor, ama ben tam olarak artıda değilim! Hayır, Bay Liversedge! Tam olarak değil!"

Bay Liversedge gözlerini açtı ve zayıf bir elini morarmış boğazına götürdü. Tekrar inledi ve Gideon biraz daha konyak doldurup ona götürdü. Wragby açıkça onaylamaz bir tavırla Bay Liversedge'i kaldırıp kadehi tekrar dudaklarına götürmesini izledi. Bununla birlikte, efendisinin daha fazla fiziksel şiddete başvurmaya niyeti olmadığından memnun görünüyordu ve adamı testiyle ısırmanın bir anlamı olmadığını söyledikten sonra, kapının dışında nöbet tutmak üzere geri çekildi.

Bay Liversedge yutkunmanın oldukça acı verici olduğunu fark etti, ama konyağı bıraktı ve oturur pozisyona geçmeye bile çabaladı. Şefkatle boğazını yokladı, bir iki inilti daha çıkardı ve kan çanağına dönmüş bakışlarını ev sahibinin üzerine dikti. "Çok yakışsınız!" diye mırıldandı. "Çok acelecisiniz, efendim! Sıcaklığa gerek yok! Sadece bir kelime söylemeniz yeterliydi ve mesele zevkinize göre düzenlenebilirdi. Küçük bir meblağ karşılığında - oldukça önemsiz bir sersemletme, diyelim ki otuz bin, hatta yirmi beş bin-Majestelerini sağ salim geri getirmeye hazırım!" Boğazını temizlemeye çalıştı ve yüzünü buruşturdu. "Bunu yapmaktan *mutluluk* duyarım!" dedi. "Şiddet yanlısı biri değilim, Majesteleri'nden çok hoşlanıyorum, ona zarar vermek istemem!"

Gilly'nin ölmediğini öğrenmenin verdiği rahatlık Gideon'un öfkesini dindirmeye yetmişti. Bay Liversedge'e biraz daha konyak verdi. Bay Liversedge bardağı aldı ve ayaklarını yere indirdi. "Böyle olması çok daha iyi," dedi, değişken ruh hali olayları iyi yönde değiştirmeye başlamıştı bile. "Şunu söyleyebilirim ki, Kaptan Ware, sizde çok yerinde duygular keşfetmek sevindirici. Yine de sert davranmanıza gerek yoktu! Aslında, aptalca! Benim iyi niyetim olmadan Ekselanslarını bulmanın imkânsız olduğunu unutmamalısınız! Çok iyi bir konyak, efendim!"

" gelenin en iyisini yap!" Gideon ona öğüt verdi. "Newgate'de hiçbir şey bulamazsın."

Bay Liversedge konyağı özenle yudumladı. Kendisini çok daha iyi hissetmeye başladığını, çünkü içinde hafif bir ıçiltı yayılıyordu. "Bu hiç de centilmence olmayan bir gözlem, efendim," dedi. "Üstelik aceleci davranırsanız hiçbir şey kazanamazsınız, biliyorsunuz. Bırakın geçmiş geçmişte kalsın, Kaptan Ware! Hiçbir şey bana Ekselanslarını ailesine kavuşturmaktan daha büyük bir zevk veremez."

"Seni aşağılık herif, Majestelerini fidye için tutmaya çalışıyorsun!" Gideon dedi ki.

"Eh," dedi Bay Liversedge makul bir sesle, "ne de yaşamak gerek, efendim."

"Emin olun bunu yapmak için fazla vaktiniz yok!"

"Ne olduğunu anlıyorum!" dedi Bay Liversedge. "Ama yanılıyorsunuz, efendim! *Sizden* fide istemiyorum! Majesteleri için bir şey ifade etmez: Bunu ödemekten çok memnun olacağını söyleyebilirim, çünkü biliyorsunuz, fiyatının daha yüksek olmasını bekleyebilir."

"Sana şunu söyleyeyim!" dedi Gideon. "Majesteleri senin gibi bir adam tarafından bir metelik için kanının akıtılmasına izin vermeyecek! Bunun yerine, Bay Liversedge, benimle birlikte Majestelerinin bulunduğu yere gideceksiniz! Eğer onu sağ salım ve yara almadan bulursam, hak ettiğiniz cezadan kurtulabilirsiniz - ama ben buna kefil değilim!"

Bay Liversedge arkasına yaslandı ve bir bacağını diğerinin üzerine attı. "Şimdi, gerçekten de, Kaptan Ware, yüksek iplerinize uçmanın bir yararı yok!" dedi. "Ama bir an için düşünün! Beni Newgate'e tıktırmak istersiniz herhalde, ama Kanun'u çağıracak kadar akılsız olsaydınız, Majesteleri mahvolurdu. Size karşı açık olacağım. Eğer Majesteleri'ni barındıran bu değersiz yere geri dönmezsem, ki bu çok çabuk olur, benden daha az yumuşak huylu olanların onun varlığına son vereceğinden çok korkuyorum. Ve bu, biliyorsunuz, çok şok edici olur! Yine de bunu nasıl engelleyebilirsiniz? Beni nahoş bir hapishaneye tıkabilirsiniz ama Majesteleri'nin nerede olduğunu açıklamaya zorlayamazsınız. İnsan kaba ifadeler kullanmak zorunda kalmaktan hoşlanmıyor ama yine de zor durumda olduğunuzu söylemek zorundayım, efendim!"

"Tahtadaki her hamleye hazırsın, değil mi?" dedi Gideon, hoş olmayan bir gülümsemeyle.

"Efendim," dedi Bay Liversedge etkileyici bir ifadeyle, "eğer bir adam büyük giriKimleri baKaracaksa, öyle olmalı! Dük'ün -Yüzbaşı Ware, Wellington Hazretleri'nden bahsediyorum, Sale Hazretleri'nden değil- bir keresinde seferlerini iplerle yaptığını söylediğini duydum. Bir şey ters giderse, düğüm atar ve devam edermiş. Değerli bir özdeyiş efendim ve ben de kendi seferlerimi buna göre şekillendirmeye çalıştım. Bir düğüm atarım ve devam ederim!"

"Çok iyi, eğer düğüm tutarsa," diye yanıtladı Gideon. "Bu tutmayacak! Kuzenimi bütün İngiltere'de aramak zorunda kalsaydım, kendimi sizinle anlaştırmak zorunda bulabilirdim. Ama yapmadım, Bay Liversedge. Elimde sahip olduğumu düşünmediğinizi sandığım bir kart var. Bugün kuzenimden bir mektup aldım. Bana Baldock'taki White Horse'tan yazmış. Sen ve ben, benim angaje , yarın Baldock'a gidiyoruz."

Konuğunun aniden gerilen yüz ifadesini memnuniyetle gözlemledi. "Baldock'a vardığımızda ya siz beni kuzenimin hapishanesine götüreceksiniz ya da *ben sizi* en yakın sulh yargıcına götüreceğim. Ve ayrıca size haber vereyim, efendim, Bow Street'teki bütün koşucular, Hertfordshire'daki bütün polis memurları ve milisler bunu yapmak zorunda kalsa, Baldock'un yirmi mil çevresinde aranmadık ne bir ev ne de bir ahır kalmasını sağladım!"

Bay Liversedge, ev sahibinin kararlı yüzüne üzüntüyle bakarken, ona inanmakta güçlük çekmedi. Yüzbaşı Ware ona, hoş olmadığı kadar aşırı önlemler almakta en ufak bir tereddüt göstermeyecek biri gibi görünüyordu. Bay Liversedge'in acı acı düşündüğü gibi, muhtemelen Hertfordshire'in kulağını çekmekten zevk alacaktı. Ve bunu da yapacaktı, çünkü hiçbir yargıç, polis memuru ya da milis albayı Sale Dükü gibi önemli bir kiŞiyi en sıkı Çekilde aramayı reddedemezdi. Bay Liversedge, kuşkusuz olacağı gibi, bir arama ekibi Bird in Hand'e gelirse Bay Mimms'in neler hissedeceğini düşündü. Dük'ün cansız bedeni mahzenlerinden birine konulduğunda Bay Mimms'in itirazları boşa çıktığı kadar keskin de olmuştu. Kötü şöhreti seven bir adam değildi, ama Hertfordshire yetkililerinin dikkatinden kaçmamıştı ve pansiyonunun ilk ziyaret edilecek evlerden biri olacağına şüphe yoktu. Bay Liversedge, Postane yetkililerinin hatalı hafızalarına da en ufak bir güven duyamazdı. Bire on, işgüzar bir memur, Bay Liversedge'e gönderilen mektupları ele aldığını hatırlayacaktı. Bir şey başka bir şeye yol açabilir ve birkaç şey bir araya geldiğinde, Bay Liversedge'e ellerini uzatmak için çok istekli olan öfkeli kişilerin bulunduğu Bath'a bile yol açabilirdi. Kendini suçlamayı pek seven bir adam değildi ama şu anda birkaç hata yaptığını kabul etmeye meyilliydi. Kaptan Ware'in kendi çıkarlarını görmezden gelmesi elbette onun suçu değildi, ama Dük'ten fidye koparmak gibi daha basit bir strateji yerine Büyük Stratagem'den vazgeçmesi daha akıllıca olabilirdi. Bunu yapmış olsaydı, şu anda bile cebinde Dük'ün yüklü bir meblağ için verdiği taslağı taşıyabileceğini düşünmek acı vericiydi. Yüzbaşı'ya nefretle baktı ve Dük'ü sırlarını böylesine itici birine açmaya iten şeyin ne olduğunu anlayamadı. Yüzbaşı Ware'in herhangi doğru duyguya sahip olması pek mümkün görünmüyordu, bu yüzden inandırıcılıktan yoksun bir sesle

Sonunda dedi ki: "Bu kadar çirkin bir heyecan yaratmayacağınıza ikna oldum!"

Kaptan Ware güldü. Bulaşıcı bir kahkaha değildi ve Bay Liversedge'den karşılık gelmedi. Hatta kulağını bile rahatsız etti.

"Sanırım beni kuzenime götüreceksiniz," dedi Kaptan Ware, kapıya yürürken. Kapıyı açtı ve Wragby'nin salonda durduğunu gördü. Ona sıırttı. "Buraya gel, Wragby!" dedi. "Yarın Hertfordshire'a doğru küçük bir yolculuğa çıkacağız ve bu kişiyi de yanımızda götüreceğiz."

Bay Liversedge umutsuzca, "Beni hemen bırakırsanız daha akıllıca davranmış olursunuz!" diye araya girdi. "Daha fazla yokluğumun Majesteleri için doğuracağı sonuçların hesabını vermeye cesaret edemem! Siz ona ulaşana kadar ölmüş olabilir, efendim!"

"Şimdi, sandığınız kadar budala olmadığımı size öğretmek için ne yapmalıyım?" diye merak etti Kaptan. "Onun gardiyanları, bana nasıl davrandığınızı öğrenene kadar onu kesinlikle hayatta tutacaklardır. Wragby, bu adamın gözetim altında tutulmasını istiyorum! Bu seni rahatsız etmemeli, sanırım!"

Eski çavuş hoşgörülle gülümsedi. "Hayır, efendim! Geceyi birlikte geçireceğiz. Hertfordshire'da ne yapacağımızı sorma cüretini gösterebilir miyim?"

"Majestelerini bir beladan kurtarmaya gidiyoruz," diye cevap verdi Gideon, gözleri parlayarak. "Ben arabayı ve koylarımı alacağım. Sturry'ye söyle, bununla ilgilensin! Mümkün olan en kısa zamanda yola çıkacağız."

Wragby onaylamayarak, "Ne yani, bu rüzgâr fırtınasını da mı yanımızda götüreceğiz, efendim?" diye sordu.

"Efendim," dedi Bay Liversedge, "onurlu ve terbiyeli bir adamın bir başkasına böyle ters bir dönüş yapabileceğine inanmazdım!"

Wragby nazıkçe, "Sakın varoşlardan söz ederek nefesini tüketme!" diye önerdi. "Kaptan tam bir açıkgözdür ve sen de daha yaşlanmadan bunu anlayacaksın! Sen benimle gel! Affınıza sığınarak, efendim, eğer gitmek istiyorsanız, önce Albay'ı görseniz iyi olur."

"Şimdi onu bulmaya gidiyorum," dedi Gideon. "Bu adamın parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verme!"

"Ne, ben mi?" dedi Wragby, küstahça. "Parmaklarımın arasından kayıp gitmek için o aptal ısırıktan daha iyi bir adam olmak gerekir, efendim!"

Daha sonra Bay Liversedge'i dar ve kıvrımlı bir merdivenden mutfağa çıkardı, tahta bir sandalyeye oturttu ve Kaptan gibi bir boyun ya da hiçbir şey bıçağını sakladığı için bir tombul olduğunu bildirdikten sonra, boğularak ölümden kıl payı kurtulduğu için onu tebrik etti. Bay Liversedge, fırsatın kaçmasına asla izin vermeyen biri olarak, onu mahkûmuyla ittifak kurmayı seçerse çok büyük faydalar sağlayacağına ikna etmek için birkaç ustaca girişimde bulundu, ancak Wragby onu hayranlıkla dinledikten sonra, Beauchamp kadar cesur olduğunu, ancak akşam yemeğinden bir ısırık almak istiyorsa somonunu atmayı bırakması gerektiğini söyledi. Bay Liversedge en iyisini düşünerek bu öğüdü kabul etti ve sandalyesini masaya çekti.

Yüzbaşı Ware, alışılmışın dışında bir başvuru yolu seçmiş rağmen, Albayını kendisine izin vermesi için ikna etmekte hiç zorlanmadı. Albay, Gideon'u sadece gelecek vaat eden subaylarından biri olarak görmekle kalmıyor, aynı zamanda alayının herhangi bir üyesine skandal bulaşmasından da hiç hoşlanmıyordu. Gideon'un kuzenini aramaya gitmek istediğini öğrenir öğrenmez, bunu duyduğuna çok sevindiğini ve onsuz kasabaya dönmeyeceğine inandığını söyledi.

Albay'ın yanından ayrılan Gideon, babasını ziyaret etmenin eşiğinde tereddüt etti ve sonra ona yazmanın daha akıllıca olacağına karar verdi. Uzun uzun açıklamalar yapmak zorunda kalmak, hele hele Lord Lionel'ı arabasında bir başka yolcu olarak bulmak istemiyordu. Daffy Club'daki akşam yemeği randevusu için artık çok geçti, Gilly'nin durumundan o kadar rahatsız olmasaydı bile, keyifli bir partiye katılmaya hiç niyeti yoktu. Onun yerine Bond Sokağı'ndaki Stephen's Hotel'e gitti; burada tanıdık bir sima olduğu ve üstelik askeri sınıfa ait olduğu için ihtiyatlı bir şekilde karşılandı ve kahve salonundaki boş bir masaya yönlendirildi. Servis edilen akşam yemeği iyi seçilmiş ve iyi pişirilmişti, ama Yüzbaşı kötü bir yemek yaptı. Mümkün olsaydı, o akşam kentten ayrılmayı tercih ederdi. Dük'ün Bay Liversedge'in müttefikleri tarafından öldürüleceğinden pek korkmuyordu, ama Gilly'nin onu hoyratça kullanabilecek ya da rahat olmayan bir kaleye hapsedebilecek kötü adamların elinde olduğunu düşünmekten nefret ediyordu. Nasıl olmuştu da

Gideon böyle bir duruma düşeceğini hayal bile edemezdi, ama ima ettiği maceranın Bay Liversedge ile bir ilgisi olduğundan şüpheleniyordu. Gilly'nin başına en hafif heyecandan başka bir şey geleceğini hiç düşünmemişti ve Bay Liversedge'in ifşaatı ona bir şok gibi gelmiş, bu da duygularında bir tiksintiyi beraberinde getirmişti. Gilly'nin hiç denenmemiş biri olarak kendi başının çaresine bakabileceğini düşünmekle aptallık ettiğini şimdi anlıyordu. Birazcık akli olsaydı bir hafta önce izin için başvurur ve maceralarında Gilly'ye katılırdı. Sonra Gilly'yi son gördüğünde gözlerindeki muzip pırıltıyı ve gideceği yeri, hatta Londra'dan ayrılma amacını açıklamayı reddetmesini hatırladı. Gilly kuzeninin arkadaşlığını istememişti ve sadece bu gerçek bile akli başında bir adamın tetikte olmasını sağlamalıydı. Kaptan Ware, şişedeki şarap azaldıkça kendini bir katilden daha iyi hissetmeye başlamıştı. Hayal gücü Gilly'nin şimdiki durumunu canlandırdı ve yerinden fırlayıp otelden dışarı fırlamamak için kendini zor tuttu. Gilly'nin ona acilen ihtiyacı varken hareketsiz kalmak neredeyse dayanamayacağı bir şeydi; dolunay olsaydı hemen yola çıkması gerektiğini düşündü. Gilly, Liversedge'in gideceği yeri biliyorsa, büyük kuzeninin kendisini kurtarmak için hemen geleceğini de biliyordur, diye düşünerek kendini teselli etmeye çalıştı; ama Liversedge'in bunu ona söylemiş olması mümkün görünmüyordu.

Tekrar odasına vardığında, Wragby'nin görevini kolaylaştırmak için, kendi ifadesiyle, suçluya o kadar bol miktarda çıplak içki verdiğini gördü ki, şimdi boynundan vurulmuştu ve mutfak zemininde ağır ağır uyuyordu.

Gideon, "İyi bir cin için ne büyük kayıp!" dedi.

"Ahama iyi cin değildi, efendim!" diye yanıtladı uşağı.

Gideon oturma odasına gitti ve babasına kısa bir not yazmak için oturdu. Ona sadece Gilly'nin nerede olduğuna dair bir ipucu bulduğunu ve onu bulmak için şehir dışına çıkacağını bildirdi. Bundan sonra yatmaya gitti ve Wragby'yi ertesi sabah erkenden yola çıkmaya hazır olması için uyardı. Wragby, Bay Liversedge'i curricule'a kadar taKımak zorunda kalabilecekleri dıKında, bu konuda hiçbir zorluk yaKamayacaklarını söyledi, çünkü o kadar kötü cin içtikten sonra kuKkusuz bayatlamıK olacaktı.

Bölüm XVII

Dük yavaşça ve acı içinde kendine geldi. İçinde Bird in Hand'e yaklaşık beş mil taşındığı araba, Bay Shifnal'ın anlaşılabilir bir şekilde karayoluna tercih ettiği engebeli yolda sarsıla sarsıla ilerlerken, bir süre baygın yattı ve son bir mil boyunca baygınlıkla uyanıklık arasında garip bir durumdaydı. Kendisine bir kâbus görüyormuş gibi geliyordu. Başını hareket ettirmek canını acıtıyordu ve göz kapakları ağırlaşmıştı. Onları açmaya çalıştığında arkalarından bıçaklar saplanıyordu. Bazı anlarda hareketin, hatta alnını ve bileklerini hisseden ellerin ve çok uzaklardan gelen belli belirsiz tanıdık bir sesin farkına vardı; ama uzun süreler boyunca huzursuz bir unutkanlığa gömüldü, bu merhametli kayıplar büyük ölçüde tekerleklerin yoldaki tüm eşitsizliklere çarpmasından kaynaklanıyordu. Bay Liversedge ağır bir sopayla sertçe vurduğu için her sarsıntı ona büyük bir acı veriyordu ve Dük'ün sadece başı değil, boynu ve omurgası da acı çekiyordu. Arabadan çıkarılıp arka kapıdan Bird in Hand'e götürüldüğünde bu derin baygınlıklardan birindeydi, bu yüzden ne vücudunu saran şiddetli kavgadan ne de Bay Mimms'in kehanet ettiği felaketten haberi vardı.

Kendine gelmeye başladığında, gözlerini açmak ya da başını hareket ettirmek hâlâ canını yakıyordu ama üzerindeki hâkimiyetini yeniden kazanıyordu ve bu zayıflığın üstesinden gelinmesi gerektiğini biliyordu. Göz kapaklarını kaldırmak için kendini zorladı ama ışık ağrıyan gözbebeklerine vurunca irkildi. Alnına soğuk ve ıslak bir şey kondu; bir ses cesaret verici bir şekilde şöyle dedi "İşte züppe bu! Dizgini ısırmak istiyorsun delikanlı, o zaman bir sacayağı kadar iyi olacaksın! Bundan bir yudum al! Haydi, şimdi! Mummer'ını aç! Bir bardak kan ve şimşek gibisi yoktur!"

Bir el başının altından kayarak onu kaldırdı. Dük istemsiz bir iniltiyi bastırdı ve dudaklarına götürülen ateşli iksiri çaresizce bir ağız dolusu yuttu. Sonra bardağı kenara itmek için titrek bir el kaldırdı.

"Bir yudum daha al, kendini hiç olmadığı kadar iyi hissedeceksin!"

Dük, periyodik baş ağrılarını hiçbir şeyin likör kadar ağırlaştırmadığını deneyimlerinden biliyordu. Puslu zihin yapısıyla

Bunlardan birinin, hem de alışılmadık derecede şiddetli bir tanesinin kendisine saldırdığını biliyordu. Fısıldadı: "Hayır."

Bay Shifnal onu tekrar alçaltarak, "Kendin için neyin iyi olduğunu bilemeyecek kadar acemi değilsen kahrol!" dedi.

"Su!" diye bağırdı Dük.

"Eğer *istiyorsan* alabilirsin," dedi Bay Shifnal. "Ama Adam'ın birasının hiç kimseye iyi geldiğini görmedim. Dahası, eğer bardağınıza su koymak isterseniz, bu kan ve şimşegi içmek zorunda kalacağım." Bu görevi zorlanmadan yerine getirdi, bardağa biraz su doldurdu ve Dük'ün başını bir kez daha kaldırdı. Dük'ü tekrar yere serilmiş kirli şiltenin üzerine yatırdıktan sonra şamdanı kaldırdı ve mahkûmunun yüzünü dikkatle inceledi. "İtiraf etmeliyim ki, paspas sopasına takılmış bir ölü kafası gibi görünüyorsun," dedi içtenlikle. "Her neyse, bu yolculukta önce ayaklarını yatıracağını sanmıyorum. Yapmak istediğin şey gözlerini kapamak ve uyumak."

Dük bunu yapmaktan çok memnundu, çünkü mumun küçük alevi gözlerini acıtıyordu. Bay Shifnal üzerine eski bir at battaniyesi serdi ve onu Stygian kasvetinde bırakarak gitti. Dük uyudu, uyandı ve tekrar uyudu.

Tamamen uyandığında, başı hâlâ ağrıyor olsa da daha iyiydi. Pütürlü bir minder üzerine yatırılmıştı ve bu minderden hoş olmayan bir kir ve küf kokusu yayılıyordu. Dük tatsız bir şekilde kıpırdandı ve kafatasının arkasının kötü bir şekilde zedelendiğini fark etti. Elini kaldırıp dikkatle şişliği hissetti ve bunu yaparken Hitchin Panayırı'nda havai fişekleri izlediğini ve Tom ile Belinda'ya göz kulak olması gerektiğini hatırladı. Ama şu anda Hitchin Panayırı'nda değildi. Aslında nerede olduğunu da bilmiyordu, ama sert bir yatakta, tamamen giyinik bir halde yatıyor gibiydi. Karanlıkta el yordamıyla tanıdık bir nesne aramak için elini uzattı ve soğuk bir taş dokundu. O halde yerde yatıyor olmalıydı, diye düşündü. Eli toprak bir kavanozun yuvarlak şekliyle karşılaştı ve birkaç dakika boyunca aklındaki tek düşünce susuzluktan kavrulduğu oldu. Kendini hasta, sersemlemiş ve saçma bir şekilde zayıf hissederek bir dirseğinin üzerinde sürüklendi ve korkunç bir çabadan sonra kavanozu kaldırmayı başardı. Yarısından fazlası suyla doluydu. Dük kana kana içti ve daha fazla içemeyince başındaki sargıyı çıkarıp kavanoza daldırdı. Bunu tekrar yanan kafatasının etrafına bağladıktan sonra, zor da olsa düşüncelerini başına gelenlere odaklayabildi. Havai fişekler ve şişman bir kadın.

Yerini kime bıraktığını çok net hatırlıyordu. Kalabalığın arkasına gitmişti ve biri onunla konuşmuştu. Seyis sandığı, yıpranmış binici giysileri içindeki temiz bir adam... Birden kaskatı kesildi ve adamın söylediklerini bir anda hatırladı: "Lordum Dük!" Hazırlıksız yakalanmıştı; istemsizce dönmüştü; hatta tanımadığı adamı çadırlardan birinin gölgesine kadar takip edecek kadar aptaldı. Bariz bir tuzaktı ve o da Johnny Raw gibi tuzağa düşmüştü. Aptallığına öfkeyle ağlayabilirdi ve gerçekten de boğuk bir inilti çıkardı. Gideon bunu duysa onunla nasıl alay ederdi! Sonra aklına, hiç de hoş olmayan bir şekilde, alay etmeye yer olmayabileceği geldi. Biri onu tanımış ve kaçırmıştı. Dük, özgürlüğünün bedelinin ağır olacağını fark etmeyecek kadar toy değildi. Ve nerede olduğunu kimseye söylememeye o kadar özen göstermişti ki, kurtarılma umudu da yoktu. Matthew onun Baldock'ta olduğunu biliyordu; Gideon da öyle, çünkü ona Beyaz At'tan bir mektup yazdığını hatırlıyordu. Ama ikisi de onun Hitchin'e gittiğini tahmin edemezdi ve ikisi de çok geç olana kadar yokluğunun devam etmesinden hiç telaşlanmayacaktı. Dük'ün yüklü bir fidye ödemeye niyeti yoktu, ailesinin sitemleriyle yüzleşmek de istemiyordu ama hayatının sonuna kadar karanlıkta kalamazdı. Eğer inat ederse, onu esir alanlar onu aç bırakabilir ya da daha sert önlemlere başvurabilirlerdi. Tamamen onların insafına kalmıştı ve hayatında hiçbir zaman Nettlebed'i, Chigwell'i, hatta Lord Lionel'i bu kadar tutkuyla özlememişti. Ve onu bu korkunç çıkmazdan kurtaracak olan Gideon'u herkesten çok özlüyordu. Kendini hasta, çaresiz ve aşağılayıcı bir şekilde çocuksu hissediyordu ve bu ezici umutsuzluktan kurtulabilmek için Lord Lionel'ın sık sık yaptığı gibi kendini sertçe azarlamak zorunda kalmıştı.

Çok uzun gibi görünen bir sürenin ardından, gıcırdayan bir merdivenden inen ayak sesleri duydu. Bir ışık çatlağı ona hapishanesinin kapısının nerede olduğunu gösterdi. İçgüdüsel olarak kendini desteklediğini ve karanlıkta kızardığını fark etti. Kendini gevşemeye ve rahatmış gibi uzanmaya zorladı, hissettiği telaşı belli etmedi. Bir Johnny Raw olabilirdi ama aynı zamanda Ware of Sale'di ve hiçbir adi suçlu onu korkarken görmemeliydi.

Kapı açıldı ve Bay Shifnal elinde dumanı tüten bir kâse ve bileğine asılı bir fenerle içeri girdi. Dük onu hemen tanıdı ve saatler önce kendisine güçlü bir içki verenin o olduğunu hatırladı. Sol kolunu başının altına sokarak kaldırdı ve sakince gardiyanını izlemeye koyuldu.

Bay Shifnal lambayı Dük'ün başına yakın bir yere koydu ve ona dikkatle baktı. "İşte berber bu!" dedi neşeyle. "Bir zamanlar seni geri kafalı sanıyordum, patron, ama otlanmış bir itlaf için gerçek bir rom bub gibisi yoktur. Bir yudumdan fazlasını almadın ama bunun sana iyi geldiğinden şüpheliyim. Yastık gibi hasta olduğun ve belki de pap'a alışkın olduğun için sana biraz kedi bağı getirdim. Eğer oturursan, onu yutabilirsin, değil mi?"

"Birazdan," dedi Dük. "Lütfen onu yere koyun."

Bay Shifnal ona doğru sırtıttı. "Bağlanmanın sana bir faydası yok, patron. Darbeyi yedin ve bu mahzenden canlı çıkmak istiyorsan destek olman gerekecek. Dikkatinizi çekerim, canlı çıkamayacağınızı düşünenler var, ama onlardan biri olduğumu düşünmenizi istemem, çünkü değilim. Şu kediciği iç, belki iş konuşabilecek hale gelirsin, ben de bunun için geldim."

Dük, tutsağının pek bir şey anlamadığı bu konuşmayı yaparken bir yandan da dikkat çekmeden çevresini inceliyordu. İçinde yattığı mahzen taşlarla döşeliydi ve penceresi yoktu. Tek çıkışı, Bay Shifnal'ın girdiği ve ağır anahtarı elinde tuttuğu kapı gibi görünüyordu. Kapı içeriye doğru açıldığı için oradan kaçmak pek mümkün değildi. Kilerin çatısı tonozla örtülüydü; oldukça büyük bir odaydı ve her türlü çöpün atıldığı bir yer olarak kullanılıyor gibiydi. Kırık bir sandalye, birkaç paslı tencere, birkaç çuval, eski bir süpürge, bir ya da iki teneke kutu, kırık fiçılar, kutular ve boş şişelerden oluşan bir çöp yığını, Dük'ün üzerinde yattığı şilte dışında içeride bulunan tek şeydi.

Dük bunları anladıktan sonra bakışlarını, yanında katlanmış bir çuvalın üzerine çömelmiş olan Bay Shifnal'a çevirdi. Çizmesinin içine bir tabanca sıkıştırdığını gördü ve şöyle dedi: "Sizi ilk gördüğümde bir seyis olduğunuzu düşünmüştüm ama yanılmışım: Siz bir haydutsunuz."

Bay Shifnal, "Benim durumumun ne olduğu senin için önemli değil," diye karşılık verdi. "Belki bir beyefendi olurum ve günler geçmeden rahatıma bakarım."

"Belki," diye kabul etti Dük. "Ya da belki Botany Körfezi'ne doğru yola çıkarsınız. Kim bilir?"

"Sert söz kemiği kırmaz," dedi Bay Shifnal. "Sinirli olduğu için seni suçlamıyorum! Yenilmek hoş bir şey değil ve sen bir buçukluktan biraz daha fazlasısın. Ama endişelenme, patron! , öylesin ve ne zaman istersen çekip gitmeni engelleyecek bir şey yok. Seni ilk ayakla götürmek isteyen koy şu anda burada değil. Ama geri gelecek ve o gelmeden önce gitmiş olman senin için daha iyi olur. Şimdi, belki sadece bir sersem olduğu içindir, ya da belki de bir oyun tavuğuna karşı zaafım olduğu içindir, ki öyle olduğunu kabul ediyorum, ama senden oldukça hoşlandım, lanet olsun bana! ve zamanından önce bir kürekle yatağa atılmanı istemem. Elimi yağla, patron ve bunu yakışıklı bir şekilde yap, ben de diğer koy geri gelmeden gitmene izin vereyim."

"Ne zamandır buradayım?" diye sordu Dük, sanki bunların tek kelimesiyle bile ilgilenmemiş gibi.

"Dün gece on bire yakın saatlerden beri buradasınız ve muhtemelen _."

Dük, durmuş olan saatini çıkararak, "Saat kaç oldu?" diye araya girdi. "Bu arada, saatimi çalmadığınız için size teşekkür etmeliyim!"

Bay Shifnal açık yüreklilikle, "Evet, sizden almayacak pek kimse yoktur, ceplerinizdeki hazır ve gergedan da öyle," dedi. "Saatin kaç olduğunun sizin için ne önemi var anlamıyorum, çünkü bu mahzende hiç fark etmez, ama madem bu kadar merak ediyorsunuz, saat sabahın dokuzuna geliyor. Ve güneşin parladığı, kuşların cıvıll cıvıll öttüğü güzel, aydınlık bir gün. Tam da bir koylunun dışarıda olması için uygun bir gün!"

Dük saatini kurdu ve kurdu. Bay Shifnal ona hüzünle baktı. "Nadir bulunan bir loca bu," dedi. "Onu çalmamak için kendimi zor tuttum."

"Boş ver!" dedi Dük, gayretle doğrulup. "Kapıyı açık bırakırsanız, onu ve cebimdeki parayı da alabilirsiniz."

Bay Shifnal ona hoşgörüyle gülümsedi. "Ceplerinize bir göz attım, patron ve sizde gelgit azalıyor. İstedğim araba tekerleği değil, flimsey."

Dük ince lapa kâsesini aldı ve kararlılıkla yudumladı. "Ne kadar?" diye sordu.

Bay Shifnal, "Elli bin Sarı Georges'a ne dersiniz?" diye sordu.

"Bana bu kadar yüksek bir değer biçerek yaptığınız iltifat için teşekkür ederim ama korkarım buna değmem."

"Otuz diyelim!" dedi Bay Shifnal. "Senin gibi körelmiş bir şişko için otuz, benim için bir Goblin'den daha fazla bir şey ifade etmez!"

"Ah, size otuz binin yarısını ödeyemezdim!" dedi Dük, yulaf ezmesinden biraz daha yutarak.

"Gammon!" diye yanıtladı Bay Shifnal küçümseyerek. "Bu rakamın iki katına bile ulaşabilirsin!"

"Yirmi beş yaşına kadar olmaz," dedi Dük.

Sesindeki sükûnet Bay Shifnal'ı biraz şaşırttı. Bu çelimsiz gencin bulunduğu konumun tehlikeli doğasını fark etmemesi ona çok yanlış gelmişti. Bunu ona işaret etti. Dük ona dalgın dalgın gülümsedi ve yulaf ezmesini yudumlamaya devam etti. Bay Shifnal sinirlenmiş bir halde, "Ülkedeki herhangi biri kadar iyi bir koy olmadığınızı bana söylemenizin bir anlamı yok, çünkü nasıl olduğunuzu biliyorum!" dedi.

"Evet, çok zengim," diye kabul etti Dük. "Ama servetimi henüz kontrol edemiyorum, biliyorsunuz."

"Seni sağ salim geri almak için seve seve para ödeyecek olanlar var!"

Dük bunu düşünmüş gibi görünüyordu. "Ama belki de beni geri almak istemiyorlar," diye önerdi.

Bay Shifnal şaşkındı. Meslektaşının hayal ürünü olduğunu düKündüğü düKünceleri o kadar da uzak değilmiK gibi görünmeye baKlamıKtı. Her ne kadar Bay Liversedge, Dük'ün minnettar kuzeni tarafından kendisine verilen para çantalarıyla yüklü olarak dönse de, Bay Shifnal'ın bu servetteki payının hak ettikleriyle orantılı olmayabileceğine dair güçlü bir şüphesi vardı. Bay Shifnal, Dük'ü zindandan çıkarmanın ve Bay Shifnal'dan önce fidyeyi cebine atmanın kendisi için çok daha iyi bir plan olacağını düşündü.

Liversedge görevinden dönebilirdi. Bay Mimms'in desteğini alacağını biliyordu, çünkü Bay Mimms hiç kuşkusuz kan parasından pay talep edecek olsa , Dük'ün kendi mülkünde öldürülmesini istemiyordu ve Kanun'la ciddi bir temasa girmekten ölesiye korkuyordu. Dük'e başını salladı ve önünde ne olduğunu bilmediğini söyledi. Ama Dük onu öldürmekte kendisini tutsak edenlerin herhangi bir çıkarı olduğunu düşünmüyordu ve Bay Shifnal'ın onun aniden ortadan kaybolma olasılığından söz etmesinin yalnızca kendisini korkutarak fahiş bir fidye ödemeyi kabul ettirmek için tasarlandığını düşünüyordu. Yulaf ezmesini bitirdi ve kâseyi yere bıraktı.

"Bunu bir daha düşünseniz iyi olur, patron!" Bay Shifnal dedi ki. "Yapacak başka bir şeyiniz yok, acele etmeyin! Şu anda kıkırdamaya bağıladım ve sana yemeğini getirene kadar ne beni ne de başka birini göreceksin. O zamana kadar farklı düşüneceğini sanıyorum."

Yerden kalktı, kâseyi ve feneri aldı ve kapıyı arkasından kilitleyerek uzaklaştı. Dük tekrar nahoş yastığına uzandı ve zihnini nasıl kaçacağı sorununa verdi. Çünkü kaçması gerektiğine ve kaçacağına karar vermişti.

Aklına hemen hiçbir yöntem gelmedi ve Panayır'a silahlı gitmediği için kendine lanet ederek biraz zaman harcadı. Tek silahı, kırık sandalyeye dayadığı malakka bastonuydu, kıvrıkcık kenarlı kunduzu da onun üstünde duruyordu ve Bay Shifnal'ın tabancasına karşı bir malakka bastonunun başarı şansı çok azdı. Bay Shifnal'ı gafil avlama olasılığı uzak görünüyordu: Dük'ün pek önemli biri olmadığı belliydi, ama gafil avlanma alışkanlığı varmış gibi de görünmüyordu. Üstelik Dük hâlâ kendini çok hırpalanmış hissediyordu ve Bay Shifnal'ı sersemletecek fiziksel güce sahip olup olmadığından şüpheliydi. En acil ihtiyacının kuvvetlerini toplamak olduğunu düşündü ve bu amaçla gözlerini kapadı ve uyumak için o kadar çok uğraştı ki sonunda yorgunluktan uyuyabildi.

Yine ayak sesleriyle uyandı ama ayak sesleri kapısına kadar gelmemişti. Kapının önünden ağır bir adım geçti; bir mandalın gıcırdayarak kalktığını ve tahta bir kasanın taş zeminde sürükleniyormuş gibi bir ses çıkardığını duydu. Merdivenlerden başka ve oldukça karışık ayak sesleri geliyordu. Dük seslerin mırıltısını duydu ve ne konuşulduğunu anlamak için kulaklarını boşuna zorladı.

dedi. Başaramadı, ama ayak sesleri tekrar kapısının önünden geçerken, kaba bir ses şöyle dedi: "Onu nasıl taşıdığına dikkat et, seni sakar herif! Ver şu şeker şişelerini bana!"

Dük'ün kaşları birbirine çarptı, çünkü ses tanıdıktı. Uzun süre sesin geldiğini çıkaramadı, ama önceki hafta boyunca karşılaştığı çeşitli kişileri hatırlayarak sonunda doğru sonuca ulaştı. Ses Bay Mimms'e aitti; ve eğer öyleyse, mahzeni büyük olasılıkla Bird in Hand'in altındaydı. Ve eğer bu da doğruysa, Bay Liversedge'in kaçırılma olayında parmağı olduğuna hiç şüphe yoktu.

Bu Dük'e biraz şaşırtıcı geldi ve bir an için intikam için kaçırılıp kaçırılmadığını merak etti. Sonra bunun Bay Liversedge'in bile üstlenemeyeceği kadar aptalca bir şey olduğunu düşündü ve o zeki beyefendinin bir şekilde ziyaretçisinin kimliğini keşfettiğini tahmin etti. Bay Liversedge'in neden geri planda kaldığını anlayamıyordu, tabii eğer hassasiyetleri bir fidyeci olduğunu açıkça itiraf etmesine izin vermeyecek kadar nazik değilse. Dük bu gibi soruların çok önemli olmadığına karar verdi ve zihnini daha acil bir soruna yöneltti. Eğer mahzenden kaçmayı deneyecekse ve bu gerçekten de Bird in Hand'deyse, bu girişim için en uygun zaman hiç kuşkusuz akşam saatleriydi; içki salonunun dolu olduğu, Bay Mimms ve arkadaşlarının içki servisi yapmakla meşgul olduğu düşünülebilirdi. Büyük olasılıkla meyhanede neşeli bir gürültü olacaktı ve bu da yararlı olacaktı. Dük, aklına gelen tek planı yeniden düşündü ve denemeye değer olduğunu düşündü. Onu esir alanların istediği şey para olduğuna göre, ne yaparsa yapsın onu öldürmeleri pek olası değildi; başarısız olursa da şu anda olduğundan daha kötü durumda olmayacaktı.

Hocasının yanında geçirdiği en sıkıcı gün bile Dük'e bu kadar uzun gelmemişti. Karanlık bir battaniye gibiydi ve yukarıdan mahzene hiçbir ses ulaşmıyordu. Kaçmayı başaramazsa, fidye ödemeyi kabul etmesinin uzun sürmeyeceğini düşünüyordu. Bay Shifnal'ın hızlı adımlarla merdivenlerden indiğini duyduğunda, vaat edilen akşam yemeğinin getirileceğinden neredeyse ümidini kesmişti. Her ne kadar bu düKünceden pek hoKlanmasa da, ayakta durmanın ve karanlıkta el yordamıyla birkaç adım atmanın etkisini denediğinde kendini iğrenç bir biçimde baKı dönmüK ve halsiz hissettiğinden, sürekli bir yiyeceğe ihtiyacı olduğunu biliyordu.

diz çöktü. Ancak baş ağrısı önemli ölçüde azalmıştı. Bay Shifnal'ın kendisini hâlâ secdede sanmasının iyi olacağını düşündü ve uzanıp gözlerini kapattı, kapı açıldığında artistik bir şekilde inledi.

Bay Shifnal ona bir tabak soğuk et, bir parça ekmek ve bir fincan bira getirmişti. Bunları yere koydu ve ona nasıl hissettiğini sordu.

"Başım ağrıyor," diye yakındı Dük üzüntüyle.

Bay Shifnal, "Üzerinde nadir bulunan bir hint keneviri var," dedi. "Senin istediğin alışık olduğun gibi güzel bir yatak ve temiz hava almak. Eğer bu kadar domuz beyinli olmasaydın, bunlara da sahip olabilirdin."

Dük dedi ki: "Ama otuz bin poundu nasıl ödeyebilirim?"

Bay Shifnal onun sesindeki kuşkuyu fark etti ve genç delikanlıyı bütün gün yalnız bırakmakla ne kadar akıllıca davrandığı için kendini kutladı. Dük'e meblağın nasıl bulunabileceğini anlattı, Dük dinledi, itiraz etti, önce kabul eder gibi oldu, sonra da daha iyi düşünmeye başladı. Bay Shifnal ertesi sabah Dük'ün hiç tereddüt etmeyeceğini düşündü ve onu et ve içeceklerle güçlendirdiği için üzüldü. Bu kadar narin bir gencin aç kalırsa ciddi şekilde hastalanabileceğinden biraz korkmuştu ve ölü bir Dük'ün ona hiçbir faydası yoktu. Sabahleyin hâlâ inatçı olursa kahvaltı etmesine izin vermemeye karar verdi ve feneri arkasından bırakmayı reddetti. Karanlığın ve yalnızlığın devam etmesinin Dük'ün ruh halinde belirgin bir iyileşme sağlayacağından emindi. Esiri bağırmasının bir yararı olmadığı, bağırırsa kimsenin onu duymayacağı konusunda uyararak tekrar uzaklaştı. Dük bunu öğrendiğine memnun oldu, ama omuzlarını kamburlaştırdı ve yüzünü duvara çevirdi.

Kendini bitmek bilmez gibi görünen bir süre beklemeye zorladı. Saatin ona yaklaştığına karar verdiğinde ayağa kalktı ve puolarını yakmak için kullandığı aleti cebinde aradı. Parmağının altında küçük alev itaatkâr bir şekilde yükseldi. Kibritlerden birini yaktı ve dikkatle yüksekte tutarak kereste yığınının yerini belirledi. Yanına gitti ve kibrit sönmeden önce bir odun parçası aldı. Odunun kuru olduğunu hissedebiliyordu ve ikinci bir kibrit çakıp kıymığa tuttuğunda odun alev aldı. Dük daha uzun bir kıymık buldu ve onu da ilkinden tutuşturup şişelerden birinin içine soktu

yere bıraktı. Yayıdığı ıGık pek iyi değildi ve birkaç kez yeniden alev alması için üflenmesi gerekti, ama Dük parıltının içinde istediğini bulmayı ve kapıya taÇımayı baÇardı. Orada odun talaşları, eski çuval parçaları, kırık sandalye, süpürge ve kolayca yanabilecek gibi görünen her şeyden özenle yığın oluşturdu. Tabletleri diğerlerinin yanına gitti, ince yapraklar koparıldı, buruşturuldu ve odunların altına sokuldu. Dük kendi yığınına ateşe verdi ve mahzen nemli olmadığı için Tanrı'ya şükretti. Diz çöküp alevlere üflemek zorunda kaldı, ama çabalarının karşılığını aldı: odunlar çatırdamaya ve alevler daha yükseğe sıçramaya başladı. Ayağa kalktı ve yaptığı işi memnuniyetle izledi. Eğer duman üst kata kadar yükselirse, ki yükselmesi gerektiğini düşünüyordu, tek umudu bu dumanın meyhanedeki kil pipoların dumanıyla boğulacak olmasıydı. Şapkasını ve bastonunu topladı, uzun paltosunun düğmelerini ilikledi ve şenlik ateşine eski bir çizme ekledi. Hava rahatsız edici derecede sıcak olmaya başlamıştı ve kapının yanıp yanmayacağını görmek için endişeyle izleyerek ateşten uzak durmak zorunda kaldı. Kısa bir süre içinde yanacağını anladı. Kalbi neredeyse duyabileceği kadar sert atmaya başladı. Nefesi kesilmişti ve duman gözlerini yakıyordu. Ama kapı yanıyordu ve birkaç dakika içinde alevler kapının iki yanındaki duvarları yalamaya başlayacaktı. Dük at battaniyesini yakaladı ve onu bir kalkan gibi kullanarak alev alev yanan tahtalara saldırdı. Bu sırada kendini de yaktı ama kapının ortasını tekmelemeyi başardı. Yanan parçaların nereye düştüğüne aldırış etmedi ama açtığı açıklığın etrafındaki alevleri söndürdü; sonra da kömürleşmiş battaniyeyi bırakarak hızla deliğine daldı ve oradan içeri girmeye çalıştı.

Bir an nefesini toparlamakla ve şapkasını biraz temkinli bir şekilde başına yerleştirmekle geçirdi, sonra bastonunu sıkıca kavrayarak merdivenlerden yukarı çıktı.

Tepeye ulaştığında, Elimdeki Kuş'ta hapsedildiği varsayımında haklı olduğunu anladı. Evin arka tarafındaki avluya açılan bir kapı olduğunu hatırladı ve oraya yöneldi. İçki salonundan neşeli şarkı ve kahkaha sesleri geliyordu. Avlu kapısının yanındaki loş ışıklı alanda kimse görünmüyordu ve bir an için fark edilmeden kaçacağını düşündü. Sonra, tam hedefine birkaç adım kalmıştı ki, sağındaki kapı açıldı ve Bay Mimms elinde büyük bir sürahiyle dışarı çıktı.

Bay Mimms irkilerek homurdandı, testiye bıraktı ve ileri atıldı. Dük tek sopayı kullanmakta ustaydı ama kendisine öğretilen sanatlardan hiçbirini kullanmadı. Bay Mimms'in boğa gibi hamlesini yana atarak bastonuyla bacaklarının arasından düzgün bir hamle yaptı ve onu yere yıktı. Bir sonraki anda avlu kapısına ulaşmış, kapıyı yırtıp açmış ve hanın dışındaki kaldırım taşlarının ve çöplerin üzerinde tökezlemeye başlamıştı.

Karanlık bir geceydi ve avlu engellerle dolu gibi görünüyordu, ama Dük karşıya geçmeyi, el yordamıyla ahırın bir köşesinden dolanmayı ve gözleri karanlığa alıştıkça ötesindeki tarlaya ulaşmayı başardı. Arkasındaki uzak mesafeden sesler duyduğunu sandı. Ay olmadığı için Tanrı'ya şükretti ve Arlesey köyü olduğunu umduğu yöne doğru can havliyle koşmaya başladı.

Tarlaları patikadan ayıran çitlere ulaştığında nefes nefese kalmış ve sendelemeye başlamıştı. Kendini biraz toparlamak için hareketsiz durmak zorunda kaldı ve bu fırsattan yararlanarak hana doğru geriye baktı. Han ağaçlar tarafından gizlenmişti ama belli belirsiz kırmızı bir parıltı görebiliyordu ve ateşinin iyice tutuşmuş olması gerektiğini anladı. Soluk soluğa bir kahkaha attı ve çitlerin arasından geçerek patıkaya doğru ilerledi. Bay Mimms'in tutsağının peşine düşmeden de yeterince derdi olduğunu düşündü; eğer binici kıyafetli adam ödülünü yeniden ele geçirmenin ateşi söndürmekten daha önemli olduğunu düşünüyorsa, yolun yanındaki derin hendek bir kaçak için mükemmel bir siper olabilirdi. Dük, arkasından gelebilecek ayak seslerine karşı kulaklarını dikerek, olabildiğince hızlı bir şekilde patikadan aşağı doğru yürüdü. Ama yoldan ziyade tarlalarda aranacağını düşünüyordu.

Arlesey'in ilk kulübeleri görüldü. Birkaç pencere panjurunun arasından lamba ışıkları parlıyordu. Dük, baygınlık ve yorgunluğun karışımından sersemlemiş bir halde rastgele bir kulübe seçti ve kapıyı çaldı. Az sonra fustian pantolon ve kadife ceket giymiş sert görünümlü bir adam kapıyı açtı ve üstü başı dağınık ziyaretçisini görünce gözlerini açarak şöyle dedi "Tanrı aşkına! Neyiniz var efendim?"

"Gün ışıyana kadar burada dinlenmeme izin verecek misiniz?" dedi Dük, kapının lentosuna yaslanarak. "Bir kaza geçirdim ve -sanırım- bazı cani adamlar peşimde."

Kocasının iri cüssesini gözetlemekte olan şişman bir kadın haykırdı: "Zavallı genç beyefendi! Bird in Hand'e dadanan o katil hırsızlar için hayatımı ortaya koyarım! İçeri gelin bayım! İçeri gelin!"

"Teşekkür ederim!" dedi Dük ve bayıldı.

Bölüm XVIII

Dük ertesi sabah Arlesey'den rahatsız edilmeden ama biraz bitkin bir halde ayrıldı. Dramatik bir şekilde yere yığılması üzerine ev sahipleri onu ikinci yatak odasına taşımış ve sadece dış giysilerini çıkarmakla kalmamış, aynı zamanda her türlü taşra onu canlandırmışlardı. Bayan Shottery binici ceketinin yanık halinden olduğu kadar, solgunluğunun ürkütücülüğünden de çok etkilenmişti; giysilerinin kalitesinden de onun iyi bir aileden geldiğini anlamışlardı. Kendini toparladığında, değerli çift birbirlerini onun, Bird in Hand'i karargâh olarak kullanan ve bölgeyi istila eden acımasız hırsızların kurbanı olduğuna ikna etmişlerdi. Dük konuşmaya pek istekli değildi ve sadece onlara yorgunca gülümsemekle ve ilgileri için yumuşak tonda teşekkürlerini mırıldanmakla yetindi. Bayan Shottery telaş içinde koşuşturup ayaklarının dibine sıcak tuğlalar, boğazını yumuşatmak için sert meyveler ve olası bir baş ağrısını yatıştırmak için sirke getirirken, kocası uzaktan ateşin parıltısını görerek keşfe çıktı. Tam Dük uykuya dalmak üzereyken geri dönmüş ve ona Elindeki Kuş'un alevler içinde olduğunu ve daha önce Arlesey'de gördüğünü hatırlamadığı kadar büyük bir yangın çıktığını, başını sallayarak ve birçok haykırıyla anlatmıştı.

Sabah olduğunda Dük, Bayan Shottery'nin gömleğini yıkayıp ütülediğini ve hatta zeytin yeşili paltosunun kırıksıklıklarını düzelttiğini görünce çok duygulandı. Dük, Dük'ün böyle bir zahmete girmesini hiç istemediğini söyledi ama Dük böyle bir aptallığı dinlemeyeceğini söyledi. Bunun yerine Dük'e paltosundaki yanık izlerini gösterdi ve bu izleri yok etmenin imkânsızlığı karşısında yas tuttu. Kocası Dük'e saygıyla baktı ve beyefendinin bu izlere nasıl sahip olduğunu bildiğini söyledi.

"Hana ne oldu?" diye sordu Dük. "Tamamen yandı mı? Gerçekten, bunu hiç düşünmemiştim!"

Bay Shottery memnuniyetle, "Pek temiz sayılmaz ama artık kimse içinde yaşayamaz," diye cevap verdi. "Ve o alçak Mimms'in nereye gittiğini sadece Tanrı bilir! Dediklerine göre o, barmen ve bir koy daha arabaya binip gitmişler, arabanın içine o kadar çok ıvır zıvır yığılmış ki yaşlı kocakarının arabayı çekebilmesi bile mucize. Hepsinden iyi ki kurtulduk diyorum!"

"Eğer geri gelmezlerse, ki muhtemelen gelecekler!" dedi karısı karamsar bir şekilde.

"Sanırım yapmayacaklar," dedi Dük. "Onlara karşı bilgi vereceğimden korktuklarına emin olabilirsiniz."

Bayan Shottery, küçümseyici bir ses tonuyla, "Sizin de istediğiniz gibi, efendim!" dedi.

Dük kaçamak bir cevap verdi. Bunu kesinlikle yapmak istemişti ama bir süre düşündükten sonra böyle bir eylemin sakıncalarını anlamıştı. Kimliğinin ifşa edilmesi gerekecekti ve Sale Dükü'nün kaçırıldığının bilinmesini, bölgedeki varlığını duyurmak kadar istemiyordu. Ayrıca, biraz düşününce, düşmanlarını alt ettiği için onlara karşı oldukça merhametli olduğunu da fark etti. En büyük arzusu Hitchin'e dönmekti; iki yardımcısı şu anda kendilerini terk edilmiş hissediyor olmalıydılar.

Kasabada bir işi olan ve Dük'ü yanında taşımayı kabul eden utangaç bir adamın yanında bir arabayla oraya gitti, Shottery'ler ona sevgiyle veda ettiler ve konaklama için onlara ödeme yapma teklifini öfkeyle reddettiler. Dük, bir çocuk gibi renk değiştirerek, onlara büyük bir sorun çıkardığını düşündüğünü söyledi, ama onlar, onun yaptığı gibi bir hırsız yuvasını dumanla temizleyebilen hiç kimseye kin beslemediklerini söylediler.

Gün güzeldi ve bir gecelik istirahat Dük'e her zamanki sağlığını geri kazandırmıştı. Kendisinden memnun olduğunu hissetmeye ve acemi bir acemiye göre iyi bir sınav verdiğini düşünmeye meyilliydi. Liversedge ve arkadaşlarının hayatına ya da özgürlüğüne karşı başka bir girişimde bulunmaya cesaret etmeleri pek olası görünmüyordu ve maceralarının sonuna geldiğini varsaymak mantıklıydı. Artık Tom ve Belinda'yı Bath'a götürmekten ve kendisi Bay Mudgley'i ararken Belinda'yı Harriet'e teslim etmekten başka bir şey kalmamıştı.

Ev sahiplerini hesaba katmamıştı. Araba onu Sun Inn'de indirdiğinde ve bu pansiyona girdiğinde, patlak gözler ve şaşkın ağızlar tarafından karşılandı ve ev sahibi tarafından kimsenin onu tekrar görmeyi beklemediği söylendi. Dük bunun üzerine kaşlarını kaldırdı, çünkü ev sahibinin ses tonundan hoşlanmamıştı ve şöyle dedi: "Bu nasıl olur? Atışımı ödemediğime göre döneceğimden emin olmalıydınız."

Ev sahibinin böyle bir kesinliğe sahip olmadığı açıktı. Gücsüzce şöyle dedi: "Onurunuzun geri döndüğünü gördüğüme çok sevindim, ama siz gittiğinizden beri işler böyle gidiyor, efendim, hiçbir şeye şaşırmazdım, gerçek bu!"

Dük midesinin çukurunda bir batma hissetti. "Ters giden bir şey mi var?" diye sordu.

"Oh, hayır!" dedi ev sahibi alaycı bir tavırla, yaptığı hatalar gözünün önünde canlanıyordu. "Oh, hayır, efendim! Burada sadece zabıta var ve namım lekелendi, çünkü bir hanın etrafında zabıta dolaşması o hanı mahvetmek için yeterlidir ve bu posta evi de soylulara ve asillere yatak verdi ve sahibi olduğum yıllar boyunca tek bir skandal bile çıkmadı!"

Dük artık maceralarının sonuna henüz gelmediğini anlamıştı. İç çekti ve şöyle dedi: "Sanırım bu Efendi Tom! Ben yokken ne tür bir yaramazlık yapmış olabilir?"

Ev sahibinin göğsü kabardı. "Tehlikeli bir serseriye yakalamak sizin fesatlık anlayışınızsa, efendim, benim değil! Kral'ın anayolunda soygun, suçlama bu! Dürüst vatandaşlara ateş etmek, kasabada çok saygı duyulan Bay Stalybridge'e de! Asılmazsa cehenneme gitsin, hem de iyi bir şey, ben de öyle diyorum!"

Dük bu açıklama karşısında bir hayli şaşırdı, ama bir anlık şaşkınlıktan sonra şöyle dedi: "Saçmalık! Silahı yok ve muhtemelen _"

"Affedersiniz efendim, iyi bir tabancası vardı ve Tanrı'nın merhametine bakın ki onunla Bay Stalybridge'in arabacısını öldürmedi, çünkü atış ona o kadar yakındı ki kulağını yaktı!"

Dük birden düello tabancalarını hatırlayarak, "Aman Tanrım!" diye söylendi.

"Ah, öyle de denebilir!" diye başını salladı ev sahibi. "Ve yüzüne sarkan kocaman siyah bir bez parçası, üzerinde maske gibi birkaç delik var, herkese yetecek kadar! Şimdi hapiste, genç serseri!"

"Atışını kaçırdı mı dediniz?" diye sordu Dük.

Ev sahibi bunu söylediğini gönülsüzce kabul etti ve Dük onunla daha fazla vakit kaybetmeden silahlarını incelemek için odasına çıktı. Şüphelendiği gibi, tabancalardan biri çantada yoktu. Hızlı bir inceleme Tom'un hiç doldurulmamış tabancayı aldığını gösterdi. Barut ve bilyelerin bulunduğu kutunun kurcalanmamış olması oldukça garipti. Dük, hızla azalan sermayesini tuvalet masasındaki kilitli çekmecedan topladı ve Tom'u içinde bulunduğu zor durumdan kurtarmak için ne yapılabileceğini görmek üzere dışarı çıktı. Tam handan ayrılmak üzereyken aklına diğer himayesindeki kız geldi ve ev sahibine onun nerede olduğunu sormak için döndü.

"Bay Clitheroe'yla birlikte gitti," diye yanıtladı ev sahibi basitçe.

Dük bu bilgiyi özümsemek için bir an durdu. Belinda'nın kurnazca gevezeliklerinden hiçbiri hayatına Bay Clitheroe'nun gireceğini tahmin etmesine yol açmamıştı. Aklına mutlu bir düşünce geldi ve hemen şöyle dedi:

"Bay Clitheroe kısa bir süre önce Bayan Street'le mi evlendi?"

"Bay Clitheroe evli değil, evli olması da mümkün değil," diye cevap verdi ev sahibi. "Eski bir Quaker beyefendisi, kız kardeşiyle birlikte Ickleford yolunda yaşıyor."

Yaşlı bir Quaker beyefendisinin Belinda'ya parmağına takması için bir yüzük ya da mor ipek bir elbise önermiş olması ona pek mümkün görünmediğinden, Dük şimdi ne yapacağını tamamen şaşırmıştı. Ev sahibi, başının üzerindeki bir noktaya sabit bir şekilde bakarak ifadesiz bir sesle ekledi: "Bay Clitheroe, bana söylediğine göre, masum genç kadınları baştan çıkaran kasabalılarla pek ilgilenmiyormuş."

Dük, karakterine yapılan bu iftiranın hiçbir itirazda bulunmadan geçip gitmesine izin verdi. Belinda'nın güvenli ellere düştüğünü düşünmek mantıklı görünüyordu ve en azından suçlamalarından birinin karşılandığına dair zayıf bir umut göğsünde filizlenmeye başladı. Yerel Roundhouse'u bulmak için yola koyuldu.

Ne kadar varlıklı olursa olsun, her insanın her durumda kendi başının çaresine bakabilecek durumda olması Lord Lionel'in düsturlarından biriydi; ve bu amaçla oğluna at nallamak ve

kendi silahlarını temizliyordu. Ne yazık ki Gilly'nin bir gün polisler ve yargıçlarla ilişkilerinde kullanacağı doğru yöntemler konusunda eğitime ihtiyaç duyabileceğini hiç tahmin etmemişti. Tom'un kefaletle serbest bırakılmasını sağlamak için ne yapması gerektiği konusunda Dük'ün belli belirsiz bir fikirden başka hiçbir fikri yoktu; ama bu durum bir hafta önce onu ciddi biçimde korkutmuş olsa da, son zamanlarda ufku o kadar genişlemişti ki, görevine şaşkırtıcı bir güvenle başladı.

Bu güvence, Roundhouse'da kendisinden sorumlu bulduğu polis memurunun gözüne girmesini sağladı. Rahat ölçülerde yaşlı bir adam olan polis memuru ona içgüdüsel bir hürmetle davrandı ve 2 numaralı hücrede kilitli olan genç serseriden kendisinin sorumlu olduğunu açıklayınca bu hürmet biraz sarsıldı. Gerçekten de Dük'e sitemkâr bir ifadeyle baktı ve bunun Tom'un yargılanmasıyla sonuçlanacak ciddi bir iş olduğunu söyledi, ama böyle sinir bozucu çocukların ne tür şeytanlıklar yapacağını asla bilinemeyeceğini eklediğinden, Dük, Tom'un istismarını çok korkunç bir ışık altında görmeyecek kadar çocuklar hakkında yeterince bilgi sahibi olduğunu ummak için cesaretlendi.

Banklardan birine oturdu ve şapkasını masanın üzerine koydu. "Pekâlâ," dedi polis memuruna gülümseyerek, "bana tam olarak ne olduğunu anlatacak mısınız? Sun'ın sahibinden bana bir sürü saçmalık gibi gelen şeyler duydum. Aptal bir adam olduğu çok açık ve ben mantıklı bir adamı dinlemeyi tercih ederim."

Polis memuru ona yaklaşıp, "Gözte böyle," dedi, "haklısınız efendim! Bay Moffat'ın zekâsını bir yumurta kabuğuna sığdırabilirsiniz. Ama bu genç serserinin bir suç işlemek için gittiğine hiç Güphe yok. Bu sabah onu Bay Oare'in evine götürmek zorunda kalacağım, o bir sulh yargıcı ve Bay Stalybridge de hakkı olduğu gibi ona karşı bir suçlamada bulunacak."

Dük, Tom henüz yargıç önüne çıkarılmadığı için görevinin Bay Stalybridge'i ona karşı suçlamayı geri çekmeye ikna etmek olduğunu anladı. Dedi ki: "Bütün bunlar nerede oldu?"

"Dün gece, hava karardıktan hemen sonraydı," dedi polis memuru. "Stevenage yolu üzerinde, şehrin bir mil kadar dışında. Bay Stalybridge arabasında gidiyordu, adamı da arabacının yanında oturuyordu, ziyarete gitmişti, anlıyorsun ya, senin bu genç serseri birdenbire Jem Datchet'ten kiraladığı bir ata atladı - ki Jem'e dürüstçe para ödediğini söylemek zorundayım, yoksa Jem ona asla izin vermezdi

Dediklerine göre, çakıl çukurunda yaşayanlardan biriymiş. Bana anlattığına göre, Bay Stalybridge'in arabacısının kulağını yakan bir ses . Bay Stalybridge can derdine düşmü\$, cüzdanını, altın saatini ve her türlü ziynet e\$yasını genç serseriye vermek üzere çıkarmı\$tı ki, saçlı sakalı birbirine karı\$an adamı, kimsenin dikkatini çekmeden kutunun dı\$ına çıkmı\$ ve tam Bay Stalybridge'in cüzdanını almak üzereyken genç serseriye Jem Datchet'in arabasından indirmiş. Delikanlının iyi bir dövüşçü olduğunu söyleyebilirim, çünkü bir sürü itiğip kakı\$ma işi yapmı\$tı, ama bu arada ona fazla güç verdiler ve onu buraya getirip bana teslim ettiler. Ah, iki gün ısığı da karartılmı\$tı, ama Bay Stalybridge'in adamı mantarını çektermişti, böylece bordonun nasıl aktığını görmek harikaydı! Ve kendini kilit altında bulduğunda, mummer'ını açar mıydı? Açmazdı! Düpedüz somurtkan, işte şimdi böyle ve ne adını, ne nerede yaşadığını, ne de başka bir şey söylemiyor!"

"Korktuğunu söyleyebilirim," dedi Dük. "Daha on beş yaşında, biliyorsun."

"Söylemiyorsunuz!" diye hayret etti polis memuru. "Ben de kendi çocuklarımın iyi yetişmiş delikanlılar olduğunu düşünürdüm, ama bu her şeyi yenmezse!"

Dük yumuşak bir sesle, "Kendi çocuklarınız olduğunu sanıyordum," dedi. "Hem de yaramazlıklarla dolu, öyle mi?"

Doğru notayı yakalamıştı. Polis memuru ona gülümsedi ve şöyle dedi: "Dört iyi çocuk, efendim, ve hepsi de kasabanın boğası kadar kanunsuz!"

Dük, sonraki yirmi dakika boyunca polis memurunun dört oğlunun hünerlerini, görkemli boylarını, gençlik şakalarını ve şimdiki mükemmelliklerini sempatiyle dinlemeye koyuldu. Zaman boşa harcanmamıştı. Dinleti sona erdiğinde Dük, dost ve iyi niyetli insanlar arasına bir de kanun adamını eklemişti; polis memuru da onun mahkûmu ziyaret etmesine izin vermeyi kabul etmişti.

Bunun üzerine Dük tabancayı görmek istedi. Polis memuru hemen tabancayı gösterdi ve en üstünkörü inceleme bile Dük'e tabancanın hiç doldurulmadığını, hatta ateşlenmediğini göstermeye yetti.

Polis memuru bu durum karşısında çok şaşırılmış görünüyordu. Böyle bir silahla uğraşmak istemediğini itiraf etti, çünkü ona göre bu silah

Düello silahlarıydı bunlar, bir adam üzerine üflerse patlıyorlardı. Dük, "Boşaldığında böyle bir şey yapmayacaktır," dedi. "Şimdi bir bakın!"

Polis memuru silahı nazikçe ondan aldı ve inceledi. Sonra başını kaşıdı. "Görünüşüne bakılırsa hiç ateşlenmemiş," dedi. "Ama Bay Stalybridge, adamı ve arabacı, hepsi de genç serserinin arabacının kulağını neredeyse vurduğunu söylüyorlar!"

"Ama çocuk ne diyor?" diye sordu Dük.

"Evet, işte bu, efendim. Hiçbir şey söylemiyor. Tam suratsız, işte böyle!"

Dük ayağa kalktı. "Benimle konuşacak. Beni ona götürür müsün?"

Tom'un hücresinin kapısı açıldığında, genç beyefendinin başını ellerinin arasına almış, kederli bir tavırla bankta oturduğu görüldü. Savunmacı bir tavırla başını kaldırıp yaralı yüzünü gösterdi, ama Dük'ü fark edince suratı asıldı ve ayağa fırlayarak sesinde belirgin bir hıçkırıkla haykırdı: "Ah, efendim! Oh, Bay Rufford! *Gerçekten* çok üzgünüm! Ama ben yapmadım!"

"Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum," diye cevap verdi Dük, sakın bir tavırla.

"Ama çok kötü davranıyorsun, biliyorsun ve hapse atılmayı hak ediyorsun!"

Tom burnunu çekti. "Siz gittiğinizde ne yapacağımı bilemedim, çünkü çok az param vardı ve ödenmesi gereken bir silah vardı ve bizi terk ettiğinizi düşünüyordum! Neden gittiniz efendim? Nerelerdediniz?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse, gitmeden edemedim," dedi Dük hayıflanarak. "Sizi rahatsız ettiğim için çok üzgünüm, ama sanırım sizi terk etmeyeceğimi bilmeniz gerekirdi. Şimdi bana şunu söyle Tom! Üç kişiye, içlerinden birine ateş ettiğine dair yemin ettirecek ne yaptın?"

Bulut tekrar Tom'un yüzüne indi. Kızardı, kirpiklerinin altından ilgilenen polis memuruna baktı ve homurdandı: "Söylemeyeceğim."

Dük sakince, "O zaman asılmanızdan ya da nakledilmenizden çok korkuyorum," diye cevap verdi.

Polis memuru bunu onaylarcasına başını sallayınca Tom başını kaldırdı, kırmızı rengi hızla soldu ve haykırdı: "Oh, hayır! Hayır, hayır, yapmazlar! Ben kimseye zarar vermedim, hatta yaşlı adamın çantasını bile almadım!"

"Ne yaptın?" diye sordu Dük.

Tom bir an sessiz kaldı. Sonra botlarına bakarak mırıldandı: "Biliyor musun, o bir zencefilli bira şişesiydi!"

En kötü korkuları gerçekleşmişti. Polis memurunun çenesi bir an için düştü ve sonra içten bir kahkaha patlattı, bacağına coşkuyla tokatladı ve bunun Hollandalıları düpedüz yendiğini söyledi.

"Zencefilli bira şişesi mi?" diye tekrarladı Dük boş boş.

"Doğru efendim," dedi polis memuru gözlerini silerek. "Sıradan bir çocuk numarası! Şişeyi iyice sallıyorsun ve mantar dışarı fırlıyor, tıpkı bir tabanca atışı gibi. Tanrım, tanrım, üç yetişkin adamın patlayan bir mantardan korktuğunu düşünmek! Kasabanın kahkahası olacak, işte bu!"

Tom'un neredeyse bir tabanca ateşlemeyi tercih edeceği açıktı. Omzunu kamburlaştırdı ve polis memuruna ters ters baktı. Dük şöyle dedi: "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun! Şişeyi ne yaptın?"

"Onu hendeğe attım," diye mırıldandı Tom. "Ve yaşlı adamın çantasını çalmak istediğimi düşünmenize gerek yok, çünkü babam ona geri ödeyecekti! Ve her halükarda, insan eşkıyalık yaparken durum farklıdır."

"İşte burada yanıliyorsun, genç adam!" dedi polis memuru sertçe. "Arada zerre kadar fark yok," diye ekledi Dük'e umutsuzca dönerek, "buradaki gibi genç bir serseriye asla inandırıamazsın, kıyamete kadar söyle ona! Yine de Dick Turpin ve benzerleri hakkında saçma sapan konuşuyorlar!"

Bir haydut olarak kariyer yapmanın romantizm ve macerayla dolu olacağını düşündüğünü hatırlayabilen Dük, yorum yapmaktan kaçındı. Sadece Tom'un anlattıklarının doğruluğunu kanıtlamak için zencefilli bira şişesinin aranması gerektiğini söyledi; polis memuru bunun yapılmasını kabul etti; Tom bir kez daha hücrelerine kapatıldı; ve Dük, yanında daha genç bir polis memuru olduğu halde, kiraladığı bir arabayla Bay Stalybridge'in soyulduğunu söylediği yere doğru yola çıktı. Neyse ki burayı bulmak kolaydı ve kısa bir aramadan sonra şişe bulundu. Kıdemli polis memuruna zaferle geri götürüldü; Dük, çektiği tüm sıkıntıları telafi etmek için eline pırıl pırıl bir altın para tutuşturduktan sonra, Tom'un özgürlüğüne kavuştuğunu görmek için bu rahat memurdan daha istekli kimse olamazdı. Dük'e bazı değerli armağanlar verdi.

Bay Stalybridge hakkında bilgi aldı ve Dük'ün bu yaralı vatandaşı ziyaret etmek üzere yola çıkmasını sağladı.

İntikam almaya kararlı, kendini beğenmiş küçük bir adam buldu. Kitap odasında kasıla kasıla konuşuyordu ve Dük çok geçmeden onun merhametine başvurmanın faydasız olacağını anladı. Kendi kendine konuşmasına izin verdi ve sonra nazikçe şöyle dedi: "Her şey çok kötü, ama çocuk arabacınıza zencefilli bira şişesinin mantarını fırlatmaktan başka bir şey yapmadı, efendim."

"Size inanmıyorum, efendim!" dedi Bay Stalybridge, bir çift iri gözünü ona dikerek.

"Ama kanıtlanacaktır," dedi Dük. Ev sahibine muzipçe gülümsedi. "Şişeyi buldum, biliyorsun. Polis memurlarından biriyle birlikte. Ve tabancanın hiç ateşlenmediği de kanıtlanacak. Çok üzgünüm!"

"Pardon?" dedi Bay Stalybridge patlayarak.

"Evet ama belki de hiç umurunda olmayacak! Sadece herkes gülecek! Bir şişenin mantarı uçtu diye cüzdanından vazgeçmek..." Dük sözünü kesti ve mendilini dudaklarına götürdü. "Bağışlayın beni!" diye özür diledi. "Eminim herkesi korkutmak için yeterliydi!"

"Efendim!" dedi Bay Stalybridge ve durdu.

"Ve çocuk sadece on beş yaşında!" diye ekledi Dük, boğuk bir sesle.

Bay Stalybridge birkaç dakika nefes almadan konuştu. Dük onu kibar bir ilgiyle dinledi. Bay Stalybridge en yakındaki sandalyeye tombulca oturdu ve ona dik dik bakarak oflayıp pufladı. Dük içini çekti ve ayağa kalkacakmış gibi yaptı. "O halde kararlısınız," dedi. "Yargıcı ziyaret etsem iyi olur, Bay Oare, değil mi?"

Bay Stalybridge hafifçe kabardı ve yetkili makamlara, bu makamlara uygun olmadıkları aşikâr olan kişilerin getirilmesine karşı sert bir eleştiride bulundu. Dük, polis memurunun Dük, polis memurunun kendisini yanıltmadığını memnuniyetle anladı: Bay Stalybridge ile Bay Oare'ın arası açıldı. Bay Stalybridge ona sinirli bir şekilde baktı ve şöyle dedi: "Eğer suçlamayı geri çekersem, bu yaştaki birine acıdığım için olacak!"

Dük elini uzatarak, "Teşekkür ," dedi. "Çok iyisiniz efendim. İnanmalısınız ki, bu kadar büyük bir felakete uğradığınız için çok üzgünüm.

bu kötü davranışlı çocuk tarafından rahatsız edildi. Gerçekten de sizden özür dilemek ve size teşekkür etmek için gelecek."

Bay Stalybridge tereddüt etti, ama bir iki dakika Dük'e baktıktan sonra elini tuttu, ama şöyle dedi: "Çok hızlı gidiyorsun, genç adam! *Eğer* dedim!"

Dük ona anlayışla gülümsedi. "Tabii ki!"

Bay Stalybridge öfkeyle, "Ve o genç serseriye görmek istemiyorum!" dedi. "Umarım bu ona bir ders olur ve eğer akrabasıysanız gelecekte ona daha iyi bakarsınız!"

Dük, "Onu gözümün önünden ayırmayacağım," diye söz verdi. "Ve şimdi belki de Bay Oare'yi ziyaret etsek iyi olur."

Bir an için Bay Stalybridge geri adım atacak gibi oldu, ama Dük kurnazca zencefilli bira şişesi hakkında hiçbir şey söylenmemesini önerdikten sonra onunla gitmeye ve Tom'a karşı suçlamasını geri çekmeye razı oldu. Bu işlem tamamlandığında ve Tom'un serbest bırakılması için gerekli diğer formaliteler yerine getirildiğinde gün epey ilerlemiş, Dük de epey fakirleşmişti. Ama Tom'u zaferle uğurladı, üstelik kendi unvanını ve itibarını kullanmaya gerek duymadan; bu durum onu o kadar memnun etti ki, Tom'un çirkin davranışını tamamen affetti. Yirmi dört saat içinde bir adam kaçırma çetesini alt etmek, potansiyel bir suçluyu Kanun'un elinden kurtarmak ve Bay Stalybridge gibi düşmanca bir beyefendiyle başarılı bir şekilde mücadele etmek ona kendisi hakkında daha önce hiç olmadığı kadar iyi bir fikir vermişti. Bu maceraya atıldığına pişman olduğu zamanlar olmuştu, ama Tom çabalar son derece yorucu olsa da, parası ve temiz çamaşır stoku azalsa da, artık pişman değildi. İlginç bir keşifte bulunmuştu: Her ihtiyacına koşan ve onu sıradan dünyayla her türlü temastan koruyan hizmetkârları zaman zaman can sıkıcı, zaman zaman da rahatlatıcı olabilirdi, ama artık onların kendisi için yüksek unvanından daha gerekli olmadıklarını biliyordu: Hiçbir Yerde Olmayan Bay Dash kendi başının çaresine bakabilirdi.

Böylece gözlerinde bir gülümseme ifadesiyle Tom'a, doyurucu bir akşam yemeğinin ardından kendini anlatmasını söyledi.

Tom, "Şey, burada vurulma parasını ödeyecek kadar hazır param yoktu," diye açıkladı. "Ama paramı soyunma masama kilitlediğimi biliyordun."

Tom öfkeyle, "Tabii ki soydum, ama seni soymayı düşünmek için ne güzel bir adam olmalıyım!" dedi.

"Bay Stalybridge'i soymayı düşünecek kadar hoş bir adammışsınız," dedi Dük şaşkınlıkla.

"Evet, ama bu farklıydı!" diye ısrar etti Tom. "Ayrıca bunun bir macera olacağını düşünmüştüm!"

"İstedığınızı aldınız o zaman. Vicdan azabınızın tabancama kadar uzanmadığını tahmin ediyorum."

"Ama efendim!" Tom çok ciddi bir şekilde söyledi. "Gerçekten, sadece onu ödünç aldım! Benden hoşlanmayacağınızı düşündüğüm için top ya da barut almadım."

"Çok düşüncelisin," dedi Dük. "Ve eğer beladan uzak durmayı ve Belinda'ya göz kulak olmayı hatırlasaydınız daha da düşünceli olurdunuz."

"Onunla ilgilenmeye *çalışıyordum*, efendim!" Tom işaret etti. "Dün gece eve gelmeyince, ev sahibi parasını ödemedi çekip gittiğini söyledi ve hiç de hoş olmayan bir tavır takındı, ben de bunun Belinda'yı rahatsız edeceğini düşündüm, ama o öyle hesapsız bir kızdır ki, hiçbir şeye aldırılmaz, üstelik çok da sıkıcıdır, her neyse, bu işten için ne yapabileceğime bakmam gerektiğini düşündüm. Bu numarayı daha önce de biroynamıştım, biliyorsunuz ve büyük olasılıkla işe yarayacağını düşünmüştüm ve öyle de , eğer o adam arkamdan sokulmasaydı! Ve, efendim, neredeyse arabacıya çarpıyordum! Sadece hayal! Çünkü zencefilli bira mantarına nişan almanın hiç de kolay bir şey olmadığını söyleyebilirim."

"Tom, sen umutsuz bir vakasın ve seni eve, babanın yanına götürmeyi düşünüyorum!"

"Oh, hayır, efendim, lütfen yapmayın! Yemin ederim bir daha yapmayacağım! O korkunç Roundhouse'da adımları vermemek için bu kadar özen göstermişken ya da polis memurunun *beni ben* sanmasına neden olacak hiçbir şey yapmamışken, bu sizin için çok kötü olurdu! Çünkü Bay Snape'in beni burada sorup soruşturacağını kimse bilemezdi. Ve eğer bana hiçbir şey söylemeden çekip gitmemiş olsaydınız, bunu yapmazdım!" Birden kaşları çatılmış bir halde Dük'e baktı. "Nereye gittiniz efendim?"

Dük güldü. "Beni asla affetmeyeceksin! Senden daha heyecanlı bir macera yaşadım: Kaçırıldım, fidye için alıkonuldum ve ancak hapishanemi yakarak kurtulabildim!"

Tom'un gözleri kıskançlıkla parlıyordu. Hemen her şeyin anlatılmasını istedi. Birinin Bay Rufford gibi önemsiz birini kaçırmak istemesi ona hiç de garip gelmemişti, bu yüzden hevesle sorduğu soruların hiçbirisi utanç verici değildi. Dük'ün kaçmasında parmağı olmadığı için duyduğu üzüntüyü dile getirdi ve gelecekte onu iri yumruklarının tüm gücüyle koruyacağına söz verdi. Aklına Belinda'nın da kaçırılmış olabileceği geldi ve onu kurtarmak için planlar yapmaya başladı. Ama Dük, Belinda'nın yeni koruyucusu hakkında bazı soruşturmalar yapmıştı ve Tom'un umutlarını kırmak zorunda kaldı. Güvenilir haberlere göre Bay Clitheroe, kız kardeşiyle birlikte şehrin dışında yaşayan ve büyük ölçüde hayır işleriyle uğraşan, kusursuz bir ahlaka sahip yaşlı bir beyefendiydi. Dük, Belinda'yla hangi koşullarda karşılaştığını tahmin edemiyordu. O sabah kahvaltısını yaptıktan sonra dışarı çıkmış ve kısa bir süre sonra Bay Clitheroe'nun refakatinde iki bando kutusunu almak için geri dönmüştü. Ev sahibi bu rehinelerin elinden çıkmasına izin vermek istememişti ama Bay Clitheroe'ya karşı biraz hürmetkar görünüyordu. Dük'ün öğrenebildiği kadarıyla, bu sert Quaker, evine baştan çıkarıcıları ve adam kaçıranları kabul ettiği için onu ağır bir şekilde eleştirmiş ve Belinda'nın erkek kardeşi ve öğretmeniyle birlikte seyahat ettiğini açıklama girişimlerini kısa kesmişti. "Peki, Belinda'nın bir erkek kardeşi olduğunu söylememin ne yararı var?" diye sordu ev sahibi, "Kardeşinin nerede olduğunu soracak ve ben de ona sadece Roundhouse'da söyleyeceğim, öyle mi? "Onu nasıl dışarı çıkardığınızı bilmediğime eminim, efendim, ama sizin için fark etmiyorsa, onu buraya getirmemenizi tercih ederim! Ve-"

"Benim için hepsi aynı değil," dedi Dük, gerçekten de çok nazıkçe.

Ev sahibinin söylemek istediği çok şey vardı, en önemlisi de Dük'ün partisinden kimseyi bir gece daha evinde ağırlamayacağı bilgisiydi, ama bu önemsiz genç adamın zaman zaman bürünebildiği kibirli hava onu huzursuz etti ve bunu söylememeye karar verdi. Öfkeli karısına, hanına yüksek mevkiden bir beyefendinin ne zaman girdiğini bilmeden yirmi beş yıldır Kalite ile ilgilenmediğini söyledi. "İsterse kendisine öğretmen diyebilir," dedi,

"Ama onunki gibi bir ceket giyen ya da size iki kuruşluk bir şeymişsiniz gibi bakan bir öğretmen görmedim." Filozofça ekledi: "Ayrıca, bir geceden fazla kalmayacak."

Böylece, ertesi gün Londra sahnesine gitme niyetinde olan Dük'ün bir gece daha Sun'da kalmasına izin verildi. Bu plan değişikliğine çok sevinen Tom, son derece nazik davranacağına söz verdi ve hemen Astley's Amphitheatre, Royal Exchange ve benzeri ilgi çekici yerleri ziyaret etmek için koruyucusuyla ilgilenmeye başladı. Tam ona Fives Court'taki yumruk yumruğa dövüşlere ve Madame Tussaud'daki Balmumu Heykeller'e tanıklık etme arzusundan bahsediyordu ki kapı açıldı ve Belinda elinde müzik kutularıyla, güzel olduğu kadar da huzursuz görünerek salona daldı. Dük'e gözleri kamaşarak gülümsedi ve şöyle dedi: "Oh, geri döndünüz, efendim! Sizi yeniden gördüğüme çok sevindim! Oh, Tom, senin Newgate'e gittiğini sanmıştım!"

"Çok da umurunda olurdu!" diye homurdandı Tom, onun aniden ortaya çıkmasından hiç de memnun olmamıştı.

"Oh, hayır, ama Bay Rufford'un burada olmasına çok sevindim! Bu harika bir şeyin ötesinde! Nasılsınız efendim?"

Sandalyesinden kalkmış, gözlerini ona dikmişti. "Belinda!" diye bağırdı.

Bonesinin iplerini çözdü ve bir sandalyenin üzerine attı. "Çok zor durumdaydık!" diye haber verdi ona. "Sadece hayal! Tom bir haydut olarak tutuklandı, efendim!"

"Belinda, sana ne oldu?" diye sordu Dük.

"Ah, hiç bu kadar içeri alınmamıştım!" diye kederli bir sesle anlattı. "Siz gittiğinizde ve Tom hapse atıldığında ne yapacağımı bilemedim efendim. Ve size söylemeliyim ki burada herkes bir kargaşa içindeydi, bu yüzden aşırı derecede rahatsız ediciydi. Ve ev sahibi bu sabah bana o kadar kaba davrandı ki, buna dayanmak mümkün değildi! Kahvaltıdan sonra dükkânlara bakmak için dışarı çıktım - eminim dünyanın en pejmürde dükkânlarıdır! Bir şapka yarışması gördüm ve hayretler içinde kaldım! Ve tam bir sürü ıvır zıvırın olduğu ama hiçbirinin güzel olmadığı bir vitrine bakarken, çok nazik bir beyefendi yanıma geldi ve beni selamladı."

"Bay Clitheroe?" diye araya girdi Dük.

Güldü. "Aman Tanrım, hayır, efendim! Adının ne olduğunu bilmiyorum ama oldukça genç bir beyefendiydi, aynı zamanda mütevazı ve yakışıklıydı! Ve bana parmağıma bir yüzük takmak isteyip istemediğimi sordu."

"Peki," diye sordu Dük derin bir endişeyle, "buna ne cevap verdiniz?" "Bunu her şeyden çok istediğimi söyledim," dedi Belinda masumca.

"Tanrım, bence kızlar çok aptal!" dedi Tom tiksintiyle. "Bana sorsaydı, ona bir çift ya da buna benzer neşeli bir şey almayı tercih edeceğimi söyledim! Bay Rufford, Fuar'da bir adam vardı, öyle yüksek bir çift ayaklık üzerinde yürüyordu ki, kasabadaki bütün üst pencerelere bakabilirdi! Benim de öyle bir çiftim olsaydı, öyle tarlakuşlarım olurdu ki, onlara bakarak bütün yaşlı kadınları yataklarında korkuturdum! Bana bir çift alır mısınız, efendim? Onları satan bir dükkân olabilir ve onların üzerinde yürümeyi bir çırpıda öğrenebileceğimi biliyorum."

"Hayır, ," diye yanıtladı Dük, lafı dolandırmadan. "Belinda, sana yabancı erkeklerle konuşmaman gerektiğini söylemedim mi?"

"Bana yüzük almayı teklif ettiklerinde bile mi?" diye sordu. "Hele hele sana yüzük almayı teklif ettiklerinde!"

"Ama hiçbir beyefendiyle konuşmayacaksam nasıl bir yüzüğüm ya da ipek bir elbisem olacak?" diye makul bir şekilde sordu.

"Eğer uslu olur ve söylediklerime dikkat edersen," dedi Dük, "belki de ipek bir elbisen olur!"

Belinda içini çekti. "Swithin Amca da böyle demişti ama bana hiç vermedi," diye gözlemledi.

"Neyse, boş ver şimdi bunu! Bu geyiğe bir yüzük istediğini söylediğinde ne oldu?"

"Ah, çok üzücüydü!" diye haykırdı, gözleri yağlarla dolmuştu. "Dükkâna girmemiz gerektiğini söyledi ve kolunu uzattı; Bay Clitheroe'yu fark etmediğime eminim, neden fark edeyim ki?"

"Bir dakika!" diye yalvardı Dük. "Bay Clitheroe'nun bütün bunlarla ne ilgisi var? Onunla ne zaman tanıştınız?"

"Neden, tam o sırada, efendim! Yolun diğer tarafında duruyordu, ama ben onu fark etmedim, çünkü oldukça yağlıydı ve hiç de yakışıklı değildi. Yanımıza geldi ve kibar beyefendiye küfretmeye başladı.

Onunla gitmemem gerektiğini söyledi. Ama onunla gitmek isterdim, sadece ateş gibi kızarmış olarak gitti! Onun çok zavallı olduğunu düşündüm! Sonra Bay Clitheroe bana nerede yaşadığımı, kaç yaşında olduğumu ve daha bir sürü şey sordu."

"Ben buna büyük bir küstahlık derim!" diye açıkladı Tom. "Onu kodese göndermeliydin, ama yemin ederim göndermedin!"

"Oh, hayır, nasıl yapabilirim? Ona hiçbir yerde yaşamadığımı, sizinle kaldığımı söyledim, efendim."

Konuşurken Dük'e büyüleyici bir şekilde gülümsedi, ama Dük bu kadar güzel ya da bu kadar zeki birine kızmayı imkânsız bulsa da, gülümsemeye karşılık vermekten kolayca kaçınabildi. Boyun eğmiş bir tonda şöyle dedi: "Ona çok nazik bir beyefendi olduğumu söyledin mi, Belinda?"

Başını salladı ve bukleleri dans etti. "Tabii ki yaptım!" diye onu temin etti. "Ve seninle tanışmak istediğini söyledi."

Dük ürperdi. "Buna kolayca inanabilirim! Dileğinin asla gerçekleşmeyeceğine inanıyorum!"

"Oh, hayır! O tam bir can sıkıcı!" diye onayladı Belinda. "Ayrıca, ona senin beni bırakıp gittiğini söyledim, böylece seninle görüşemeyeceğini biliyordu."

Dük başını ellerinin arasına aldı. "Belinda, Belinda, eğer seni bir an önce güvenli bir yere götürmeyi başaramazsam, İngiltere'de bir daha yüzümü göstermeye cesaret edebileceğim bir kasaba bile bulamayacağımı tahmin ediyorum! Demek ona seni terk ettiğimi söyledin! Sonra ne oldu?"

"Sonra beni eve götüreceğini ve bana ipek bir elbise ya da parmağıma takacak bir yüzükten daha iyi bir şey vereceğini söyledi. Ve kız kardeşinin bana bakmaktan çok memnun olacağını söyledi. Ben de onunla birlikte buraya geldim, efendim, bando kutularımı aldım ve beni evine götürdü. Ama Bayan Clitheroe'nun hiç memnun olduğunu sanmıyorum, çünkü bana çok kızgın görünüyordu. Yine de kalabileceğimi söyledi ve bana yemem için biraz meyve ve kıvırmam için bir mendil verdi ve düzgün dikişler attığımı söyledi. Bay Clitheroe içeri girdiğinde ona bana ne vereceğini sordum, çünkü bunu almayı çok istiyordum. Ben de bunun harika bir Gey olacağını düşündüm, efendim, çünkü ipek bir elbiseden daha iyi olduğunu söyledi! Ne var ki, sonuçta bu bir alıGveriÇten baÇka bir Gey değildi! Bana sadece bir İncil verdi!"

Yüzündeki üzüntü ifadesi, taciz edilen koruyucusunu kahkahalara boğacak kadar gülünçtü. "Benim zavallı Belinda'm!"

"Bence çok kötü bir şey yaptı, efendim! Çok kötü bir numara! Ben de zaten bir Đncil'im olduğunu söyledim, sonra da büyük olasılıkla geri dönmüş olacağınızı düşündüm ve sizi bulmak için buraya geldim. Ve inanır mısınız, bana izin vermediler! "Ah, öyle bir şey yaptılar ki!"

"Ama onun yerine ne yapmanı istediler?" diye sordu Tom.

"Bilmiyorum, çünkü yarısından fazlasını dinlemedim. Kaçmam gerektiğini anladım ve onlar yatmaya gittiklerinde bunu yapmaya karar verdim, ama şans eseri bir akşam yemeği partisine gittiler - yoksa dua toplantısına mı? Öyle bir şeydi ama ben özellikle katılmıyordum. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim, sadece gülümsedim ve onlara kalacağımı düşündürdüm ve onlar evden gider gitmez, hizmetçiler yokken sıvıştım ve hana geri döndüm. Ve eğer izin verirsiniz, efendim, akşam yemeği yemedim."

Dük, "Zili çal Tom ve ona yemek ısmarla," dedi. "Ben bir fayton saati bulmaya gidiyorum!"

"Oh, şimdi mi gidiyoruz?" diye sordu Belinda parlayarak.

"Hayır, yarın, seni aptal şey!" dedi Tom.

"Derhal!" dedi Dük, kapıya doğru yürürken. "Ne?" diye bağırdı Tom. "Oh, ünlü, efendim! Nereye gidiyoruz?"

"Bay Clitheroe'nun ulaşamayacağı bir yerde!" diye cevap verdi Dük. "Polis memurları ve yargıçlarla hayranlık uyandıracak kadar iyi anlaşılabirim, ama Bay Clitheroe'yla *asla*!"

Yarım saat sonra, kiraladıkları bir şezlongla Aylesbury'ye gidecekleri haberiyle döndü. Mükemmel bir yemek hazırlamakta olan Belinda bunu sorgusuz sualsiz kabul etti, ama Tom pek hoş karşılamadı ve neden böyle havasız bir yere gitmek zorunda olduklarını öğrenmek istedi.

"Çünkü Aylesbury'den Reading'e giden bir araba olduğunu öğrendim," diye cevap verdi Dük. "Yarın ona binebiliriz ve Reading'den Londra arabasıyla Bath'a gidebiliriz."

Belinda hüznle, "Bir post-şezlonga binmek daha kibarca olurdu," dedi.

Dük, "Sadece daha kibar değil, aynı zamanda çok daha rahat olurdu," diye onayladı. "Aynı zamanda daha pahalı olurdu ve bugün öyle bir amaç için koşuşturuyorum ki yakında ceplerim boşalacak."

"Sahneye çıkmayı tercih ederim!" dedi Tom, gözleri parlayarak. "Çatıya çıkacağım ve arabacının dizginleri bana vermesini sağlayacağım! Her zaman bir arabaya binmek istemişimdir! Öyle bir hızla dörtlüla gideceğim ki! Devrilirsek ne büyük bir şaka olur!"

Bu hoş olasılık hem onu hem de Belinda'yı içtenlikle güldürdü. Dük onu eşyalarını toplaması için gönderdi, kurdeleleri ona emanet edecek kadar çılgın bir arabacı olmadığına inanıyordu.

Bölüm XIX

Hitchin'de bu heyecanlı olaylar yaşanırken, Bay Liversedge hâlâ Yüzbaşı Ware'in kapısını çalıyordu. Dük ve iki adamının kiraladıkları bir karavanla Sun Inn'den yola çıktıkları ve varış noktalarının Aylesbury olduğu sırada odaya girmeyi başardı.

Wragby'nin ona bol bol verdiği cin Bay Liversedge'i çok rahatsız etmişti; mutfakta geçirdiği bir gece de boynunun tutulmasına yol açmıştı. Wragby'nin bir yularla bunun yakında düzeleceğine dair verdiği güvenceyi büyük bir hiddetle karşıladı. Birkaç dakika boyunca büyük bir vakarla konuştu, ama sağır kulaklara. Wragby ona çenesini kapatmasını ve acele edip tıraş olmasını tavsiye etti, çünkü Kaptan böyle istiridye suratlı bir haydudu arabasına almayı kesinlikle reddedecekti. Bay Liversedge, Kaptan'ın yanına alınmak gibi bir arzusu olmadığını söyledi. "Aslında," diye ekledi sert bir tavırla, "son derece anlayışsız bulduğum bu genç adamı ne kadar az görürsem o kadar memnun olacağım!"

Wragby, "Zırvalarını sakla ve sana söylediklerimi yap!" dedi.

"Bay Liversedge usturayı eline alıp küçümseyerek baktı: "Bir beyefendinin senin gibi bayağı bir adamı iÇe alması beni hayrete düÇürüyor," dedi.

Wragby, "Ve bana küstahça cevaplar verme!" dedi.

Kaptan yola çıkmaya hazır olduğunda, Bay Liversedge sadece tıraş olmakla kalmamış, aynı zamanda bir fincan sert kahve de içmişti; bu da onu ev sahibini takdire şayan bir kibarlıkla karşılamasına yetecek kadar canlandırmıştı. İyimser mizacı onu, dikenlere karşı tekmeleyerek zaman kaybetmek yerine, mevcut sıkıntılı durumu iyi bir hesaba dönüştürmek için çeşitli planlar oluşturmakla meşgul olmaya yöneltti. Gün güzeldi ve serin hava onu ferahlatıyordu. Çok geçmeden Kaptan Ware'e atları ve kurdeleleri kullanmadaki becerisi için iltifat etmeye başladı.

Gideon alaycı bir tavırla, "Böyle söylemen ne kadar da hoş!" dedi. "Sen şüphesiz bir yargıçsın!"

"Evet," dedi Bay Liversedge, halıyı bacaklarına daha sıkı sararak. "Sanırım öyle olduğum söylenebilir, efendim. Yıllar önce önemli bir kırbaççının ahırında çalıştığımı biliyor olmalısınız - gerçekten de öyle değil! Ufak tefek bir işti ve hızla yükseldiğim bir işti, ama bir atı ve bir kırbacı yargılamamı sağladı."

Gideon eğleniyordu, "Damat mıydın? Sonra ne oldu?"

"Zamanla, efendim, o zamanlar hırsımın toplamı olan şeye ulaştım. Bir beyefendinin beyefendisi oldum."

Gideon merakla ona baktı. "Neden o mesleği bıraktın?"

Bay Liversedge onun havalı hareketlerinden birini tarif etti. "Çeşitli nedenler, efendim, çeşitli nedenler! Benim gibi ileri görüşlü bir adam için yeterli bir alan olmadığını söyleyebilirsiniz. Benim fikirlerim her zaman geniş olmuştur ve benim deham kartlar ve kemikler içindir. Aslında, bazı talihsizlikler ya\$amamı\$, bugün sizinle birlikte olamazdım, çünkü sizi temin ederim ki, son zamanlarda giri\$tiğim bu iş benim zevklerime tamamen yabancı, hatta bana iğrenç geliyor! Ama zorunluluk, sevgili bayım, hassasiyeti hesaba katmaz!"

"Sen tam bir düzenbazsın!" dedi Gideon açık yüreklilikle.

"Efendim," diye cevap verdi Bay Liversedge, "bu sıfatın kullanılmasını protesto etmeliyim! Kusursuz bir düzenbaz, takdir edersiniz ki, kendi seçimiyle düzenbaz olur ve düzenbazlığından dolayı hiçbir vicdan azabı duymaz. Benim için durum tam tersi, sizi temin ederim. Özellikle de soylu akrabanızın durumu beni çok üzdü; çok sevimli bir genç adamdı ve onu sıkıntıya sokmak istemezdim!"

"Seni alçak, benim bir sözümle onu öldürecektin!" Gideon haykırdı.

"Bu," dedi Bay Liversedge kararlı bir şekilde, "sizin sorumluluğunuzdaydı, Kaptan Ware."

Bu noktada, arkalarındaki koltuğundan bu konuşmayı dinlemekte olan Wragby araya girerek efendisinden, Bay Liversedge'in mantarını çekme zevkine erişebilmek için yukarı çekilmesini rica etti.

"Hayır," dedi Gideon. "Onu zamanı geldiğinde Kanun'a teslim etmeyi tercih ederim."

"Eminim ki," dedi Bay Liversedge, "akrabanızı size iade ettiğimde, ki bunu gerçekten yapmak istiyorum, bu yakışksız düşünceyi daha iyi düşüneceksiniz, efendim. Nankörlük nefret ettiğim bir ahlaksızlıktır!"

"Akrabamın bu konuda ne diyeceğini göreceğiz," diye cevap verdi Gideon suratsızca.

Karanlık bir mahzende geçirdiği kırk sekiz saatin kurbanında herhangi bir merhamet duygusu uyandıracığını düşünemeyen Bay Liversedge, depresif bir sessizliğe gömüldü.

Ama değişken ruhu uzun süre sönük kalamadı ve Gideon atları değiştirmek için durduğunda, ilk işverenin itibarını sarsacak çok eğlenceli bir anekdotla onu eğlendirecek kadar iyileşmişti. Wragby atçılardan iki canlı at bulmalarını isterken ve Kaptan'ın kendi atlarının Londra'ya geri götürülmesi için gerekli düzenlemeleri yaparken, kaçma şansını düşündü; ama umutlu zihni bile bunların zayıf olduğunu fark etmek zorunda kaldı. Yine de takdiri ilahiye inanan biriydi ve yolculuk sona ermeden önce takdiri ilahinin kendi lehine müdahale edeceğini hissetmeden edemiyordu. Dük'ün hapishanesinin yerini henüz açıklamamıştı ve bunu yapması için de zorlanmamıştı. Yüzbaşı Ware onu oraya götüreceğine kesin gözüyle bakıyordu. Bay Liversedge düşündükten sonra, beklenmedik bir şey olmadığı takdirde yapacağı şeyin tam olarak bu olduğunu hüznle kabul etti.

Baldock'a ulaşması çok kısa sürmüştü, hem de takdiri ilahinin müdahalesine dair en ufak bir işaret olmadan. Yüzbaşı Ware geniş caddenin ortasında atlarını dizginledi, onları yürüyüşe bıraktı ve şöyle dedi: "Artık beni yönlendirebilirsiniz Bay Liversedge. Tabii en yakın sulh yargıcına giden yolu sormamı tercih etmezseniz? Benim için hepsi bir."

Bay Liversedge bu sözlere sinirlendi ve biraz sert bir tavırla cevap verdi: "İşte bu, efendim, açıkça yanlış bir gözlem! Sizin için hepsi bir *değil* ya da en küçük bir duyarlılığa sahip bir beyefendi için olmazdı! Eminim ki, bu konuda bir karıKıklık çıkarmaktan baKka bir isteğiniz olamaz! Aslında, bu konu üzerinde düşündükçe, kimsenin haberi olmadan bu işi halledersem, sizin ve soylu akrabalarınızın bana çok şey borçlu olacağına daha çok ikna oluyorum. Sizi Yasa'yı çağırmaya zorlarsam sonucun ne olacağını bir düşünün! Sadece Majesteleri değil-"

Durdu, çünkü Yüzbaşı Ware'in ona katılmadığı belliydi. Yüzbaşı, yaklaşan bir tilbury'ye boş boş bakarken aniden kaskatı kesilmiş ve atlarını ölü gibi yukarı çekmişti. "Matt!" diye gürledi. Bir an sonra Nettlebed'in tilbury'de kuzeninin yanında oturduğunu fark etti: "Yüce Tanrım!"

Genç Bay Ware, böylesine ürkütücü bir ses tonuyla selamlanınca vurulmuş gibi sıçradı ve atını sürükleyerek durdurdu. "Gideon!" diye soluk soluğa kaldı. "Burada mısın? Gideon, Gilly'ye bir şey oldu! Bir şey olmuş *olmalı*, çünkü-oh, burada, yolda konuşamayız!"

"Evet, Gilly'ye gerçekten bir şey oldu," diye cevap verdi kuzeni. "Ama sen burada ne halt ediyorsun ve bu konuda ne biliyorsun?"

Bay Ware son derece perişan görünüyordu ve şöyle dedi: "Hepsi benim hatam ve keşke ona izin vermeseydim... Ama nasıl tahmin edebilirdim ki, ona ısrar ederse başına bir şey geleceğini bildiğimi *söylememe* rağmen! Ve sonra, Nettlebed Oxford'a gelip bana anlattığında-"

"Bay Matthew'un bu işte parmağı olduğundan şüpheleniyordum," dedi Nettlebed hortlak gibi bir memnuniyetle. "Bütün saatlere kadar oturmak ve gitmeden bir gün önce olduğu gibi Grace'i yatağından uzak tutmak! Eğer bu kadar hevesli olmasaydım, Bay Matthew'u daha önce düKünürdüm, hiç kuKkusuz!"

"Ondan bunu yapmasını hiç istemedim ve de!" Matthew hararetle söyledi. "O tüm söylediklerime rağmen gidecekti!"

"George'a gel!" diye emretti Gideon. "Başka bir şey yapmadan önce bu işin aslını öğrensem iyi olacak. Sanırım yine başın belada!"

"Gideon, Gilly nerede?" Matthew aceleyle arkasından seslendi.

"Kaçırıldı!" Gideon omzunun üzerinden atladı ve karakola doğru ilerledi.

Kendi düşüncelerine dalmış olan Bay Liversedge kibarca öksürdü ve şöyle dedi: "Başka bir akrabanız mı var, Yüzbaşı Ware? Muhtemelen-er-Mr. Matthew Ware?"

"Ailemi oldukça iyi tanıyor gibisiniz!" diye karşılık verdi Gideon kısaca.

"Hayır," dedi Bay Liversedge üzüntüyle. "Onları daha iyi tanıyor olsaydım -Ama yakınmanın faydası yok! Demek Bay Ware bu! Canım benim, evet! Zarların bazen insanın aleyhine düşmesi ne garip! Keşke Bay Ware ile daha önce tanışma şansına sahip olsaydım. Tam da tahmin ettiğim gibi bir genç adam. Bir meseleyi tarafsız bir şekilde değerlendiremeyenlerden değilim ve Bay Ware'i kişisel olarak tercih etsem de, Majesteleri'nin daha iyi bir adam olduğunu kabul ediyorum."

"Haklısınız," dedi Gideon, "ama neden bahsettiğinizi hiç tahmin edemiyorum!"

"Bütün kalbimle diliyorum ki," dedi Bay Liversedge, "en ufak bir tahminde bile bulunmayasınız, efendim!"

Bu sırada her iki araba da George'a ulaşmıştı. Gideon arabadan atladı ve telaşlı genç kuzeninin yakın takibiyle eve girdi, ama Bay Liversedge'in bir an için kaçmayı başarabileceğine dair beslediği umutlar, onu ordudaki günlerini hatırlatan bir tavırla hana götüren Wragby tarafından boşa çıkarıldı.

Gideon'un özel bir salon istemesi üzerine, bütün parti birinci kattaki küçük bir daireye götürüldü. Matthew kapı kapanana kadar kendini güçlkle zapt edebildi. Garson çekilir çekilmez konuşmaya başladı ve haykırdı: "Kaçırıldığını söylemişsiniz! Ama anlamıyorum; her şey bitmişti! Bana öyle yazmıştı!"

"Ne oldu?" diye sordu Gideon.

"Ah, Gideon!" dedi Matthew perişan bir halde, "hepsi benim suçum! Keşke Gilly'ye bundan hiç söz etmeseydim! Onu kim kaçırdı? Ve sen bunu nasıl öğrendin?"

"Ah, henüz Bay Liversedge'e takdim edilmediniz!" dedi Gideon elini sallayarak. "İzin verin de onu size tanıtayım! Gilly'yi kaçırdı ve bana hayatını satmayı teklif edecek kadar da nazik davrandı." O

Bu konuşmanın, Bay Liversedge'e öfke ve şaşkınlık içinde bakan Matthew üzerinde garip bir etki yarattığını fark ederek durakladı. "Şimdi sorun nedir?" diye sordu.

"Demek sendin!" dedi Matthew, gözleri hâlâ Bay Liversedge'in yüzündeydi. "Seni lanet olası alçak! Bunu intikam için yaptın! Tanrı aşkına, seni öldürmeyi aklımdan geçiriyorum, seni-"

" bir şey yok!" dedi Bay Liversedge ciddiyetle. "Böyle önemsiz bir düşünce aklımın ucundan bile geçmedi, efendim! Kuzenimize karşı en ufak bir kötü niyet beslemedim!"

"Otur!" diye emretti Gideon. "Matt, bu adam hakkında ne biliyorsun ve bu bobinde senin rolün ne?"

"Evet," diye başını salladı Nettlebed, Matthew'u acımasızca inceleyerek. "Bilmek de bu, efendim ve bana yapmayacağını söyleyin!"

"Sana söylemeliydim, Gideon!" Matthew masanın yanındaki sandalyeye çöktü.

"Bana anlatacaksın."

"Evet, ama sana daha önce söylemeliydim ve Gilly'ye tek kelime bile etmemeliydim! Yalnızca senin kesici bir Şeyler söyleyebileceğini düşündüm ya da- Ama sana söylemeliydim! Bu verdiğim sözü çiğnemekti, Gideon!"

Kuzeni bu ani açıklama karşısında doğal olarak şaşırmıştı. Bay Liversedge bu fırsatı değerlendirerek bir yaptı. Böyle çirkin sözlerin kalemini hiç kirletmediğini söyledi. Bunun üzerine Wragby ona kemik kutusunu kapatmasını emretti ve Kaptan Ware, sabrının sınırlarına ulaşmış birinin sesiyle Matthew'den biraz daha açık olmasını rica etti. Bunun üzerine Matthew, Yüzbaşı Ware'in kaşlarını çatarak ve giderek artan bir bıkkınlık havasıyla dinlediği, olayla ilgili biraz kopuk bir açıklama yaptı. Sonunda şöyle dedi: "Seni genç aptal! Yaşın tutmuyor!"

Matthew ona göz kırptı. "Bunun konuyla ne ilgisi var? Sana söylüyorum-"

"Bunun için söylenecek bir şey var! Reşit olmadığınız sürece sözünüzü tutmadığınız için size karşı dava açılmaz!"

Şok edici bir sessizlik oldu. Bay Liversedge sessizliği bozdu. "Bu tamamen doğru," dedi. "Efendim, bunun benim için bir darbe olduğunu sizden saklamayacağım. Böyle bir durumu nasıl gözden kaçırdım , ama kaçırdığımı

inkar etmeye kalkışmayacağım. Çok üzgünüm, bu kadar üzgün olacağımı hiç düşünmemiştim!"

"Ah, Gideon, keşke sana söyleseydim!" diye soluk soluğa kaldı Matthew. "Bu korkunç olayların hiçbirinin olmasına gerek yoktu!"

"Hayır, gerek yok," dedi Gideon. "Ama Gilly neden bana gelmedi ki?"

"Çünkü her zaman ne yapması gerektiğinin söylenmesinden bıkmıştı," diye açıkladı Matthew. "Burada kendi başına yapabileceği bir şey olduğunu, bunun bir macera olacağını ve eğer bu Liversedge gibi bir adamı alt edemezse sandığından daha az erkek olması gerektiğini söyledi!"

Bay Liversedge onaylayarak başını eğdi. "Çok doğru! Ve beni alt etti, efendim. Evet, evet, bunu itiraf etmekten utanmıyorum! Tamamen sarılmıştım. Soylu akrabamız mektuplarınızı ele geçirdi, Bay Ware, hem de bu iş için bir gine bile harcamadan. Sizi temin ederim ki bu başarısından gurur duymak için her türlü nedene sahiptiriz."

Her iki Savaşçı da dönüp ona baktı. Gideon dedi ki: "Seni nasıl alt etti?"

Bay Liversedge içini çekti ve başını salladı. "Bana o kadar genç ve masum görünmeseydi, böyle bir oyuna kurban gitmezdim! Ama kuşkularım yatışmıştı. Kötü bir şey düşünmedim. Üzülerek söylüyorum ki, güvenimden yararlanarak, ayağa kalkmak ağır bir masayı bacaklarıma doğru sürdü ve beni yere düşürdü, başımı ızgaranın çamurluğuna çarparak bilincimi kaybettim. Ben kendime geldiğimde, majesteleri kaçmayı başarmış ve benim üzüntümden dolayı ölümcül mektupları da yanında götürmüştü."

Gideon'un taviz vermeyen ağzını yavaş bir gülümseme kapladı. "Adolphus!" dedi usulca. "Aferin benim küçüğüme! İşte senin ejderhandı!"

"Masayı bacaklarınıza mı sürdünüz?" diye tekrarladı Matthew. "Gilly? Vay canına!"

"Buraya kadar her şey yolunda," dedi Gideon. "Ama nasıl oldu da tekrar senin pençelerine düştü?"

"Bu," dedi Bay Liversedge kaçamak bir ifadeyle, "uzun bir hikâye, efendim. Ama unutulmamalıdır ki, ilginç akrabamızın ruhunun arzuladığı maceraya kavuşmasını sağlayan mütevazı araç benim."

Bu konuKmayı güçlükle gizlediği bir sabırsızlıkla dinlemekte olan Nettlebed sözünü keserek hiddetle konuKmaya baKladı: "Seni darağacı hilebazı, ya onun l tfunu nerede sakladığını söylersin ya da boğazını sıkarım!"

"Bu adam Bird in Hand'de yaşıyor, bunu biliyorum," diye açıkladı Matthew. "Ve Gilly onu orada buldu,        bana öyle söyledi!"

"Evet,  yle diyorsunuz Efendi Matthew, ama tam bir saattir bu kasabadayız, bu yerin nerede olabileceğini bulmaya çalışıyoruz ve bize söyleyebilecek tek bir kişi bile yok!" dedi Nettlebed acı acı. "Ve eğer biz keşfedemiyorsak, Majesteleri bunu nasıl yapmış olabilir?"

Gideon, gözleri parlayarak, "Majestelerinin işlerini yürütmek için kendine özgü yöntemleri var gibi görünüyor," dedi. "Ama Bay Liversedge şimdi bizi Bird in Hand'e götüreceği için ustalık göstermemize gerek yok. Eh, Bay Liversedge?"

"Efendim," dedi Bay Liversedge kibirle, "*mücbir sebeplere* boyun eğmek zorundayım."

Ama yarım saat sonra, Curricie ve Tilbury, Bird in Hand'in kabuğunun dışında durduklarında, sonunda kendini ifade etme gücünden yoksun kaldı ve sadece kararmış kalıntılara inanılmaz bir dehşet içinde bakabildi. Hem Wragby hem de Nettlebed ona o anda bir son vermek istiyorlardı, ama şaşkınlığı o kadar belirgindi ki, Gideon onları engellemek için araya girdi. "Evet, Bay Liversedge?" dedi. "şimdi ne söyleyeceksiniz?"

"Efendim," dedi Bay Liversedge telaşla, "bu pansiyonu son gördüğümde gerçekten de fakir bir yerdi, ama sizi temin ederim sağlamdı! Onu bu acınası iskelete indirgeyecek ne olmuş olabilir, bilmiyorum! Sahibine ya da soylu konuğuna ne olduğu benim tahmin gücümü tamamen aşan konular! İtiraf etmeliyim ki bu konular şu anda zihnimi çok fazla meşgul etmiyor. Duygusal bir insan olduğunuzu sanmıyorum Kaptan Ware, ama bana kalan birkaç dünyevi varlığın o değersez binada saklı olduğunu düşünmek katı yüreğinize bile dokunabilir!"

"Katılaşmış kalbime dokunulmadı. Kuzenimi istiyorum!" Gideon kabaca konuştu ve atını hazırladı. "Köyde bu yangının ne zaman çıktığını bize söyleyebilecek biri olmalı!"

Arlesey'de yaptığı araştırmalar onu bir süre sonra Shottery'lerin yaşadığı kulübeye götürdü. Onların yangınla ilgili anlattıkları mutlaka eksikti, ama Gideon'u yangının girişimci kuzeni tarafından çıkarıldığına ikna edebilecek kadar çok şey biliyorlardı. Onları önce , sonra da çarpık bir gülümsemeyle dinledi. Ama Nettlebed şaşkına dönmüştü ve majestelerinin böyle bir şey yaptığını hiç ve tek kelimesine bile inanmadığını söyledi.

"Sakin ol, aptal!" dedi Gideon. "Onun lütfu hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, en az bizim kadar! Yani bizim yardımımız olmadan özgürlüğünü kazandı! Aslında çok da iyi gidiyor."

"Yüzbaşı Ware," dedi Bay Liversedge hararetle, "haklısınız! Her ne kadar onun ustalığından zarar görmüş olsam da, ona karşı kötü bir niyetim yok. Gerçekten de bu kadar genç ve tecrübesiz bir adamın bu kadar başarılı olduğunu görmek çok sevindirici! Bu küçük maceranın onu bu hale getirdiğini söylememe izin verin. Onu ilk gördüğümde kendinden emin değildi: çok fazla şımartılmış, dünyayla temastan çok dikkatli bir şekilde korunmuştu. Yaşadığı deneyimler ona çok şey kazandırdı: Bunu iddia etmekten hiç çekinmiyorum ve özgürlüğünü bana borçlu olduğunu düşünmek benim için mutluluk verici."

Bu, Nettlebed için çok fazlaydı ve Bay Liversedge'in üzerine öyle ölümcül bir amaçla yürüdü ki, sert bir sesle emretmek zorunda kaldı. "Efendi Gideon!" dedi patlarcasına, "Sizi beşğinizden beri tanıyorum ve o hapishane kuşu konuşmalarıyla sizi gammazlarken öylece durmayacağım! Ve Majesteleri, Tanrı bilir hangi davadayken!"

"Eğer bir şey diğerinden daha açıksa," diye karşılık verdi Gidyon, "o da Majestelerinin bizim yardımımıza ihtiyacı olmadığıdır! Eğer ne gibi tehlikelerle karşılaşacağını bilseydim, yola çıkmasına izin vermezdim, ama Tanrı'ya şükür ki bilmiyordum! Bu adam bir haydut, ama doğruyu söylüyor: Majesteleri kendini buldu. Acaba onu Hitchin'e ne götürdü?"

Sessizce düşünen Matthew şöyle dedi: "Ben hiçbir şey anlamıyorum! Yapmak için geldiği şeyi yaptıktan sonra neden evine dönmedi? Onu Hertfordshire'da tutan neydi?"

Nettlebed, Bay Liversedge'e hitaben, "Evet, buna cevap verebileceğinize inanıyorum!" dedi.

"Dostum," dedi Bay Liversedge yüksek sesle, "sabrımı fazla zorlama, yoksa pişman ! Şimdiye kadar sükunetimi korudum, ama beni kışkırtırsanız

Dük'ün itibarına zarar verecek bazı bilgileri açıklarsanız pişman olursunuz!"

Nettlebed ellerini ovuşturdu. "Efendi Gideon!" dedi yalvarırcasına, "bu et ve kanın dayanabileceğinden daha fazla! Ona yalan sözlerini yutturmama izin vermeyecekseniz, onu Yasa'ya teslim edip bu işi bitirir misiniz?"

"Yüzbaşı Ware," dedi Bay Liversedge, "eğer böyle bir şey yaparsanız, vicdan azabımı bir kenara bırakıp, soylu akrabanız aleyhine oğlumu kaçırdığınız için dava açmalıyım!"

Bu sözler üzerine Matthew irkildi ve haykırdı: "Belinda mı? Yüce Tanrım! Hayır, hayır, yapmaz-!"

"Hayatım boyunca böyle bir şey duymadım!" diye patladı Nettlebed. "Burada durup böyle alçakça iftiraları dinleyeceğimi düşünmek! Majesteleri kimseyi kaçırmadı, kaçırmaz da!"

Bay Liversedge, "Onu baştan çıkardı -bunu güvenle söylüyorum! Zengin giysiler vaat ederek!" diye açıkladı. "Ve size şunu söyleyeyim, Yüzbaşı Ware, benim kızım henüz on yedi yaşına bile gelmedi! Ailenizin elinde iki kat acı çeken masum bir çiçek!"

Matthew kuzenini biraz uzaklaştırdı, aceleci bir el onun dirseğini kavradı. "Gideon, eğer öyleyse bu çok şeytani bir bobin! Hayır, hayır, onu kaçırdığını kastetmiyorum, ama Belinda'yı tanımıyorsun! Gerçekten de, bu işe yaramaz! Onları hemen bulmalı ve onu kurtarmalıyız! O çok güzel bir yaratık ve eminim onu bunun için suçlamıyorum- Ama bu olmaz, Gideon!"

"Bu ne saçmalık Matt!" Gideon sabırsızca konuştu. "Gilly daha bir hafta önce Harriet'le nişanlandı!"

"Evet; biliyorum, ama Belinda'yı görmedin!" dedi Matthew basitçe.

Gideon birden Dük'ün kendisine yazdığı mektuptaki bir bölümü hatırladı. "Yüce Tanrım!" diye mırıldandı. "Hayır, bu çok saçma! Gilly'nin iç etek giydiğini hiç bilmiyordum. Kaçırılma olayına gelince, pustian!"

"Elbette, ama bu Liversedge'in nasıl bir adam olduğunu bilmiyorsunuz!" dedi Matthew nefesinin altından. "Elinden gelse Gilly'nin başına bela açacak, üstelik Belinda'nın amcası, ya da öyle diyor."

Gideon kısaca, "Sorun çıkarmaya fırsat bulamayacak," diye cevap verdi.

Matthew, "Onu Kanun'a teslim edersen yapar," diye onu uyardı. "Bir suçlamada başarılı olabilir demiyorum, ama ortalık karışır,

Biliyorsun! Ama onunla ne yapacağız?"

"Bana öyle geliyor ki," dedi Gideon, "en iyisi Adolphus'u bulup ne gibi bir fesatlık peşinde olduğunu öğrenmem. Liversedge'i de yanımda götüreceğim, ona ne yapılacağına Adolphus karar verir. Sana gelince, buraya gelmek için izin aldın mı?"

"Evet, Bagwig'e acil bir aile işi için çağrıldığımı söyledim, o da bana izin verdi. Ama biliyor musun Gideon, bence Nettlebed'in bir düzene ihtiyacı var! Oxford'a gelip beni araması, sanki bir okul çocuğuyum gibi davranması ve Gilly'yi nerede bulabileceğini söylemezsem Bagwig'e bizzat gitmekle tehdit etmesi yeter de artar bile!"

"Keşke öyle yapsaydı!" dedi kuzeni anlayışsızca. "Adolphus'u lanet olası aptallıklarıyla boğmakla ne demek istiyorsun? Sayende şu anda kanı akıyor! Oxford'a geri dön ve Tanrı aşkına, eğer bu aptalca beladan uzak duramıyorsan, ileride bana getir ve Gilly'yi senin hizmetinde boynunu riske atmaya teşvik etme!"

Matta bu duygusuz konuşmadan öylesine etkilenmişti ki, uzun ve öfkeli bir şekilde kendini savunmaya başladı. Gideon hiç çekinmeden söze karıştı ve ona nefesini boşa harcamamasını söyledi. Matthew ona ters ters baktı ve şöyle dedi: "Bu senin olduğu kadar benim de meselem ve seninle Hitchin'e gideceğim!"

"Bunu yapabilirsin, çünkü yolun üzerinde, ama benimle daha ileri gidemezsin!" dedi Gideon, arkasını dönerek.

Bay Liversedge'den hoşlanmayan ve aralarında geçici bir ittifak oluşmuş olan Nettlebed ve Wragby tarafından endişeyle izlendiğini fark etti. Bay Liversedge arabada rahat bir şekilde oturmuş, tombul ellerini kavuşturmuş ve yüzünde aziz denemeyecek kadar iyi huylu bir ifade vardı. Bay Liversedge, Belinda'yı aniden hatırlamasında Tanrı'nın elinin kendi lehine güçlü bir şekilde çalıştığını gördü ve Kaptan Ware'in sert gözlerini hoşgörülü bir gülümsemeyle karşılayabildi.

"Şimdi Hitchin'e doğru yola çıkıyoruz, umutlu dostum," dedi Gideon. "Bana öyle geliyor ki, soylu akrabam seni ellerine teslim etmekten memnun olabilir!"

"Bay Liversedge, "Eğer soylu akrabanız adalete zerre kadar saygı duyuyorsa, efendim, bende bir hayırsever görecektir!" diye muhteşem bir şekilde karşılık verdi.

Nettlebed gözyaşları içinde, "Efendi Gideon, bırakın da onun gün ışığını karartayım!" diye yalvardı.

Bu iyiliği reddedilince, küskün bir tavırla Matthew'un kiraladığı tilbury'ye tırmandı. Gideon at arabasının kasasında yerini aldı ve dizginleri topladı. Bay Liversedge nazıkçe, "Size bir tavsiyede bulunabilir miyim, efendim? Sale Dükü'nü sorarak Hitchin'i biraz karıştırmak üzere olduğunuzu . Majestelerinin gerçek çıkarlarını düşünen biri olarak söylüyorum, size daha ziyade Bay Rufford'u sormanızı tavsiye ederim, bu lakap altında seyahat ettiğine inanmak için nedenlerim var."

Bu küstahlık karşısında eğlenmeye başlayan Gideon ona teşekkür etti ve Sun Inn'e vardığında tavsiyesine uydu. Sonuç mutlu değildi. Ev sahibi ona düşmanca bir tavırla baktı ve bu değerli Bay Rufford'a bir ev odası vermenin başına açacağı belayı bilseydi, bununla yüzleşmektense kepenklerini indireceğini söyledi.

"Ve eğer peşinde olduğunuz o sinir bozucu çocuksa, bana sormanızın hiçbir yararı yok," diye ekledi. "Çünkü bu beni ilgilendirmez, hiç de ilgilendirmedir! Ve eğer istediğiniz odaysa, ev dolu!"

Otokratik mizacı, küstahlığı nezaketle karşılaşmasını kolaylaştırmayan Kaptan Ware, bu hitap şeklini hemen yadırgadı ve ev sahibinin başarısızlıklarının ve muhtemel sonunun kısa bir özetine kendi adını ve üslubunu eklemek üzereydi ki, Bay Liversedge küçümseyici bir öksürükle elini koluna attı ve şöyle dedi "Ahem! İzninizle, efendim! Şimdi, iyi adamım, lütfen benimle ilgilen! Bay Rufford'un son zamanlarda bu handa kaldığını inkar edemezsiniz.

-"Genç bir arkadaş hayal ediyorum."

"Eğer Bayan Belinda'yla genç erkek kardeşinin yanında olduğunu ve onun öğretmeni olduğunu söylediğini kastediyorsanız, bunu yapmayacağım," diye cevap verdi ev sahibi. "Ama ne onun gibi davranan ne de onunki gibi ceket giyen bir öğretmen gördüm. Çok dumanlı, yarı yarıya, öyle biri ve onu evime almam beni daha da aptallaştırdı! Başıma ne belalar geldi! Tom Usta'nın beni adi bir suçlu gibi göstererek rezil etmesi bir yana, Bay Clitheroe'nun beni çatımın altında masum kadınları baştan çıkararak çapkınlara izin verdiğim için cehennem ateşiyle tehdit etmesini yaşadım, bunu asla yapmadım, bilerek yapmadım! Ve o çıkar çıkmaz Bay Mamble

Kapının eşiğine kadar geldi ve polis memurunu da yanında getirdi, üstelik bu benim başıma hiç gelmemiş bir şeydi, tüm gün boyunca!"

"Bay Mamble da kim?" diye sordu Gideon.

"Ah, sorabilirsiniz efendim! Efendi Tom'un babası, o!"

Ev sahibinin konuşması karşısında şaşkına dönmüş olan Matthew, "Ama Efendi Tom kim?" dedi: "Ama Efendi Tom kim? Gideon, bu Gilly olamaz! Liversedge! Kim bu Efendi Tom?"

Bay Liversedge, "İşte efendim, itiraf etmeliyim ki beni bir kayıp olarak görüyorsunuz," diye itiraf etti. "Ancak Belinda'nın bilinen bir akrabası olmadığını söyleyebilirim. Efendi Tom ise tam bir muamma."

"Bekle!" dedi Gideon. "Damme, kuzenimin mektubunu yanımda getirmeyi neden düşünmedim? Sanırım bir çocuğa ayı liderliği yapmaktan söz ediyordu. Bu o çocuk gibi görünüyor."

Ev sahibi, "Onu ayı gibi yönetmekten haberim yok, efendim," diye araya girdi. "Bay Mamble'ın söylediğine göre, o ve şu Bay Snape, yani Efendi Tom'un gerçek öğretmeni Bay Rufford, Efendi Tom'u kaçırmışlar. Bay Mamble Londra'ya gidip Runner'ları peşine takmaktan söz ediyordu, ama ben daha çok Efendi Tom'un onu kaçırdığını söyleyebilirim, çünkü umarım daha cesur bir çocukla karşılaşmam! Soyluların otoyol soygununa kalkışması ve kefaletle hapisten çıkarılmaları ne güzel! Bay Mamble oğlunun, onu kötü emelleri için kullanan bir haydutun eline düştüğünü kafasına koymuştu ve polis memurunun söylediği hiçbir şey fikrini değiştiremezdi! Dikkatinizi çekerim, Bay Rufford hakkında ben hiç böyle düşünmemiştim, ne polis memuru ne de buranın yargıcı Bay Oare."

"Highroad soygunu!" Matthew inanamayarak soluk soluğa kaldı. "*Gilly?* Dostum, Bay Rufford'un tutuklandığını mı söylüyorsun?"

"Hayır, o değil efendim. O olay olduğunda burada değildi. Nerede olduğunu Tanrı bilir ve eminim onu bir daha görmeyi hiç düşünmedim! Para kazanmak için yola çıkan ve kendini Roundhouse'a kapattıran Efendi Tom'du. Sonra ne olduysa oldu ama Bayan, kasabada yaşayan çok saygın bir Quaker beyefendisi olan yaşlı Bay Clitheroe ile gitti!"

"Bu," dedi Bay Liversedge, başını sallayarak, "bir hataydı. Hiç cevap vermezdi."

"Hayır efendim, öyle de olmadı, çünkü o akşam yine geldi. Ama Bay Rufford o sırada ve Bay Clitheroe ne derse desin, bu beni ilgilendirmezdi! Ama Bay Clitheroe yüzünden Bay Rufford dün geceyi niyetlendiği gibi burada geçirmek yerine ikisiyle birlikte kalkıp gitti. Tesadüfen özel salonun kapısının önünde duran garsonlardan biri, onun polislerle ve yargıçlarla ilgilenebileceğini, ama Bay Clitheroe'yla ilgilenemeyeceğini söylediğini duydu. Ve gitmesi de iyi oldu, çünkü Bay Clitheroe, yarım saat sonra hiç görmediğim bir tavırla geldi ve Bay Rufford'un istediği zaman ona karşı yüksek bir tavır takınmasına rağmen, Bay Clitheroe'nun bunu dikkate almayacağından şüpheliyim, o şekilde ruhu harekete geçti."

"Gideon," dedi Matthew şaşkın bir sesle, "Gilly'nin delirdiğini mi düşünüyorsun?"

"Oh, hayır, efendim!" dedi ev sahibi. "Bay Rufford'u kastediyorsanız hayır! Çok sakın bir beyefendidir ve dünyayı iyi bilir. *Onunla* hiçbir zaman bir alıp veremediğim olmadı."

"Nereye gittiğini biliyor musun?" Gideon sordu. "Londra'ya mı gidiyordu?"

"Hayır, efendim, değildi. Bütün partiyi Aylesbury'ye götürmek için bir araba ve bir çift kiraladı, bunu size söyleyebilirim, bu sabah Bay Mamble'a söylediğimle aynı şey."

"Aylesbury'ye!" Kuzenler şaşkınlık dolu bakışlarla birbirlerine .

"Şimdi, onu Aylesbury'ye ne götürmüş olabilir ki?" Gideon merak etti.

"Hiçbir şey anlamıyorum!" Matthew açıkladı. "Elbette Belinda'yı neden yanına alması gerektiğini anlıyorum, ama bu Mamble denen çocuktan ne istiyor olabilir? Kim *ki* o? Ben Mamble diye biriyle hiç karşılaşmadım! Ev sahibi, Mamble kim? Onu tanıyor musunuz?"

"Hayır, efendim, onu daha önce hiç görmedim. Ne buraların yerlisi ne de gerçek kalite diyebileceğim biri." Öksürdü. "Bay Rufford'un ağzına bir lokma bile koyamayacak kadar domuz suratlı bir adam ve söylediklerine bakılırsa bunu yapmaya da çok hevesli! Polis memuruna Kettering'li bir demir ustası olduğunu ve Tom Usta'nın da onun tek oğlu olduğunu söyledi. Bay Rufford'un delikanlıyı fidye için alıkoymak istediğini kafasına koymuştu, çünkü delikanlının cepleri oldukça doluydu ve bunu gizlemiyordu. Görünüşe göre Bay Rufford ya da onunla birlikte bir haydut (hiç görmediğim bir şey değil ama)

Bay Snape'e, yani öğretmene, kurnazca bir tesviye vermiş ve Tom Usta yerde baygın yatarken onu alıp kaçmış. Neyse, bu onun hikayesi ve bunu inkar etmek bana düşmez."

Tom'un Dük'ün hayatına bir açıklama getirmenin yolu yok gibi görünüyordu, ama ev sahibinin sık sık Tom'un faaliyetlerinden söz etmesi, Yüzbaşı Ware'in daha kesin bir açıklama istemesine yol açtı. Bunun üzerine Stevenage yolundaki soygun girişiminin tüm hikâyesi kulaklarına doldu. Dük'ün bu ustaca payı kendisine anlatıldığında, çarpık gülümsemesi ortaya çıkmıştı ama Matthew sersemlemiş gibiydi. Onlar handan ayrılınca kadar konuşma gücünü toparlayamadı ve sonra güçsüzce konuştu: "Delirmiş *olmalı*!"

"O değil!" dedi Gideon sırtarak.

"Ama Gideon, Gilly'nin böyle davrandığını kim duymuş?" Adam umutsuzca içini çekti. "Keşke ne yaptığını bilseydim!"

"O halde Aylesbury'ye kadar bana eşlik etseniz iyi olur."

"Evet, yapacağım!" Matthew parlayarak ilan etti. "Ne de olsa benim yolumun üzerinde! Ve bir şey daha var, Gideon! Gilly'nin delirmesinin benim suçum olduğunu söylemenin hiçbir yararı yok, çünkü Mamble'ı ona kandırmakla benim hiçbir ilgim yok ve eğer o lanet mektuplarımı alır almaz kasabaya dönseydi asla kaçırılmazdı!"

Gideon sadece homurdandı, ama Bay Liversedge kibarca şöyle dedi: "Çok doğru Bay Ware, çok doğru, ama her şeyin temelinde talihsiz yeğenime karşı takındığınız kınanacak tavrın yattığı inkâr edilemez. Bunun size bir ders olmasını ummak gerekir ve majestelerinin içine sürüklendiği tehlikeler düşünüldüğünde-"

Matthew öfkeyle, "Eğer bu her şeyi boşa çıkarmazsa!" diye bağırdı. "Kuzenimi tehlikeye atan sendin!"

"Kesinlikle öyle," diye onayladı Bay Liversedge. "Peki beni Majesteleri'nin hayatına sizden başka kim soktu efendim?"

"Gideon!" dedi Matthew, yüzü kıpkırmızı kesilmişti, "eğer bu küstah köpeği yakalatmazsan, ben-"

"Gilly'ye onu Aylesbury'de gördüğünde ne yapacağını söyle!" diye önerdi kuzeni.

Ama Aylesbury'ye gitmek üzere hazırlandıklarında Dük'ü kentin başlıca pansiyonlarından birinde bulamadılar. White Hart'ın sahibi, Bay Rufford ve genç kuzenlerinin o sabah kahvaltılarını eder etmez posta arabasıyla Reading'e doğru yola çıktıklarını bildirdi. Bay Rufford'ı soran ilk kişilerin kendileri olmadığını da sözlerine ekledi ve bir adalet kaçağını barındırmadığını umduklarını ifade etti.

Matthew, ev sahibinin duyamayacağı bir sesle, "Ama bu adam ne *yapıyor böyle*?" diye neredeyse feryat edecekti.

Gideon kayıtsızca, "Bay Mamble'dan kaçmak, sanırım," diye cevap verdi.

"Eğer o çocuğu kaçırdıysa, bu hiç *de* şakaya gelmez!" Matthew dikkat çekti. "Şimdi ne yapmak istiyorsun?"

"Benim kanım akıyor ve onu takip edeceğim. Ayrıca, onu bu öfkeli ebeveynden korumak için bana ihtiyacı olabilir. Oxford'a geri döneceksin."

"Sanırım yapmalıyım," diye iç geçirdi Matthew. "Ama o adamla ne yapacaksın, Liversedge?"

"Oh, onu benimle birlikte götürün! Wragby ona bakabilir."

"Efendi Gideon," dedi Nettlebed, yüzünde kararlı bir ifadeyle, "eğer Majestelerini aramaya devam edersen, seninle para bozduruyorum!"

"Elbette!" diye cevap verdi Gideon. "Bagajda çok kalabalık olacaksınız ama mahkûmu koruması için Wragby'ye yardım edebilirsiniz. Bay Liversedge! Korkarım bu pek hoşunuza gitmeyecek, ama Reading'e kadar bana eşlik edeceksiniz."

"Tam tersine, efendim," diye cevap verdi Bay Liversedge nazikçe, "sizden ayrıldığım için üzgünüm. Elimdeki Kuş'un başına gelen felaket nedeniyle kendimi geçici olarak geçim kaynaklarından yoksun buluyorum. Hiç tanıdığımın olmadığı bu kasabada terk edilmek beni ciddi sıkıntıya sokacaktır. Sizinle gelmekten mutluluk duyacağım. Umalım da Reading'de Hitchin ya da Aylesbury'de olduğumuzdan daha şanslı olalım!"

Ancak, kırk millik bir yolun sonunda araba Reading'e ulaştığında, talih (Bay Liversedge'in dediği gibi) yolcularına gülümsemeye niyetli görünmüyordu. Dük'ün düzensiz izi, genç yoldaşlarıyla birlikte arabadan indiği andan itibaren kayboldu ve şehirdeki tüm hanlarda yapılan yorucu aramalar izini tekrar bulmayı başaramadı. Bütün gün araba kullanmış olan Gideon yorgundu ve bu yüzden de çileden çıkmıştı; beşinci handa da bir şey bulamayınca

Dük'ü bulmaya kararlıydı, sırf boynunu sıkmanın zevki için bile olsa. "Ona ne oldu ve ben şimdi ne yapacağım?" diye sordu.

O anı bekleyen Bay Liversedge, hayranlık uyandıran bir sağduyuyla: "Efendim, bir öneride bulunma cüretini gösterebilirim, şimdi çok hoş bir ev gibi görünen Crown'a gidelim ve özel bir salonda akşam yemeği yiyelim ve gece için yataklarımızı hazırlayalım. Sırrını sadece benim bildiğim bir iksiri sizin için karıştırma zevkini kendime vereceğim. Bu sır bana, ne yazık ki rahmetli olan eski işverenlerimden biri tarafından açıklandı - sık sık canlandırıcı içkilere ihtiyaç duyan bir beyefendiydi. Bundan memnun sanıyorum!"

Nettlebed inatla, "Majestelerini bulmalıyız!" dedi.

"Bir saat sonra hava kararacak," dedi Gideon. "Kahretsin, adam haklı! Geceyi burada geçireceğiz!" Birden esnedi. "Tanrım, çok yorgunum!"

"Her şeyi bana bırakın, efendim!" dedi Bay Liversedge nezaketle. "Sizin şu adamınız -yeterince değerli bir adam olduğunu söyleyebilirim- bir beyefendinin rahatı için gerekli olan tüm o küçük kibar ayrıntıları düzenlemek için oldukça yetersiz. Bana sonuna kadar güvenebilirsiniz!"

"Sana hiç güvenim yok," diye cevap verdi Gideon açık yüreklilikle. "Bununla birlikte, sonumuzun nimet yoldaşı olmak olacağını tahmin ediyorum! Devam et, seni alçak herif!"

Bölüm XX

Dük, farklı derecelerde öfke ve kızgınlık içinde olan iki grup insan tarafından takip edildiğinin farkında olmadan, suçlamalarını Bath'a kadar olaysız bir şekilde posta arabasıyla taşıdı. Reading'de hiç kalmadı ve Londra'dan Bath'a giden arabayı yakalamak için yeterli bir süre kala oraya vardı. Bu kadar kısa sürede yer bulmakta biraz güçlük çekti, ama birkaç ilgili kişiye rüşvet vererek Belinda için içeride bir, kendisi ve Tom için de dışarıda iki koltuk ayarladı. Belinda çatıda oturamayacağını anlayınca ağlamaya meyletti ama şans eseri zarif görümlü genç bir beyefendi arabaya bindi ve içerideki yerini aldı. Genç adam Belinda'ya öylesine açık bir hayranlıkla baktı ki bir anda neşelendi, ve çok mutlu bir yolculuk geçirdi.

onun saygılı yaklaşımlarını cesaretlendirdi. Tom, yüzük ve ipekli elbiseler vaat ederek onu baştan çıkarmaya çalışacak türden gösterişli bir bıçağa benzemiyordu, bu yüzden Dük, onun kolay gözyaşlarının utancından kurtulduğuna şükrederek, çok nazik bir beyefendinin refakatinde Bath'a seyahat ettiğini yol arkadaşlarına bildirmekten kaçınmasını rica etmekten başka bir şey yapmadan onu içeri aldı. Sonra çatıya tırmanarak Tom'un yanına oturdu ve uzun ve rahatsız bir yolculuğa kendini bıraktı. Arabaya binmesine izin verilmesi için boşuna yalvaran Tom birkaç mil somurttu, ama cebinde Aylesbury'den satın almaya vakit bulduğu bir mancınık olduğunu hatırlayınca kendine geldi. Bu silahı ustalıkla kullanması, yol kenarındaki yaşlı bir kadınla küçük bir tatsızlığa yol açtı, şişman pug köpeği kaburgalarına isabet eden bir saçmayla beklenmedik bir hareketlilik içine girdi, ama Dük'ten başka hiç kimse Tom' mancınığı hedeflediğini görmediği ve Dük de Tom'un gizlice neyle uğraştığını fark ettiği anda mancınığı ele geçirip cebine attığı için, kimse suçu suçluya getiremedi.

"Tom, sen çok Çağırıcı bir çocuksun!" dedi Dük sert bir sesle. "Eğer cebinde başka şeytani bir makine varsa, onu hemen bana ver!"

"Hayır, şerefim üzerine, yapmadım, efendim!" Tom onu temin etti. "Ama pug'ın zıplayıp bağırarak kaçması meşhur değil miydi?"

"Evet, harika bir atış. Eğer terbiyeli davranırsan seni bir gün Cheyney'e götürür ve gerçek bir atış günü yaşatırım."

Parlayan bir yüz ona doğru döndü. "Oh, efendim, *gerçekten mi?* Bence siz dünyadaki en mükemmel, en açık sözlü insansınız! Cheyney nerede? Nasıl bir yer?"

"Cheyney mi?" dedi Dük dalgın dalgın. "Oh, bana ait bir ev, Upton Cheyney adında bir köyün yakınında, Bath'dan Bristol'a doğru yaklaşık yedi mil uzaklıkta."

"Oraya mı gidiyoruz?" diye sordu Tom şaşkınlıkla. "Hiç öyle demediniz, efendim!"

"Hayır," dedi Dük. "Hayır, oraya gitmiyoruz."

"Neden olmasın?" diye sordu Tom. "Atış yapılacaksa, Bath'daki havasız bir handan çok daha eğlenceli olur! Bize izin verin, efendim!"

Dük başını salladı. Cheyney'de görevli sadık hizmetlilerin, oraya utanç verici bir şekilde seyahat lekeli kıyafetlerle, müjdelenmeden, refakatsiz, ucuz bir valiz taşıyarak ve Belinda'nın elinden tutarak gelirse ne hissedecekleri konusunda çok canlı bir fikri vardı. Kısa bir süre sonra Tom'a kimliğini açıklamak zorunda kalacağını düşündü, ama Bath'da zihninde seçtiği sakin handa tanınmak istemediğinden ve Tom'un sağduyusuna pek güvenmediğinden, kaçınılmaz itirafı ertelemeye karar verdi. Bunun yerine evinin Bath'dan çok uzakta olduğunu söyledi.

Bath'ın otelleri hakkındaki bilgisi doğal olarak York House ve Christopher gibi modaya uygun kuruluşlarla sınırlıydı ve bunların hiçbirine adım atmayı düşünmüyordu, ancak çocukken vicdanlı Bay Romsey tarafından bir zamanlar büyük Dr. Johnson'a ev sahipliği yapmış olan Walcot Sokağı'ndaki Pelican'ın cephesine saygıyla bakmaya yönlendirildiğini hatırlıyordu. Bu saygın han artık modaya uygun insanlar tarafından himaye edilmiyordu ve Dowager Lady Ampleforth'un ikamet ettiği Laura Place'den çok uzakta olmama avantajına sahipti.

Sessiz ve gösterişsiz bir otelin Dük'ün adamlarının hoşuna gitmesi beklenemezdi. Tom, eğer bir handa kalmaları gerekiyorsa, Pazar yerindeki işlek posta evini seçmek istediğini söyledi; Belinda da Dük'e bir keresinde Christopher'da kalan bir hanımefendiye şapka götürdüğünü ve buranın Pelikan'dan her yönden üstün, çok kibar ve şık bir otel olduğu kanısına vardığını sitemle anlattı. Dük bunu kabul etti, ama himayesindekileri nazıkçe Pelikan'a yönlendirdi. Tom, buranın eski püskü bir yer olduğu konusunda itiraz ederken birden Bay Rufford'un daha şık evlerde kalmaya parasının yetmeyebileceği kuşkusuna kapıldı, kıpkırmızı kesildi ve Pelikan'da her şeye rağmen çok iyi iş çıkaracaklarına olan inancını yüksek sesle dile getirdi. Sonra Dük'ü bir kenara çekerek, babasının kendisi için harcadığı paraları geri ödeyeceğini hatırlattı ve gezip görmek için izin istedi. Akşam yemeği vakti çoktan geldiği için bu isteği reddedildi, ancak Dük'ün o akşam tiyatroya gitmesine izin vereceğine dair verdiği sözle darbe yumuşatıldı. Belinda da hemen gitmek istediğini söyledi ve bunun uygun olmayacağının söylenmesi üzerine, kötü bir şans eseri rahmetli işverenin de seyirciler arasında olması ve tiyatroya gittiğini fark etmesi halinde kendisini bekleyen korkunç kaderi zamanında hatırlatarak ağlamayı kesmesini sağladı.

onu. Bayan Pilling'den öylesine korkuyordu ki titredi, beti benzi attı ve yemeğini yemeden önce rahatlatılması gerekti.

Örtüler masanın üzerine yerleştirilirken Dük kâğıt ve mürekkep istedi ve baş temsilcisine acil bir mektup yazdı.

"Sevgili Scriven," diye yazdı, "bunu aldıktan sonra, Nettlebed'i ihtiyacım olabilecek giysilerle ve iki ya da üç yüz sterlinlik faturalarla bana gönderme nezaketini göster. Benim özel arabamla seyahat edebilir ve uşağımı da yanında getirebilir. Curricle'imın ve kibritçi taylarımın da yanımda olması benim için uygun olacaktır ve bunlar, yine Sale'deki Purdeys'im ve gri kısırağımla birlikte kolay yollardan getirilebilir. Bunu size ekspres olarak göndereceğim ve talimatları uygulamakta gecikmemenizi rica edeceğim. Saygılarımla, Sale."

Mektubunun üzerindeki kumları silkeliyordu ki, kendisi hakkında vereceği küçük bir bilginin iyi dileklerini kabul edebileceği aklına geldi. Bir dipnot ekledi: *"Lütfen Lord Lionel'a sağlığımın mükemmel olduğunu bildirin."*

Ev halkının duyabileceği endişe ve merakı bu ustalıkla sonra mektubunu mühürledi, yönlendirdi ve Londra'ya hızlı şekilde taşınmasını ayarladı. Daha sonra genç arkadaşlarıyla yemek masasına oturdu, sade ve temiz bir yemek yedi, Tom'u tiyatroya doğru yola çıkardı, Belinda'yı yatmaya ikna etti ve kendi görünüşünü gözden geçirdi.

Scott'ın zeytin yeşili ceketinin kesimini ve kalitesini ya da Hoby'nin topuklu ayakkabılarının mükemmelliğini hiçbir yıpranma ve aşınma gizleyemezdi, ama bir binici ceket ve geyik derisi pantolon, en iyi durumdayken bile, Bath'da bir akşam ziyareti için uygun giysiler olarak düşünülemezdi. Bir hafta önce olsa Dük, Laura Place'e böyle bir kılıkla gelme fikrinden bile ürkerdi, ama başından geçenler duyarlılıklarını o kadar sertleştirmişti ki, Leydi Ampleforth'un kapısını açan kapıcıyla yüzü kızarmadan yüz yüze gelebildi. Bir keman sesi ve salondaki bir sürü şapka ve pelerini görünce Leydi Ampleforth'un misafir ağırladığını anladı. Kapıcıyı kendisine ters ters baktığı için suçlamadı ama sakın bir tavırla şöyle dedi "Leydi Harriet Presteigne evde mi?"

"Şey, efendim," diye yanıtladı kapıcı kuşkuyla, "bir bakıma öyle, ama leydimin bu akşam müzikli partilerinden biri var."

Dük salona girip şapkasını yere bırakarak, "Evet, öyle duydum," dedi. "Bir parti için giyinmedim ve hanımefendiyi rahatsız etmeyeceğim. Leydi Harriet'e benim için bir mesaj iletme nezaketinde bulunun!"

Bu sırada Dük'ün kıyafetinin tüm ihtişamını kavramış olan kapıcı, Leydi Harriet çok meşgul olduğu için bunu yapabileceğini sanmadığını kesin bir dille söyledi.

"Evet, sanırım yapabilirsin," dedi Dük sakince. "Leydi Harriet'e Sale Dükü'nün Bath'a geldiğini ve onu görmek istediğini söyleyin - özel olarak!"

Kapıcı bu konuşma karşısında afallamıştı. Leydi Harriet'in Sale Dükü'yle nişanlı olduğunu elbette biliyordu, ama bu kadar yüce birinin buruşuk bir palto ve lekeli bir deri giymiş bir kadını ziyaret etmesi ona pek olası görünmüyordu. Kurnazca şöyle dedi: "Evet, Majesteleri. Ekselanslarının kartını leydime ulaştıracam."

"Benim yok," dedi Dük.

Bu küstahça sözleri duyan kapıcı, görevinin açıkça belirlendiğini gördü. Davetsiz misafiri dışarı atmaya hazırlanırken şöyle dedi: "Bu durumda, efendim, beni bağışlayın, ama hanımefendiyi rahatsız etmeyi kendime yediremedim!"

Neyse ki Dük'ün saygınlığı için, Leydi Ampleforth'un uşağı tam o anda salona girdi. Dük şöyle dedi: "Ah, işte Whimple! Umarım beni reddetmek istemiyorsundur, Whimple. Leydi Harriet ile özel bir konuşma yapmak istiyorum."

Kâhya ona tanımadığı bir an için baktı ve sonra duyulabilir bir nefes verdi. "Majesteleri!"

"Tanrıya şükür!" dedi Dük gülümseyerek. "Beni unuttuğunuzdan ve bu iri yarı adama beni merdivenlerden aşağı atmasını söyleyeceğinizden korkuyordum."

"Hayır, gerçekten, Majesteleri! Anladığım kadarıyla zat-ı aliniz Bath'a yeni gelmişsiniz? Ekselansları sizi anons etmemi ister mi, ya da belki "

"Leydi Ampleforth'a kendimi takdim edecek durumda olmadığımı kendiniz de görebilirsiniz. Ancak Leydi Harriet, ona pislik içinde geldiğim için beni affedecektir."

"Elbette, majesteleri!" diye gülümsedi Whimple, aşıklara özgü sabırsızlığın bu kanıtı karşısında çok duygulanmıştı. "Belki de Ekselansları kahvaltı salonunda, kimsenin sizi rahatsız etmeyeceği bir yerde bekleme nezaketini gösterirler? Leydi Harriet'i hemen Majestelerinin gelişinden haberdar edeceğim!"

Dük bu şekilde nezaket göstermeye hazır olduğunu ifade ettikten sonra, evin arka tarafındaki küçük bir daireye alındı. Bir uşak mumları yakarken, uşak da Leydi Harriet'i bulmak üzere uzaklaştı. Dük'ün beklemesi uzun sürmedi. Birkaç dakika içinde Whimple, Leydi Harriet'in odaya girmesi için kapıyı açtı. Duygusal bir iç çekti, çünkü romantik bir adamdı ve daha önce hiç Aşk'ın habercisi olarak çalışmamıştı.

Dük, nişanlısının pek de iyi fark etti. Hatta biraz solgundu ve ruhsal bir huzursuzluk yaşıyor gibiydi. Beyaz krepten, sarı dantellerle bolca süslenmiş bir elbise giymişti ve saçları lüle lüle olmuştu, ama biraz allık sürülse çok daha iyi olurdu. Kapı Whimple'ın arkasından kapanırken, Dük'e neredeyse küçülerek baktı ve zayıf bir sesle, "Gilly! Lordum!"

Ona doğru yaklaştı, elini tuttu ve öptü. Elleri onun ellerinde titriyordu ve Harriet'in düzensiz nefes alışının farkındaydı. Ho, onu hayatı boyunca tanımış olan Harriet'in kendisinden neden bu kadar korktuğunu merak etti. Elini tutarak şöyle dedi: "Harriet, seni ürküttüm mü? Sana böyle itibarsız bir halde geldiğim için kötü biriyim!"

"Oh, hayır!" diye mırıldandı. "Hayır, hayır!"

"Gerçekten, özür dilerim!" dedi ona gülümseyerek. "Ama çok zor durumdayım Harriet ve bu durumdan kurtulmama yardım etmen için sana geldim!"

Solgunluğu daha da belirginleşiyor gibiydi. Elini yavaşça onunkinden çekti. "Evet, Gilly," dedi. "Elbette bundan kurtulmana yardım edeceğim."

"Siz her zaman iyi arkadaşların en iyisiydiniz, Harriet!" dedi. "Ama bu çok çirkin! Senden böyle bir şey istemeye hakkım yok!"

Onu susturmak istercesine elini kaldırdı ve sonra tekrar bıraktı. Yüzünü biraz çevirerek, sesinde en ufak bir titremeye şöyle demeyi başardı: "Bana söylemene gerek yok, Gilly. Bunu hiç istemedim. Bunu en başından beri biliyordum. Nişanlılığımızın sona erdiğini ilan etmek istiyorsun, değil mi?"

"Nişanlılığımızın sona erdiğini ilan etmek mi istiyorsunuz?" diye tekrarladı, şaşkındı. "Yüce Tanrım, hayır! Neden, Harriet, ne olabilirsin?"

Omuzlarına doladığı tül eşarbın uçlarını sıkı bir ip gibi bükmeye başladı. "Öyle değil mi, Gilly? Lütfen duygularımı bağışlamaya çalışma! Hatalı olduğumu biliyordum. Yapmamalıydım ama çok geç değil! Görüyorsun, *biliyorum!* Ve aslında seni suçlamıyorum!"

"Harriet, neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim bile yok!" dedi Dük boş boş. "Ne biliyorsun?"

"Senden bunu hak edecek ne yapmış olabilirim?" Şaşkınlık ona adama bakma cesareti verdi. Bocaladı: "Gaywood'dan kaybolduğunuzu öğrendim. Tabii ki kasabada dolaştığını söylediği kötü iftiralara inanmadım! Ama-"

"Aman Tanrım, var mıydı?" diye araya girdi. "Aptallar ne dedi?"

"Gaywood bana insanların Gideon'un seni öldürdüğünden şüphelendiğini söyledi ama-"

Bir kahkaha tufanına kapıldı. "Oh, hayır! Hayır, Harriet, gerçekten böyle mi düşündüler? O zaman beni öldüreceğini sanıyorum! Bu çok kötü bir şey!"

Kadın merakla ona baktı. "Görüyorsun ya Gilly, hiç haber bırakmamışsın ve kaybolduğun gece biri seni Gideon'un odasına giderken görmüş. Ve Gaywood hiçbir şey söylemeyeceğini, sadece nerede olduğunu bilmediğini söyledi. Elbette, Gideon'u tanıyan hiç kimse böyle bir hikayeye inanmaz!"

"O iyi adamların en iyisi! Bana hemen ihanet etmeliydi. Ama bunun diğerleriyle ne ilgisi var, Harriet?"

Başı öne eğildi; eşarbının ucundaki saçağı inceledi. "Gerisini bize anlatan Leydi Boscastle'dı, Gilly."

Kaşları şaşkın bir an için çatıldı. "Leydi Boscastle mı? Oh, evet, biliyorum! Çöpçatan annelerden biri! Ama size ne anlatmış olabilir ki? Tanrı bilir ne zamandan beri onu görmedim!"

"Bath'a yeni geldi," dedi Harriet, saçaklarını örmeye başlarken. "Yolunun üzerindeki Hitchin'den geçti. Sen onu görmedin ama o seni gördü, Gilly. Buraya sabah ziyaretine geldi ve büyükannemle bana anlattı."

Ona bakmaya cesaret etti ve gözlerinin dans ettiğini görünce irkildi. "Şeytan yaptı!" dedi. "Sana Belinda'nın kolumda olduğunu söyledi mi?"

"Aşırı güzel bir kız!" diye bocaladı Harriet, umut ve endişe karışımı bir bakışla ona bakıyordu.

"Ah, hayal edilebilecek en güzel yaratık!" dedi neşeyle. "Kafasında birbirine sürtünecek iki düşünce bile yok! Hayır, ona haksızlık ediyorum! Sadece iki düşüncesi var! Biri altın yüzükler, diğeri de mor ipek elbiseler! Harriet, seni kaz!"

Yanaklarına renk geldi; gözleri doldu. "Ah, Gilly!" diye bağırdı. "Ah, Gilly, ben de öyle düşünmüştüm - gerçekten, özür dilerim!"

"Hayır, hepsi benim hatam. Beni şeytana göndermediğine şaşıyorum!" Harry'nin kirpiklerinde gözyaşlarının asılı olduğunu gördü ve kolunu dolayarak öptü. "Harry, ağlama! Yemin ederim hepsi bir uğultu!"

Başını adamın omzuna yasladı. "Evet, Gilly. Çok aptalca davrandım! Belki de benden daha çok sevdiğin bir kadınla karşılaşmışsındır diye düşünmeden edemedim."

"Yapmadım. Asla yapamayacağımdan eminim," diye cevap verdi. Kızardı ve yanaklarındaki damlaları sildi. Onu masaya doğru çekti ve kendisi için bir sandalye çekerek ona bir sandalye koydu. "Başım sıkıştığında bana hep yardım ettin, Harry!" dedi. "Şimdi başım *öyle* dertte ki!"

Ona titreyerek gülümsedi. "Oh, hayır, nasıl olabilirsin? Söyle bana! Londra'dan kaçmana ne sebep oldu?"

"Sale Dükü olmaktan çok yorulmuştum! Bunu anlıyor musun, Harriet?"

Başını salladı. "Evet, çünkü seni çok endişelendiriyorlardı. Gideon bir gün izleri tekmeleyeceğini söylerdi. Öyle mi oldu?"

"Pek sayılmaz. Matthew zor durumdaydı ve ben onu bu durumdan kurtarabileceğimi düşündüm ve çok da haklıydım: Onu kurtardım ve Belinda hayatıma o zaman girdi. Harriet, Belinda'yla ne yapacağımı bilmiyorum! En azından seni düşünene kadar bilmiyordum ve sonra bana en iyi planın onu sana getirmek olduğunu düşündüm. O çok yorucu bir kız!"

Harriet'in yanaklarında oldukça güzel bir renk vardı; bir kahkaha attı ve şöyle dedi: "Öyle mi, Gilly? Ama kim o, lütfen?"

"O kimsesiz bir çocuk," diye cevap verdi. "Ah, size bütün hikâyeyi anlatmam gerekecek! Delirdiğimi düşüneceksiniz!"

Ama Harriet kendisine anlatılanlar karşısında oldukça şaşırmış olmasına rağmen, adamın delirdiğini düşünmedi. Onu soluksuz bir sessizlik içinde dinledi, kendisini tehdit eden tehlikeleri duydukça rengi dalgalanıyordu. Ama hikâye ilerledikçe, yaşadığı maceraların onu inceden inceye değiştirdiğini fark etmeye başladı. Onu daha önce hiç bu kadar iyi görmemiş, bu kadar neşeli bilmemişti: Her şeyi şakaya vurmayı ve böyle tuzaklara düştüğü için kendine gülmeyi tercih ediyordu ama Harriet'e göre nişanlandığı bu çekingen genç adam hiç beklenmedik bir karakter gücüne sahipti ve kendi başının çaresine bakabilecek durumdaydı. Harriet'in gözleri parladı ve durumunun saçmalığına gülmekten kendini alamasa da ona hayranlık duydu ve tek bir sitem sözcüğü bile etmeden onun elinden bir düzine kimsesiz çocuğu kabul edebilirdi.

"Ah, Gilly, *ne* büyük bir belanın içindeyiz!" dedi Gilly hikâyesinin sonuna geldiğinde. "Hayatımda duyduğum en saçma şey bu! Lord Lionel öğrenirse *ne* der?"

"Beni tımarhaneye kapatacak, eminim. Doğrusunu söylemek gerekirse, Belinda'dan kurtulabilirsem ne diyeceği pek umurumda değil! Şu Mudgley denen adamı bulmalıyım! Ve elbette o saçma sapan kızın onun nerede yaşadığına dair en ufak bir fikri bile yok! Ama mesele şu ki Harriet, onunla Pelikan'da kalamam ve tanıdığım biriyle karşılaşma korkusuyla onunla dışarıda görülmeye cesaret edemem!"

"Hayır, gerçekten! Sadece duygularımı düşün!" diye kabul etti, utangaç bir ifadeyle ona bakarak.

"Evet, bir de yanında çiraklık yaptığı şu değirmenci var! Harry, çiraklar hakkında pek bilgim yok! Sözleşmelerini bozarlarsa onlara ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, ama korkunç bir şey olduğuna eminim. Sanırım birkaç yıl boyunca elleri kolları bağlı, neredeyse köle gibi!"

"Yüce Tanrım! Onu onurlu bir şekilde serbest bırakmak için ne yapmalıyım acaba?"

"Biliyor musun Gilly, sanırım bunu yapabilirim," diye itiraf etti biraz kızarak.

"Hayır, gerçekten yapabilir misiniz?" dedi hevesle. "Korkarım çok huysuz bir kadın. Belinda hemen her kadını öyle bulur, kabul ediyorum, ama Bayan Puling hakkında bana söylediklerinden onun kaba biri olduğunu düşünüyorum,

zalim bir kadın. Belinda ondan ölesiye korkuyor! Ona olan borcumu ödemeyi teklif etsem tatmin olur mu?"

Harriet kararlı bir tavırla, "Olabilir, ama bu konuda ortaya çıkman gerektiğini hiç sanmıyorum," dedi. "Düşündüm de, bu senin için kolayca yapabileceğim bir şey olabilir. Biliyorsun, Gilly, baharda evleneceğimizi herkes biliyor ve bütün terziler ve değirmenciler elbiselerimi dikmek ve şapkalarımı süslemek istiyorlar. Çünkü bir Dük'le evlenecek olmak harika bir şey ve bunun sezonun en moda düğünü olacağını düşünüyorlar. Bayan Pilling'in işyerine gitsem ve gelin kıyafetlerimle birlikte bana birkaç şapka yapmasını istediğimi söylesem, Belinda'yı affetmeye çok istekli olacağını düşünmeden edemiyorum."

Çok etkilenmişti. "Harriet, sen dünyanın en iyi huylu kızıydın! Ama yönüne bakılırsa hiç de modaya uygun bir değirmenci olduğunu sanmıyorum! Ondan şapka almaktan hoşlanmayacaksın."

"Benim için etmez, sevgili Gilly," diye yanıtladı Harriet basitçe.

Onun elini öptü. "Ama annen! O ne derdi?"

Harriet, "Senin içinse buna da aldırmam," dedi. "Sanırım oraya büyükannemin arabasıyla gideceğim ve hizmetçimin yanı sıra uşağımı da götüreceğim. Bayan Pilling'in bundan hoşlanacağını sanıyorum. Sonra da benim için birkaç şapka yapacağını herkese duyuracak ve bu ona belki de şimdiye kadar hiç olmadığı kadar çok sayıda moda müşterisi kazandıracak."

Kadınların zaaflarını pek bilmezdi ama nişanlısının kendisi için büyük bir fedakârlık yaptığının da belli belirsiz farkındaydı. Ona içtenlikle teşekkür etti ve bir an düşündükten sonra ekledi: "Ve eğer onları beğenmezsen, her şeye rağmen atabilirsin!"

Buna güldü. "Oh, hayır, ne kadar abartılı! Sanırım annemin böyle şok edici bir para israfına kesinlikle söyleyecek bir şeyleri olurdu!"

"Yapar mıydı?" dedi . mutlu bir düşünce geldi. "Bunun bir önemi yok! Evlenir evlenmez onları atabilir ve yenilerini alabilirsin. Paris'e gitmek ister misin? Orada çok güzel boneler var. Keşke amcam Belper'ı başımıza kakmadan gitmeyi başarabilsek!"

Ciddiyetle, "Gilly, artık kimse sana birilerini kakalayamaz!" dedi. Adam biraz alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bunu biliyorum. Ancak onlara izin verirseniz, ki vermeyeceksiniz."

"ğimdi düğündüm de," dedi, "amcam bile balayıma öğretmenimi götürmemi beklemezdi! Harriet, bence Paris'e gitmeliyiz! Çok eğlenceli vakit geçirebiliriz! İster misin?"

"Evet, her şeyden önce," dedi ona şefkatle bakarak. "Ama önce Belinda'nın ihtiyaçlarını karşılamalıyız!"

"Öyleyse yapmalıyız! Onu unutuyordum. Ne kadar can sıkıcı! Ben Mudgley'i bulana kadar seninle kalmasının sakıncası olmadığına emin misin?"

"Hayır, kesinlikle!" diye onu temin etti.

Biraz kuşkuyla görünüyordu. "Evet, ama şimdi aklıma büyükannen geldi. Ona ne söyleyeceksin?"

"Ona gerçeği söyleyeceğim," diye cevap verdi Harriet. "Çünkü o korkunç Leydi Boscastle'ın seni Hitchin'de Belinda'yla gördüğünü zaten biliyor! Ve eğer çok itiraz etmezsen, Gilly, ona maceralarını anlatacağım, çünkü çok eğleneceğini ve memnun olacağını düşünüyorum." Biraz gülümsedi. "Büyükanne anneme hiç benzemez, biliyorsun ve bana seni çok sevmesine rağmen bu kadar uyumlu ve uslu olmasaydın seni daha *çok* seveceğini söylüyordu! Tabii ki ona Matthew'dan bahsetmeyeceğim! Tom'u onu ziyarete getirmeni isteyecektir, çünkü onu güldüren her şeyi çok sever. Geriye dönük yarış duyunca çılgına dönecek! Acaba burada bir yaramazlık yapacak mı?"

"Tanrım, umarım öyle değildir!" diye haykırdı Dük. "Belki de Pelikan'a dönsem iyi olacak, çünkü tiyatrodan eve döndüğünde beni bulamazsa, kim bilir aklına neler gelir!"

Harriet üzüntüyle, "Belki de öyledir," dedi. "Misafir odasına dönmeliyim, yoksa insanlar merak etmeye başlayacak. Büyükanne sabah Belinda'yı almak için arabasını getirmeme izin verecek. O zaman ne yapacaksın? Cheyney'e mi taşınacaksın?"

"Oh, hayır, kendimi oraya gömmek istemiyorum! Nettlebed bana giysilerimi getirdiğinde ve tekrar görülebilecek duruma geldiğimde, sanırım

Christopher. Balolara katılıyor musun? Tüm kır danslarında benimle birlikte ayağa kalkar mısın?"

Güldü. "Oh, evet, ama Tom ne yapacak?"

"Yüce Tanrım, Tom! Babasına bir ekspres göndermeliyim. Korkarım son derece kaba biri ve sırf bir Dük olduğum için bu iğrenç davranışımın dolay beni affedecek!"

Ayağa kalktı ve şakacı bir tavırla ona elini uzattı: "Bunu yaparsa senin için iyi olacak, Gilly!"

Önce elini, sonra da yanağını öptü. "Evet, çok doğru! Korkunç birine benziyor ve hiç kuşkusuz hiçbir yerde olmayan Bay Dash'in işini kısa sürede bitirirdi. Tanrı'ya şükür ben bir Dük'üm!"

Bölüm XXI

Belinda'ya Laura Place'de nazık bir hanımefendinin yanında kalacağı haberi verildiğinde çok üzgün görünüyordu ve Bay Rufford'la kalmayı tercih edeceğini, çünkü hanımefendilerin her zaman küs olduğunu ve onlardan hoşlanmadığını söyledi.

"Bu bayanı seveceksiniz," dedi Dük kararlılıkla. "Oldukça genç bir hanımefendi ve asla küsmez."

Belinda yalvarırcasına ona baktı. "Lütfen, Bay Mudgley'i bulmak istiyorum!" dedi.

"Ve öyle de olacak. En azından nerede yaşadığını öğrenebilirim öğreneceksin."

Belinda içini çekti. "Bay Mudgley, Bayan Pilling'in beni hapse atmasına izin vermez," dedi. "Onun yerine benimle evlenirdi, o zaman güvende olurum."

Dük, "Onu için elimden geleni yapacağım," diye söz verdi;

"Evet, ama onu bulamazsan ne yapacağımı bilemeyeceğim," dedi Belinda üzüntüyle.

"Saçmalama! Senin için bir şeyler düşüneceğiz."

"Ah!" dedi Belinda. "Benimle evlenir misiniz, efendim?" Tom isyan ederek, "Hayır, evlenmeyecek!" dedi.

"Neden olmasın?" diye sordu Belinda, gözlerini ona doğru açarak.

"Aptal bir kız gibi evlenmeyi düşünecek kadar budala değil!" Tom küçümseyerek söyledi.

Dük aceleyle araya girdi. "Belinda, benimle evlenmek istemediğini biliyorsun!" dedi. "Bay Mudgley ile evlenmek istiyorsun!"

"Evet, *biliyorum*," diye onayladı Belinda, gözleri dolmuştu. "Ama Swithin Amca beni ondan aldı ve Bay Ware de benimle evlenmedi, peki bana ne olacak?"

"Ben Bay Mudgley'i bulmaya çalışırken sen de Leydi Harriet'le git ve uslu bir kız ol."

Belinda'nın gözyaşları durdu. Çok korkmuş görünüyordu ve "O bir *hanımefendi* mi, efendim?" diye sordu.

"Tabii ki o bir- Oh, anlıyorum! Evet, o Leydi Harriet Presteigne ve size karşı çok nazik davranacak ve eğer onun dediklerini yaparsanız Bayan Pilling'in sizi hapse göndermesine izin vermeyecek. Ve dahası," diye ekledi, onun hâlâ ikna olmaması görünüşünü fark ederek, "sizi *çok* kibar bir arabayla getirecek! Aslında, bir pastil arabasıyla!"

"O da ne?" diye sordu Belinda.

"Panodaki arma, dul bir kadının arması."

"Panelinde arma olan bir arabaya mı bineceğim?" Belinda ona inanamayarak .

"Evet, kesinlikle öyle olacak," diye onu temin etti.

Tom bir kahkaha attı. "Aptal şey! Seni sıkıştırıyor!"

Yüzü düştü. Dük şöyle dedi: "Hayır, değilim. Tom, eğer sessiz olamayacaksan, git buradan!"

"Peki, gideceğim. Dışarı çıkıp etrafı göreceğim. Oh, Bay Rufford, burada ünlü dükkanlar var! Garson söyledi! Bana biraz borç verir misiniz, *çok* az bir miktar! Yemin ederim başımı belaya sokmayacağım ya da hoşunuza gitmeyecek en ufak bir şey yapmayacağım!"

Dük üzüntüyle tükenmiş kesesini açtı. "Bir gineden fazla olmaz, Tom, çünkü birkaç kravat almam gerekiyor ve bacaklarım iyice tükendi."

"Bu ne eğlence!" diye haykırdı Tom. "Ateşimizi ödeyemeyecek misiniz, efendim? Ama babam ödeyecek, biliyorsunuz!"

Dük ona bir altın para uzattı. "İşin o noktaya gelmeyeceğine inanıyorum. İşte! Gidin ve dua edin de korkunç bir şey satın almayın!"

Tom bunu yapmayacağına söz verdi, ona teşekkür etti ve hiç vakit kaybetmeden yola koyuldu. Dük daha sonra Belinda'yı çantasını hazırlaması için ikna etti ve Bay Mamble'a ekspresini göndermek üzere dışarı çıktı. Bu işi tamamlayıp Pelikan'a döndüğünde, Belinda işini bitirmiş ve gözyaşlarına boğulmuştu. Onu teselli etmeye çalıştı, ama anlaşıldı ki Belinda yaklaşan ayrılıklarına değil, pencereden dışarı baktığı için ağlıyordu ve çok iyi bildiği Walcot Sokağı, aklına Bay Mudgley'i o kadar kuvvetli bir şekilde getirmişti ki, şimdi Bath'dan hiç ayrılmamış olmayı çok istiyordu.

"Neyse, boş ver!" dedi Dük cesaretle. "Ne de olsa geri döndünüz!"

"Evet, ama korkarım Swithin Amca'yla gittiğim için Bay Mudgley bana kızacak," dedi Belinda, dudağı titreyerek.

Dük bir süredir bunun mümkün olduğunu düşünüyordu ve yaralı delikanlının Belinda'nın güzelliği karşısında eriyip gideceğini ummaktan başka bir şey yapamıyordu. Doğal olarak bunu Belinda'ya söylemedi, ama kendini onun düşüncelerine daha neşeli bir yön verme görevine adanmıştı. Bunda o kadar başarılı oldu ki, Leydi Ampleforth'un arabası Harriet'i hana bıraktığında, gözyaşları kurumuş ve yeniden gülümsemeye başlamıştı.

Pencereden arabayı gören Dük, Belinda'yı şapkasını giymesi için bıraktı ve nişanlısını karşılamak üzere aşağı koştu. Dük, Belinda'nın önceki akşamdan çok daha güzel görüldüğünü düşündü. Yanaklarına renk gelmişti ve dantel ve gül goncalarıyla süslenmiş, yonga sazından yapılmış çok şık bir şapka giymişti. Lavanta rengi bir eldivenle kaplı elini ona uzattı ve muzip bir gülümsemeyle şöyle dedi "Büyükannem aşırı derecede dalgındı. Eğer gelebilseydi, inanıyorum ki benimle gelirdi. Ama artık pek dışarı çıkmıyor, hele öğleden önce hiç çıkmıyor. Ve sana söylemeliyim ki Gilly, Charlie'ye Bath'a geldiğini söylememenin en iyisi olacağını düşündüm, çünkü her şeyi bilseydi eminim seni fena halde kızdırırdı! Ayrıca, kardeşlerin en sevimlisi olmasına rağmen, asla sır saklayamaz, biliyorsun."

"Çok haklısın!" dedi, "Bunu hiç düşünmemiştim, ama görülebilecek tanıdıklardan kaçarak zamanımı geçirmem gerektiğini tahmin ediyorum."

Nettlebed beni tekrar saygın biri yaptı. Yukarı gelir misin? Belinda salonda seni bekliyor. Sizi uyarmalıyım ki sizden biraz korkuyor ve kızmanızdan çekiniyor!"

"Benden korkuyor musun?" Harriet şaşırarak, "Benden mi korkuyorsun?" dedi. "Eminim hiç kimse korkmamıştır!"

"Eminim seni gördüğünde öyle olmayacaktır," diye karşılık vererek onu merdivenlerden yukarı çıkardı.

Onu salona götürdü ve şöyle dedi: "İşte Leydi Harriet seni almaya geldi, Belinda!"

İki bayan bir an durup birbirlerine baktılar; Belinda çocuksu bir merak içindeydi, Harriet ise gözleri kamaşmış gibi gözlerini kırıpıştırıyordu. Bir güzellikle karşı karşıya kalmayı bekliyordu, ama kendisine yapılan betimlemelerden Belinda hakkında kesin bir fikir edinememişti ve böylesine ışıltılı bir görüntüye hazırlıksızdı. Dük'ün Belinda'nın cazibesine kurban gitmemiş olması ona inanılmaz görüldüğü için içinin acıdığını biliyordu. Ona merak dolu bir bakış fırlatmaktan kendini alamadı. Dükün Belinda'ya değil de kendisine baktığını fark etti, kaşları sorgulayıcı bir şekilde kalkmıştı. Kızardı ve öne doğru bir adım atarak yumuşak sesiyle şöyle dedi: "? Bir süreliğine sizinle birlikte olma zevkine eriştiğim için çok mutluyum! Umarım benimle rahat edersiniz."

"Oh, evet, teşekkür ederim!" dedi Belinda saygıyla reverans yaparak. "Ama mendil kıvrırmaktan hoşlanmıyorum, lütfen."

"Hayır, gerçekten! Bu çok sıkıcı bir şey," diye onayladı Harriet, gözleri parlayarak.

Belinda daha neşeli görünmeye başlamıştı, ama Laura Place'de kalma olasılığına tamamen razı olmadığı belliydi, çünkü sordu: "Beni çok uzun süre tutacak mısınız, hanımefendi?"

"Hayır, sadece Dük Bay Mudgley'i bulana kadar!" dedi Harriet, bunun en çok hoş karşılanacak güvence olduğunu tahmin ederek.

Belinda şaşkın şaşkın baktı. "Ama ben hiç Dük tanımıyorum ki!" diye itiraz etti. "Bay Rufford'un benim için Bay Mudgley'i bulacağını sanıyordum. Bulacağınızı söylemişsiniz, efendim!"

"Ah, canım, affedersin, Gilly!" Harriet büyük bir şaşkınlık içinde, "Bay Rufford demek istemiştin, Belinda!" dedi. "Bay Rufford demek istemiştin, Belinda!"

"Ama o bir Dük değil ki!" diye haykırdı Belinda şaşkınlıkla.

En az Harriet kadar suçlu görünen Gilly şöyle dedi: "Şey, evet, Belinda, şans eseri ben bir Dük'üm! Sana söylemek istemişim ama aklımdan çıkmış. Bunun bir anlamı yok, biliyorsun."

Belinda ona baktı, yüzünde kuşku ve hayal kırıklığı karışımı bir ifade vardı. "Hayır, bunun bir uğultu olduğuna eminim!" diye haykırdı. "Benimle alay ediyorsunuz, efendim! Sanki bir Dük'ün çok daha büyük bir insan olduğunu bilmiyordum!"

Harriet boğuk bir sesle: "Cübbesini giydiğinde çok görkemli oluyor, sizi temin ederim!" dedi.

"Pekala!" dedi Belinda, hayal kırıklığına uğramış bir halde. "Bir Dük'ün çok uzun boylu, yakışıklı ve görkemli olacağını sanmışım! Hiç bu kadar aldanmamışım!"

Dük başını ellerinin arasına aldı. "Ah, Belinda, Belinda!" dedi. "Gerçekten çok üzgünüm. Keşke Dük'lere olan inancınızı yok etmemiş olsaydım!"

"Ama taç ve mor bir cüppe giyiyor musunuz?" diye sordu

Belinda. "Hayır, hayır, sadece kırmızı kumaştan bir tane!"

"Kumaş! En pejmürde şey!" diye bağırdı. "Kadife bir şey giyersin sanmışım!"

"Ah, ama beyaz taftayla astarlanmış ve dört kat erminle kaplanmıştı!" dedi ciddiyetle.

"Gilly, zavallı çocuğu bu kadar kışkırtma!" dedi Harriet, titreyen dudaklarını kontrol ederek. "Biliyorsun o sadece senin parlamento elbisendi! Devlet törenleri için kıpkırmızı kadife bir manton olduğuna eminim, çünkü babamın olduğunu biliyorum. Bu kadar üzülme, Belinda! Gerçekten de çok görkemli bir elbise ve birazdan sana büyükanneme ait bir kitapta resmini göstereceğim."

"Onu görmek isterdim," dedi Belinda hüznle. "Ve tabii, eğer gerçekten bir Dükseniz, efendim, Bay Mudgley'i bulamazsanız benimle evlenmek istememenize şaşmamalı! Bir Dük'ün kimsesiz bir çocukla evlendiğini kim duymuş ki? Bu çok şok edici bir şey olurdu!"

Nazikçe, "Bunu yapanın çok şanslı bir Dük olacağından eminim, Belinda, ama görüyorsun, ben zaten Leydi Harriet ile nişanlıyım," dedi.

Bu durum onu oldukça şaşırttı ve bir yandan haykırırken bir yandan da Harriet'e bakarak kibarca her ikisine de mutluluklar diledi. Bu bilgi onu bir bakıma yakın çevresiyle barıştırmış gibiydi.

Ve biraz sonra Harriet'le birlikte büyük bir memnuniyetle oradan ayrıldı. Barouche'la araba kullanma deneyimi çok hoşuna gitmişti ve ev sahibesinin öğleden sonra birlikte alışverişe çıkabileceklerine dair nazik önerisi, ellerini sıkıca birbirine kenetlemesine ve heyecanlı bir ses tonuyla şöyle demesine neden oldu "Oh, hanımefendi, ciddi misiniz? Milsom Sokağı'ndaki şık mağazalara mı? Bunu her şeyden çok isterim!"

"O zaman tabii ki gideceğiz," dedi Harriet, iyi kalpliliğiyle.

Bu vaat Belinda'yı muhteşem bir rüyaya sürükledi. İpekli giysiler gözlerinin önünden geçti ve çiçeğe benzeyen yüzüne öylesine melek gibi bir ifade getirdi ki, yoldan geçen birkaç kişi ona hayranlıkla baktı ve tam barouche oraya yanaştığı sırada Leydi Ampleforth'un evinin merdivenlerinden inen Lord Gaywood, çenesi düşmüş ve gözleri başından fırlamış bir halde olduğu yerde kalakaldı.

Harriet, Dük'e yardımcı olma arzusuyla, Belinda'nın cazibesinin duyarlı ağabeyi üzerinde nasıl bir etki yaratacağını düşünmek için duraklamamıştı, ama onun bu cazibe karşısında sersemlediğini görünce, göğsünde küçük bir dehşetin kıpırdadığını hissetti. Arabadan inerken şöyle dedi: "Charlie, bu benim bir arkadaşım, birkaç günlüğüne benimle kalmaya geliyor. Hayatım, o benim kardeşim, Lord Gaywood."

Lord Gaywood selam vermek için kendini yeterince toparladı. Belinda mutlu bir gülümsemeyle şöyle dedi: "Sadece hayal! Şimdi bir dük ve bir lordla tanıştım! Kimsesizler Hastanesi'nde buna asla inanmazlar, çünkü diğerlerinin başına böyle bir şey gelmediğinden eminim!"

Lord Hazretleri bu kurnazca konuşma karşısında oldukça şaşırmıştı ama önemsiz şeyler için endişelenecek biri değildi ve kibarca karşılık verdi: "Sizinle tanıştığımıza son derece memnun oldum, Bayan-er-Miss-?" Gözlerini kız kardeşine çevirdi ve onun yüzünün kızardığını görünce şaşırdı.

"Ah, ben hiçbir şeyi özlemiyorum!" dedi Belinda, en ufak bir rahatsızlık duymadan. "Ben Belinda'yım. Annem babam yok, biliyorsunuz, bu yüzden bir adım yok."

Lord Gaywood bir iki kez yutkundu ama kısa süre sonra kendini toparladı. "Belinda duyduğum en güzel isim!" diye ilan etti. "Size kolumu uzatmama izin verin!" Ağzının bir köşesinden ekledi: "Yaşlı hanımın bundan haberi var mı?"

"Evet, tabii ki! Lütfen susun!" diye fısıldadı Harriet, saç diplerine kadar kızarmıştı.

"Eh, her şeyi yenmezse!" diye boşaldı.

"Ne var?" diye sordu Belinda, masum bir ifadeyle ona bakarak.

"Tabii ki sen!" diye cevap verdi tereddüt etmeden. "Kahretsin, hepsini darmadağın ettin! Seni neden daha önce görmedim? Uzun zamandır Bath'da olamazsın, yemin ederim!"

"Oh, hayır! Bay Rufford beni dün buraya getirdi!" dedi. "Bay Rufford mu? Kim o?" diye sordu lord hazretleri.

"Charlie, lütfen !" Harriet büyük bir sıkıntı içinde yalvardı. "Böyle küstahça sorular sormamalısın! Sormaman gerektiğini biliyorsun!"

"Unutuyordum," diye açıkladı Belinda. "Bay Rufford olduğunu söyledi, ama her zaman bir Dük'tü. Ve şimdi adının ne olduğunu bilmiyorum, çünkü o kadar şaşırmıştım ki ona hiç sormadım! Oh, hanımefendi, lütfen söyleyin bana!"

"Ne?" diye soluk soluğa kaldı Lord Gaywood, en üst basamakta durdu. "Harriet, bu da ne-?"

"Gaywood, yalvarırım sessiz ol!" dedi Harriet. "Birazdan açıklayacağım! Belinda, seni senin için hazırlanmış olan yatak odasına götüreceğim ve sanırım bağılığını pelerinini çıkarmak isteyeceksin. Sonra da büyükanneme reverans yapmalısın."

"Harriet!" dedi Lord Hazretleri, sert bir ses tonuyla, "Sana tekrar aşağı inmeni ve *benimle* konuşmanı emrediyorum!"

"Evet, evet, hemen yapacağım!" diye söz verdi taciz edilmiş kız kardeşi, Belinda'yı merdivenlere doğru iterek.

Birkaç dakika sonra tekrar aşağı indiğinde, Lord Gaywood'u kitap odasının kapısında kendisini beklerken buldu. Onu hemen elinden tutup içeri götürdü ve şöyle dedi: "Harriet, söyle bana! Şu güzeller güzeli, Sale'in Hitchin'de birlikte olduğu av köpeği mi, değil mi?"

Harriet büyük bir vakarla cevap verdi: "Lütfen beni böyle çekiştirme, Gaywood! Game-pullet'in ne olduğunu bilmiyorum ve eminim bilmek de istemiyorum, çünkü bana korkunç derecede kaba bir ifade gibi geliyor!"

Lord Hazretleri, "Tam da düşündüğün gibi, o yüzden ıskalama!" diye karşılık verdi.

"Bana böyle şeyler söylememelisin. Ve o *değil*!"

"O zaman kendine Rufford diyen bu Dük kim?" diye sordu Gaywood. "Şimdi düşündüm de, Rufford, Gilly'nin Yorkshire'daki o yeri! Tanrım, bu onun için yeni bir çıkış! Ve her zaman herkesi kandırıyor!"

"Yapmadı!" dedi kızgınlıkla. "Tamamen, tamamen yanılıyorsunuz! O en asil şekilde davrandı!"

"Harry!" diye patladı. "Nasıl böyle bir aptallık yaparsın da onun somonunu sana atmasına izin verirsin! O yaşlı kedi bize onu kolunda bir kızla nasıl gördüğünü anlatmadı mı?"

"Evet! Ve tek kelimesine bile inanmadığını söyleyen sendin Charlie, çünkü o sürekli karakterleri kesip biçiyordu!"

"Şey, buna inanmamıştım," diye itiraf etti. "Ama eğer o küçük uğurböceğiye, artık inanıyorum!"

"Bu doğru değil!" Harriet söyledi. "Onu çok zor bir durumdan kurtardı ve yetim olduğu ve gidecek bir yeri olmadığı için onu bana getirdi!"

Gaywood, "Yapılacak o kadar çok şey var ki!" diye haykırdı. "Sale'i gördüğümde - nerede o?"

"Bath'da ama şu anda çok meşgul. Onu birazdan göreceksin, ama eğer ona hakaret etmek istiyorsan, Charlie, seni asla ama asla affetmeyeceğim!"

Nazik kız kardeşinden gelen bu korkunç sözler Vikont'u oldukça şaşırttı. Ona endişeyle baktı ve ne olduğunu bilmediğini söyledi. "Elbette, sen o kadar aptal küçük bir yaratıksın ki, Harry, her balona inanacaksın," dedi nazikçe. "Sale'in bir metresi olmasında bir sakınca yok, ama onu Bath'da dolaştırmak ve seni ona yüz vermek için küstahça kandırmak çok ağır geliyor, bunu ona söyleyeceğim!"

"Pekâlâ Gaywood!" dedi Harriet kararlı bir sakinlikle. "Eğer kendini büyük bir kaz gibi göstermeye kararlıysan, bunu yapmalısın! Belki ona Bath'da bir okul çocuğuyla *hava atmasından* hoşlanmadığını da söylersin!"

"Hangi okul çocuğu?" diye sordu Gaywood.

Dük'ün maceralarının bir kısmını anlatmak zorundaydı. Neyse ki Gaywood, Tom'un davranışlarını anlatırken o kadar eğleniyordu ki, Belinda'nın hikâyedeki rolünü görmezden gelebildi. Dük'ü kardeşinin alaylarına maruz bıraktığını düşünerek üzülyordu ama dengesiz Vikont'u iyi tanıdığından, eğlencenin haklı öfkeyi zihninden uzaklaştıracağından oldukça emindi.

Bu arada Dük de kendisine birkaç boyun örtüsü ve mendil almak için yola çıkmıştı. Kentin moda semtlerinden uzak durmaya dikkat ediyordu ve bu nedenle Nettlebed'in hemen bir ayakaltına vermeyeceği boyunbağı bulmakta büyük zorluk çekti. Pelikan'a dönerken Tom'a rastladı, bütün parasını harcadığını ve aç olduğunu söyledi. Dük onu bir pastaneye götürdü; orada jambon, yumurta, yarım sığır filetosu ve bir somun ekmekten oluşan kahvaltısını yapalı üç saat olduğu için, bir etli börek, birkaç reçelli puf ve bir syllabub'un hakkını verebildi. Tom Bath hakkında kötü düşünmeye meyilliydi, bu şehir onun zevklerine sahip genç bir beyefendi için çok az cazibe sunuyordu. Gözlerinde hüznü bir parlıtyla, Milsom Sokağı'nda gördüğü şişman araba atlarının toynaklarına anason sürmenin kenti canlandıracağını söyledi, ama erdemli bir tavırla bu yararlı maldan satın almaktan kaçındığını, çünkü içgüdüsünün onu atların toynaklarına anason sürmenin koruyucusunun onaylamayacağı bir eğlence olduğu konusunda uyardığını ekledi. Dük, içgüdüsünün onu yanıltmadığına dair güvence verdi ve ona altı peni vererek ve onu Sydney Bahçeleri'ne göndererek, orada bowling yeşillikleri, mağaralar, labirentler ve Merlin salıncakları bulacağına dair bir söz vererek onu aziz davranışından dolayı ödüllendirdi. Onu yola çıkardı, Argyle Binaları'na kadar ona eşlik etti ve Laura Place'den Great Pulteney Caddesi'ne geçişini izledi; sonra Bridge Caddesi'nden aşağı yürümek niyetiyle döndü. Fakat tam nehri tekrar geçtiği sırada, teyzesinin arkadaşlarından birine son derece benzeyen bir bayanla göz göze geldi ve hemen yan sokağa daldı. İki arkadaşıyla birlikte onu dikkatle izleyen iri yarı bir beyefendi şöyle bağırdı "İşte bu alçak, sözlerimi iyi dinle! Zeytin yeşili ceketli küçük bir adam! Peşine düşün!" Dük, teyzesinin tanıdıklarının çevresinden uzaklaştığı için acele etmeye gerek görmüyordu ve dar sokakta sakın sakın yürüyordu. Ağır ayaklı ve nefes nefese takip edenlerin sesi başını çevirmesine neden oldu, ama hiçbirini tanımadığı için

Arkasından gümbürdeyerek gelen üç kişiye görünce kovalamacayı kendisiyle ilişkilendirmedi, sadece şaşır mış gibi baktı ve yanından geçmelerine izin vermek için kenara çekildi. İçlerinden polis memuru olduğunu anladığı en önde gideni ona ilk ulaşan oldu ve elini uzatarak "Dur! Rufford'un adı ne?"

Dk boş bir sesle, "Evet," dedi. "Ne-"

Telaşla puflayan iri yarı adam haykırdı: "Ha! Bunu kabul ediyor! Küstah haydut! Memur bey, tutuklayın onu! Seni alçak, oğlum nerede?"

"Yüce Tanrım!" dedi Dk. "Siz Bay Mamble mısınız?"

"Evet, delikanlı, ben Bay Mamble'ım, ne kadar pahalıya mal olduğunu göreceksin!" dedi iri yarı beyefendi suratsızca. "Snape, kafana vuran adam bu mu?"

Neredeyse patronu kadar kaslı olan üçüncü beyefendi aceleyle konuştu: "Adamı hiç görmedim, efendim! Size gafil avlandığımı söylediğimi biliyorsunuz!"

Bay Mamble, "Hiç de tuhaf değil!" dedi. "Bu Rufford olduğunu kabul ediyor. Ben de yakında seni Rufford yapacağım, delikanlı! Neden onu tutuklamıyorsun, seni aptal?"

"Hangi suçlamayla?" diye sordu Dk sakince.

"Adam kaçırma suçlaması!" polis memuru onu bilgilendirdi. "şimdi sessiz olun ve gürültü yapmayın!"

"Saçmalık!" dedi Dk. "Oğlunuzu kaçırmadım, Bay Mamble. Aslında, az önce size onunla ilgili bir ekspres gönderdim."

Bay Mamble'ın yüzü yavaş yavaş mor bir renk aldı. "Duydun mu Snape?" dedi. "Bana bir ekspres göndermiş! Tanrı aşkına, böyle yüzsüz bir namussuzla hiç karşılaşmadım! Demek fıdye istiyorsun, öyle mi, cully? Ama alamayacaksın! Adam daha Sam Mamble'ı kandırarak kadar taya çıkmadı ve çıktığında da senin gibi bir züppe olmayacak, bunu söyleyebilirim!"

"Fıdye istemiyorum, Bay Snape'in kafasına vurmadım ya da oğlunuzu kaçırmadım ve benim adım Rufford değil!" dedi Dk.

"şimdi, bu olmaz!" dedi polis memuru sertçe. "Sana balta salladım ve sen de bunu kabul ettin! Roundhouse'a geleceksin, yapacağın şey bu!"

Dük, Bay Mamble'a hitaben, "Umarım bu kadar aceleci olmazsınız!" dedi. "Bana Pelikan Hanı'na kadar eşlik ederseniz, sizi her konuda tatmin edeceğime söz veririm, ama bunu açık sokakta yapamam!"

"Ne kadar kurnaz bir sahtekâr olduğunı anlıyorsunuz, efendim!" Bay Snape, Bay Mamble'ın kolunu çekiştirdi. "Ona güvenmeyin!"

"Sam Mamble hiç kimseye güvenmezdi!" diye açıkladı Bay Mamble kapsamlı bir şekilde. "Oğlum nerede, kötü adam?"

Dük ağzını açtı ve tekrar kapattı. Küstah Bay Snape'ten hemen hoşlanmamıştı ve bu aşamada Tom'un nerede olduğunu söylemenin alçakça bir hareket olacağını düşünüyordu.

"Ha! Demek söylemeyeceğinizi sanıyorsunuz, öyle mi? Bunu göreceğiz!" dedi Bay Mamble.

"Tam tersine, oğlunuzu size geri vermeye tamamen hazırım," diye cevap verdi Dük. "Ama önce size söylemem gereken birkaç şey var!"

Bay Mamble, "Bu adamın küstahlıklarını daha fazla dinlemek zorunda kalırsam kaçacağım!" dedi. "Seni orada aptal gibi diken şeytan ne Snape? Git ve bir adam çağır!"

Bay Snape saygılı bir tavırla, bunu yapmak için sadece bir emir beklediğini söyledi ve aceleyle uzaklaştı. Dük, polis memurunun elini omzundan çekmeye çalıştı, başaramadı ve bitkin bir halde şöyle dedi "Hata yapıyorsunuz, biliyorsunuz. Eğer onu almak zorundaysanız, ben Sale Dükü'yüm!"

Bu ifşaat istenen etkiden çok daha fazlasını yarattı. Her iki dinleyicisi de böyle bir küstahlık karşısında bir an için şaşkına döndüler ve sonra ona hakaret etmek için birleştiler. Düşündükten sonra, onların inançsızlığının şaşırtıcı olmadığını kabul etmek zorunda kaldı. Bu sırada yoldan geçen birkaç kişi etrafına toplanmıştı ve Dük sokakta olay çıkarma riskini göze almaktansa kendisini esir alanlarla tartışma girişiminden vazgeçti. Bay Snape kısa süre sonra bir at arabasıyla yeniden ortaya çıktığında, itiraz etmeden arabaya bindi ve Roundhouse'a götürülmesine izin verdi. Bay Mamble polis memurundan hemen bir sulh yargıcı bulmasını istedi ama polis memuru konunun daha yakından araştırılması gerektiğini düşünüyor gibiydi. Böylece bütün grup Roundhouse'a akın etti ve Dük, Tom'u kaçırmak için (suç ortağı olsun ya da olmasın) kurnazca bir plan yapmakla suçlandığını, Bay Snape'i yere serdiğini ve onu fidye için alıkoymak amacıyla suçunu üstlendiğini hemen öğrendi. Öğretmene küçümseyerek baktı,

ve şöyle dedi: "Evet, Tom'un bana anlattıklarından senin pejmürde, kötü bir adam olduğunu düğünmüştüm ve sanırım kendini korumak için böyle bir masal uydurman beklenebilirdi! Kafana vuran Tom'du, sanırım bunu biliyorsun ve gerçeği söyleyemeyecek kadar korkmuş olmasını umuyorsun."

"Efendim, böyle kötü bir suçlamayı reddetmeme gerek olmadığına ikna oldum!" dedi Bay Snape, işverenine yalvarırcasına bakarak.

"Doğrusu," dedi Dük, onu görmezden gelerek, "oğlunuza Baldock yakınlarında rastladım, efendim. Bana öğretmeninden kaçtığını ve ya Londra'ya ya da deniz kıyısına gitmeyi arzuladığını, orada bir gemide kamarot olarak çalışmayı düşündüğünü söyledi. Kendisini tartaklayan ve soyan bir çift ayak dolandırıcısına denk gelme talihsizliğini yaşamıştı. Üzücü bir durumdaydı ve ben de onu konakladığım hana geri götürdüm." Gülümsedi. "Belki de o anda size dönmesi için ısrar etmeliydim, ama ona karşı büyük bir sempati vardı, çünkü ben de öğretmenler tarafından çok rahatsız edilmişim." Düşünceli bir ifadeyle ekledi: "Ve ona bunu yaptırabilir miydim bilmiyorum, çünkü böyle bir şeyi önermiş olsaydım şüphesiz kaçardı. Bana öyle geliyordu ki, benimle birlikte olmak, kırlarda tek başına dolaşmaktan daha güvenliydi. Onu Londra'ya götürmek niyetindeydim, ancak öngörülemeyen bazı koşullar ortaya çıktı ve bunun yerine Bath'a gelmemi zorunlu kıldı. Bütün mesele özetle bu."

Öfkeyle dinleyen Bay Mamble, Dük'ün çok iyi bir dolandırıcı olduğu görüşünü dile getirdi ve polis memurundan görevini yapmasını rica etti. Dük'ün tavırlarından biraz etkilenmiş olan polis memuru, mesafeli bir tavırla, kendisine söylenmeden de görevini bildiğini söyledi ve Dük'e tam adını sordu.

"Adolphus Gillespie Vernon Ware," diye cevap verdi Dük soğukkanlılıkla. "Size unvanlarımı da saymamı ister misiniz?"

Bay Mamble kükredi: "Şu aptallığı bırakır mısın? Senin adın Rufford!"

Dük, "Hayır, bu sadece benim küçük unvanlarımdan biri," dedi.

Polis memuru kalemını yere bıraktı. "Şimdi, buraya bakın!" dedi yumuşak bir sesle. "Eğer Sale Ekselansları'ndan biriyseniz, bunu kanıtlamanız gerekecek, çünkü

Muhtemel bir hikâye gibi görünüyor ve siz de Dük'e benzemiyorsunuz, yoksa Pelikan'da kalamazdınız!"

Bay Snape kötücül bir memnuniyetle gülümsedi. "Ziyaret kartınızın üzerinizde olduğundan şüphemiz olmasın, efendim?" dedi.

"Evet, işte züppe bu!" diye onayladı polis memuru, parlayarak ve umutla Dük'e bakarak.

Bay Snape'ten hoşlanmadığı artık iyice kesinleşmiş olan Dük hafifçe kızararak, "Hayır," dedi: "Hayır, gelmedim. Ben kesinlikle gizli seyahat ediyorum."

Bay Mamble alaycı bir kahkaha attı. "Ay, eminim öyledir! Burada topuklarımın üzerinde tepinerek daha ne kadar zaman kaybedeceğim?"

"Ama saatim yanımda!" diye anımsadı Dük birden, cebinden çıkarıp masanın üzerine koydu. "Bir yüzünde benim kollarımın, diğer yüzünde de S harfinin kazılı olduğunu fark edeceksiniz."

Üç adam da saati yakından inceledi ve polis memuru tedirgin görünmeye başladı. Ancak Bay Snape, böylesine cüretkâr bir serserinin yankesicilikten hiçbir şey anlamayacağına dikkat çekti ve bir puan kazandığını hissetti. Polis memurunun aklına mutlu bir düşünce geldi ve biraz rahatlayarak şöyle dedi: "Kolayca halledildi ve hata yapmadan gitmek benim için iyi olmaz. Bir adamımla Cheyney'e gideceğim, orası Sale Hazretleri'nin evidir ve eğer bu beyefendi Dük ise onu tanıyanlar tarafından kolayca teşhis edilebilir!"

Dük'ü izleyen Bay Mamble kurnazca şöyle dedi: "Bu hoşuna gitmedi, değil mi dostum?"

Dük bu fikirden hiç hoşlanmamıştı. Cheyney'den sorumlu olanların, onun Bath'daki Roundhouse'da olabileceği önerisini küçümseyerek reddedecekleri ona fazlasıyla olası görünüyordu; Bath'a tek paltoyla ve yanında hiç görevli olmadan geldiği onlara açıklanırsa, buna inanmayı kesinlikle reddedeceklerdi. Aslında buna inanmalarını da istemiyordu, çünkü çok şaşıracaktı ve kendisi de uzun ve yorucu açıklamalar yapmak zorunda kalacaktı.

"Hayır, bundan hoşlanmıyorum," dedi. "Birileri Cheyney'e gidip gelirken günün geri kalanında burada oturmak istemiyorum. Bundan daha iyi bir fikrim var." Polis memuruna döndü. "Lord Gaywood'u tanıyor musunuz?" diye sordu.

Polis memuru acı bir ifadeyle Lord Gaywood'u çok iyi tanıdığını söyledi ve yüksek ruhlu genç beyefendilerin eğlence anlayışları hakkında bazı keskin eleştiriler ekledi.

"Saati kutuluyor mu?" diye sordu Dük sempatiyle. "Bunu ben yapmıyorum ama Gaywood'un kupa içtiği zamanlarda yaptığından eminim. Lütfen bana bir kalem ve kâğıt verin."

Bay Mamble hemen bu zaman kaybını protesto etti, ama (o genç beyefendiden hiç hoşlanmadığı halde) Lord Gaywood'un adının üzerinde güçlü bir etkisi olan polis memuru bazı yazı malzemeleri getirdi ve Bay Mamble'a aceleci davranmamasının daha iyi olacağını söyledi.

Dük sandalyesini masaya çekti ve nişanlısına bir not yazmaya başladı.

"Sevgili Harriet," diye hızla karaladı, "korkarım beni tamamen dışlayacaksın, çünkü şu anda tehlikeli bir haydut olduğum için tutukluyum. Bay Mamble'ı gerçekten kendim olduğuma ikna edemezsem, derhal bir zindana kapatılmamdan başka hiçbir şey onu tatmin etmeyecektir. Sizi bu kadar sıkıntıya soktuğum için özür dilerim, ama lütfen Gaywood'a her şeyi anlatın ve saygılarımla Roundhouse'a gelip beni teşhis etmesini rica edin. Saygılarımla, Sale."

Bu mektubu katladı, üzerine Harriet'in adını ve talimatını yazdı ve derhal Laura Place'e iletilmesi talimatıyla birlikte polis memuruna verdi. Polis memuru bunu yapacağını söyledi ve özür dileyerek görevin görev olduğunu ve eğer bir hata yapmışsa bunun kendisine karşı kullanılmayacağını umduğunu ekledi.

Dük bu konuda ona güvence verdi, ama Bay Mamble öfkeyle patladı ve tüm bu saçmalıkların oğlunu bulmasına yardımcı olmadığını söyledi.

Dük, "Peki, onu kendiniz aramanız ve bu sakıncalı adamı ona istediğini söyletmek için göndermemeniz koşuluyla sizi bulmanıza yardım edeceğim," dedi. "O zaman ona onu kaçırıp kaçırmadığımı sorabilirsin ve umarım kaçırmadığıma ikna olursun."

"Nerede o?" diye sordu Bay Mamble.

"Kendiniz mi gideceksiniz?"

"Küstahlığına lanet olsun, evet, öyleyim!"

"Sydney Bahçeleri'nde, muhtemelen labirentlerden birinde kaybolmuş. Ona bağıırıp çağırmayın, çünkü hiç cevap vermiyor!"

"Kendi oğluma nasıl davranacağımı söylemene ihtiyacım yok!" dedi Bay Mamble öfkeyle.

Dük, Bay Mamble'ın patlamaya hazır konuğma tarzıyla çarpıcı bir tezat oluşturan dingin ses tonuyla, "Ghtiyacınız olan tam da bu," diye yanıtladı. "Birazdan bu konuda size söyleyecek çok şeyim olacak, ama önce Tom'u bulsanız iyi olur. Bath'da nerede kalacağınızı bilmiyorum ama bu adamı sizi orada beklemesi için gönderebilirsiniz. Onun arkadaşlığını istemiyorum."

Bay Mamble ona ters ters baktı, ama adil bir adamdı ve birkaç gün boyunca Bay Snape'in katıksız sosyetesine katlandıktan sonra, Dük'ün isteğinin makul olduğunu kabul etmekten başka bir şey yapamadı. Bay Snape'e Beyaz At'a geri dönmesini söyledi, çünkü Snape'in kimseye faydası yoktu, koyun kafalı bir aptaldı ve bir gine domuzundan sorumlu olmaya, büyümekte olan bir delikanlıdan daha uygun değildi. Sonra, suç ortakları Tom'u götürürken Dük onu oyalamaya çalışıyorsa, onu lime lime edeceğini söyledi ve yüksek sesle bir at arabası çağırarak oradan ayrıldı.

Dük kendini Lord Gaywood'un gelişini beklemeye verdi. Dakikalar ilerledikçe, habercinin Leydi Harriet'i evde bulamadığını anlamaya başladı. Laura Place'e dönüşünün fazla gecikmeyeceğini umuyordu, çünkü oturduğu sandalyeyi son derece rahatsız bulmakla kalmıyor, polis memurunun kendisine giderek artan bir kuşkuyla baktığını düşünüyordu.

Yaklaşık bir saatin dörtte üçü geçtikten sonra bir karışıklık oldu. Öfkeli ve hırçın görünen Tom odaya daldı ve Dük'ün üzerine atılarak onu acı veren bir şiddetle kolundan kavradı ve ağlamaya başladı: "Seni tutuklamayacaklar! Tutuklamayacaklar! Hepsiyle dövüşeceğim! Oh, efendim, babamın beni götürmesine izin vermeyin, çünkü onunla gitmeyeceğim, gitmeyeceğim!"

Oğlunu odaya kadar takip eden Bay Mamble şöyle dedi: "Seni genç serseri, ne güzel konuşuyorsun! Ve ben de senin baban! Sana gelince, Bay adın her neyse, eğer oğlumu kaçırmadıysan - ki kaçırmadığından hiç emin değilim - tatlı dilinle onun aklını başından aldın! Ve dahası, sizin benden daha fazla Sale Dükü olmadığınızı söylüyor!"

"Hayır, öyle olduğumu bilmiyor," dedi Dük.

"Efendim, *değilsiniz!*" dedi Tom, belli ki bunun kendi itibarını zedeleyeceğini düşünerek.

Dük özür dileyerek, "Evet, Tom, korkarım öyle," dedi.

"Siz Bay Rufford'sunuz! Oh, öyle olduğunuzu söyleyin, efendim! Biliyorum, sadece takılıyorsunuz! Dükler büyük, havasız insanlardır, ama siz değilsiniz!"

"Hayır, tabii ki değilim," dedi Dük yatıştırıcı bir sesle. "Dük olmaktan kendimi alamıyorum, biliyorsun. Bunun sizi üzmesine izin vermenize gerek yok! Ne de olsa ben hâlâ sizin Bay Rufford'unuzum!"

Çok üzgün olduğunu gösteren somurtkan bir ifade Tom'un yüzüne çöktü. Huysuzca şöyle dedi: "Pekala, umurumda değil! Ne olursa olsun babamla eve gitmeyeceğim! Babamdan nefret ediyorum! Her şeyi mahvetti!"

Dük, "Baban hakkında böyle konuşman hiç uygun değil Tom, üstelik doğru da değil," diye karşılık verdi, elini kolundan çekerek.

"İhtiyacın olan şey," dedi Bay Mamble oğluna sertçe, "ceketinin tozunu aldirmek, delikanlı! Daha fazla yaşlanmadan bunu elde edeceksin!"

"Ve bu," dedi Dük, "oğlunuza kendinizi tavsiye etmenin pek de isabetli bir yolu değil, efendim."

Bay Mamble'ın buna ne cevap vermiş olabileceği asla bilinemezdi, çünkü o anda Laura Place'e gönderilen polis memuru Leydi Harriet'i odaya soktu.

Dük ayağa fırladı ve haykırdı: "Harriet!"

Peçesini geri taktı, kızardı ve yumuşak, utangaç sesiyle: "Kendim gelmeliyim diye düşündüm. Gaywood dışarı çıktı ve seni nasıl kızartacağını biliyorsun! Bu iğrenç yerde bu kadar uzun süre kaldığınız için çok üzgünüm! Belinda'yla birlikte dışarı çıkmıştım ve bu zavallı adam ben dönene kadar burada kalmak zorundaydı.

Dük onun elini tuttu ve öptü. "Dünya için gelmeni istemezdim!" dedi. "Doğrusu, sizi böyle bir sarmalın içine sürüklediğim için neyi hak ettiğimi bilmiyorum! Yalnız gelmedin!"

"Hayır, beni polis memuru getirdi," diye onu temin etti. "Hoşuna gitmediyse özür dilerim, Gilly, ama hizmetçimi ya da James'i getirmek istemedim, çünkü onlar bu konuda dedikodu yapmak zorunda kalacaklardı, biliyorsun. Seni serbest bırakmak için ne yapmalıyım?"

Konuşurken soran gözlerle kıdemli polis memuruna baktı, o da başını eğdi ve eğer hanımefendiyi çok rahatsız etmeyecekse, beyefendinin Sale Dükü olup olmadığını söylemesi için ona minnettar olacağını söyledi.

"Oh, evet, kesinlikle öyle!" dedi. Her zamankinden daha fazla kızardı ve ekledi: "Onunla evlenmek için nişanlandım, bu yüzden, görüyorsunuz, bilmeliyim."

Bay Mamble cebinden büyük bir mendil çıkardı ve yüzünü onunla sildi. "Ne diyeceğimi bilemiyorum!" diye açıkladı. "Tom'umun bir Dük'le gezdiğini ve benim de bu kadar etkilendiğimi düşününce... Pek de yakışık almayan bir şey söylediysem, Majesteleri beni affetsin!"

Dük, "Evet, elbette sizi affediyorum, ama lütfen bana yönelttiğiniz suçlamayı geri çekin de Leydi Harriet'e evine kadar eşlik edebileyim!" dedi.

Bay Mamble bunu yapmak için acele etti ve Dük sözünü kesmeseydi ayrıntılı bir özür dilemeye girişecekti. "Sevgili bayım, lütfen başka bir şey söylemeyin! Tom'la birlikte Pelikan'a gitmenizi ve beni orada beklemenizi dilerim. Umarım yemekte bana eşlik edersiniz, çünkü sizinle konuşmak istediğim birkaç konu var."

"Majesteleri," dedi Bay Mamble, derin bir saygıyla eğilerek, "bundan büyük onur duyarım!"

"Ama daha yemek vakti gelmedi!" diye itiraz etti Tom. "Pelikan'a geri dönmek istemiyorum! Daha mağarayı bile görmeden babam beni o neşeli bahçelerden uzaklaştırdı! Üstelik altı peni de ödemiştim!"

"O zaman babandan bir altı peni daha iste ve bahçeye geri dön, tabii izin verirse."

"Majesteleri sana ne derse onu yap ve aklını başına topla!" Bay Mamble oğlunu uyardı. "Al sana bir taç: Bir arabaya atlayıp yemeğe geç kalmamaya bakabilirsin!"

Bu cömertlik karşısında neşesi yerine gelen Tom, aceleyle teşekkür etti ve hızla uzaklaştı. Dük, Harriet'i bir taksiye bindirdi ve Bay Mamble yorgun ve şaşkın bir ruh haliyle Pelikan'a doğru yürümeye başladı.

Dük arabacıya talimat verdikten sonra Harriet'in yanında arabaya bindi ve kollarına alıp öptü. "Harry, ben

Bunu yapacak cesareti nasıl bulduğunu bilmiyorum, çünkü bundan aşırı derecede nefret etmiş olmalısın, zavallı aşkım, ama eminim ki yaşayan en şanslı, en hak etmeyen köpek benim!" dedi.

Bir nefes verdi ve titredi. "Ah, Gilly!" dedi belli belirsiz, çekingen bir tavırla adamın ceketinin yakasına yapışarak. "Gerçekten emin misin?"

"Kesinlikle eminim," dedi kararlılıkla.

Gözleri adamın yüzünü aradı. "Benim için teklifte bulunduğunuzda, düşünmedim-" Sesi kesildi. Kendini toparladı. "Elbette, bizim rütbemizdeki insanların evlilikte daha hassas tutkular aramadığını biliyorum, ama-"

"Annen sana böyle mi söyledi aşkım?" diye araya girdi.

"Oh, evet, ve gerçekten de sizi utandırmak istemem-"

"Rezil! Amcamın bana söylediği tam olarak buydu! O korkunç günde seni bu kadar utangaç yapan şey bu muydu? Biliyorum, batmaya hazırdım! Amcam bana karımda aşk değil, sadece hoşnutluk aramam gerektiğini söyledi!"

"Ah, Gilly, nasıl böyle söyleyebilir? Annem sana çok değer veriyormuş gibi görünmemin seni benden tiksindireceğini söyledi!"

"Ne kadar tuhaf yaratıklar ! Son derece birlikte hareket etmeliler. Tıpkı bizim yapacağımız gibi!"

İç çekti ve yanağını onun omzuna yasladı. "Bu ne kadar rahat!" dedi. "Ve çok hoş bir bayağılık! Sade Bay Dash faytonlarda kadınlara kolunu mu doluyor?"

Dük, "Hapiste olmadığı zamanlarda öyle," diye karşılık verdi.

Bölüm XXII

Tom Sydney Gardens'a yaptığı ikinci ziyaretten döndüğünde, ailesini sakın bir ruh hali içinde bulunca rahatladı. Bay Snape'i Pelikan'da bulacağından korkuyordu ama özel salona dikkatle baktığında sadece Dük'le babasının küçük bir kömür ateşinin iki yanında oturmuş şeri içtiklerini gördü. Bay Mamble kendisini rahatlatmak kadar içki içmemişti, sandalyesinin kenarında oturuyor ve ev sahibine, Dük'ün onun daha önceki tavırlarından hoşlanmadığından daha fazla hoşlanmadığı bir saygıyla davranıyordu. Daha önce

Bununla birlikte, Bay Mamble'ın unvana duyduğu saygıyı iyi bir hesaba dönüştürmeyi ihmal etti, ancak oğlunu yanlış kullanması konusunda ona büyük bir otoriteyle ders verdi.

"O benim tek çocuğum, Majesteleri," diye açıkladı Bay Mamble. "Hiçbir avantajım olmadı, dünyaya sizin gibi hortumla ve ayakkabıyla gelen biri ve şu anda gördüğünüz hale geldiğimde - ki herkes kadar donanımlı olduğumu sanıyorum - iyi bir beyefendi olmayı öğrenmeyi düşünmem için çok geç olduğunu sanıyorum. Siyahın başka renk almayacağını söylerler ve ben de ömrümün sonuna kadar siyah kalacağım. Ama bu beni mahvederse, oğlumu düzenli olarak dışarıda göreceğim! Snape'in beni hayal kırıklığına uğrattığını inkar edemem - gerçi bana bir lordun evinden geldi ve kendisinden çok iyi söz ediliyordu, yoksa onu işe almazdım, çünkü ben paramın karşılığını almaktan hoşlanan biriyim. Ama soylular gibi bir öğretmeni olmalı, çünkü yoksa centilmence davranmayı ve sizin gibi konuşmayı nasıl öğrenecek?"

Dük, "Onu okula gönderin," dedi.

Bay Mamble ona şüpheyile baktı. "Majestelerinin affına sığınarak soruyorum, babanız size böyle mi yaptı?"

"Babam ben doğmadan önce ölmüş. Umarım yaşasaydı ölürdü. Vasim benimle o kadar ilgilendi ki, bana bir özel öğretmen tuttu. Ama ben çok hastaydım, Tom öyle değildi. Yine de sizi temin ederim ki bir çocuğun bu şekilde eğitilmesi çok kötü bir şey. Kuzenlerimi çok kıskanırdım, çünkü hepsi okuldaydı."

Bay Mamble hüznle, "Ah, sanırım, Majesteleri!" dedi. "Ama Tom için istediğim türden bir okul, benim doğuştan centilmen olmamam nedeniyle onu kabul etmeyebilir."

"Sanırım," dedi Dük çekingen bir tavırla, "size yardımcı olabilirim. En azından iyi bir okulla ilgilendiğimi sanıyorum."

Bay Mamble derin bir nefes aldı. "Tanrım!" dedi derin bir duyguyla, "eğer Majesteleri Tom adına konuşursa, onun sonunun nereye varacağını kimse bilemez!"

Böylece Tom akşam yemeği için içeri girdiğinde, ebeveyni onu, iyi bir çocuk olur, kitabına dikkat eder ve kötü arkadaşlardan uzak durursa, Grace'in seçtiği bir okula gideceği haberiyle karşıladı.

Tom bu beklenmedik iyi talih karşısında hem şaşırdı hem de çok sevindi ve diline hâkim olur olmaz efendisinin isteklerine her şekilde uymaya hazır olduğunu ifade etti.

Bay Mamble homurdandı, ona sevgi dolu ama şüpheli bir gözle bakıyordu. "Evet, öyle! Gevezelik gevezeliktir, ama yumurtlayan ördektir," diye gözlemledi. "Sen git ve kendine çeki düzen ver! Ekselanslarının odasına böyle bir kılıkla gelmemen gerektiğini bilmen gerekirdi!"

Tom neşeyle, "Oh, zahmet etme, bu onun umurunda bile değil!" dedi. "Oh, efendim, her şeye rağmen sizinle Londra'ya gelmeyecek miyim?"

Dük ona güven verici bir ifadeyle gülümseyerek, "Evet, öyle olacak, eğer baban izin verirse," dedi. "Belki Noel'den sonra bana gelirsın, pantomimi ve bütün ünlü yerleri görürsün. İki genç kuzenimi de davet edeceğim, ama onları yaramazlığa sürüklememelisin!"

"Oh, hayır." Tom ciddiyetle söyledi. "Söz veriyorum, yapmayacağım!" başka bir düşünce geldi; endişeyle şöyle dedi: "Peki buradaki evinizde atış yapmaya gidebilir miyim? Gitmem gerektiğini *söylemiştin!*"

"Evet, elbette, tabii babanız sizi doğrudan eve götürmek istemiyorsa."

Oğlunun dükalık malikânesini ziyaret edeceği düşüncesiyle kendinden geçmiş bir halde dizlerini ovuşturan Bay Mamble, Dük'ün Bath'da birkaç gün daha kalamayacağını bilmediğini söyledi. Dük, göğsünü kaplayan dehşet duygusundan dolayı zihinsel olarak kendini azarladı.

Bay Mamble akşam yemeğinde daha konuşkan ve daha doğal olmaya başladı. Hatta Dük'e neden sahte bir isimle ülkeyi dolaşmayı tercih ettiğini sormaya bile cesaret etti.

"Çünkü bir Dük olmaktan bıkmıştım," diye yanıtladı ev sahibi. "Hiç kimse olmanın nasıl bir şey olduğunu görmek istedim."

Bay Mamble buna içtenlikle güldü ve bazı insanların ne zaman iyi durumda olduklarını bilmediklerini söyledi.

"Ah, baba!" diye haykırdı Tom, tabağından başını kaldırarak. "O değil! Ama ona benim için harcadığı tüm parayı geri ödeyeceğini söyledim ve ödeyeceksın, değil mi?"

Bay Mamble bunu kesinlikle yapacağını söyledi ve o anda cüzdanını çıkarmak için utanç verici bir eğilim gösterdi. Dük aceleyle ona yaşadığı zorlukların geçici olduğunu söyledi.

Bay Mamble, birkaç banknot ödünç almak isterse bunu söylemekten çekinmemesi için ona yalvardı. Soyluların oyun, yarış ve benzeri şeyler yüzünden sık sık gelgitler yaşadığını bildiğini, kendisinin onlarla birlikte olmasa da bunların çok kibar eğlenceler olduğunu söyledi. Sonra çok cömert bir tavırla, Dük'ün handa vurulduğu için üzölmeyeceğini, onu asacağını umduğunu, zira huff'a izin verilmesinden onur duyacağını ve hiçbir masrafı sorgulamayacağını söyledi.

"Hayır, hayır, gerçekten de sadece Londra'dan bir taslak bekliyorum!" dedi Dük, şiddetli bir rahatsızlık içinde. "Ve lütfen Tom'un hesabına bana geri ödeme yapmaya kalkmayın! Bundan hiç hoşlanmam!"

Bay Mamble birkaç kadeh bordo şarabıyla güçlendikten sonra Dük'ün servetinin boyutlarını öğrenmeye koyuldu. Daha önce onun gibi biriyle karşılaşmamış olan Dük, ona boş gözlerle baktı ve servetinin kendisinden başka kimleri ilgilendirebileceğini merak etti. Bay Mamble, servetin daha çok kiralardan elde edildiğini tahmin ettiğini söyledi ve ona büyük mülklerin yönetimi hakkında bir sürü soru sordu. Kapaklar kaldırılmış, şarap şişede iyice dibe çökmüştü ama Bay Mamble'ın hâlâ kalkmaya niyeti yok gibiydi. Bavulunu White Horse'tan Pelikan'a getirdiğine ve orada kalmaya niyetlendiğine dair korkunç bir kuşku, kapı açılıp da kuzeni Gideon'un eşikte dikildiğini gördüğünde Dük'ün aklına henüz girmişti. Yüzündeki nazik teslimiyet ifadesi silinmişti. Ayağa fırladı ve haykırdı: "Gideon!"

Yüzbaşı Ware ona sırtarak baktı ama odanın öbür ucuna geçerek onu omuzlarından tuttu ve sarsarak şöyle dedi "Adolphus, sanırım seni öldüreceğim!"

Dük güldü, iri ellerini omuzlarından çekip sertçe tuttu. "Bana zaten böyle bir şey yaptığın söylendi! Ama seni gördüğüme çok sevindim, Gideon! Nerede olduğumu nasıl bildin?"

"Seni Arlesey'den beri takip ediyorum, benim iğrenç kuzenim ve beni nadir bir dansa götürdün!"

"Arlesey'den!" Dük ona baktı, yüzünde canlı bir şaşkınlık vardı. "Yüce Tanrım, bu nasıl oldu? Bunu biliyor olamazsınız.

Ben de oradaydım!"

"Ama biliyordum. Sevgili dostun Liversedge seni bana satmayı çok cömertçe teklif etti. Senin yerine geçmek isteyebileceğimi düşündü. Ne tür bir fesatlık peşinde olduğunu bilmiyorum Adolphus, ama bir daha senin yüzünden uykularımın kaçmasına neden olursan seni doğduğuna pişman ederim!"

"Hayır, bunu yapmayacaksın!" diye aniden araya girdi Tom, bu sahneyi büyük bir hoşnutsuzlukla izliyordu. Yumruklarını iki katına çıkardı ve Kaptan Ware'e kavgacı gözlerle baktı. "Kimsenin ona dokunmasına izin vermeyeceğim ve bu yüzden sizi uyarıyorum!"

Gideon eğleniyordu. "Meşhur! Bu kadar sağlam bir koruman olduğunu bilseydim, Adolphus, senin için endişelenmeme gerek kalmazdı!"

"rahat bırak, çünkü ben ciddiym!" dedi Tom.

Dük güldü. "Hayır, hayır, Tom, büyük kuzenimle kavga etmemelisin, çünkü o bana çok iyi bakıyor, sana söz veriyorum! Gideon, seni Tom'un babası Bay Mamble'a tanıtmalıyım. Bay Mamble, Kaptan Ware!"

Bay Mamble sandalyesinden ağır ağır kalktı ve bir selam verdi. Tom, gözlerinde fanatik bir ışıkla sordu: "O bir asker mi?"

"Evet, öyle," dedi Dük.

"Süvariler mi?" dedi Tom endişeyle.

"Cankurtaranlar!" dedi Dük, heyecan verici bir ses tonuyla.

Tom derin, taparcasına bir nefes aldı ve şöyle dedi: "Ve sen bana hiç söylemedin! Efendim, siz hiç savaşa katıldınız mı?"

"Genappe'de bir çarpışmaya ve Waterloo'da bir savaşa katıldım," diye yanıtladı Gideon.

"Yaralı mı?" Tom umutla sordu.

"Sadece bir sıyrık," dedi Gideon.

"Bana her şeyi anlatın efendim, *lütfen!*"

Dük, kuzenini umursamaz bir tavırla, "Evet, başka bir zaman olacak," dedi. "Ama sanırım bu gece olmaz, çünkü geç oluyor ve-" Birden sözünü kesti, kapının girişinde duran ve şaşkın şaşkın ona bakan uşağını gördü. "Nettlebed! Ama, Tanrım, nasıl olur da-?"

"Onu yanımda getirdim," diye açıkladı Gideon. "Onu Matt'le birlikte Baldock'ta senin için avlanırken buldum."

"Lordum!" dedi Nettlebed, tuhaf bir sesle. "Lordum! Tanrı'ya şükürler olsun ki sizi buldum! Kendimi asla affetmeyeceğim, asla!"

"Oh, hayır, hayır, hayır!" dedi Dük, elini onun koluna koyup şakacı bir şekilde sallayarak. "Şimdi, Nettlebed, dua et de boşuna üzülme! Çok iyi olduğumu görüyorsun! Evet ve seni tekrar yanımda gördüğüme çok sevindim, çünkü özledim, emin ol. Ama keşke Londra'dan ayrılmasaydın! Dün gece Scriven'a bir telgraf gönderdim, bütün eşyalarımıla birlikte bana gelmeni söylemesini rica ettim!"

"Lordum, bunu yapmak zorundaydım!" dedi Nettlebed. "Ama bir daha asla majestelerinin istemediği bir şey yapmayacağım, yeter ki majesteleri beni affetsin!"

"Ama dünyada affedecek hiçbir şeyim yok," dedi Dük nazikçe. "Oh, sizden kaçtığım sabah bana ne kadar kızdığınızı mı düşünüyorsunuz? Ben sizin kızmanızı istemiştim, o yüzden belki de sizden af dilemesi gereken benim. Şimdi dua et de gidip odamda her şeyi yoluna koy Nettlebed! Tuzaklarımı düzene sokmakta pek becerikli değilimdir ve onları yeniden toparlamaktan çok memnun olacağım."

Bu istek Nettlebed'in kendini toparlamasını sağlayacak bir etki yarattı. Gözleri parladı ve Dük'e artık bu tür konularda kafasını yormasına gerek olmadığını söyledi. Odadan çıkmadan önce, garsonun yapmayı ihmal ettiği masadaki örtüyü süpürdü, ateşi yaktı ve kanepenin minderlerini düzeltti, sanki bu hizmetleri yerine getirirken yaralı ruhu merhem bulmuştu. Bundan sonra geri çekildi, ama garsonu bir şişe daha Porto şarabı ve bir konyakla göndererek varlığının hâlâ hissedilmesini sağladı.

Kuzeniyle yalnız kalmak isteyen Dük, o zaman bir strateji hatası yaptı. Tom'a yatma vaktinin geldiğini söyledi. Bu Bay Mamble'ı bir ihtişam hayalinden uyandırdı ve emri onaylamakla kalmayıp Beyaz At'a dönme zamanının geldiğini söyledi. Yarın bu evden Pelikan'a gitmek ya da isteksiz Tom'u Dük'ten koparmak konusunda kararsız görünüyordu. Bay Mamble'ı misafir etme olasılığı Dük'ün zihnini öylesine etkilemişti ki, Mamble'lardan birini uğurlayıp diğerini yatak odasına götürdükten sonra kuzenine söylediği ilk şey bu oldu,

oldu: "Yapılacak tek bir şey var! İkisini de Cheyney'e göndereceğim! Tom'a oraya gidip atış yapacağına söz verdim ve sanırım babası da bir Dük'ün evinde kalmayı çok ister."

Gideon sırttı. "Hiç şüphesiz öyle! Ne tuhaf bir arkadaşlığın var, Adolphus! Acaba Mamble ve Liversedge birlikte nasıl davranacaklar?"

Dük ona baktı. "Liversedge?"

"Onunla başka ne yapacağımı bilemediğim için," diye açıkladı Gideon. "Onu Cheyney'de, Wragby'nin gözetiminde bıraktım-"

"Gideon, o şişko haydudu buraya getirmedin mi?" dedi Dük kuşkuyla.

"Ama var," diye yanıtladı Gideon. "O senin kararını bekliyor, küçüğüm."

"Ama ben onu istemiyorum!" diye itiraz etti Dük, tedirgin görünüyordu. "Gerçekten, Gideon, bu yaptığın çok saçma! Senin Liversedge'i de eklemene gerek kalmadan başımda yeterince dert var zaten!"

Gideon eğleniyordu. "Seni sadece kaçırmakla kalmayıp, uygun bir tazminat karşılığında öldürmeye de hazır olduğunun farkında mısın?"

"Evet, bana öyle söyledin. O mahzende yatarken bunu bilmediğime sevindim! Korkudan aklımı kaçırabilirdim! Benden istenen şeyin fidye olduğunu sanıyordum, ama şimdi düşünüyorum da, öteki adam birtakım karanlık tehditler savurmuş, ben de bunlara hiç itibar etmedim. Liversedge gerçekten de beni öldürmesi için ona para vereceğinizi mi düşündü? O çok eğlenceli bir canı!"

Gideon ona titrek bir gülümsemeyle baktı. "Onun kötülüğüne göz yumacağınızı mı anlamalıyım?"

"Peki, başka ne yapabilirim?" diye sordu Dük makul bir şekilde. "Eğer onu adalete teslim edersem, ortalık ne kadar karışır! Gideon, sen de bir çocuk hilesi ile yakalanıp bir mahzene kapatılsaydın, bunu bütün dünyanın bilmesini ister miydin?"

"Yapmazdım, kabul ediyorum. Aynı zamanda, bu tür girişimlerin cesaretini kırmak isterim."

"Oh, iki kez kurban olacak kadar acemi değilim! Evini yaktım, ya da en azından sahip olduğu tek barınağı yaktım ve Belinda'yı ondan aldım, bu yüzden bence oldukça iyi cezalandırıldı, değil mi?"

"Senden daha intikamcı bir mizacım olmalı, Adolphus. Hayır."

Dük gülümsedi. "Ne de olsa size bir hizmeti dokunmadı. Ama bana büyük bir hizmette bulunduğunu düşünmeden edemiyorum. Size maceralarımın toplamını anlatana kadar bekleyin! Liversedge olmasaydı bağıma en ufak bir Gey gelmeyeceğini siz de kabul edeceksiniz. Hayır, hayır, onu Kanun'a teslim etmek çok ayıp olurdu! Üstelik beni güldürdü!" Spekülatif bir şekilde kuzenine baktı. "Ve eğer onu seni hapishaneme götürmesi için zorladıysan, Gideon, onu önce çok kaba bir şekilde kullandığını tahmin ediyorum."

"Evet, ne tuhaf değil mi?" diye karşılık verdi Gideon. "Ama bu böyle olmayacak, çocuğum! Bizi güldürdüğü için daha az kötü biri değil. Eğer bana Baldock'tan yazmamış olsaydın, seni nerede arayacağımı bilemezdim ve senin için her şey çok kötü gidebilirdi."

"Öyle bir şey yok!" dedi Dük, o muzip gülümsemelerinden biriyle. "Beni mahzenimden sen kurtarmadın, Gideon! Ben kendimi kurtardım! Kendi saygınlığımı ne kadar yükselttiğimi bilemezsin! Liversedge serbest kalacak. Düşünmem gereken daha önemli şeyler var."

Gideon kendine bir bardak Porto şarabı doldurdu ve oturup uzun bacaklarını önüne uzattı. "Pekâlâ, nasıl isterseniz öyle olsun! Ama onunla ne yapılacak? Görünüşe bakılırsa beş parasız ve bana, o etkileyici içtenliğiyle, dünyadaki tüm kentler arasında Bath'ın yüzünü en az göstermek istediği yer olduğunu söyledi. Ondan kurtulmanın zor olduğunu düşünmeniz beni şaşırtmaz. Her şeye yetecek kadar küstahlığı var!"

Dük umursamaz bir tavırla, "Bırakın da ben onunla ne yapmam gerektiğini düşünene kadar Cheyney'de bir işe yarasın!" dedi. "Eğer Mamble'ı Tom'u oraya götürmeye ikna edebilirim, evde fazladan bir hizmetçiden memnun olacaklardır. Bence mükemmel bir uşak olabilir."

Bu sözler Gideon'un boğazını düğümledi, ama kendini toparladığında kuzeninin söylediklerinde çok şey olduğunu kabul etti, çünkü bir önceki akşam Reading'e ulaştığı andan itibaren Liversedge'in binbaşı-domo gibi davranmayı kendine görev edindiğini çok iyi biliyordu. "Sadece katı kalbimi yumuşatmaya niyetli olduğundan hiç şüphem yok, ama itiraf etmeliyim ki senden bir iz bulmak için kimse daha gayretli olamazdı, Adolphus. Aslında, sonunda kokuyu almamızı ona borçluyum, çünkü kimse zeytin yeşili küçük bir adamı hatırlayamadığında, o

Sevgilinizi sordum, onu öyle bir tarif etti ki, onunla tanışmak için dayanılmaz bir istek duydum. O zaman hiçbir zorluk yoktu: Görünüşe göre hiç kimse bu hanımı hatırlamakta başarısız olamazdı!"

"Hayır, çok doğru! O göz kamaştırıcı bir kız! Onu mutlaka göreceksin, ama dikkat et, Gideon! Mor ipek elbise vaatleriyle onu baştan çıkarma!"

"Tanrım, yapabilir miyim?"

"Evet, bunu yapan herkesle gidecek. Oh, Gideon, geldiğine çok sevindim! Sana anlatacak o kadar çok şeyim var ki!" Bardakları yeniden doldurdu ve kuzeninin karşısına oturdu. "Bir beladan kurtulur kurtulmaz başka bir belanın içine düşüyorum! Harriet daha bu öğleden sonra beni Roundhouse'dan kurtarmak zorunda kaldı ve Hertfordshire'da ne kadar iğrenç bir üne sahip olduğuma inanamazsın!"

"Öyle değil mi? Seni Hitchin'de aradığımı unutuyorsun! Ama en baştan başla, Gilly! Bu arada, o genç aptal, Matt'i kulağında bir pireyle Oxford'a geri gönderdim. Seni bu aptalca işe bulaştırdığı için kırbaçlanmalı!"

"Zavallı Matt, o beni zora sokmadı, ben kendimi zora soktum. Ama o bu işe nasıl girdi?"

"Nettlebed, sen kaybolmadan önceki gece seninle birlikte olduğunu hatırladı ve onun peşinden gitti. İkisiyle Baldock'ta karşılaştım. Şimdi bunu boş ver! Hikayene devam et!"

Böylece Dük, kuzenine bütün maceralarını anlatmaya koyuldu. Gideon araya o kadar çok soru sıkıştırdı ve o kadar çok güldü ki, Dük hikâyeyi bitirmeden önce mumlar yuvalarında sönmeye başlamıştı. Sonra Gideon'un bu maceradaki payını öğrenmek istedi ve bu onu, kendi payının Gideon'u eğlendirdiği kadar eğlendirdi. Lord Lionel'in yüzüğünü Gideon'un masasında bulduğunu duyunca öyle bir sevinç çığlığı attı ki, bitişik odada oturan bir arkadaşı öfkeyle duvara vurdu.

Gideon elini cebine sokup yüzüğü çıkararak, "Evet, son derece komik, hiç şüphesiz!" dedi. Yüzüğü Dük'ün eline tutuşturdu. "Al şu kötü şöhretli biblonu! Ve şimdi, küçük kuzen, sana daha önce haberdar olmadığın bir bilgiyi açıklayacağım! Reşit olmayan birine karşı sözünü tutmama davası açılmaz."

Dük bir an için ona baktı. Sonra boş boş konuştu: "Bütün bunları bir hiç uğruna mı yaptığımı söylüyorsunuz?"

Gideon ona sırtarak, "Demek istediğim de bu, Adolphus," diye karşılık verdi. Bu, Dük'ün o kadar hoşuna gitti ki, yan odada yatan beyefendi duvara tekrar vurmak zorunda kaldı.

"Ah, ama iyi ki bilmiyordum!" diye soludu Dük, gözlerini silerek. "Evet, gelecekte büyük kuzenimin tavsiyesini sormanın bana bir ders olması gerektiğini düşündüğünüzü biliyorum, ama bir servet için maceralarımı kaçırmazdım!"

"Hayır," dedi Gideon, sarkık gözkapaklarının altından ona bakarak. "Gelecekte kimsenin tavsiyesine başvurmayaacağına dair bir fikrim var, Adolphus. Tüm saygınlığına geri döndüğüne üzülecek misin?"

"Evet, hayır! Çok eğlenceli zaman geçirdim, ama bazıları çok rahatsız ediciydi ve uşaksız ya da kıyafet değiştirmeden kalmak istemediğimi itiraf etmeliyim! Scriven'in buraya bavullarım için birini göndermekte gecikmeyeceğine inanıyorum!"

"Sanırım bu konuda endişelenmene gerek yok," dedi Gideon kuru bir sesle. "Dahası, biz daha çok yaşlanmadan Bath'da kimin ortaya çıkacağına dair kendi tahminim var!"

"Yüce Tanrım! Amcam değil mi? Eğer haklıysan onunla ne yapacağım ben? Bu adamı bulmalıyım, Mudgley, ve eminim amcam bana en büyük engel olacaktır!"

Gideon'un gözleri, Lord Lionel'la bir şeyler yapabilme olasılığını düşünmesini mümkün kılan kuzenindeki bu bilinçsiz değişim karşısında takdirle parladı, ama ciddi bir tavırla cevap verdi: "Onu Cheyney'deki yeni arkadaşının yanına göndersen iyi olur."

Dük gayet ciddi bir tavırla, "Evet, sanırım öyle," dedi. "Otellerden hoşlanmadığı için belki de oraya gitmeyi tercih edecektir. Acaba Mamble'ı, bütün ev sahiplerinin yataklarına serdiğine inandığı nemli çarşafılara tercih edecek mi? Bir de Liversedge var! Gideon, babana Liversedge hakkında tek bir kelime bile söylememen için seni sıkı sıkı tembihliyorum! Çok sinirlenir! Ve Tanrı aşkına, onu kandırabileceğim makul bir hikâye bulmaya çalışın! Gerçeği öğrenmesi onun için asla iyi olmaz."

"Onu tatlıya mı çeviriyorsun? Bunu yapmayacaksın!"

"Bunu yapmalıyım. Düşünümesi gereken Matt var, unutma! Ama önce Mamble'dan kurtulmam gerektiğini düşünüyorum. Bath'da kalırsa ondan asla kurtulamam. Gideon, onu ve Tom'u yarın benim için Cheyney'ye götür!"

Gideon inledi. "Tom'a yaramı nasıl aldığımı anlatacak mısın? Teşekkür !"

"Saçmalık! Ona bir savaştan bahsetmenin sana zararı olmaz ve sen de ona yol soygunculuğundan başka hevesler verecek türden bir adamsın."

Gideon, "Cehennemde doğmuş bebeğini bana yutturacağın umudunu aklından çıkar!" diye önerdi.

Ama Dük ona sadece uykulu da olsa derin bir şefkatle gülümsedi ve mırıldandı: "*Nazik* Gideon! Aslında cehennem doğumlu bir bebek değil, biliyorsun, sadece biraz vahşi! Sanırım sana çok iyi bakacaktır. Bath'a gelmenize çok sevindim!"

Kendini yatağa attığında ve Nettlebed'i onu beklerken bulduğunda da aynı şeyi söyledi. Nettlebed anlaşılmaz bir şekilde yatak odasını çok daha konforlu hale getirmeyi başarmıştı ve orada mumların çoktan yandığını, ateşin yakıldığını, geceliğinin hazır olduğunu ve sadık bir hizmetçinin çizmelerini çıkarıp ona sıcak su döktüğünü ve giysilerini şefkatle çıkardığını görmenin son derece hoş olduğunu kimse inkar edemezdi. Dedi ki: "Sensiz olmak bana çok iyi geldi, Nettlebed, çünkü seni daha önce hiç takdir etmediğim kadar takdir etmemi sağladı! Sence beni dışarıda görülebilecek kadar saygın kılacak bir şey yapılabilir mi?"

"Şimdi, bunun için kafanızı yormayın, Majesteleri!" Nettlebed onu uyardı. "Yakında ceketinizi giymeye uygun hale getireceğim, asla korkmayın!"

"Teşekkür . Bugün yeni boyun örtüleri getirdim, o yüzden-"

"Majesteleri *bunları* giymek zorunda kalmayacak," dedi Nettlebed bastırarak.

Dük, yumuşak bir sesle, "Onları pek beğenmeyeceğinizden korkuyordum," dedi.

Nettlebed aldanmadı; bu nazik yaramazlığı hak ettiği gibi ele almak için hâlâ çok azarlanmıştı, ama Dük'e başını salladı ve yatağın etrafındaki perdeleri çekerken ciddi bir şekilde dedi: "Evet, majesteleri onları sevmeyeceğimi çok iyi biliyordu ve iyi ki lord hazretleri burada değil.

İçinde bulunduğunuz durum! Şimdi uyuyun majesteleri ve daha fazla numara yapmayın!"

Bölüm XXIII

Sabah olduğunda, Nettlebed'in Dük'ün paltosundaki lekeleri ve kırıksıklıkları gidermekle kalmayıp, Tom'un giysilerini de süslediği ortaya çıktı. Nettlebed, Efendi Mamble'ı hiçbir şekilde onaylamıyordu ama efendisi kaba saba bir aileden gelen bir genci kanatları altına almayı seçtiyse, onu saygın bir hale getirmek için elinden geleni yapmaktan başka çare yoktu. Çocukluklarında Dük'e ve çeşitli kuzenlerine için, Tom gibi inatçı biriyle bile gayet iyi başa çıkabiliyor, hatta onu boynu temiz ve saçları taranmış olarak kahvaltıya göndermeyi bile başarabiliyordu.

Somut bir moralsizlikten muzdarip olmayan Tom, durmak bilmeyen bir sohbet akışıyla kurulu canlandırdı. Bu konuşmaların çoğu Yüzbaşı Ware'e yöneltilen ısrarlı sorulardan oluşurken, kurbanı bir gecede aldığı kararı gözden geçirdi ve Dük'e onun emirlerine son derece istekli bir şekilde itaat edeceğini bildirdi. "Neredeyse bir hafta boyunca buna nasıl katlandın, bilmiyorum Adolphus!" dedi.

Dük güldü ama Tom'a sorularını ertelemesini söyledi. "Kuzenim kahvaltıda her zaman çok huysuzdur," diye açıkladı, "ayrıca birazdan ona ne istediğini sormak için bol bol fırsatın olacak. Cheyney'e gitmek ve orada bir iki gün kalmak isteyebileceğini düşünüyordum. Yüzbaşı Ware, ba\$ kahyama seninle ilgilenmesini söyleyecek, sen de bir silah alıp Shillingford'un gelinciklerini görebilir ve ispiyonculuğa çıkabilirsin."

Teklifin ihtişamı Tom'un on dakika boyunca nutkunun tutulmasına yol açmakla kalmamış, Pelikan'a vardığında, hayatının en görkemli davetini kabul etmesine izin vermesi için ebeveynine öyle hevesli yalvarışlarla saldırmasına neden olmuştu ki, Bay Mamble bu yalvarışlar karşısında neredeyse sersemlemişti. Davetin ne olduğunu daha iyi anladığında, varisinden daha fazla ayrı kalmak istemediğini belirtti. Bu, Dük'ün daveti ona kolaylaştırdı ve bunu o kadar ustaca yaptı ki, Bay Mamble kendisinden kurtulmaya çalışıldığından hiç kuşkulandı,

Gideon minnettar bir sırtışı gizlemek zorunda kaldı. Neyse ki Dük'ün planının başarısı için Bay Mamble, White Horse'taki ev sahibine, botlara ve garsonlardan birine ters düşmüştü ve bu pansiyonun tozunu ayaklarından silkelemek niyetinde olduğunu çoktan ilan etmişti. Sahibi Bath'da kaldığı sürece Cheyney'de kalması için yapılan davetin usulsüz olduğunu düşündüyse de, Kettering'deki en eski ahababı ve baş rakibine, Sale Dükü'nü Bath yakınlarındaki evinde ziyaret ettiğini dikkatsizce duyurabilme ihtimali bu düşünceye ağır basıyordu. Dük, alçak sesle eğilerek kabul etti ve içinde Küçümseme, Ekselansları, Seçkin İlgi ve Tüm Yükümlülük sözcüklerinin sık sık geçtiği bir konuşmayla, Dük ancak Tom'a minnettar kalabilirdi.

"Benimle hemen oraya gelebilirsin," dedi Gideon. "Benim arabamla babanın önünden gideceğiz ve her şeyin hazır olup olmadığını göreceğiz."

"Oh, *efendim!* Ve onu sürebilir miyim? Kullanabilir miyim? Yapın, dua edin, deyin!"

Ebeveyni ona terbiyesine dikkat etmesini söyledi ve eğer sorun çıkarırsa Yüzbaşı Ware'in onu dövmesini tavsiye etti. Gideon başıyla onayladı ve acele edip valizini toplamasını söyledi. Tom hemen yola koyuldu ve çok kısa bir süre içinde Dük yalnız kaldı ve Bay Mudgley'i aramak üzere yola çıkabildi.

Bu durum ona, daha önce Elindeki Kuş'u bulmak için yaptığı araştırmaları hatırlattı. Daha belirgin araştırma yerlerinin hiçbirisi Bay Mudgley'i duymamış gibiydi ve Mudgley'e biraz benzeyen isimler taşıyan iki beyefendiye yapılan ziyaretler de sonuçsuz kaldı. Dük, bu ziyaretler için kiraladığı arabayla Pelikan'a dönerken büyük bir endişe içindeydi. Kuzeninin Cheyney'den döndüğünü ve Nettlebed'in Christopher'da her ikisi için de uygun bir yer ayarlamayı akıl ettiğini öğrendi. Dalgınca başını salladı ve şöyle dedi: "Evet, çok iyi, bavulum geldiği zaman. Laura Place'e gitmeliyim."

"Neyin var Adolphus?" diye sordu kuzeni.

"Mudgley'i kimsenin duymamış olması şeytanlık. Eğer onu bulamazsam, herkesten daha kötü bir durumda olacağım! O talihsiz çocuğun gidecek hiçbir yeri yok, onu sahiplenecek bir akrabası da yok ve ben onunla ne yapacağım?"

Gideon kaşlarını kaldırdı. "Bana anlattıklarına bakılırsa, yerleşecek bir yuva bulması oldukça hızlı olacak," dedi alaycı bir tavırla.

Dük sinirlenerek, "Önlemeye çalıştığım şey tam da bu!" dedi. "Acı çekmeye değer mi?"

"Yüce Tanrım, kendimi ondan sorumlu tuttuğumu anlayamıyor musunuz? O sadece bir çocuk! Onu bu aşamada terk edersem ne güzel bir adam olurum! Mudgley'nin nerede yaşadığını daha iyi hatırlaması için onu ikna edemezsem denemeliyim. Cheyney'de her şeyi yolunda mı bıraktınız?"

"Hizmetçilerinizi misafirlerinizden dolayı biraz şaşkın bıraktım, ancak Liversedge'in evin kontrolünü üstlenmesi muhtemel görünüyor. Kendisine tamamen güvenebileceğimi söyledi. Bu , şu icra memurunuz -Moffat'tı değil mi? Bath'da olduğunuzu öğrenince çok sevindi ve Cheyney'e gideceğinize güveniyor. Önünüze koyacağı her türlü mesele var."

"Moffat beni görmek istiyorsa Bath'a gelmeli. Şu anda Cheyney'e gidecek vaktim yok."

"Ona , o da sana geleceğini söyledi," dedi Gideon. "Senin için kaçış yok!"

"Onu atlatabilirdiniz!" diye yakındı Dük. "Hizmetçileriniz o kadar kolay kandırılmaz. Eğer Laura Place'e gidecekseniz, ben de sizinle geleceğim. Güzel Belinda'yı görmeden yaşayamam artık. Ayrıca, Dowager'ı çok severim! Acaba yeni bir peruk almış mıdır? Onu son gördüğümde kırmızı bir peruğu vardı - şeytani bir gösteriş!"

Ama Laura Place'e vardıklarında ve birinci kattaki misafir odasına çıkarıldıklarında, Dowager Lady Ampleforth'un daha akıllıca davrandığını ve kırmızı peruğunu demir grisi bir perukla değiştirdiğini gördüler. Ama bu yeni lülelerin üzerine turuncuya çalan zengin menekşe rengi ipekten bir türban takmayı tercih ettiği için etki yine de son derece renkliydi. Gaga gibi bir burnu ve hınzır gözleri olan yakışıklı, yaşlı bir kadındı. Zamanında, tanıdıklarına söylemekte en ufak bir tereddüt göstermediği gibi, büyük bir çapkındı, ama gut hastalığı ve artan yıllar artık onu büyük ölçüde sandalyesine zincirledi. Oğluna tahammül ediyor, üç kızını hor görüyor ve gelinine karşı şiddetli bir düşmanlık besliyordu. Onlarinkinden çok daha sağlam ve çok daha az ilkel bir nesle ait olduğu için, torunlarını şok etmekte hiç zorlanmadı.

çok bağımlıydı. Dük'ü hoşgörüyü, kuzenini de alkışlarla karşıladı. Gideon onun genç bir erkeğin nasıl olması gerektiğine dair düşüncelerine tam olarak uyuyordu ve onun çirkin girişimlerini büyük bir zevkle karşılıyor, onu her türlü abartılı dalkavuklukta cesaretlendiriyor ve askeri çevrelerde dolaşan tüm skandal hikâyelerini kulağına fısıldamasını emrediyordu. Kendisi de Dük'ü pek çok sıcak anekdotla eğlendirmeyi başardı ve çok geçmeden bükülmüş bir eliyle Dük'e sandalyesini kendi sandalyesine yaklaştırmasını işaret etti. Böylece Dük, ayak işlerini Harriet'e anlatmak için serbest kaldı. Bay Mudgley'i bulamadığını öğrenince endişelenmişti. "Onu yanımda tutmak istemediğimden değil, Gilly," diye açıkladı, "ama annemin buna asla izin vermeyeceğini biliyorum ve beni biraz huzursuz eden başka bir durum daha var. Korkarım Charlie ona aşırı derecede hayran!"

"Aman Tanrım!" dedi Dük. "Bunu hiç düşünmemiştim! Ne yapmalı?"

"Şey, Gilly, bence onun için uygun bir yer bulmalıyız, ama lütfen endişelenme! Charlie burada kalmıyor, biliyorsun: Green Street'te bir pansiyonu var ve ona iyi davranması gerektiğini söyledim. Ama dün gece bizi tiyatroya götürmekten başka bir şey yapamadı ve korkarım Belinda'yla fena halde flört etti! Onunla gitmek istemedim ama Belinda oyunu görmeyi o kadar çok istiyordu ki nasıl reddedeceğimi bilemedim. Ama onunla yalnız kalmasına izin vermeyeceğim, söz veriyorum. Büyükannemle birlikte Leydi Ombersley'nin bu akşamki partisine gitmem gerekiyor, ama Charlie kendi arkadaşlarına söz verdiğini, bu yüzden bizimle gelemeyeceğini söyledi. Umarım oyuna gitmekle yanlış yaptığımı düşünmezsiniz!"

"Hayır, hayır, nasıl yanlış yapabilirsin ki? Ben sadece seni bu kadar kaygılandırığım için üzülüyorum, zavallı Harry! Belinda içeride mi? Beynini biraz zorlayıp zorlayamayacağını ona sormamın en ufak bir yararı olur mu?"

"Evet, kendisi için bir şapka düzeltiyor! Onu hemen aşağıya getireceğim. Ama Gilly, nasıl cevap vereceğini bilmiyorum! O çok garip bir yaratık! Sanki bu Bay Mudgley ve annesi ona iyi davranan tek insanlarmış gibi görünüyor ve itiraf etmeliyim ki, genç adamdan insanın yüreğine dokunan hüznü bir bakışla bahsediyor, ama en ufak bir sabitlik nosyonu yok! Bu çok korkunç! Ve Gilly, şans eseri Milsom Sokağı'ndaki dükkânlardan birinde mor bir elbise gördük ve inanıyorum ki bu onun aklından başka her şeyi çıkardı!"

Güldü. "Harriet, dua et de bunu onun için al ve benim hesabıma yaz! Belki mor elbisesi olsaydı-"

"Gilly, *yapamam!*" dedi Harriet ciddiyetle. "Ne kadar uygunsuz olacağını tahmin bile edemezsin! En parlak mor satenden, İspanyol kolları sıra sıra altın boncuklarla kesilmiş, demi-train ve göğsü çok düşük kesilmiş! Sevgili Gilly, senin için her şeyi yaparım ama genç bir kızın böyle bir elbise giydiğini düşünsene! Büyükannem bile şok olurdu!"

Elbisenin ihtişamının bu tasviri karşısında dehşete kapıldı ve Harriet'in itirazının haklılığını kabul etmekten kendini alamadı. Böylesine ürkütücü bir kıyafet giymiş genç bir kadına yüzünü göstermesi konusunda ısrar etmenin mantıksız olacağını fark etti. Bu nedenle onun kararını onayladı ve odadan çıkması için kapıyı açık tuttu.

Dowager onu eleştirel bir gözle izledi ve odaya geri döndüğünde şöyle dedi: "Sale, eminim amcan tırmıklamana ne diyecek bilmiyorum, ama bu sana çok iyi geldi, torunuma da! Onu korkunç bir şekilde kandırdığından hiç şüphem yok, ama yaşayan en sıkıcı köpek senin erdemli genç adamın! Ben de senin öyle olduğunu sanıyordum. Ama görüyorum ki sende bildiğimden daha çok büyükbaban varmış. Tanrım, ne kadar atılgan bir kılıçtı, eminim! Lyndhurst'ün karısıyla kaçtığında senden bir gün bile büyük değildi. Elbette örtbas ettiler, ama o zamanlar nasıl bir skandal olduğunu hatırlıyorum! Babasının -büyük büyükbabanın, biliyorsun- onu böyle bir karışıklıktan kurtarmak için epeyce bir paraya mal olduğunu söylüyorlar ve ben de öyle olduğunu söyleyebilirim. Sonra Ingatestone'lu kızlardan biriyle evlendi: hastalıklı bir yaratıktı, her zaman megrimlerdeydi! Lord Guiseley yıllarca onun en iyi *arkadaşıydı*. İkinci kızının -yani Sarah teyzenin- Sale'e ait olmadığını söylerlerdi, ama ben buna hiç inanmadım: Onda bir tavuk ruhu bile yoktu! Ama büyükbaban kasabanın en büyük kazıkçısıydı. Bütün anneler, toplantılarda onunla dans etmemizi yasaklardı, çünkü asla çizgiyi korumazdı ve evliliğe bağlandıktan sonra onun ilerlemesini teşvik etmenin bir anlamı yoktu, biliyorsun."

Dük, atalarının bu ilgi çekici anılarını itirazsız karşıladı, yaşlı kadına gülümsemekle yetindi ve dikkatli bir ebeveynin kızını ona karşı uyarmak zorunda kalmayacağını umduğunu mırıldandı; ama Gideon hemen Sarah Teyze hakkında daha fazla şey anlatılmasını istedi.

hiç hoşlanmamıştı. Harriet, Belinda'yla birlikte odaya geri döndüğünde, Dowager hiç orali olmadı ve oldukça iftira dolu bir hikâyenin ortasındaydı.

Harriet'in kambrik elbiselerinden birini giymiş olan Belinda, Gideon'a büyüleyici bir gülümseme armağan etti ve geniş, spekülâtif bakışlarından biriyle ona iltimas geçti. Dük'ü gördüğüne gerçekten sevinmiş gibiydi, ama biraz hüzünlü görünüyordu ve güzel ağzının kenarları sarkmıştı.

Bay Mudgley'e mi yoksa mor elbiseye mi özlem duyduğunu anlayamadı, çünkü düşünceleri ikisi arasında eşit olarak bölünmüş gibiydi. Leydi Ampleforth'a hayranlık duyduğu her halinden belliydi ve tavırlarına o kadar dikkat ediyordu ki, sadece kısık bir sesle konuşuyor, bir sandalyenin en ucuna oturmuş, ayaklarını birleştirmiş ve ellerini kucağında kavuşturmuştu. Harriet'in tüm nezaketine rağmen, içinde bulunduğu ortamın onu bunalttığını tahmin ediyordu. Yanlış bir şey yapmaktan korkuyordu. Onun için her zamankinden daha fazla üzüldü ve onun için evleneceği kişiyi bulma kararlılığını bir kat daha arttırdı.

Ama ona çok az yardımı dokunmuştu. Bay Mudgley'nin çiftliğini yalnızca bir kez, Bayan Pilling'in kız kardeşini görmek için Wells'e gittiği bir gün ziyaret etmişti; oradaki büyük mutfak, avludaki sevimli küçük civcivleri ve parmaklarını yalayan bir buzağıyı ayrıntılarıyla tarif edebilmesine rağmen, çiftliğin Bath'dan ne kadar uzakta olduğu ya da hangi yönde olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama bir dere vardı, yanında çuha çiçekleri yetişiyordu ve Bay Mudgley büyük bir nezaketle durmuş, onun arabadan inip bir demet çuha çiçeği toplamasına izin vermişti.

Dük yenilmiş hissetti ve bir an için hiçbir şey söylemedi. Belinda içini çekti. "Belki o da Maggie gibi uzaklara gitti ve ben onu bir daha hiç göremeyeceğim," dedi.

Bunun olası olduğunu düşünmedi ve başını salladı. Belinda yine içini çekti. "Herhalde şimdi evlenmiştir, çünkü *çok* yakışıklıydı ve bahçesi, salonunda güzel kırmızı perdeleri olan çok güzel bir evdi. Çok mutsuzum."

Hem o hem de Harriet onu teselli etmek için ellerinden geleni yaptılar ama Harriet nazik bir teslimiyet havasına girmiş gibiydi. Basitçe şöyle dedi: "Keşke kimsesiz olmasaydım! Çok zor, biliyorsun, çünkü kimse insanın ne olacağını umursamıyor ve insanın gidecek hiçbir yeri yok ve ben Amca'nın

Swithin beni rahat ettirirdi. Ve bu her zaman böyledir!"

Bu hüzünlü konuşma Harriet'in gözlerini yaşarttı ve Belinda'nın ellerinden kendi ellerinin arasına alarak sıktı ve şöyle dedi: "Hayır, hayır, öyle söyleme! Dük ve ben her zaman senin arkadaşın olacağız, söz veriyorum!"

"Evet, ama aynı şey değil," dedi Belinda cevap vermeden.

Dük sadece Bay Mudgley'i bulma konusundaki kararlılığını yineleyebildi. Belinda ona minnettarlıkla gülümsedi, ama inandırıcı değildi ve Gideon'un gözlerini yakalayarak ayrılmak üzere ayağa kalktı.

"Bridge Street'e doğru birlikte yürürlerken Gideon, "O kesinlikle eşsiz biri, Adolphus ve bence vaktini boşa harcıyorsun," dedi. Kaderinde Covent Garden'da bir rahibe olmak var."

Dük dudaklarını büzerek cevap vermedi. Yüzbaşı Ware şaşkınlıkla ona baktı. "Seni gücendirdim mi, Adolphus?"

"Hayır. Böyle bir şey söylemenizi bekliyordum. Kendinizden daha zor koşullarda doğanlara karşı en ufak bir sempatiniz yok - Matt'i küçümsediğinize bakın!"

Kaptan Ware gözlerini kırıştırdı. "Vay be! Telafi etmek için ne yapabilirim?" "Benim için Mudgley'i bul!" dedi Dük sert bir sesle.

"Evet, !" dedi Kaptan Ware, köle gibi bir ses tonuyla.

Bu Dük'ü güldürdü. Elini kuzeninin koluna sokarak hafifçe bastırdı ve şöyle dedi: "Bu hafta içinde daha önce hiç bilmediğim bazı şeyler öğrendim, görüyorsun ya Gideon. Dünyada tek bir akrabanın bile olmamasının nasıl bir şey olduğunu hiç düşündün mü?"

"Ben yapmadım, kabul ediyorum. Ancak sizin öyle yaptığınızı düşündüm ve o mutlu durumda olanları kıskandım."

"Hatamı anladım," diye cevap verdi Dük.

Gidyon bu olay karşısında gülümsemekten kendini alamadı. Dedi ki: "Umarım babam Bath'a geldiğinde de böyle düşünürsünüz!"

Bu olay o akşam, Nettlebed'in özel salona şeri ve Madeira getirdiği, perdeleri çektiği ve ateşi yaktığı sırada meydana geldi. Kapı aniden açıldı ve Lord Lionel, titreyen garsonun kendisini anons etmesine fırsat vermeden odaya girdi.

Endişenin her aşamasından geçmiş olan Lord Hazretleri, kaçınılmaz tepkiden muzdaripti ve uzlaşmacı bir ruh halinden başka bir şey içinde görünmüyordu. Kartal bakışları oğlunun yanından geçip Dük'ün üzerinde sabitlendi. "Ha!" diye patlarcasına bağırdı. "Demek nerede olduğunu bize bildirmeyi uygun gördün, Sale! Son derece nazıksınız! Ve şimdi belki de bu soytarılığın anlamını açıklama nezaketini gösterirsiniz?"

Ateşin yanındaki koltuğundan hızla kalkan Dük, amcasının yüzünde yeni çizgiler fark ettiğini sandı. Öne çıktı, ellerini uzattı ve şöyle dedi: "Sevgili efendim, sizi gördüğüme çok sevindim! Bağışlayın beni!"

Lord Lionel görünmez bir parçaya yapıştı. Kendi iradesi dışında zorlanan bir adamın havasıyla, uzatılan elleri tuttu ve kavradı. Delici bakışları Dük'ün yüzünü tararken, "Senin kandırmacalarını istemiyorum, Sale!" dedi. "Bu şekilde davranarak ne demek istediğini anlamıyorum. Size çok kızgıyım, gerçekten çok kızgıyım! Buna nasıl cüret edersiniz, efendim?"

Dük ona gülümsedi. "Doğrusu, buna nasıl cesaret ettim bilmiyorum! Ama bu aptallığımla sizi endişelendirmek istememiştim!"

"Sana şunu söyleyeyim, senin davranışların için endişelenmekten daha önemli işlerim var!" dedi lord hazretleri yanlış bir ifadeyle. "İyi misin, Gilly? Evet, iyi olduğunu görüyorum. Seni yatağına uzanmı\$, hastalıklı bir halde bulsaydım, sana hak verirdim! ve burada ne işin var? Lütfen bana açık bir cevap verin!"

Dük, "Ah, bir insan mı yoksa sadece bir dük mü olduğumu anlamaya çalışmak için her türlü yerde bulundum, efendim!" diye cevap verdi.

"Saçmalık!" dedi lord hazretleri kapsamlı bir şekilde. Dük'ün ellerini bıraktı ve Nettlebed'in odada olduğunu fark etti. Kızgın duyguları, Sale House'u haber vermeden ya da izin almadan terk ettiği için kendisine yöneltilen sert azarla bir nebze olsun rahatladı. Daha sonra dikkatini oğluna çevirdi ve onun tavırlarını ve ahlakını birkaç sert cümleyle kınadıktan sonra kendini daha iyi hissetti. Gerçek suçluya ölçülü bir şekilde baktı. "Ne zaman yaramazlık yaptığınızı çok iyi biliyorum, efendim!" dedi acımasızca. "Sakın beni geçiştirmeye ya da Gideon'un arkasına saklanmaya kalkma, çünkü gerçeği öğrenmek istiyorum! Eğer beş yaş daha genç olsaydınız-"

"Hayır, hayır!" diye itiraz etti Dük, yüzü gülmekten kırılıyordu. "On altı yaşından sonra beni hiç kırbaçlamadınız, efendim!"

"Lord Lionel oğluna öfkeli bir bakış fırlatarak, "Seni bu saçma sapan işe benim sürüklediğimi mi söylemek istiyorsun?" dedi.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, efendim," dedi Dük, onu ateşin yanındaki sandalyeye oturtturarak, "size hiçbir şey söylemek istemiyorum! Oh, hayır, bana kaşlarınızı çatmayın ve lütfen bana bu kadar kızmayın! Gördüğün gibi seni incitmedim ve söz veriyorum seni bir daha böyle endişelendirmeyeceğim. Nettlebed, onlara üç kişilik örtü sermelerini söyle ve lord hazretleri için bir kadeh şarap daha getir!"

"Ben burada yemek yemem," dedi lord hazretleri, kaşları hâlâ endişe verici bir biçimde çatıktı, "sen de yemezsin, Gilly! Çok elverişli bir evin varken, neden sıradan bir hana yerleşmek zorunda kalıyorsun, bilmiyorum. Hemen Cheyney'ye kadar bana eşlik edeceksin!"

Gideon omuzlarını duvara yasladı ve kuzeninin bu emre ne cevap vereceğini merakla bekledi.

"Oh, hayır, benimle yemeğe kal!" dedi Dük. "Size Cheyney'de kalan konuklarım olduğunu açıklamalıyım - belki de oldukça tuhaf konuklar olduğunu düşünebilirsiniz!"

"Evet, sanırım öyle!" dedi Lord Lionel. "Ben zaten Cheyney, Sale'e gittim! Evinizi bir yığın bayağı tüccarla doldurmanızın ve büyümüş bir okul çocuğuna evinizdeki her kuşu vurması için tam yetki vermeniz artık beni ilgilendirmedığının farkındayım, ama bu alçakgönüllü arkadaş zevkinizi nereden edindiğinizi bilmekten memnun olurum!"

"Mesele şu ki," diye cevap verdi Dük gizlice, "alçakgönüllü arkadaşlardan pek hoşlanmam, efendim. Mamble'a olağanüstü bir nezaket borcum vardı, çünkü korkarım oğlunun ondan kaçmasına yardım ve yataklık ettim."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum!" diye yakındı lord hazretleri. "Ve eğer bir adamı ağırlamak için orada olmadığın halde evinde kalmaya davet etmek senin olağanüstü nezaket anlayışınsa, bunca yıldır sana nezaketi öğretmeyi başaramadığımı düşünüyorum! Senden utanıyorum, Gilly!"

"Ama ona tahammül edemedim, efendim! Çok kötü, ama beni böyle tehdit ederken ve ondan kaçmak mümkün değilken ne yapabilirdim ki? Orada sadece bir ya da iki gün kalmak istiyor, çünkü Tom'a biraz atış yapacağına söz verdim. Onu benim için ağırlamama çok mu itiraz edersin?"

"Yapmalıyım!" diye bağırdı Lord Lionel. "Benimle saçma sapan konuşmayı Cheyney'e geleceksin!"

Dük, Nettlebed'in az önce odaya getirdiği bardağa biraz şeri doldurdu ve amcasına uzattı. "Hayır, şimdi Cheyney'e gidecek vaktim yok," dedi. "Ancak Christopher'a gidiyorum. Bavulumu Londra'dan yanınızda getirdiniz mi, sevgili efendim?"

"Evet, buldum ve Cheyney'de seni bekliyor. Şimdi, Gilly-"

"O halde yarın Christopher'a gönderilmesi gerekiyor," dedi Dük sakince. "Bu çok yorucu! Kıyafetlerimi değiştirmeye çok ihtiyacım var!"

"Gilly!" dedi lord , "Evet, efendim!"

Lord Lionel ona ters ters baktı. "Gilly, neyin var senin?" diye sordu. "Bunu sana ne yaptırdı, evlat? Bana karşı biraz açık ol, sana yalvarıyorum!"

Dük onun yanına oturdu ve elini dizine koydu. Yumuşak sesiyle, "Bu çok gülünç," dedi. "Sale Dükü olmayı çok sıkıcı buluyordum ve hiç kimse olmanın nasıl bir şey olduğunu deneyeyim dedim."

"! Daha mantıklı olacağınızı düşünmüştüm." "Ama yapmadım, efendim."

Lord Lionel dizinin üzerindeki eli kavradı. "Şimdi, oğlum, bana gerçeği söylemekten korkma! Kalbimde senin iyiliğinden başka bir şey olmadığını biliyorsun! Eğer sana söylediğim herhangi bir şey yüzünden bu yola çıktıysan, kısacası senin için yaptığım anlaşmayı beğenmediysen, Leydi Harriet için teklifte bulunmana hiç gerek yoktu! Sizi hoşlanmadığınız bir şeye zorlamak gibi bir niyetim hiç olmadı. Gerçekten de, eğer aklınız sizi yanıltıyorsa -gerçi bu çok garip bir iş olacak ama- bunu halledeceğim-"

Dük, "Hayır efendim, nişanlandığım için çok mutluyum," diye araya girdi. "Düşündüğümde çok daha mutluyum! O bir melek!"

Lord Lionel biraz şaşırmişti. Gür kaşlarının altından Dük'e baktı ve kuru bir sesle şöyle dedi "Sale'de bu konuyu size ilk açtığımda söylediğinizden çok farklı bir melodi bu!"

"O zamanlar benim için nasıl bir hazine seçtiğinizi bilmiyordum efendim. Ama size son zamanlarda bazı şeyler öğrendiğimi söylemiştim."

Lord Lionel homurdandı. "Eğer biraz daha sağduyulu olmayı öğrendiysen, buna sevindim, ama neden kimseye tek kelime etmeden kaçman gerektiğini anlayamıyorum! Eğer kent dıKına çıkmak isteseydiniz, eminim ki bu tamamen kendi meselenizdi ve bunu sorgusuz sualsiz yapabilirdiniz."

Gideon konuştu. "Ama Nettlebed, Chigwell, Borrowdale, Turvey ve maiyetinin geri kalanı olmadan olmaz efendim."

"Sen," dedi Lord Lionel ezici bir sesle, "başından beri küstahça, umursamazca ve duygusuzca davrandın, şimdi de sessiz kalma erdemini gösterebilirsin!"

"Söylediklerinizde çok şey var, efendim," diye itiraf etti Gideon, ağzını alaycı bir şekilde bükerek.

"Pekâlâ, pekâlâ, bu kadar yeter!" dedi lord hazretleri, yatıştırılmış bir sesle. "Ne de olsa bir zarar yok ve Gilly'nin ne yaptığını çok fazla araştırmayacağım. Ben genç bir adamın bir aziz gibi yaKamasını bekleyenlerden değilim! Çok iyi görünüyorsun, Gilly, gerçekten çok iyi, ve itiraf etmeliyim ki, bu her şeyi telafi ediyor!"

Dük'ün eli onun elinin altına döndü ve sıktı. "Bana karşı çok iyisiniz efendim ve sizi bu kadar endişelendirdiğim için neyi hak ettiğimi bilmiyorum."

"Saçmalık!" dedi lord hazretleri sertçe. "Senin ikna yöntemlerini bilirim, evlat! Beni onlarla kandırmaya kalkma! Ama kasabadaki her boş dedikoducuya Gideon'un seni öldürdüğünü söyletiyorsan, bu kadarı da fazla! Ama bu tamamen kendi hatasıydı ve benim de ona acıyacak halim yok, hem de hiç!"

"Ama Gideon'a bu kadar kızmana izin veremem," dedi Dük nazikçe. "O benim en iyi dostum, biliyorsun ve ayrıca ona gizlilik yemini ettirmişken ne yapabilirdi ki? Başımın belada olduğunu duyunca beni kurtarmaya geldi, bu yüzden şimdi azarlanması çok zor!"

"Nasıl bir belaya bulaştın?" diye sordu Lord Lionel.

"Size söylemek istemezdim, efendim, ama sanırım bunu duymak zorundasınız, çünkü çok fazla insan bunu biliyor. Beni fidye için tutmayı düşünen bazı alçaklar tarafından kaçırılmama izin verecek kadar aptaldım."

"Ben de tam bunun olmasından korkuyordum!" Lord Lionel haykırdı. "Bir erkek mi yoksa sadece bir dük mü olduğunuzu öğrenmek için tüm bu saçma sapan konuşmalar ve kısa ceketli bir çocuktan daha fazla kendi başınızın çaresine bakmaya uygun değilsiniz! Umarım bu size bir ders olur!"

"Evet efendim," dedi Dük ağırbaşlı bir tavırla, "ama şans eseri kendi başımın çaresine baktım."

"Gilly, sakın bana hainlerin kanını akıtmasına izin verdiğini söyleme!" diye haykırdı lord hazretleri. "Hayır, efendim, hapishanemi yaktım ve yara almadan kurtuldum."

Lord Lionel büyük bir şaşkınlıkla ona baktı. "Beni kandırmaya mı çalışıyorsun, Gilly?" diye sordu kuşkuyla.

Dük güldü. "Hayır, efendim. Gideon'un kurtarmaya koşa koşa geleceğini bilmediğim için kendimi çok iyi hissetmem gerektiğini düşündüm. Belki de çok zeki kötü adamlar değillerdi, bu da bir şanstı. Ama bana büyük iyilikleri dokundu!"

"Sana çok mu iyi geldi?" diye haykırdı Lord Lionel. "Ne saçmalıyorsun, evlat! Nasıl oldu bu? Bana her şeyi anlat!"

Dük bu isteğe tam olarak uymadıysa da, Lord Lionel'e onu çok şaşırtacak ve şok edecek kadar çok şey anlattı. Ama yeğeninin böyle bir ruhla davrandığını düşünmekten memnun olduğu da belliydi ve olaya duyduğu ilgi yüzünden Gideon'un Gilly'nin kaçırıldığını nasıl öğrendiğini sormayı unuttu. Ama canileri yakalamak için hiçbir şey yapılmadığını öğrenince hiç de memnun olmadı ve böyle aptalca bir merhameti şiddetle kınadı. "Onlar hapse atılmalı!" diye ilan etti. "Yargıçlara haber vereceksin, Gilly: bölgeden ayrılmadan önce bunu yapmalıydın, elbette!"

Dük sakın bir sesle, "Hayır efendim, ," diye cevap verdi.

"Sizin ne düşündüğünüzün bir önemi yok!" dedi Lord Hazretleri. "Böyle alçakların cezasız kalması ne güzel bir durum olurdu! Size hep söylediğim gibi, topluma karşı bir göreviniz var! Şimdi benimle tartışmayın, yalvarırım!"

"Kesinlikle hayır, efendim: bunu yapmaya asla dayanamayacağımı biliyorsunuz! Toplum adına çok üzgünüm ama kararımı verdim. Özür dilerim ama böyle aptalca bir hikâyenin dünyaya duyurulmasına tahammül edemem!"

Lord Lionel onu bir güzel azarlayacaktı ama bu söz onu duraksattı. Bir iki dakika kaşlarını çattı ve sonunda isteksizce şöyle dedi: "Söylediklerinde bir şeyler var ama hoşuma gitmiyor! Bir şey daha var, Gilly! Kimseye tek kelime etmeden neden yeni bir kâhya tuttuğunu anlamıyorum. Doğal olarak kadronu genişletiyorsun, ama bu tür işleri Scriven'a bırakmak daha iyi olur. O, size neyin uygun olacağına sizden çok daha iyi karar verebilir. Ama ne var ki," diye ekledi dürüstçe, "bu adamınız işini çok iyi biliyor ve tam da yanınızda olması gereken türden bir adam gibi görünüyor. Ona karşı söyleyecek bir şeyim yok ama bundan sonra hizmetçilerinizi işe alma işini Scriven'a bırakmanızı tavsiye ederim." Oğlunun gülmek için kendini zor tuttuğunu fark etti ve sakinleştirici bakışlarından birini ona yöneltti. "Şimdi, bunda seni eğlendirecek ne buluyorsun?"

Kaptan Ware gözlerini silerek, "Hiçbir şey efendim!" diye soludu.

Lord Lionel yeğeninin de benzer şekilde etkilendiğini fark etti. "Vay, vay, siz iki aptal çocuksunuz!" dedi hoşgörülle. "Demek Bath'da kalmak istiyorsun, öyle mi Gilly? Harriet'i Meclis Salonları'ndaki balolara götüreceksin ve gece geç saatlerde Cheyney'ye gitmek senin için hiç de iyi olmaz. Ama bir otelde kalmaktansa bir pansiyonda daha rahat edersin, sevgili oğlum! Bazıları çok hoş olabilir ve kendi hizmetçileriniz size hizmet edebilir ve yataklarınızdan emin olabilirsiniz!"

"Teşekkür ederim efendim, Christopher'da çok iyi vakit geçireceğim. Harriet Ampleforth'a gidene kadar kalacağım için kalacak yer bulma zahmetine değmez, biliyorsunuz. Belki orada bana katılırsınız?"

"Hayır, hayır, otellerden nefret ettiğimi çok iyi biliyorsunuz! Cheyney'de birkaç gün kalabilirim. Oraya gitmeyeli uzun zaman oldu ve işlerin nasıl gittiğini görmek bana zarar vermez. Ayrıca, Mamble denen o adamın ikimizden biri olmadan orada bulunması da hiç uygun değil!"

Dük bir pişmanlık hissetti. Pişmanlıkla dedi ki: "Bu benim için çok kötü! Korkarım bundan hiç hoşlanmayacaksınız, efendim!"

"Sanırım," dedi Lord Lionel kuru bir sesle, "ben sizin kadar . Sizi temin ederim ki, elli beş yıl boyunca bu tür adamlarla nasıl başa çıkılacağını öğrenmeden bu dünyada yaşamadım. Ama nasıl oldu da onun yanına düştünüz ve oğlunun ondan kaçmasına yardım etmekle ilgili tüm bu saçmalıklar da neyin nesi?"

Bu arada garson içeri girmiş ve Nettlebed'in sıkı gözetimi altında akşam yemeğinin örtüsünü hazırlamaya başlamıştı. Lord Lionel'in bu yemekten yiyeceği zımnen kabul edilmişti ve o da yemiş, hatta koyun etinin o kadar da kötü pişmediğini, burgundinin de içilebilir olduğunu söyleyecek kadar ileri gitmişti. Pelikan'daki bütün hizmetçileri küçümseyen Nettlebed, garsonun efendisiyle ilgilenmesine izin vermedi, ama çeşitli yemekleri kapı aralığında ondan aldı, böylece Dük amcasına Tom'la olan ilişkilerinin öyküsünü kesintisiz olarak anlatabildi. Lord hazretlerinin böylesine alışılmadık bir davranışı onaylaması beklenemezdi ve bu tür şakalar yapan çocuklara nasıl davranılması gerektiğini söylemekte hiç tereddüt etmedi, ama Dük'ün bu olaydaki rolünü takdirle dinledi, birkaç kurnazca soru sordu ve cevaplardan tatmin olmuş gibi başını salladı. Gerçekten de her iki kuzen de Dük'ün şu sözleriyle büyük bir onaylama ifade ettiğini hissetmişlerdi: "Evet, Gilly, sandığım kadar aptal değilmişsin."

Bu övgüden cesaret alan Dük, en yumuşak sesiyle şöyle dedi: "Belki size söylemem gereken küçük bir şey daha var, efendim. Sanırım Leydi Ampleforth'a saygılarınızı sunacaksınız?"

"Elbette," dedi Lord Hazretleri.

Dük suçlulukla, "O halde size Belinda'dan söz etsem iyi olacak," dedi.

Amcası kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Oho! Şimdi ona geldik, değil mi? İçinde bir kombinezon olduğunu sanıyordum!"

"Hayır," dedi Gideon tembelce. "Adolphus sadece şövalye rolünü oynuyor. Ona zamanını boşa harcadığını söylediğim için beni yemeye hazır. Umarım onunla daha başarılı olursun."

Ama Lord Lionel, yeğeninin anlatmaya uygun gördüğü kadarıyla Belinda'nın hikâyesini dinledikten sonra oldukça eğlenmişti. Halktan gelen okul çocuklarına acımak gerekirdi ama Dük'ün hayatına güzel genç kızların girmesini kaçınılmaz olarak görüyor ve hiç de kınanacak bir şey olarak görmüyordu. Dük'ün ilişkilerinin uygunluğuna inansa da inanmasa da

Belinda'yla olan ilişkisinden kuşkulu görünüyordu, ama hoşgörölü bir sesle söylediği tek şey şuydu "Vay, vay, her şey son derece romantikti kuşkusuz ve Harriet'in son derece sağduyulu davrandığını düşünüyorum. O iyi eğitilmiş bir kız ve sana mükemmel bir eş olacak! Ama şu senin Belinda'dan artık kurtulmalısın, oğlum."

"Evet, efendim. Onu itibarlı bir şekilde yerleştirmeyi umuyorum," dedi Dük.

Lord Lionel konuyu kapatmaya hazır bir şekilde başını salladı. "Bu doğru. Cömert olmayı göze alabilirsin, ama aşırıya kaçma! Eğer bu işi kendiniz yapmak istemiyorsanız, ben sizin için yaparım."

Dük kararlı bir tavırla, "Sanırım efendim, bunu benim halletmem daha iyi olacak," dedi.

"Nasıl isterseniz," dedi lord hazretleri. "Bu beladan tek kurtulmanın sana bir zararı olmaz, ama yine de ona çok fazla para ödemek zorunda kalacağını söyleyebilirim. Güzel bir yüze asla aldanma, oğlum! Yine de, bu uğur böcekleri!"

Daha sonra, şaşkınlık içindeki genç akrabalarına kendi gençliğiyle ilgili şaşırtıcı anılarını anlattı, onlara kıssadan hisse çıkardı ve Cheyney'e dönme vaktinin geldiğini söyledi. Gideon onu Dük'ün arabasına kadar geçirdi. Hanın kapısında bir iki dakika durakladı ve kendinden emin bir tavırla şöyle dedi "Biliyor musun, Gideon, çocuk hiç de kötü idare etmedi! Bu kadar kararlı olduğunu hiç düşünmemiştim! Ondan umutlanmaya başladım. Babası kadar iyi bir adam olursa hiç şaşırmam. Bu kadar cılız olması çok yazık, ama kendine has bir saygınlığı olduğunu fark etmişsinizdir."

"Bunu sık sık fark ettim, efendim."

"Bütün bu polisler, adam kaçırانlar ve boncukçular onu korkutmuş olsaydı hiç de fena olmazdı, ama hayır! Böyle aptalca bir Çey yapmamalıydı, ama Çansına bir zarar gelmedi ve bu konuda başka bir Çey söylemeyeceğim. İkiniz de azarlanacak yaşı geçtiniz."

"Evet efendim," dedi oğlu ona sevgiyle sırtarak.

Bölüm XXIV

Dük'ün arabası, uşağı ve tüm eşyalarıyla birlikte Lord Lionel tarafından ertesi sabah erken bir saatte Cheyney'den yola çıkarılmıştı, Gilly hiç vakit kaybetmeden Christopher'a gitti, orada hemen seyahat lekeli giysilerini attı ve Nettlebed'e zeytin paltosunu bir daha görmek istemediği için ona verebileceğini söyleyerek onu memnun etti. Cömertlikte sınır tanımayan Nettlebed, eğer Majesteleri kendi kesimini Weston'inkine tercih ederse, Scott'tan böyle bir ceket daha sipariş edilebileceğini söyledi. Daha sonra Dük'ü mavi ince bir ceketin içine soktu, nakeen pantolonunu dikkatlice düzeltti, Hessian'larının üzerindeki hayali tozları temizledi ve eğer fikri sorulursa, hiç kimsenin Weston'ın gösterdiği kadar ince bir zevkle ceket kesemeyeceğini söylemek zorunda hissedeceğini ekledi. Dük, aynadaki yansımasına bakarak, söylediklerinde büyük ölçüde doğruluk payı olduğunu kabul etti ve hizmetkârına daha önce hissettirdiği endişenin karşılığını fazlasıyla verdiğini bilerek oradan ayrıldı.

Uşağını koridorda beklerken buldu, görünüşe göre özel salonuna girmesi için kapıyı açmaktan başka bir amacı yoktu. Bu iyi eğitilmiş kişi, normalden daha fazla insanlık dışı bir ifade takınıyor, efendisine kaçamak bir bakış atmasına bile izin vermiyordu. Ama Dük salon kapısının önünde durdu ve gülümseyerek şöyle dedi: "Londra'da o gün benim için çok akıllıca bir plan yaptığın için sana teğekkür etmedim Francis. Sana çok minnettarım."

Uşak bakışlarını aşağı indirdiğinde, Dük'ün açıkça eline bir para sıkıştırmak için beklediğini gördü. Bunu minnettarlıkla kabul etti ve Dük şöyle dedi: "Umarım size çok fazla tuhaf soru sormamışlardır!"

"Hayır, majesteleri, bana hiç sormadılar," diye cevapladı Francis, Dük'ün gözlerindeki parıltıdan cesaret alarak sertliğini gevşetti. "İsteselerdi de tek kelime etmezdim, bana elli sterlin teklif etseler bile etmezdim!"

Dük bu bağlılık kanıtı karşısında biraz irkildi. "Çok iyi bir dostsunuz: teşekkür ederim!" dedi.

Bu beklenmedik nezaket Francis'in dengesini tamamen bozdu. Kıpırmızı kesildi ve çok daha az zarif bir ses tonuyla "Bir şey değil! Ne şekilde isterseniz Ekselanslarına hizmet etmekten büyük memnuniyet duyarım!"

Dük uygun bir teşekkür mırıldandı ve salona geçti. Francis, elindeki paranın olağanüstü bir hizmetin karşılığı olan şilin yerine altın bir para olduğunu fark edince derin bir nefes aldı ve keyifli bir hayale daldı.

Dük kuzenini salonda, Londra'dan posta arabasıyla yeni gelmiş olan *Sabah Postası*'na göz atarken buldu. Korkmuş bir sesle, "Gideon, çok korkunç bir şey! Şu uşağım beni tamamen aldatmış!"

Yüzbaşı Ware gazeteyi indirdi. "Yüce Tanrım, ne yaptı bu adam?"

"Neden, hiçbir şey! Ama bana ne olacağı zerre kadar umurunda değil sanıyordum, meğer o da diğerleri kadar kötüymüş! Saçmalıklarını kafasına kazımış olmalılar, çünkü onu çıkarlarıma bağlamak için en ufak bir şey yapmadım! Bu çok cesaret kırıcı bir şey! Benim hizmetimde yaşlanacak ve oğullarımın canını sıkacak!"

Yüzbaşı Ware kahkahalarla kükredi. "Onu derhal görevden al, Adolphus, derhal görevden al!"

"Ah, bunu yapamam! Bu çok kaba bir davranış olur!" dedi Dük istemsizce.

"O halde korkarım ki kendinizi kaba şeyler yapmaya ikna edene kadar hizmetçilerinizin idolü olmaya boyun eğmek zorundasınız. Söyleyin bana, Mudgley'iniz için bir Rudgeley'i kabul etmekten memnun olur musunuz?"

"Beni kızartmaya mı çalışıyorsun? Ne demek istiyorsun?"

"Sadece emirlerinize itaat ederek bazı soruşturmalar yürütüyorum. Buradaki kabul bürosunun sık sık Little End, Priston'da ikamet eden Bay Rudgeley'e gönderilen mektupları kabul ettiğini öğrendim. Sizce Belinda isim konusunda yanılmış olabilir mi?"

"Oh, çok kolay! Sen iyi dostların en iyisisin, Gideon! Priston nerede?"

"Bana güneybatıda bir yerde olduğu söylendi. Çok uzak değil, ama karayolunun dışında."

"Hemen oraya gideceğim. Küratörümün henüz Bath'a varmamış olması ne büyük bir sıkıntı! Oh, pekala! Şezlongumu alacağım! Francis! Francis! Francis! Francis! Oh, buradasın! Şezlongumu kapıya getirmelerini söyle, lütfen! Ben gelmeyeceğim."

Bir çiftten fazlasına ihtiyacım var, ama postacı Priston'a giden yolu öğrenmeli. Gideon, benimle geliyor musun?"

"Hayır, teşekkür ! Pompa Odası'nda gezintiye çıkacağım. Sanırım daha sonra Cheyney'de yemek yemeye gideceğim ve ailemle vedalaşacağım."

"Oh, hayır, mi? Kasabaya bu kadar erken mi dönüyorsunuz?" "Yarın, eğer askeri mahkemeye çıkmayacaksam."

Dük, "Amcam taşrada her zaman erken yemek yer, bu yüzden daha sonra Kıyafet Balosu'nda bize katılabilirsiniz," dedi.

"Evet, eğer kendime bir gece elbisesi almış olsaydım, alabilirdim!" diye karşılık verdi kuzeni.

"Bu çok kötü: Seni özleyeceğim!" dedi Dük dalgın dalgın.

"Bunu söylemekten çekiniyorum Adolphus, ama sen bir yalancısın!"

Dük güldü. "Oh, hayır!" diye itiraz etti ve paltosunu almaya gitti.

Francis, mübaşirinin Cheyney'den geldiği haberiyle odasına geldiğinde Nettlebed bu giysiyi giymesi için yardım ediyordu ve saygılı bir şekilde Majestelerini görmek için yalvardı:

Dük inledi. "Hayır, hayır, yapamam! Beni bir saat ya da daha fazla oyalayacak! Neden derdini amcama anlatmıyor? Ona şeytana gitmesini söyle!" Francis'in bu emri yerine getirmek üzere olduğunu anladı ve aceleyle ekledi: "Hayır, yapmayın! Ona çok meşgul olduğumu ve öğlene kadar, hatta belki de daha sonra onu göremeyeceğimi söyle!"

Francis eğildi ve geri çekildi. Nettlebed sert bir sesle: "Onu göndermemeliydiniz, Majesteleri. Bay Moffat çok iyi bir adam ve sizin çıkarlarınızı düşünen biri."

"Yapacak daha önemli işlerim var," diye cevap verdi Dük çaresizlikle.

Ama bir kez daha hayal kırıklığına uğradı. İki kez yanlış yönlendirildikten sonra, Priston'un ötesinde küçük ama saygın bir ev olan Little End'e ulaştığında ve evin sahibinin huzuruna kabul edildiğinde, kendisini yaşça oldukça ilerlemiş bir beyefendiyle karşı karşıya bulunca dehşete kapıldı. Kekeleyerek sorduğu bir soru, Bay Rudgeley'nin bekâr olduğunu ve uzaktan yakından hiçbir genç akrabasının bulunmadığını ortaya çıkardı.

Belinda'nın yiğidini tarif etmesiyle. Beklenmedik bir şekilde garipleşen bu durumdan elinden geldiğince nazik bir şekilde sıyrılmaktan başka yapacak bir şey yoktu. Bay Rudgeley ziyaretini kötü karşılamaya meyilli görünüyordu ve Dük tekrar arabasına çökerek kızarmış alnını silmek zorunda kaldı. Mübaşirinin sabırla onun keyfini beklediği haberiyle hafiflemeyen bir umutsuzluk içinde Bath'a geri döndü.

"Lanet olsun ! Onu korumak istemiyorum!" dedi alaycı bir tavırla.

Nettlebed şok olmuştu. "Majestelerinin ona söylememi istediği şey bu mu?" diye sordu Dük'ten şapkasını ve Benjamin'i alarak.

"Hayır, sanırım değil," diye iç geçirdi Dük. "Salonda mı? Yanına gideceğim. Onlara biraz şarap ve bisküvi göndermelerini söyler misin?"

Salona girdiğinde oldukça üzgün görünüyordu, ama onu bebekliğinden beri tanıyanlardan biri olan kâhyası basit bir sevgi gülümsemesiyle onu karşılamaya geldiğinde, kötü mizacından utandı ve Moffat'la el sıkışarak şöyle dedi "Nasılsın Moffat? Seni bu yaşa kadar beklettiğim için üzgünüm. Otur ve bana nasıl olduğunu anlat! Ya Bayan Moffat? Sizi son gördüğümde bu yana uzun zaman geçti!"

Bu dostça karşılama doğal olarak her türlü soruya ve endişe verici sayıda yıl öncesine uzanan anılara yol açtı. Mübaşir şarabını içene kadar Dük, onu Christopher'a getiren iş hakkında nazikçe konuşmaya yönlendirmenin mümkün olduğunu hissetmedi. Moffat, majestelerini rahatsız ettiği için özür dileyerek, önceki sabahdan beri eve gitmediğini, dolayısıyla Lord Lionel'in oraya geldiğinden haberi olmadığını açıkladı. "Ne var ki," dedi gizlice, "Ekselanslarını şahsen görmeyi arzuluyordum. Ekselanslarının reşit olmasına artık çok uzun zaman kalmadı. Ve herkes çok sevinecek! Lord Hazretlerine saygısızlık etmek istemem!" diye ekledi aceleyle. "Eminim hiç kimse ondan daha fazla saygı göremez! Ama hepimizin dört gözle beklediği şey, zat-ı alinizi tam anlamıyla iş başında görmek. Lord Hazretleri ve Bay Scriven gibi eski usullere bağlı olmadığınız için, yemin edebilirim ki bazı değişiklikler olacak. Bu yüzden Bay Scriven'a gitmeden önce incelemenizi istediğim birkaç kâğıt getirmeye cesaret ettim."

"Amcamı geçersiz kılmamı mı bekliyorsun Moffat?" diye sordu Dük gülümseyerek ve sandalyesini masaya çekti. "İlkbahara kadar eyerde değilim, biliyorsun! Ne oldu? Yine çatılar mı?"

"Hayır, Majesteleri. Sadece bir iki küçük mesele!" diye yanıtladı Moffat, uzun uzun anlatmaya hazırlanarak.

Dük kendini bıraktı ve zihnini önüne konan sorunlara verdi. Hiçbiri çok önemli görünmüyordu ve Moffat biraz tereddütle, "Bir tek genç Mudgley'in meselesi var, lütfederseniz çok memnun olurum," diyerek onu sıkıntısından kurtarmadan önce birkaç esnemeyi bastırmak zorunda kaldı: "Diğer tek şey, Majesteleri, genç Mudgley'in meselesi ve eğer lütfederseniz çok memnun olacağım-"

"Ne?" diye haykırdı Dük, sandalyesinde doğrulurken.

Mübaşır biraz telaşlanmıştı. "Bu konuyu açmakla hata ettiysem Majesteleri'nden özür dilerim!" diye bocaladı.

"*Mudgley* mi dediniz?" diye sertçe sordu Dük. "Evet, Majesteleri, ama aslında asla-" "Sakın bana adamın kiracılarımdan biri olduğunu söylemeyin!"

"Evet, majesteleri, hem öyle, hem de değil!" dedi Moffat, büyük bir tedirginlik içinde ona bakarak.

Dük başını ellerinin arasına aldı. "Ve ben de o lanet olası adamı bulmak için her yerde arıyordum! Elbette, Cheyney yakınlarında yaşıyorsa, mektupları buraya değil Bristol'a gidiyor olmalı! Ondan hiçbir iz bulamamama şaşmamalı! Tanrım, neredeyse seni görmeyeceğimi söyleyecektim!"

Moffat sersemlemiş bir sesle, "Genç Mudgley'i mi arıyorsunuz, Majesteleri?" dedi. "Ama, ama Majesteleri onu görmek istiyor mu?"

"Evet, size söylüyorum! Hertfordshire'dan buraya kadar başka bir amaç için gelmedim!"

Moffat büyük bir endişe içinde ona baktı. "Affedersiniz ama zat-ı aliniz kendinizi iyi hissediyor musunuz?" diye sordu endişeyle.

Dük gülmeye başladı. "Hayır, hayır, delirmedim, sizi temin ederim! Şimdi her şeyi açıklayamam ama bu adama çok acil ihtiyacım var! Nerede yaşıyor? Kiracılarımdan biri olduğunu söylemişsiniz."

"Tam olarak öyle değil, Majesteleri. Kendisi mülk sahibi ama beş dönümlük tarlayı zat-ı alinizden kiraladı. Bu nedenle Ekselansları ile konuşmak istiyordum."

"Beş dönümlük tarla nerede?"

"İzin verirseniz," dedi Moffat, masanın üzerine bir harita açarak, "Ekselanslarına göstereceğim. Mudgley'in çiftliği tam burada, Willsbridge'in hemen yanında."

Dük haritaya bakarak, "Ama nehrin batısında hiç toprağım yok, değil mi?" diye itiraz etti.

"Şey, sadece bu, Majesteleri. Mülkün bir parçası değil ve hiçbir zaman da olmadı. Grace'in büyükbabası satın aldığı anda aileye katıldı. Oyunda kazandığını söylüyorlar ama nasıl olabileceğini bilmiyorum. Ben çocukken burası çok güzel bir yerdi ama Majesteleri'nin babası buraya hiç önem vermedi ve arazi parçalandı, Sir John Marple evi ve araziyi satın aldı, geri kalanı da parça parça elden çıktı, birkaç tarla dışında, ki Beş dönümlük arazi de bunlardan biriydi." Durakladı ve Dük'e küçümseyerek baktı. "Eğer Cheyney'nin bir parçası olsaydı, böyle bir şeyden bahsetmek şöyle dursun, aklıma bile gelmeyeceğine inanmanızı rica ederim."

"Ama ne istiyorsunuz?" diye sordu Dük.

Moffat umutsuzca, "Onu isteyen genç Jasper Mudgley, Majesteleri!" dedi. "Belki de sizinle bu konuda konuşmamalıydım, çünkü Bay Scriven'in bana yazdıklarına bakılırsa, ne Lord Hazretleri ne de Bay Scriven onu bırakmaya niyetli değil, her ikisi de Majesteleri'nin arazisinin satılmasına karşı çıkıyorlar, doğru ve uygun olan da bu. Ama genç Mudgley'in babası ve ben birlikte çocuktuk ve babası kaçırıldığından beri Jasper'a hep göz kulak oldum. İyi bir delikanlıdır, Majesteleri, çiftliğini kalkındırma şekli harikadır ve işler onun için her zaman kolay değildir. Ama artık sıcak bir adam olma yolunda ilerliyor ve eğer satmaya razı olursanız, Beş dönümlük araziye Majesteleri'nden satın almaktan memnuniyet duyacaktır. Ona lordumun bunu duymayacağını söyledim, ama bana öyle geldi ki bu konuyu size açmaya cesaret edebilirim."

"Elbette! Tam da yapman gerektiği gibi yaptın!" dedi Dük coşkuyla. "Yalnız bana bir şey söyle, Moffat! Evli mi, bekâr mı?"

"Bekâr, Majesteleri. Annesiyle birlikte yaşıyor, annesinin çocuğu."

"Beş dönümlük gelinin çeyizi olacak!" dedi Dük, haritayı yuvarlayıp şaşkın mübaşire uzatarak.

Moffat, "Ama majesteleri, onun evlilik gibi bir düşüncesi yok ki!" diye itiraz etti. Dük, "O zaman ben onun aklına bir fikir sokmalıyım," dedi.

Moffat, "Jane Mudgley'nin bana anlattığına göre, Majesteleri bunu yapmayacak," dedi. "Görünüşe göre, ilkbaharda Bath'da aşık olduğu bir kız varmış, ama kız bilmediği bir yere gitmiş ve onu aklından çıkaramıyor gibi görünüyor. Ama bana Jasper gibi sağlam bir genç için seçeceğim türden bir kız gibi gelmedi."

"Onun için seçtiğim gelin o!" dedi Dük, gözleri dans ederek. "Annesi bundan hiç hoşlanmıyor mu? Sanırım edebilir! Sizce kızı kabul etmesi için onu ikna edebilir miyim? Belki de Belinda'yı ona götürmeden önce onu görsem iyi olur."

"Ama-ama-" diye kekeledi Moffat.

"İşte bu yüzden Mudgley'i bulmak istedim!" diye açıkladı Dük. "Kız benim himayem altında ve onu bulacağıma söz verdim. Beni çiftliğe götürebilirsiniz. Bath'a nasıl geldin?"

"Atla geldim, majesteleri. Ama-"

"Çok iyi: sadece elbisemi değiştirmem için bana zaman verin ve sizinle birlikte geri döneceğim! Francis bana bir at bulmalı! Otur, Moffat: Seni fazla bekletmeyeceğim!"

"Majesteleri!" Son derece endişeli görünen Moffat alıkoyucu bir hareket yaptı.

"Evet, oldu?" dedi Dük sabırsızlıkla.

"Majesteleri, bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum ve sizi gücendirebileceğim için Majesteleri'nin affına sığınıyorum! Ama genç Mudgley'i tanıyorum ve o bunu bir an bile kabul etmez!"

Dük'ün şaşkın kaşları çatıldı. "Bıraktıklarımı almadı, ha? Harika bir adam! Hayır, hayır Moffat, öyle bir şey yok, söz veriyorum! Leydi Harriet Presteigne'in koruması altında Bath'da kalıyor. Umarım Mudgley bana inanır! O iyi, şehvetli bir adam mı? Eğer bana inanmazsa, beni onun intikamından koruman için sana güveneceğim!"

Mübaşirini büyük bir şaşkınlık içinde bırakarak ortadan .

Nettlebed, efendisinin binicilik pantolonunu ve ceketini hazırlaması için çağrılınca hemen itiraz etti. Ekselanslarının bütün bu kır koşuşturması ve üstüne üstlük bir de balo yüzünden epeyce sarhoş olacağını söyledi.

"Bu paltoyu çıkarmama yardım edin!" diye emretti Dük.

"Şimdi, , mantıklı olun!" diye yalvardı Nettlebed.

"Nettlebed, yine senden kaçmamı mı istiyorsun?" diye sordu Dük.

"Hayır, hayır, bunu yapmazsınız, Majesteleri!" dedi Nettlebed, bocalayarak. "Ya öyle yaparsınız ya da yeni bir uşak tutarsınız," dedi Dük acımasızca.

Bu korkunç tehdit Nettlebed'e tamamen boyun eğdirdi ve neredeyse titreyen bir aceleyle efendisinin binici elbisesini giymesine yardım etti.

Dük kravatını düzelterek, "Zerre kadar yorgun *değilim*," dedi. "Hayır, Majesteleri!"

Dük kapıya doğru yürüyerek, "Ben *kalmayacağım*," dedi. "Hayır, Majesteleri!"

"kadar dans edeceğim." "Evet, Majesteleri!"

"Ve" diye devam etti Dük, kapıyı açıp ürkek uşağına muzip bir bakış fırlatarak, "yeni bir uşak *tutmayacağım*!"

Nettlebed oldukça farklı bir sesle, "Şimdi, !" dedi. Ama Dük gitmişti.

Willsbridge'e doğru, kâhyasının yanında, o değerli adamın kalbini çok sevindiren neşeli bir mizah havası içinde yola çıktı. Dük'ün isteği üzerine Cheyney'den uzak durdular; Dük, Lord Lionel'in şiddetle karşı çıkacağı bir işe giderken amcasıyla karşılaşmak istemiyordu ve Moffat bunu Dük'ün kendisine açıklamasına gerek kalmadan anladı. Dük'ün tanıdığı hiç kimseyle karşılaşmadan Furze Çiftliği'ne vardılar ve atları kapı direklerine bağlayarak avludan geçip açık mutfak kapısına doğru yürüdüler. Bir kova suyu boşaltmak için dışarı çıkmış olan pamuklu önlüklü ve takkeli bir kız Moffat'a reverans yaptı ve Missus'un mutfakta olduğunu söyledi.

mutfakta, hamur işlerini açıyordu. Sesi, orta yaşlı bir kadını kapıya getirdi. Yıpranmış, nazik bir yüzü vardı ve Dük'e kuşkulu bir bakış attıktan sonra Moffat'a gülümseyerek şöyle dedi "İçeri buyurun, Bay Moffat! Bugün buradan geçeceğinizi bilseydim-!"

Moffat arkadaşını göstererek, "Bayan Mudgley, hanımefendi, Majestelerini Jasper'ınızı görmeye getirdim," dedi.

Bir soluk aldı ve aynı anda hem reverans yapmak hem de ellerindeki unu silmek için acele etti. "Majesteleri! Oh, Bay Moffat! Ben hazırlıksızım, Jasper tarlada, siz de majestelerini uygun olduğu gibi ön taraf yerine mutfağa getiriyorsunuz! Ne diyeceğimi bilemiyorum majesteleri, ama eminim dilerim! Lütfen salona , hemen oğlumu almaya göndereceğim!"

"Mutfağınıza gelip sizinle konuşmama izin verir misiniz, Bayan Mudgley?" dedi utangaç bir gülümsemeyle.

Çılgınca Moffat'a baktı ve bunun uygun olmadığını söyleyerek bocaladı. Mübaşir yüreklendirici bir ses tonuyla: "Majestelerini içeri alın hanımefendi, eminim çok hoşuna gidecektir!"

Kadın bir kez daha reverans yaptı ve Dük eşikten adımını atarak şapkasını ve eldivenlerini bir sandalyenin üzerine bıraktı: "Evet, gerçekten de öyle. Ne kadar rahat! Sizi rahatsız mı ediyorum?"

"Oh, hayır, kesinlikle, !" diye onu temin etti. Onun ne kadar genç olduğunu gördü ve birden daha az gergin hissetti. Onun için bir sandalye hazırladı, hamur işlerini nemli bir beze sardı ve çekingen bir tavırla şöyle dedi "Zat-ı âliniz yolculuktan sonra biraz serinlemek ister misiniz? Sadece bir fincan çuha çiçeği şarabımdan?"

"Teşekkür ederim, çok iyisiniz!" dedi, bu sözün korktuğu kadar kendisine ters gelmeyeceğini umarak. "Moffat, ben Bayan Mudgley'le konuşurken, benim için oğlunu bulma nezaketini gösterir misin?"

Bayan Mudgley desteksiz kalmaktan biraz korkmuş görünüyordu, ama konuk için şarabından bir kadeh doldurup tadına baktığında, ne kadar güzel olduğunu söylediğinde ve nasıl yapıldığını sorduğunda, onun yüce statüsünü unutmaya başladı ve hatta karşısındaki sandalyeye oturmaya ikna edilmesine izin verdi.

Dedi ki: "Moffat bana beş dönümlük tarladan bahsediyordu, temsilcim oğlunuzun orayı almasına izin vermediği için üzgünüm, ama görüyorsunuz, o kadar

çok dikkatli olmalıydım."

Oğlunun bunun için adil bir fiyat verebileceğine dair bir şeyler mırıldandı.

"Sanırım bunu ona satmayacağım," dedi Dük. "Çeyizi için gelinine vermek isterim."

"Kadın şaşkın bir şekilde ona baktı. "Majesteleri çok iyi ama-"

"Bayan Mudgley, bu nedenle değil, Belinda adında bir kızı hatırlayıp hatırlamadığınızı sormak için geldim."

Sıçradı. "Belinda!" diye bağırdı. "Evet, gerçekten de öyle, Majesteleri! Jasper ona o kadar tutuldu ki başka bir kıza bakmaz oldu! Zavallı şey, onun için dilediğim bu değildi, efendim, ama ona bu kadar bağlandığını ve babasından daha fazla değişmediğini görünce, onunla evlenmesine izin verirdim ve hiçbir şey söylemezdim, çünkü o kadar güzeldi ki, ona şefkat duyamazdınız ve ayrıca iyi huyluydu, kafasında pek mantıklı olmasa bile, ki canım onun olmadığını biliyor! Ama çırağı olduğu kadından kaçtı ve oğlum ne kadar uğraşsa da ona ne olduğunu asla öğrenemedi. Neden efendim, onun nerede olduğunu biliyor olamaz mısınız?"

"Evet, biliyorum," diye cevap verdi. "Onu kendi çıkarları için kullanmak isteyen makul bir düzenbazın eline düştü ve sanırım Bath'dan kaçtığından beri çok mutsuz, Ama taşrada sürüklenip durmasına ve çok aptal bir kız olmasına rağmen, hala oldukça masum bir kız olduğundan eminim." Durakladı. "Sanırım onun hakkında bildiğim her şeyi sana anlatmalıyım," dedi, kızın irkilmiş mavi gözleriyle samimiyetle karşılaşarak. "Onu acımasızca yargılamayacaksınız. İnanıyorum ve sana söylememek doğru olmaz!"

Endişeyle ona baktı ama hiçbir şey söylemedi. Ama adam Belinda'nın hikâyesini ona nazikçe anlattıkça endişesi azaldı. Sık sık başını salladı ve dilini kınamak için şaklattı, ama sonunda içini çekerek şöyle dedi "Her şey onun kimsesiz bir çocuk olmasından ve onu doğru dürüst yetiştirecek kimsenin olmamasından kaynaklanıyor, Majesteleri. Vakıf Hastanesi'nde ellerinden geleni yapmadıklarından değil, eminim, ama aynı şey değil ve asla olamaz. Sanki zavallı çocuklar kendilerine ait bir evleri ve onlara bakacak birileri olduğunda hissedecekleri duygulara sahip değillermiş gibi. Bana hep Belinda'nın kapıdan içeri fırlayan bir yaprak gibi olduğunu düşünmüşümdür, efendim, nereye savrulduğunu bilmeden savruluyor ve tutunacak hiçbir şeyi yok, eğer Majesteleri ne demek istediğimi anlıyorsa." Başını salladı. "I

Kafasındaki tüm o aptalca fikirlere rağmen onun kötü bir kız olduğunu hiç düşünmedim."

"Hayır, öyle olmadığını biliyorum," diye cevap verdi. "Ama ona ipek elbiseler ya da incik boncuklar vermeyi teklif eden herkesle birlikte olmak gibi korkunç bir huyu var, inkar edemem!"

Bayan Mudgley basitçe, "Ah, ama babamın ondan haber alıp almadıklarını sormak için gittiği Foundling Hastanesi'nde babasının Quality olduğunu söylediler, bu da bunu açıklıyor, efendim, Quality'nin yolları çok kolaydır," diye açıkladı. "Bir aşk . Majestelerine oğlumun onunla evlenmesini istediğimi söylersem doğruyu söylememiş olurum, ama onu kaybettiğinden beri olduğu gibi çöplükte görünce yapamam. Kendine ait bir evi ve bebekleri olduktan sonra öylece çekip gitmeyecektir ve ona nasıl devam etmesi gerektiğini gösterebileceğimi sanıyorum, çünkü çiftlikten çok etkilenmişti ve Foundling Hastanesi'nde ona yemek pişirmeyi ve yapmayı öğretmişlerdi, bunu söyleyebilirim!"

"Evet" dedi, etrafına bakınarak. "Burada mutlu olur. Sanırım Laura Place'de mutlu değil. Burası ona garip geliyor ve Leydi Ampleforth'tan biraz korkuyor. Oğlunuzu ve sizi çok düşünüyor." Gülümsedi. "Ona çok nazik davrandığınızı söyledi bana, bir kadının ona nazik davranmasını garip buluyormuş."

Yüreğine dokundu; şöyle dedi: "Zavallı küçük canım! Onu bana getirin efendim ve azarlanmaktan korkmasına izin vermeyin, çünkü onun gibi güzel ve aptal bir yaratığı azarlamamanın hiçbir faydası yok!"

Bir gölge kapı aralığını kararttı; Dük başını kaldırdı ve karşısında pantolon ve tozluk giymiş, gömleğinin kolları bronzlaşmış kollarının yarısına kadar kıvrılmış, sağlam yapılı genç bir adam gördü. Sert, açık bir yüz ifadesi vardı ve bir çift geniş gri göz Dük'ünkilerle doğrudan buluşuyordu. Annesi ayağa fırlayıp yanına gitti ve eve gelmeden önce ceketini giymediği ve ellerini yıkamadığı için onu azarladı, ama o, gözleri hâlâ Dük'e sabitlenmiş bir halde, "Bay Moffat bana Sale Hazretleri'nin Belinda'dan haber getirdiğini söyledi, anne," diyerek onu nazikçe bir kenara bıraktı.

"Evet, evet, ama selam ver Jasper, selam ver!" diye yalvardı ona. "Majesteleri o kadar nazik davrandı ki, inanamazsınız!"

"mi?" dedi Bay Mudgley ağır bir sesle.

"Jasper, terbiyene dikkat eder misin? Majesteleri senin hakkında ne düşünüyordur bilmiyorum, orada bir gowk gibi duruyorsun! O da istediği gibi Belinda' beş dönümlük araziyi veriyor!"

Bay Mudgley'in çenesindeki çizgiler sertleşmiş gibiydi. "Bu umurumda değil," dedi. "Neden böyle bir şey yapması gerektiğini de bilmiyorum, anne."

Dük ayağa kalktı. "Kafanızdaki gibi bir nedenle değil," dedi. "Benimle gel, bu konuyu yalnız konuşsak daha iyi olur."

Bay Mudgley düz bir ses tonuyla, "Rica ederim," dedi ve onun mutfaktan çıkması için kenara çekildi.

Bayan Mudgley, genç arkadaşının arkasından sessizce eve giren Moffat'a, "Aman Tanrım!" dedi. "Umarım Jasper'ım Majestelerini gücendirmez! Onun nasıl biri olduğunu biliyorsunuz, Bay Moffat! Babası kadar katı boyunludur ve bir kez aklına bir fikir girdi mi onu yerinden oynatamazsınız! Majestelerinin yanlış anlayabileceği bir şey söylerse bize ne olur?"

Moffat, "Majesteleri alınmayacaktır," dedi. "O amcası gibi, deyim yerindeyse, ayakları yere basan biri değil. Onu hasta bir çocuk olduğundan beri tanırım, kısa paltoları bile zor çıkarırdı, ay, sıkıştığında ağaçtan çıkmasına yardım ettim ve ona silah kullanmayı öğrettim ve yemin ki daha tatlı bir doğası olan bir delikanlı olmadı! Dahası, hanımefendi, görünüşü pek de hoş olmasa da iyi bir tarzı var ve eğer Jasper'ınızı yüksek iplerinden kurtarmazsa çok şaşıracam!"

Şaşkınlık yaşamaya mahkum değildi. Bayan Mudgley'i çok tedirgin edecek kadar uzun bir süre yolda bir aşağı bir yukarı yürüdükten sonra, iki adam içeri girdiler, görünüşe göre çok iyi anlaşıyorlardı. Bayan Mudgley, oğlunun yüzünde uzun zamandır var olan sert ifadenin kaybolduğunu gördü ve gözyaşları döktü, ancak bunları aceleyle kuruladı ve başının üzerinde mi yoksa topuklarının üzerinde mi durduğunu bilmediğini açıkladı. Üç adam da bunu pek anlaşılır bulmadı, ama ağlamayı bıraktığını görünce rahatladılar ve çeşitli şekillerde onu cesaretlendirdiler; oğlu omzunu sıvazladı, Moffat çaresiz bir tavırla İşte, işte! dedi ve Dük, Leydi Harriet'le birlikte Belinda'yı mümkün olan en kısa sürede Furze Çiftliği'ne götürmeye karar verdiklerini açıkladı.

Bayan Mudgley daha sonra etrafına kırlangıç şarabı döktü ve Dük kendi payını kahramanca yuttuktan sonra ev sahiplerinden ayrıldı ve omuzlarından bir yük kalktığını hissederek Bath'a doğru yola koyuldu.

Dowager ve Lady Harriet ile birlikte Meclis Salonlarına gitmeden önce Laura Place'de akşam yemeğine davet edilmişti ve Christopher'a ulaştığında kuzeninin bir süre önce Cheyney'e gittiğini öğrendi. Üst kata çıktığında Nettlebed onu karşıladı, şapkasını ve eldivenlerini aldı ve kıyafetini değiştirmeden önce dinleneceğini umduğunu söyledi.

"Evet, belki de ," dedi esneyerek. "Nedir bu?" Konuşurken masadan bir mektup aldı ve Lord Gaywood'un gösterişli el yazısıyla kendisine gönderilmiş olduğunu gördü.

Nettlebed, "Lord Gaywood'un adamı yarım saat kadar önce majesteleri için buraya bıraktı," diye küçümseyerek karşılık verdi. "Cevap beklenmediğini söyledi. kadar da uçarı bir adam! Lord Hazretleri'nin böyle bir şey yapmasına şaşıyorum."

Dük gofreti kırdı ve mektubu açtı. Oldukça kısaydı.

"Sevgili Sale," diye devam ediyordu. "Güzel Cyprian'ın için kendini daha fazla sıkıntıya sokma, çünkü onu senden alıyorum. Bu kadar açık sözlü birini Somerset'li bir hödüğe bağlamak büyük bir günah olur. Harriet'i istediğin masalla kandırabilirsin ve inan bana, şeytani hizmetkârın Gaywood."

Bölüm XXV

Dük bu mektubu okuduktan sonra tam bir dakika boyunca bütün bu olanlardan elini eteğini dürtüsü hissetti. Sonra soğuk, alışık olmadığı bir öfke onu ele geçirdi ve gözlerini elindeki mektuptan kaldırdığında, uşağı onlarda rahmetli Dük'ün nadir öfke nöbetlerinden birini anımsatan bir ifade görünce irkildi, neredeyse karşısında kendisinin değil de Dük'ün babasının durduğunu .

Dük mektubu ezip bir top haline getirdi, ağzı sıkıldı. Nettlebed'e baktı ve konuştu. "Şoförüm ve dört iyi at," dedi sertçe.

Nettlebed bu sesi tanıyordu ama Dük'ün dudaklarından çıktığını hiç duymamıştı. Korkmuştu ama sevgisi ve görevi gereği itiraz etmek zorunda olduğunu hissediyordu. "Şimdi, Majesteleri," diye başladı azarlayıcı bir ses tonuyla.

Dük'ün çatık kaşlarındaki ani bir öfke parıltısı onu susturdu. "Ne dediğimi duydun!"

"Evet, ," dedi Nettlebed perişan bir halde.

"Dediğimi yap o zaman! Yirmi dakika içinde benim için hazır olacak. Şimdi Laura Place'e gidiyorum. Bana bir hackney çağırın!"

Leydi Harriet'in, efendisini aklındaki korkunç projeden vazgeçirmekte kendisinden daha başarılı olacağına inanan Nettlebed "Evet, majesteleri!" dedi ve aceleyle odadan çıktı.

Dük, arabacıya kendisini Leydi Ampleforth'un evinin önünde beklemesini söyledi ve koşarak merdivenlerden kapıya çıktı. Kapıcı kapıyı açtı ve onu hemen üst kattaki salona götürdü; burada Dowager'ı ateşin yanında oturmuş, eldivenli ellerini abanoz bastonunun başına koymuş, kıvrık devekuşu tüyleriyle süslü bir boneyi inanılmaz lülelerinin üzerine bağlamış olarak buldu. Penceredeki yazı masasında, yine yürüyüş kıyafetleri içindeki Leydi Harriet, telaşlı bir şekilde oturmuş, sıcak preslenmiş bir not kâğıdına bir şeyler karalıyordu. Dük anons edilince hızla döndü, sandalyesinden yarı doğruldu ve zayıf bir sesle: "Ah, Gilly!" diye haykırdı.

"Tanrı aşkına, kızım!" diye tersledi Dowager. "Yalvarırım bize ölüm havası verme! İnsan dünyanın sonunun geldiğini sanıyor! Sale, iyi bir saatte geldin! Senin o süslü parçan, onun mavi gözlerini delirtecek başka bir aptal buldu."

"Gilly, bana duyduğun güvene hiç layık olamadım!" Harriet vicdan azabı çeken bir ses tonuyla, "Çok mahcubum, korkarım beni suçlayacaksın!" dedi. "Çok mahcubum ve korkarım ki benim korkunç derecede suçlu olduğumu düşüneceksin!"

Hızla ona doğru yürüdü ve ellerini götürüp ikisini de öptü. "Hayır, hayır, bunu asla düşünemezdim!" dedi. "Sana böyle yorucu bir yük yüklememeliydim!"

"Çok doğru!" dedi Dowager.

"*Biliyor* musun, Gilly?" Harriet gözleriyle onun yüzünü tarayarak sordu.

"Evet, biliyorum. Belinda yine kaçtı."

"Ben de tam size bunu söylemek için bir not yazıyordum. Büyükanneyle birlikte arabayla geziyorduk ve döndüğümüzde bir şey fark ettim -Gilly, bu Charlie mi?"

"Evet."

Nettlebed'i telaşlandıran aynı ağız gerginliğini gördü ve çekingen bir tavırla elini onun koluna koydu. "Çok kızgınsın! Lütfen ! Sanırım Charlie olayın doğasını tam olarak anlayamadı!"

Ateşin başındaki yerinde duramayan yaşlı kadın alaycı bir neşe çılgılığı attı. "Onun için küçük bir suç! Bu kadınsı numaralara hiç tahammülüm yok, kızım! Genç bir adam daha önce hiç metresine binmemiş derler!"

"Oh, büyükanne, hash! Elbette biliyorum ama Gilly'ye Belinda'ya zarar gelmesine izin vermeyeceğime söz verdim!"

"Zarar, gerçekten! Yemin ederim, fingirdek kız kendine çok iyi bakıyor! Bu trajedi havaları için bir neden göremiyorum!"

Harriet ellerini birbirine kenetledi. "Onunla yalnız kaldığını sanmıyordum, Gilly, ama hizmetçileri sorguladım, anlaşılan Leydi Ombersley'nin partisine bizimle birlikte gitmeyince, kendi arkadaşlarıyla meşgul olduğunu söyleyerek akşamı burada Belinda'yla geçirmiş. Ama o zaman bir fesatlık olduğunu sanmıyorum! Bay Mudgley'i bulamadığınızı söylediğinizde Belinda çok mutsuz olmuştu, biliyorsunuz-"

"Onu buldum," diye araya girdi.

"Oh, Gilly, hayır! Charlie'yle gitmiş olabilir! Bu durumu daha da kötüleştirir! Ne yapmalıyız?"

"Onların peşinden gidiyorum. Sadece benden daha fazlasını bilip bilmediğinizi öğrenmek ve kardeşinizden beni olaydan haberdar eden bir mesaj aldığımı bildirmek için geldim. Ona minnettarım!"

Bunun üzerine kadın irkildi ama Dowager bastonunu yere vurarak boşaldı: "Sen deli misin, Sale? Sana bu kızdan kurtulduğunu söylememe izin ver! Torunum onunla nasıl başa çıkacağını daha iyi bilir! Böyle bir Haymarket eÇyası için bu kadar saçma bir Çekilde endiÇelenmenize Çaçıyorum! Onu görür görmez ne olduğunu anladım!"

Harriet yalvarırcasına, "Büyükanne, Sevr kâseni kırma talihsizliğine uğradığından beri böyle düşünüyorsunuz!" dedi.

"Yanılıyorsunuz, hanımefendi," dedi Dük. "O henüz Haymarket eşyası değil ve ben de öyle olmasını istemiyorum."

Bu durum yaşlı kadının sabrını taşırdı ve şimdiki neslin pısrık davranışlarını sert bir dille kınadı. Dili her zaman tuzlu olduğundan ve hiçbir zaman kendini kaybettiği zamanki kadar tuzlu olmadığından, torununun yanaklarının kızarmasına neden oldu. Dük ise soğukkanlı bir nezaketle onu dinledi, nefes almak için durduğunda hafifçe eğildi ve nişanlısına hitap etmek için döndü. "Belinda'nın bu evden ne zaman ayrıldığını bilmiyor musun aşkım?"

"Hayır, çünkü onu kimse görmedi, ama sanırım üzerinden çok zaman geçmiş olamaz. Büyükanneyle birlikte Monkton Combe'a gitmek zorunda kalmam büyük bir talihsizlikti, çünkü öğleden beri evden uzaktaydık. Whimple bize Gaywood'un biz gittikten kısa bir süre sonra burada olduğunu söyledi ve korkarım ki bu yaramazlığı o zaman planlamış olmalı. Belinda'nın pek mutlu olmadığı zamanları bilirsin, Gilly! Ağlar ve o kadar güzel görünür ki, diğer insanlara hiç benzemez! Zavallı Charlie'nin aklını çelmiş olmalı, belki de hiç düşünmeden ona bakmayı teklif etmiştir."

"Saçmalama, Harriet!" dedi Dük. "Yoldan çıkarılan Gaywood değildi!"

Başını öne eğdi. "Biliyorum, bu onun için çok kötü," diye bocaladı. "Gerçekten, çok üzgünüm!"

Elini kızın omzuna attı. "Üzgün olmanı bir şey yok!"

"Böyle bir aptal olduğu için üzülebilir, sen de öyle Sale!" diye araya girdi Dowager.

Buna aldırış etmedi ama şöyle dedi: "Peşlerinden gideceğim elbette. Gaywood'un onu Londra'ya götürdüğünü sanıyorum, çünkü Bath'da, burnumuzun dibinde onunla görülmeye cesaret edemez! Özür dilerim Harriet, siz de hanımefendi: Bu gece size Meclis Salonu'na kadar eşlik edemeyeceğim, umarım beni bağışlarsınız."

"Oh, Gilly, sanki bunu umursuyormuşum gibi! Gerçekten, gitmek istemiyorum! Eğer hoşuna gitmezse, seninle Belinda'yı almaya gelirim."

Geri dön!"

"Hoity-toity, sırada ne var?" diye sordu Dowager. "*Bu* kadarı yeter, kızım! Herhangi bir hoyden gibi taşrada dolaşmak! Böyle bir şey yapmayacaksın!"

Harriet kızardı ama yalvarırcasına Dük'e baktı. "Bu uygunsuz olur mu, Gilly? Sen karar vermelisin, ama seninle gelmeyi çok istiyorum."

Onun elini sıktı. "Hayır, uygunsuz değil, ama buna izin veremezdim, aşkım. Üstelik buna hiç gerek yok."

"Hayır. Oh, hayır! Zavallı Charlie kızdığı zaman çok öfkeleniyor ve sen de kızıyorsun, Gilly!"

"Oh, bu konuda korkmana gerek yok!" dedi güven verici bir şekilde. "Umarım herkesin içinde kavga etmeyiz!"

"Kavga etmenizi istemiyorum!" dedi acıyla.

"Canım, saçmalıyorsun!" dedi. "Charlie'yi biraz ama onunla silahla kavga etmeye niyetim yok!"

"*Sen* yapmazdın, biliyorum, ama o-!"

"Hayır, hayır!" dedi. "O kadar da aptal değil!" Kadın tatmin olmak zorunda kaldı ve adam Bath'a döner dönmez onu ziyaret edeceğine söz vererek ondan ayrıldı.

Christopher'a tekrar ulaştığında, arabasının kendisini beklediğini gördü. Önce Lord Gaywood'un Green Street'teki lojmanına gitmeye ve orada neler öğrenebileceğini öğrenmeye karar verdi, ama Belinda'yı orada bulmayı ummadığı ve önünde uzun bir yol olabileceğini düşündüğü için, önce bir palto almak üzere otele girdi. Merdivenleri koşarak çıktı ve sahanlıkta salondan çıkan Tom'u görünce kısa düştü. "Yüce Tanrım! Bath'da ne işin var Tom?" diye sordu, yüreğinde bir kuşkuyla.

"Oh, efendim, hiç gelmeyeceğinizi sanmıştım!" Tom onun elini acı dolu bir coşkuyla kavrayarak bağırdı. "Bu yaşma kadar sizi bekledim ve o yaşlı Nettlebed bana nereye gittiğinizi söylemedi! Bu çok eğlenceli ve bu sefer benden memnun kalacağınızı *biliyorum!*"

"Ama senin burada ne işin var? Hayır, boş ver! Şimdi kalamam, Tom. Bunu bana başka bir gün anlattırın."

"Hayır, hayır, anlamıyorsunuz, efendim! Oh, salona gelin! Size anlatmalıyım!"

Dükü salona çekmek için tüm gücünü kullandı. Açıkça görülüyordu ki büyük bir heyecan içindeydi ve uğursuz haberlerle doluydu,

Dük, "O zaman acele et, çünkü şehir dışında önemli bir işim var!" dedi. "Baban burada olduğunu biliyor mu?"

"Hayır, ama bu bir anlam ifade etmiyor! Bu çok kötü! Yarın eve dönmemiz gerektiğini söylüyor ve Bath'a giderken sana veda edebilirmişim! Çok saçma bir Gey, çünkü nasıl olacağını biliyorum, araba beklerken ve babam telağa gitmek isterken! Ve size söyleyecek çok şeyim var, efendim!"

"Evet, Tom, ama gerçekten de şimdi bunu duymak için kalamam!"

"Oh, hayır! Ama bana neden Bath'da olduğumu sormuştunuz, biliyorsunuz. İçeri girdim, seyisiniz de koçboynuzunu alabileceğimi ve sizin için bir sakıncası olmadığını söyledi!"

"Hayır, ama-"

"Bugün Bath'a gelsem iyi olur diye düşündüm, çünkü şans eseri bir koyun vurdum," diye açıkladı Tom rahat bir tavırla. "Bunu bilerek yapmadım, efendim, çok fazla zarar görmediğini söyleyebilirim, sizin koyununuz olduğunu tahmin ediyorum ve böyle bir Gey için kızmayacağınızı biliyorum, ama Lord Lionel bunu duyarsa belki pek memnun olmayabilir. Bu yüzden sizi görmeye gelmeyi düşündüm, efendim."

"Evet, Tom, ama-"

Tom çekingen bir tavırla, "Lord Lionel'a koyunlarla ilgilenmediğini söylersin diye düşünmüştüm," dedi.

"Lord Lionel'e koyun vurmak için benden izin aldığınızı bildiren bir not vermemi ister misiniz?" diye sordu Dük, gülmekten kendini alamayarak. "Bunun sana çok yararı olur! Şimdi, Tom, iyi bir çocuk ol ve Cheyney'e geri dön!"

"Ama sana ne olduğunu anlatmadım!" Tom itiraz etti. "İsteyeceğinizi biliyorum efendim, ama en azından anlattım, çünkü memnun olacağınızı düşünüyordum! Çünkü Belinda Hitchin'deki o yaşlı beyefendiyle gittiğinde çok sinirlenmiştiniz ve sürekli yabancı erkeklerle konuşmaması gerektiğini söylüyordunuz!"

"Belinda?" dedi Dük sertçe. "Bu da ne Tom? Bugün Belinda'yı gördün mü? Lütfen hemen söyle!"

"Size söylüyorum, efendim!" Tom mağdur olmuş bir halde itiraz etti. "Ben içeri girdiğimde siz burada değildiniz ve garson sizin mübaşirinizle birlikte bir yerlere gittiğinizi söyledi. O ünlü bir adam, efendim! Beni o götürdü-"

"Boş ver onu! Belinda'yla ne alakası var?"

"Ah, o mu! Senin gittiğini duyunca, yine o bahçelere gideceğimi düşündüm ve Bridge Sokağı'ndan aÇağıya doğru atımı sürdüm. Tam Laura Place'e geldiğimde Belinda'nın evlerden birinin merdivenlerinden indiğini gördüm. Beni görmedi, çünkü yakınlarda değildim, ama sarı saçları ve o aptal bandbox'ları yüzünden yanılmam mümkün değildi. Bu yüzden yanına gitmedim, çünkü o çok sıkıcı biri, efendim! Tam yoluma devam ediyordum ki, yakında duran bir at arabasından iyi bir delikanlı atladı ve Belinda'nın yanına gitti, kutuları aldı, ona bir şeyler söyledi ve onu at arabasına bindirdi. Ve o zaman bile, efendim, ne kadar eğlenebileceğimi düşünmemiştim! Sadece, tabii ki, onun sevgilisiyle birlikte at arabasıyla gitmesinden hoşlanmayacağınızı biliyordum, bu yüzden onu takip edeceğimi ve eğer hoşuna giderse onu kurtaracağımı düşündüm, ya da her halükarda bir Runner, bir casus ya da buna benzer bir olmanın nasıl bir şey olduğunu göreceğimi düşündüm. Ve sadece hayal edin, efendim! At arabası Pelikan'ın yanından geçti! Ve sonsuza kadar devam etti, neredeyse kasabanın dışına çıktı! Sonunda büyük bir hanın önünde durdu, Belinda indi, damat da indi, bir konuda tartıştıklarını görebiliyordum, ama ne dediklerini duyacak kadar yakın değildim tabii, ama Belinda'nın bir şeyden hoşlanmadığı zaman nasıl görüldüğünü bilirsiniz! O zaman gerçekten kurtarılmak isteyeceğini düşündüm ve attan inip koçanı bağladım ve hanın önünden geçtim, sadece geziniyormuş gibi yaptım, bilirsiniz. Onları ön pencerelerden birinden gördüm, tartışıyorlardı -en azından erkek arkadaş tartışıyordu, Belinda ise öylece oturuyordu. Ben de onu kaçırmak için bir plan yapmayı düşündüm ve tam ünlü bir plan yapmak ki, damat handan çıktı, arabaya atladı ve arabacıya Milsom Sokağı'na gitmesini bağırdı. Öfke içinde olduğunu görebiliyordum ve Belinda'nın onu sağa gönderdiğini düşündüm, ama Belinda bunu asla yapmazdı ve Belinda'nın tam bir atak olduğunu söyleyebilirim: tam bir gölge! Ve tabii ki göndermemişti, ama sadece ona mor bir elbise almak için göndermişti! Böyle şeyler! Bence kızlar en aptal şeylerdir! Bilmelisiniz ki, efendim, sevgilim gittiğinde

Belinda'yı kurtar." Durakladı ve tiksintiyle burnunu çekti. "Müthiş bir macera olurdu, ama neşeli hiçbir şey umurunda değil ve benimle gelmedi, hatta ona yabancı sevgiliyle konuşmasından hoşlanmayacağını söylediğinde bile gelmedi. Londra'da yaşıyacağını, büyük bir evi, arabası ve her türlü ıvır zıvırı olacağını, huysuz ihtiyar kadına geri dönmeyeceğini, Bay Mudgley'i de bulamayacağınızı söyledi. Ona Londra'ya faytonla gidemeyeceğini, çünkü çok uzak olduğunu söyledim, o da bir hanımefendi gibi dört tekerlekli bir faytonla gideceğini söyledi ve *bu yüzden* sevgilisiyle tartıyordu, çünkü onu faytonuyla götürmek istiyordu, ama o *buna* izin vermedi! Sadece hayal, efendim! Belinda'nın bile bu kadar aptal olabileceğini düşünemezsiniz! Keşke *ben* de bir curricle ile Londra'ya gidebilseydim! *Öyle* bir dörtnala giderdim ki! Hepsini parlatırdım! Ben
.."

Dük, "Evet, evet, ama sonra ne oldu?" diye araya girdi.

"Onunla hiçbir şey yapamazdım, efendim! Sevgilisinin bir lord olduğunu söyledi, ama sanırım bu bir mırıldanmaydı ve bir karavan kiralamaya ve ona bu aptal elbiseyi almaya gitmişti. Ben de gittim ve düşündükçe bundan hoşlanmayacağınızı *anladım*. Ve sonra aklıma en ünlü komplo geldi!" Tom'un gözleri konuşurken anımsatıcı bir zevkle parlıyordu; Dük'e çekici bir şekilde baktı ve şöyle dedi: "Hoşunuza gitmezdi, değil mi efendim?"

"Hayır, hiç de değil. Planınız neydi?"

"*Önce*," dedi Tom, anlattığı her anın tadını çıkararak, "hana geri döndüm ve ev sahibini sordum, ama geldiğinde ev sahibi değildi, yani bir ev sahibesiydi, ama bu bir şey ifade etmiyordu. Ona en dumanlı hikayeyi anlattım, efendim! Tamamen kapılmıştı! Belinda'yı çok iyi tanıdığımı ve onu o garip sevgilisiyle o arabaya binerken nasıl gördüğümü söyledim ve bu tamamen doğrudu. Sonra da sevgilinin Belinda'nın babasının hoşlanmadığı bir aşık olduğunu ve Gretna Green'e gittiklerini, çünkü Belinda'nın büyük bir mirasçı, sevgilinin de kötü bir maceraperest olduğunu söyledim. Bir keresinde buna benzer bir hikaye okumuştum, ama aptalca bir hikayeydi, neredeyse hiç kavga yoktu ve okuduğuma sevinmem gerektiğini hiç düşünmemiştim. Birini *gösteriyor*, değil mi efendim? Ev sahibesi aşırı derecede şok oldu! Ortaya çıktığında çok kötü bir Çey olacağını söyledim ve Belinda'nın babasını uyarmaya gitmem gerektiğini düşündüm. Ev sahibesi hayatından endişe ediyordu ve bunun Belinda için kötü bir şey olacağını söyledi.

Ama Belinda'nın sadece bir çocuk olduğunu, bunun utanç verici olduğunu ve durdurulması gerektiğini görebiliyordu. Ben de, eğer Belinda'yı yoldan uzak tutmaya söz verirse, damadı başından savacağımı söyledim ve eğer onları sorgularsa, damada benim anlattığım hikâyeyi anlatacaklarına dair yemin ettirdim. Ama öyle bir telaş içindeydi ki, hiç sormadı! Sadece baş ostler'a duyabileceğiniz en sert ses tonuyla sarı tekerlekli ve dört gri atlı bir faytonun hana uğrayıp uğramadığını sordu ve tabii ki ostler yol gibi sırtarak evet dedi, çünkü uğramıştı, biliyorsunuz!"

"Tom, Tom, benim için çok hızlı gidiyorsun! Şezlongun bununla ne ilgisi var?"

"Ah, evet! Ev sahibesi Belinda'yı evin arka tarafındaki salona gitmesi için kandırdı, çünkü orada daha rahat edeceğini söyledi, ben de Belinda'nın yapacağını düşündüğüm şekilde bir mektup yazdım. Sizin onun için geldiğinizi, ona Milsom Sokağı'ndakinden daha iyi bir elbise vereceğinizi, bu yüzden sizinle Londra'ya gideceğini yazdım. Ve ona çok minnettar olduğunu da ekledim, çünkü nazik olmak için bunu söyleyeceğini düşünmüştüm. Sonra beklemek için yola çıktım ve bir süre sonra damat bir post-şoförle geldi ve aşağı atladı, ben de yanına gittim ve ona bir seyis gibi bir sesle Lord Gaywood olup olmadığını sordum, Belinda da olduğunu söyledi. Evet dedi, ben de ona notu verdim ve sarı bukleli genç bir hanımın bunu yapmam için bana bir şilin verdiğini söyledim. Ve, ah, efendim, sanırım bu hayatımda yaptığım en birinci sınıf şakaydı, çünkü çok öfkelenmişti ve sanki birini öldürecekmiş gibi görünüyordu! Hangi atları sürdüğünüzü sordu, öldürmek siz olduğunuzu anladım, ben de size söylediğim gibi gri atlar dedim, çünkü dört muhteşem grisi ve sarı tekerlekleri olan bir karavan vardı ve bunlar ünlü stepçilerdi, bu yüzden onları kolayca yakalayamayacağını düşünmeliyim, böylece Belinda'yı almak için zamanınız olacak ve o geri gelmeden önce gitmiş olacaksınız. Çünkü öteki arabanın arkasından göz açıp kapayıncaya kadar yola çıktı efendim, postacılar da ona yetişirlerse iki kat ücret alacaklarını söyledi. Efendim, benden memnun musunuz?"

"Tom, senden çok memnunum!" Dük ona güvence verdi. "Tek üzüntüm, o sarı tekerlekli karavanı sollarken Gaywood'un yüzünü görememek! Londra'da benimle kalmaya geldiğinde, bütün tiyatrolara, vahşi hayvan gösterilerine ve Vauxhall'a gidip

havai fişekler ve gönlünüzden geçen her şey! Sana sonsuza dek minnettarım ve eğer amcam koyundan haberdar olursa, ona onu vurmanı benim söylediğimi söyleyebilirsin! Benim için bir şey daha yapar mısın?"

Kendisini bekleyen ikramları düşününce sersemleyen Tom, "Sanırım öyle!" dedi.

"O zaman şimdi Cheyney'e geri dön ve onlara yemeğe geleceğimi, biraz gecikebileceğimi söyle, böylece yemeği erteleyebilirler. Bu maceradan kimseye bahsetme!" Tom'un yüzünde hafifçe kederli bir ifade gördü ve gülümsedi. "Sadece Kaptan Ware'e söyle!" diye düzeltti. "Onu orada bulacaksın, biliyorsun."

Bu kahraman kişiyle yeniden karşılaşma olasılığının Tom'un dayanmakta zorlandığı bir cazibe olduğu açıktı. Ama çenesini tuttu ve kararlı bir şekilde şöyle dedi: "Hayır! Ben de sizinle geleceğim, efendim, sevgilim dönerse diye!"

Dük güldü. "Teşekkür ederim Tom, ama dönmüş olsa bile korunmaya ihtiyacım olduğunu sanmıyorum!"

Tom ciddiyetle, "Evet, ama bilmiyorsunuz efendim," dedi. "O senden çok büyük ve üstelik çok öfkeli!"

"Sevgili Tom, onu çok iyi tanıyorum ve seni temin ederim ki ondan korkmuyorum! Gerçekten de Cheyney'e geri dönmelisin, yoksa baban senin deyimimle telaşlanacak ve bu senin için acı verici bir son olabilir, biliyorsun! Sana iyi yolculuklar ve onlara yemeğe geleceğimi söylemeyi unutma!"

Genç arkadaşından kurtulmayı başardı ve onun atına uzaklaştığını gördükten sonra, bekleyen arabasına döndü ve şaşkın postilyonlara onu Londra yolu üzerindeki George hanına götürmelerini söyledi. Karşılıklı bakıştılar ama Kalitenin tuhaflıklarını sorgulamak onlara düşmezdi ve eğer Dük bir karavanda bir milden biraz daha fazla bir mesafeye götürülmeyi tercih ederse, hiç şüphesiz avuçlarını cömertçe yağlayacaktı.

Dük, Belinda'yı George'un küçük salonunda, ayaklarının dibinde müzik kutularıyla sabırla beklerken buldu. Onu gördüğüne şaşırılmıştı ama hiç de üzülmemişti. Dedi ki: "Ah, efendim, Lord Gaywood çok nazik bir beyefendi ve beni Londra'da şık bir yere yerleştirecek, Milsom Sokağı'nda gördüğüm o elbiseyi bana verecek ve beni dört kişilik bir arabaya bindirecek!"

"Lord Gaywood seni kandırıyor, Belinda," dedi. "Bunların hiçbirini yapmayacak. Biliyorsun, onunla kaçman çok kötü oldu. Ne kadar nazik görünürlerse görünsünler, yabancı beylerle gitmemen gerektiği konusunda seni uyarmadım mı?"

"Ah, evet efendim, ama aklıma siz geldiniz ve bana bunun bir soygun olduğunu söylemiştiniz!" Belinda açıkladı. "Ve bu kez tam da sizin istediğiniz gibi yaptım, çünkü *önce* bana o güzel mor elbiseyi vermezse Londra'ya gitmeyeceğimi söyledim! Ve onu almak için Milsom Sokağı'na gitti, yani görüyorsunuz ki ne kadar nazik bir beyefendi!"

"Belinda," dedi ciddiyetle, ellerini tutarak, "Lord Gaywood'u Bay Mudgley'den daha mı çok seviyorsun?"

"Ah, hayır/" diye bağırdı, gözlerinden yaşlar boşalmaya hazırdı. "Ama Bay Mudgley'i bulamazsınız ve Leydi Ampleforth kulaklarımı tıkadı ve o evde çok mutsuz oldum. Ve Lord Gaywood benimle ilgileneceğini ve kimsenin bana kızmaması gerektiğini söyledi!"

"Ama Bay Mudgley'i buldum" dedi nazikçe.

Gözyaşları aniden kesildi; gözlerini kocaman açarak ona baktı.

"Seni ona götüreceğime söz verdim. Seni çok istiyor, annesi de öyle. Hangisi olsun, Belinda? Mor bir elbise mi, yoksa Bay Mudgley mi?"

"Beni *şimdi* alır mısın!" Belinda ısrarla sordu, yanakları hafifçe kızarmıştı. "Oh, *lütfe*n, beni şimdi alır mısın?"

"Evet, seni şimdi alacağım," diye cevap verdi Dük, bu ani karar karşısında saçma bir şekilde rahatlamıştı. Onun fedakârlığının bir ödülü hak ettiğini düşünerek ekledi: "Bir şezlong ve dört!"

Kadın sevinçle ellerini çırpı ve Bay Mudgley'in onu böyle bir arabayla gördüğünde gözlerine inanamayacağını söyledi. Dük, bu safça söz karşısında hayal kırıklığına uğramamak için onu arabaya kadar götürdü ve arabaya bindirdi. Yanında sinirli ve oldukça şaşkın bir ev sahibesi buldu ve ona dönerek, "Bu bayana evinize kadar eşlik eden beyefendi dönerse," dedi, "ona benim için bir mesaj iletme nezaketinde bulunur musunuz?"

"Evet, efendim," dedi kuşkuyla. "Yani-"

"Lütfen ona söyleyin," diye devam etti Dük, "Sale Dükü'nün mektubu için kendisine teşekkür ettiğini, ama işlerinin idaresinde herhangi bir yardıma ihtiyacı olmadığını söyleyin!"

Bölüm XXVI

Dük, Belinda'yı Christopher'a götürdü ve nişanlısına bir şeyler karalarken onu salonuna yerleştirdi. Bay Mudgley'e Leydi Harriet'in Belinda'yı kendisine getireceğini söylediği aklına gelmişti. Onu beklenenden bir gün önce ve Leydi Harriet olmadan Furze Çiftliği'ne götürmek, Bay Mudgley'nin göğsünde yatıştırmak için o kadar uğraştığı güvensizliği yeniden uyandırabilirdi. Bu yüzden Harriet'e, Dowager'ı kendisiyle gelmesine ve daha sonra Cheyney'de yemek yemesine izin vermesi için ikna etmesini rica etti ve o dengesiz yaşlı kadının olası endişelerini gidermek için Lord Lionel'in Cheyney'de bulunmasını, Harriet'e uygun bir saatte Laura Place'e kadar eşlik etme sözü vermesini ve ay ışığı olacağını hatırlatmasını önerdi. Bu mektubu uşağının eliyle gönderdi ve ele avuca sığmayan sorumluluğunun bir daha kaçmayı düşünmediğinden emin olduktan sonra üstünü değiştirmek için yatak odasına gitti.

Nettlebed, akşam yemeği verileceğini öğrenince, onu dizlik giymeye ikna etmek için elinden geleni yaptı, ama Dük pantolon ve Hessian giymesi gerektiğini söylediğinde pek şaşırmadı ve Dük'le olan uzun birlikteliğinde ilk kez, ne homurdanmadan ne de efendisine Lord Lionel'in akşamları her zaman dizlik giydiğini hatırlatmadan bu karara boyun eğdi.

Hizmetkârlarına acımasızca davranmanın ne kadar yararlı sonuçlar doğurabileceğinin bu kanıtı, Dük'ün yüreğine su serpti ve Francis mektubunun cevabını getirmeye vakit bulamadan Belinda'yı ve çantalarını tekrar arabaya yerleştirdi. Nettlebed'e karşı kazandığı zaferden öylesine cesaretlenmişti ki, eğer Dowager onu engellemeye cüret ederse, ona son derece sert davranmak niyetiyle Laura Place'e doğru yola çıktı. Ne mutlu ki (Dowager ondan çok daha zorlu erkeklere karşı koyabilecek kapasitede olduğundan) bu güç denemesine gerek kalmadı. Ne zaman ki

Leydi Ampleforth'un evine girdiğinde, Harriet'in şapkasını takmış ve muslin elbisesini gizleyen bir pelerinle merdivenlerden inmekte olduğunu gördü.

Onu karşılamak için ilerledi ve şöyle dedi: "Benimle geliyor musun? Leydi Ampleforth seni bana emanet eder mi? Ne kadar güzel görünüyorsun!"

Daha önce en iyi görünümünde olmasa bile, bu fevri ünlem doğal olarak onu güzelliğe yaklaşan bir şeye dönüştürdü. Titreyerek gülümsedi, yüzü kızardı ve mırıldandı: "Ah, Gilly, öyle mi? Belinda'yla birlikte olduğun halde nasıl böyle söyleyebiliyorsun bilmiyorum!"

Bunun gücünü kabul etti, ama ciddi bir tavırla şöyle dedi: "Nasıl olduğunu bilmiyorum, Harriet, ama Belinda'ya bakmaktansa sana bakmayı tercih ederim. Sende daha çok *yüz* var!"

Artık kendisini bekleyen mutluluk ne olursa olsun, bu günün hayatının en unutulmaz günü olması gerektiğini biliyordu. Kabaran gururunu gizlemek için, toparlayıcı bir ses tonuyla şöyle dedi: "Beni pohpohlamaya çalışıyorsun, Gilly!"

"Hayır," dedi. "Dalkavukluğun senin için kabul edilebilir olduğunu düşünemeyecek kadar iyi tanıyorum seni."

Harriet onun zihnini bu tuhaf yanılgıdan kurtarmak için en ufak bir girişimde bulunmadan basitçe şöyle dedi: "Yüzümün güzel olduğunu düşünmene sevindim, sevgili Gilly. Tek istediğim sana layık olabilmek."

"Bana layık olmak için!" dedi, şimşek çakmıştı. "Ama ben çok sıradan bir yaratığım! Gerçekten de yakışıklı kuzenimi tanıdığınız halde bana nasıl iki kez bakabildiniz bilmiyorum!"

"Gideon mu?" dedi kadın şaşkın bir ifadeyle. "Elbette ona büyük bir saygı , çünkü her zaman çok nazik olduğundan eminim ve onu seviyorsun, bu da onu bana tavsiye etmeli, biliyorsun. Ama sen yanımdayken aklı başında hiç kimse onu düşünemezdi, Gilly!"

Keyifli hayallerinin kurbanı olarak yavaşça evden çıkıp kendilerini bekleyen şezlonga doğru yürüdüler.

"Büyükannenin benimle gelmene izin vermeyeceğinden korkuyordum!" dedi Dük aptalca.

"Ah, Gilly, çok mu yanlış yaptım? Küçük bir hile yapmak zorunda kaldım, çünkü çok kızgındı ve gitmemin uygunsuz olacağını söylemek istediğini anladım! Annemin buna izin vermeyeceğini bildiğimi söyledim! Tam olarak öyle değil, biliyorsunuz, ama böyle düşündüğümün görülmesine izin veriyorum. Bu çok

Korkunç! Annemi sevmiyor ve çok iyi biliyordum *ki bunu* onun aklına sokmam yeterliydi, o zaman seninle gelebileceğimi söyleyecekti!"

Sesi vicdan azabı çekiyor gibiydi ama Dük keyifle güldü, böylece onun nazik ruhunu rahatsız eden evlatlık kaygıları anında dinmiş oldu. Onu şezlonga götürdü ve Belinda en ufak bir suçluluk belirtisi göstermeden onu karşıladı.

"Oh, leydim!" dedi Belinda. "Bay Rufford, yani Dük, Bay Mudgley'i bulmuş!"

"Sevgili Belinda, çok mutlu olmalısın!" Harriet eldivenli elini onun dizine koyarak, "Çok mutlu olmalısın," dedi.

"Oh, evet, hanımefendi!" diye onayladı Belinda umursamazca. Durakladı ve daha hüzünlü bir ses tonuyla ekledi: "Ama keşke o güzel elbiseye sahip olabilseydim!"

Harriet nazikçe, "Eminim bu kadar rahat bir şekilde yerleşmektense bunu istemezsiniz," dedi.

"Hayır, gerçekten! Sadece Lord Gaywood dönene kadar kalabilirdim, biliyorsun. Çünkü onu benim için satın almaya gitti ve sonuçta onu alamamam çok zor görünüyor!"

Harriet dehşete düşmüş bir halde, elinden geldiğince Belinda'nın düşüncelerine daha uygun bir yön vermeye çalıştı. Dük çok eğlenmiş bir halde araya girerek şöyle dedi: "Faydasız, aşkım! Bu son maceranın üçümüz arasında bir sır olarak kalması gerektiğine onu ikna etmek için elinden geleni yaparsan çok makbule geçer!"

"Zavallı çocuğa genç adamı aldatmayı öğretmek çok korkunç görünüyor!" Harriet kısık bir sesle cevap verdi. "Kabul ediyorum, bu daha akıllıca olabilir ama insanın nişanlı olduğu adamdan bir sır saklaması çok yanlış ve kesinlikle kadın doğasına aykırı!"

"Sevgili Harriet!" dedi onun elini bulup dudaklarına götürerek. "Bunu yapmazsın, biliyorum! Ama bu insanlara her şeyi açıklarsa-? Çünkü onlar basit, dürüst insanlar ve belki de anlayamazlar."

"Doğru olduğunu düşündüğün şeyi yapacağım," dedi boyun eğerek ve bundan sonra Belinda'ya Lord Gaywood'u hem düşüncelerinden hem de konuşmalarından uzaklaştırmanın bilgeliğini aşılama için elinden geleni yaptı. Belinda kendinden geçmiş bir halde hatırladığı yerleri tanımak ve arkadaşlarına işaret etmekle o kadar meşguldü ki

Ama çok ikna edilebilir bir kızdı ve Harriet'in, Dowager'la yaşadığı talihsiz tartışmanın üzerinde ısrarla durması sayesinde, Furze Çiftliği'ne ani inişinin Lord Gaywood'la yaptığı bir trafikten değil, çok sevdiği bir Sevres kâsesini kırmasından kaynaklandığına kısa sürede ikna oldu.

Ama araba çiftliğin yanına yanaştığında Harriet neredeyse bu önlemlerin gereksiz olduğuna inanacaktı. Çünkü Bay Mudgley büyük beyaz bahçe kapısını kapatıyordu ve arkasına dönerek, arkasında batan güneşin açık başına vurduğu ve kıvrıcık saçlarındaki kumral ışıkları yakaladığı arabayı izlemek için hareketsiz durdu. Hâlâ iş kıyafetlerini giyiyordu, kolları kıvrılmıştı ve gömleğinin açığı, bu da boğazının bronzlaşmış, sağlam sütununu ortaya çıkarıyordu ve o kadar güzel bir erkek figürü sergiliyordu ki, arkasında yirmi yıllık sıkı bir eğitim olan Harriet bile, Belinda'nın onu görür görmez küçük bir sevinç çılgılığı atmasına ve arabanın basamaklarının inmesini beklemeden kollarına yuvarlanmasına şaşıramadı. Bundan sonra herhangi bir açıklama istenmesi ya da önerilmesi olası görünmüyordu.

Dük ve nişanlısı çiftlikte fazla oyalanmadılar. Bayan Mudgley evi şerefliendirecek kadar kendine hakimdi, ama oğlu gözlerini uzun zamandır kayıp olan aşkından ayıramıyordu ve Belinda, gözleri yıldızlar gibi parlayarak ve dudaklarından mutlu kahkahalar fışkırarak, önce şu nesneyi, sonra da bu nesneyi tanıyıp haykırarak sağa sola koşturuyor ve son koruyucularına, büyük mutfağın mobilyalarının bir parçası olsalar gösterecekleri ilgiden çok daha az ilgi gösteriyordu.

"Benden biraz fazla hoşlandığından korkacak kadar da kibirliydim!" diye itiraf etti Dük, bir kez daha arabada ilerlerken. "Tamamen çökmüş durumdayım!"

"Biliyor musun, Gilly," dedi Harriet düşünceli bir sesle, "Belinda'nın belki de çok güzel ve cana yakın olan, ama hiç kimseyi derinden önemsemeyen insanlardan biri olduğunu düşünmeye çok meyilliyim. Bu çok üzücü! Sence Mudgley bunu öğrenecek ve mutsuz olacak mı?"

"Neden, hayır! Kadın iyi huylu ve sevecen biri, adam da mükemmel bir adam olsa da, onun hassasiyetlerinin fazla nazik olduğunu sanmıyorum. Birlikte çok iyi anlaşacaklarını söyleyebilirim. Kız her zaman aptal olacak, ama erkek

oldukça istikrarlı görünüyor ve her zaman düşkün olacağını ummalıyız!"

Harriet onun söylediklerini kabul ederek Belinda'yı unutmaktan memnun oldu. Şezlong Furze Çiftliği ile Cheyney arasındaki kısa mesafeyi kat ederken, Harriet elini Dük'ün elinin içine koyarak onun yanında rahatça oturdu. Dük yorgundu, Belinda ise mutluydu; aralarında çok az şey konuştular, onlar da tembelce mırıldanmalar halindeydi. Bir keresinde Dük şöyle dedi: "Çok yakında evlenelim, Harriet."

"Eğer istersen, Gilly!" dedi utangaç bir sesle.

Başını şezlongun etrafını çevreleyen muşambalara yasladı ve muzip bir ifadeyle ona baktı. "Tabii ki anlıyorum. Görüyorum ki *çok* iyi bir eş olmak istiyorsun, çok uyumlu birisin! Bunu istiyor musun?"

Kadın başını salladı, kızardı ve adam güldü, Bayan Pilling'den sipariş ettiği şapkaların onu bir dowd gibi gösterdiğini keşfettiğinde Paris'te alması gereken şapkalar hakkında ona takılmaya başladı. Şezlong evin kapısının önünde durduğunda hâlâ itiraz ediyordu.

Dük neşeyle, "Bu evimden olağanüstü bir hoşnutluğum yok," dedi onu arabadan indirirken, "ama yine de evine hoş geldin diyeceğim sevgili Harriet! Bütün sıkıntılarımdan kurtulmuş olmak ne kadar tuhaf! Nasıl devam edeceğimi bilemeyeceğim, sanırım!"

Onu birkaç sığ basamakla kapıya kadar götürdü. Kapılar, unuttuğu bir utançla onlara doğru açıldı. Dük durakladı, gözlerinde alaycı bir bakış vardı ve haykırdı: "Şeytan! Sanırım senin hakkında bir şeyler yapmalıyım!"

Bay Liversedge'in doğal olarak makamını onurlandıracak bir üniforması yoktu, ama bunun eksikliği pek fark edilmiyordu. Arabası görkemliydi ve tavırları da uzun süredir görev yapan güvenilir bir kâhyanınkini andırıyordu. Çok alçak sesle eğildi ve genç çifti eve sokarak şöyle dedi: "Sizi ve *hanımefendilerini* ağırlamaktan ne kadar mutlu olduğumuzu söylememe izin vereceğinize inanıyorum! Her şeyi hazır bulacağınızı sanıyorum, ama zat-ı âlinizin de çok iyi bildiği gibi, şu anda burada ikamet eden personel yetersiz denemeyecek kadar az. Şunu da eklemeliyim ki, Efendi Mamble -iyi bir delikanlıdır, ama müpteladır- hanımefendinin zat-ı alinize eşlik edeceğini bize bildirmeyi unuttu. Ama hizmetçiyi bu durumdan hemen haberdar edeceğim. Ben bu görevi yerine getirirken zat-ı alileri hanımefendiyi kütüphaneye götürmek isterlerse

Sanırım Kaptan'ı orada bulacaksın ve yolculuktan sonra senin için uygun olabileceğini düşündüğüm ikramları da. Lord Lionel, üzülerək söylemeliyim ki, bir süre önce Bay Mamble'la birlikte dışarı çıktı, hanımefendilerini kabul etme beklentisi içinde değildi. Hanımefendinizi temin ederim ki çok üzülecektir."

Konuşurken geniş koridoru geçerek kütüphanenin kapısına kadar ilerledi ve kapıyı açarak Dük'e iyi niyetle gülümsedi ve gizli bir ses tonuyla, hazırlanmakta olan yemeğin müstakbel Düşes'inin gözünde kendisini küçük düşüreceğinden korkmasına gerek olmadığını söyledi. "Çünkü," dedi, "daha işin başında bu konuya bizzat nezaret etmeyi uygun buldum."

Dük kendini zayıf olduğunu bildiği bir şekilde teşekkür ederken buldu.

Kuzeni ateşin yanında bir sandalyede uzanıyordu. Tembel tembel başını kaldırdı ve Harriet'i görünce kaşlarını kaldırarak ayağa kalktı. "Çok itaatkâr hizmetkârınız, hanımefendi!" dedi gülerek ve onunla el sıkıştı. "Adolphus'un seni de yanında getireceğini bize söylememesi ne kadar da hoş! Bunun için onu suçlayabilirsin, çünkü beni seni kabul etmek için hiç de uygun olmayan bir kıyafetle buldun. Nasıl gidiyor, Harry? Çok şık görünüyorsun!" Ona bir sandalye çekti. "Bir saattir gülüyorum, Adolphus, çırağının şeytanlığını taçlandırmasına! Oh, evet, beni çalılıkların arasına sürükledi! Onun genç bir delikanlı olduğunu kabul ediyorum. Güzel Belinda'ya ne yaptın?"

"Onu değerli Bay Mudgley'in kollarına bıraktık -gerçek anlamda, biliyorsun! Gideon, o adamın işe yarayabileceğini söylediğimde, asla evimin tüm idaresini üzerine almasını kastetmemiştim! Ona ne yapmalı? Borrowdale'in kendisi bana hiç bu kadar babacan bir ruhla hoş geldin dememişti!"

"O halde onu geri çevirseniz iyi olur. Burada ikamet etmediğim için bir itirazım yok ama sizi uyarmamın doğru olacağını düşünüyorum, çünkü Mamble'ı sıkı bir şekilde idare etmesiyle olduğu kadar kâhya ve uşak olarak şüphesiz mükemmelliğiyle de babamın takdirini kazandı."

Dük gülmekten kendini alamadı. "O iflah olmaz biri! Gerçeği bilseydi amcamın neler hissedeceğini bir düşünün! Ona hiçbir kötülük beslemiyorum - aslında, deneyimlerimi bu kadar genişlettiği için ona minnettarım- ama

evimi yönetmesine izin veremem!" Harriet'in biraz şaşkınlıkla ondan Gideon'a baktığını gördü ve ekledi: "Aşkım, bu çok gülünç bir durum! Beni bir mahzene atan ve kötü kuzenime satmayı teklif eden adam bu!"

Çok şaşırmıştı ve kısık bir sesle haykırdı. Birinin böyle bir durumla eğlenmesine akıl erdiremiyordu, ama hem Gilly hem de Gideon açıkça bunu aşırı derecede komik bulmuşlardı, bu yüzden annesinin, insanların hangi aptallıkları eğlendirici bulacaklarının asla bilinemeyeceği doğruluğunu anlayarak usulca gülümsedi. Ama Dük'e böylesine korkunç bir insanı yanında tutmaması için yalvarmaktan da kendini alamadı. "Gerçekten de hapse atılmalı!" dedi ciddiyetle.

"Hiç kuşkusuz öyle olmalı, hayatım, ama onu suçlamam konusunda beni mazur görmelisin, lütfen! O çok eğlenceli biri! Ayrıca bana hiçbir zararı olmadı, aksine çok faydası oldu."

Harriet'in, Gilly'sini mahzene atan birine dehşetten başka bir şeyle bakması beklenemezdi, ama Dük'ün kararını verdiğini anladı ve başka bir şey söylemedi. Bir iki dakika sonra Liversedge'in kendisi, ona hizmetçiye kadar eşlik etmeyi teklif ederek odaya geri geldi ve tavrı o kadar yumuşak ve saygılıydı ki, neredeyse bütün olayın bir hata olduğunu düşünebilirdi. Sandalyesinden kalktı ve uysalca şapkasını çıkarmak istediğini söyledi.

"Seni uyarıyorum Harriet, Bayan Kempsey'den en az bir saat kaçamayacaksın!" Gideon kuzeniyle alay ederek ona söyledi. "Sana Adolphus'un göğsünün her zaman ne kadar zayıf olduğunu, hangi ilaçları denediğini ve bir keresinde kızamık geçirdiğinde ona nasıl baktığını anlatacak. Beni de emzirdi, ama yemin ederim Adolphus'tan çok daha fazla kızamık geçirmeme rağmen benim acılarımla bir an bile vakit kaybetmeyecek!"

Dük gülümsedi. "Ama onları Eton'dan eve sen getirdin ve ben de senden aldım!" diye hatırlattı kuzenine. "Böyle şok edici bir davranışın affedilmesini nasıl beklersin? Onun sonsuza dek canını sıkmasına izin verme, Harry!"

"Gerçekten de bunu sıkıcı bulmayacağım!" dedi. "Umarım bana neyi sevdiğini söyler, çünkü bütün insanlarınla iyi geçinmek istiyorum, Gilly."

Onunla birlikte kapıya kadar yürüdü, pelerinini Liversedge'e uzattı ve bunu yaparken şöyle dedi: "Hanımefendiyi yukarı çıkardıktan sonra yanıma gel: Seninle hesaplaşmalıyım."

Liversedge başıyla selam vererek, "Kesinlikle öyle yapacağım, Majesteleri," diye karşılık verdi. "Ama mutfağa göz atarken bana birkaç dakika izin vererseniz sevinirim. Tartar usulü çulluk servis etme tarzımdan memnun kalacağınızı sanıyorum ama şu anda mutfağa başkanlık eden uşağa nadir yemekler konusunda güvenilmez. Üstelik bir de tatlı meselesi var ki, masada bir hanımefendinin bulunması bunu vazgeçilmez kılıyor. Sözü edilen kişinin mürdüm eriği tartı ve jöleyi kaldırabilecek bir akla sahip olduğundan şüpheliyim ama hanımefendiyi tiksindirmeyecek bir Chantilly Basket yapmayı umuyorum."

Bu konuşmanın sonunda tekrar başını eğdi ve Dük'ün ona cevap vermesine fırsat vermeden uzaklaştı. "Eğer haydutlarla arkadaşlık etmem gerekiyorsa," dedi Gideon, biraz şeri doldururken, "onların büyük tarzda olmalarını severim. Sanırım bundan asla kurtulamayacaksın, Adolphus."

Yanılmıştı. Liversedge kısa süre sonra kütüphaneye döndüğünde, Cheyney'de kalmak istemediği ortaya çıktı. Oradaki yaşamı çok kısıtlı bulmuştu.

"Eğer burası Majesteleri'nin başlıca ikametgâhı olsaydı, kendimi yararlı bir işle görevlendirmenin uygun olacağını düşünebilirdim," diye açıkladı o havalı hareketlerinden biriyle. "Şunu da eklemeliyim ki, doğası gereği ne kadar kibar olursa olsun, hizmetkârlığın benim için pek bir cazibesi yok. Tabiri caizse, benim vizyonumdaki bir adam için yeterli bir alan sunmuyor. Ekselansları bu müessesenin kontrolünü isteksizlikle üstlendiğimi düşünmesin. Tam tersine! Ekselanslarına büyük saygı duyuyorum -aslında sizi ilk gördüğüm anda sizden çok etkilendiğimi söyleyebilirim- ve size hizmet ettiğimi hissetmekten mutluluk duydum."

Gideon, "Bu güzel sözlere kapılmadan önce, Adolphus," diye söylendi, "sana hatırlatmak isterim ki, bu hayranın seni küçük bir meblağ için öldürebilirdi."

Liversedge hemen, "İşte efendim," diye cevap verdi, "sizinle aynı fikirdeyim! Elli bin sterlin için Majesteleri'nin hayatına son verme konusundaki doğal tiksintimin üstesinden gelebilirdim, ama daha az bir meblağ için bunu düşünmeye kendimi ikna edemezdim. En alçaklarımızın bile sahip olduğu o asil içgüdüler isyan etmiş olmalı."

Dük, çenesini ellerinin arasına alarak merakla ona baktı. "Beni gerçekten öldürecek miydin?" diye sordu.

"Eğer," dedi Bay Liversedge, "bir yalana sığınacak olsaydım, siz, Majesteleri, bana inanmazdınız ve ben de kendimi boş yere küçük düşürmüş olurdum. Sizi kandırmaya çalışmayacağım: Elli bin sterlin için, bu işi yapmasam bile, en azından yapılmasını emretmek için kendimi çelikleştirmiş olmalıyım. Bunun bir mücadele olacağını inkar etmiyorum, çünkü ben şiddet yanlısı bir adam değilim, ama cazibenin baskın geleceğini düşünmeye meyilliyim. Sizin gibi varlıklı bir adamın, kendisinden daha kötü durumda olanların avı olmayı teklif edecek hali yok, efendim, ama siz de kabul edersiniz ki tam olarak bunu yaptınız. Bu ne politik ne de doğrudu, ama bu konuda daha fazla konuşmayacağım. Ekselansları gençtir ve kılık değiştirerek benim yörüngeme girdiğinizde -eğer gücendirmeden söyleyebilirsem- şok edici derecede acemiydiniz! Benim çabalarım sayesinde tecrübe kazandığınıza ve bir daha böyle bir hataya düşmeyeceğinize inanıyorum."

"Adamı ödüllendirseniz iyi olur!" diye araya girdi Gideon.

Bay Liversedge hiç utanmıyordu. "Yüzbaşı Ware, benimle pek aynı fikirde olmasa da, meselenin özüne dokunuyor," dedi. "Bir düşünün, Majesteleri! Eğer hesaplarımızı denkleştireceksek, hangimiz kazançlı çıkacağız?"

Dük hafifçe gülümseyerek, "Anladığım kadarıyla size borçlu olduğumu düşünüyorsunuz," diye cevap verdi.

Liversedge başını eğerek, "Elbette," dedi. "Bundan şüphe edilebilir mi? Sanırım macera arıyordunuz: Ben de sana verdim. Acemiydin: Seni çocukluğu bırakıp erkeklığe bürünmeye zorladım. Bir an için defterin diğer tarafına bakalım! Genç kuzeninden aldığım mektupları elimden aldın; bu tür başka mektuplar edinmeyi umduğum araçları benden çaldın -evlatlık yeğenimden söz ediyorum; tek sığınağım olan sefil kulübeyi yaktın; Bu evin sahibi olan ve benimle neredeyse akraba olan kişiyi sefil bir inzivaya sürüklediniz; ve bu birkaç eylemle -düşünmeden yaptığımı söyleyebilirim, ama sonuçları daha az acı verici değil- beni bu evden ayrılmamı imkansız kılan bir yoksulluk durumuna düşürdünüz."

"Bu evden ayrılmanızı mümkün kılsam ne yapardınız?" diye sordu Dük.

"Tanrı bana sabır versin!" diye inledi Gideon.

Dük onu görmezden geldi. "Evet, Liversedge?"

"Bu," diye cevap verdi Liversedge, "Majestelerinin cömertliğinin derecesine bağlı. Benim arzum her zaman, oyun oynamayı sevenlerin seçkin bir topluluk, zarif bir ortam ve adil bir oyun bulabilecekleri kibar bir kuruluşa başkanlık etmek olmuştur; çünkü deneyimlerim bana böyle bir girişimin nihai başarısı için içbükey takım elbise, fuzzing, cogging ya da tek kelimeyle bu tür geçim kaynaklarına yeni başlayanların sık sık servetlerini kazanmayı düşündükleri Yunan işlemlerinden herhangi birini kullanmaktan daha ölümcül bir şey olamayacağını öğretti. Bu tür şeyler bir süreliğine işe yarayabilir ama asla aklımdaki incelikte kalıcı bir kuruluşun temellerini atamaz. Bu ülkede bu tür bir girişimde bulundum, ancak zorluklar büyük ve yersiz müdahalelere karşı almak zorunda kalınan iğrenç önlemler insanın kaynaklarını çok fazla tüketiyor. Eğer imkânlarım elverseydi, yeteneklerimin bir kent olan Strasbourg'a giderdim, üstelik evlerinin yönetiminde yardımımı alacak tanıdıklarım da var. Küçük bir başlangıç olduğunu düşünebilirsiniz, ama hızla yükseleceğimden kuşku yok."

"Strasbourg," dedi Dük düşünceli düşünceli. "Orayı hiç sevmediğimi hatırlıyorum. Hiç bu kadar sıkılmamıştım! Strasbourg'dan intikamımı alacağım, Liversedge, seni oraya gönderip oranın halkını yiyip bitireceğim. Ama eğer başka bir akranın tekrar senin yörüngene girme şansı olursa, onu kaçırma, çünkü bu kulağıma gelebilir, biliyorsun ve senin sonunu getirmenin zamanının geldiğini hissedirim."

Konuşurken ayağa kalktı ve pencerenin önünde duran masaya doğru yürüdü.

"Efendim," dedi Liversedge, "ben hatalarından kâr etmeyenlerden değilim. Üstün olduğum bir mesleği bırakarak hata yaptım. Adam kaçırma, zevk sahibi ve duyarlı bir adam için fazla kaba bir meslektir."

"Çok akıllısınız," dedi Dük. "Eğer benim gibi bir acemi-"

"Dikkatli ol, Gilly!" Gideon gözleri kapının girişinde, nefesinin altından konuştu. "Korkarım yağ şimdi ateşin içinde!"

Dük başını çevirdi. Bay Liversedge kütüphaneye girerken kapıyı sıkıca kapatmayı ihmal etmişti ve şimdi kapı ardına kadar açık duruyordu. Lord Lionel eşikte öylece duruyordu ki, yüzünde öylesine öfkeli bir şaşkınlık ifadesi vardı ki, yeğeninin ona her şeyi açıklayacak kadar kulak misafiri olmadığına dair beslediği tüm umutlar oracıkta yok oldu.

"Demek öyle!" dedi Lord Hazretleri dehşetle. "Şimdi gerçeği öğrendim, öyle mi? Aklınızı kaçırdığınızı düşünmek için bir nedenim olmasaydı, kulaklarımın sadakatinden şüphe edebilirdim, Sale! Seni bulmaya, bana bir açıklama yapmanı istemeye geldim, ama bu bekleyebilir! Bana açık bir cevap ver, evet ya da hayır! Seni fidye için tutmaya çalışan alçak bu mu?"

"Öyle olduğunu biliyorsunuz, efendim," dedi Dük.

Lord Hazretleri duyulabilir bir nefes aldı. "Eğer bana gerçekten yalan söylemediyseniz, efendim, sahtekârlığın en iğrenç biçimini uyguladınız! Bütün hatalarınıza rağmen bunu yapabileceğinize inanmazdım-"

Dük, "Hatalarımı daha uygun bir zamanda tartışmak üzere bırakalım mı efendim?" diye araya girdi.

Lord Lionel adil bir adamdı. Yeğenini azarlamak için ağzını açtığında bile azarın hak edilmiş olduğunu fark etti ve tekrar kapattı. Kendini tutarak şöyle dedi: "Çok haklısınız! Ancak benden, senin olağanüstü planlarını uysalca kabul etmemi bekleyemezsin! Beni oyalamaya çalışma, Sale! Yeterinden fazlasını duymak için zamanında geldim! İyi ki de öyle yapmışım, çünkü anlaşılan Gideon'u, kaprislerinizi bir şekilde tatmin etmenize izin vermesi için kandırmayı başarmışsınız-"

"Tanrı aşkına, benim işlerimin Gideon'la ne ilgisi var?" diye sordu Dük. "Aslında, benden başka kimseyle ne ilgisi var? Ben çocuk değilim, efendim!"

"Siz-" Lord Hazretleri kendini toparladı ve durdu. Kapıyı sertçe kapattı ve odanın ortasına doğru yürüdü. "Bu saçmalık yeter!" dedi. "İzlenecek doğru yolun ne olduğunu siz göremiyorsanız, ben görebilirim! Bu canı, onunla nasıl başa çıkılacağını bilenlere teslim edilecek! Ya Bath'dan bir polis memurunun getirilip onu gözaltına alması için emir verirsiniz ya da ben veririm!"

Dük masaya doğru ilerledi, oturdu ve kendisine doğru bir kâğıt çekti. "İstediğinizi çağırmanızı engelleyecek bir gücüm yok, efendim," dedi yumuşak ve soğuk sesiyle. "Bununla birlikte, Liversedge'e karşı hiçbir suçlamada bulunmadığım ve kendinizi dile getirmek zorunda hissedebileceğiniz her türlü iddiayı reddedeceğim konusunda sizi uyarmanın doğru olacağını düşünüyorum.

Gideon'un kara kaşları havaya kalktı ve ağzının bir köşesi de kalktı. Şaşkına dönmüş ebeveynine baktı ve uyarırcasına şöyle dedi: "İsyan etmeyin, efendim, isyan etmeyin, size yalvarıyorum!"

"Sessiz olun!" Lord Lionel bağırdı. "Gilly, *neden!*"

Dük, "Size daha önce de söyledim, efendim," diye karşılık verdi ve kalemi hokkaya daldırıp yazmaya başladı. "Kendi aptallığının reklamını yapmayı tercih etmiyorum."

Bu hareketli diyalogu büyük bir ilgiyle dinleyen Bay Liversedge, küçümser bir tavırla öksürdü ve şöyle dedi: "Söylememe izin verirseniz, efendim, böyle bir karar akıllıca bir karardır ve size itibar kazandırır. Gerçekten de bu olaydan bayağı dünyanın haberdar olması istenmeyen bir şey olurdu. Sizin saygınlığınızla ilgili tüm düşünceleri bir kenara bırakırsak -ki bir an için birinin bunu yapmasını savunacak değilim- başarısızlığımın bilinmesinin, daha şanslı bir komplocuya Ekselanslarına karşı başarıya ulaşacak bir komplo kurması için ilham verebileceğini düşünmeden edemiyorum. Ve bu," diye ekledi ciddiyle, "en sadık akrabalarınız kadar benim de hoşlanmayacağım bir şeydir."

Lord Lionel bakışlarını onun üzerine dikti. "Aman Tanrım!" diye bağırdı. "Bu tüm sınırları aşıyor!"

Tam bu sırada Bay Mamble kütüphaneye geldi, ellerini birbirine sürterek ev sahiplerinin paylaşmadığı bir memnuniyetle şöyle dedi "Sizi burada bulacağımı düşünmüştüm! Evet, Majesteleri! Sizi tehlikeli bir haydut olarak tutuklattığım zaman giydiğiniz o eski püskü paltoyla gördüğümde çok daha farklı görünüyorsunuz!" Bu anıyı hatırlayınca kıkırdadı ve odaya doğru ilerledi. "Lord Hazretleri ve ben, size söylediğini tahmin ettiğim gibi, düpedüz ahbap olduk. Onun kendi fikirleri var, benim de kendi fikirlerim var ve belki de ikimiz de daha önce bilmediğimiz şeyler öğrendik. Ama şu genç serserim beni oldukça kızdırdı! Neyse ki bir koyundan fazlası değildi ve Majesteleri onu affedecek kadar nazikti, yoksa onun için ceketinin tozunu nadiren alırdım!"

"Nasılsınız?" diye mırıldandı Dük, yarı ayağa kalkıp bir elini uzatarak. "Yalvarırım koyunları unutun! Tom'a o kadar çok borcum var ki, bir koyunun hayatı, ödemem gereken küçük bir bedel gibi görünüyor."

Bay Mamble elini sıkarak, "Bunun nasıl olabileceğini bilmiyorum," diye cevap verdi, "ama o kadar da kötü değildi! Saat kaç? Kendimi çok iyi hissetmeye başladım, bunu söyleyebilirim ve akşam yemeği için hazırım. İşte Kaptan şeri dolduruyor, görüyorum ve haklı! Bir bardak şeri tam da ihtiyacım olan şeydi, çünkü iyi kalpli amcanızla birlikte arazinize bakıyorduk. Kettering'e göre benimki kadar büyük değil, ama bana sizin sahip olduklarınızın onda biri kadar bile olmadığını söyledi."

Bay Liversedge her olayda olduğu gibi bu olayda da asilce davrandı. Bay Mamble'ı kibarca selamladı, onu sadece kendisinin bildiği karşı konulmaz bir tarzda kapıya doğru sürükledi ve otorite ile nezaketin güzelce harmanlandığı bir sesle şöyle dedi "Odanıza hemen bir şişe şeri göndereceğim efendim. Ekselansları ile yemeğe oturmadan önce üzerinizi değiştirmek isteyeceksiniz. Saat çoktan ilerledi, ama korkmayın! Siz yemeğe katılmaya hazır olana kadar yemek bekletilecektir."

Bay Mamble, Lord Lionel ile rahat bir ilişki kurduğunu düşünebilirdi, ama Bay Liversedge'le boy ölçüşebilecek bir yapıda değildi ve bunu biliyordu. Saatin bu kadar geç olduğunu bilmediğini ve elbisesini mutlaka değiştirmesi gerektiğini söyleyerek odadan çıkarılmasına izin verdi.

Lord Lionel'in şiddetlenen duyguları, kapı arkasından iyice kapanır kapanmaz rahatladı. "Tahammül edilemez sonradan görme!"

Bay Liversedge yatıştırıcı bir sesle: "Yalvarırım lord hazretleri onun için başınızı ağrıtmayın! Kendi halinde iyi bir adam ama bayağı! Ekselanslarının Cheyney'nin konukseverliğini ona karşı göstererek yanlış yola saptığını düşünmemek elde değil, ama lord hazretlerinin de çok iyi bildiği gibi, yaşlı kafalar genç omuzlarda bulunmaz."

Lord Lionel bu gözlemi o kadar benimsedi ki, neredeyse alkışlayacaktı. Tam zamanında kendini durdurdu ve ağzını açmaya cesaret ettiği için Liversedge'i azarlamak üzereydi ki Dük konuştu.

"Liversedge!" dedi, yazdığı birkaç satırdaki kumları silkeleyerek.

"?" diye karşılık verdi Liversedge, saygıyla ona doğru dönerek.

"Bu akşam Bath'a kadar bana eşlik edeceksiniz. Londra'ya giden posta arabasında kendine bir yer satın alman için sana gerekli parayı sağlayacağım. Londra'ya vardığınızda Sale House'a gidin ve bu notu orada bulacağınız temsilcim Scriven'a verin. Talimatlara harfiyen uyacaktır. Ondan, sizin için en uygun para birimi ne olursa olsun, belirtilen meblağı size avans olarak vermesini rica ettim. Bu ülkeyi terk etmekte gecikmeyin! Sizi temin ederim ki size karşı düşmanca davranabilir."

"Efendim," dedi Bay Liversedge, mektubu Dük'ün uzattığı elden alarak, "size karşı duyduğum derin yükümlülüğü hiçbir zavallı sözümle ifade edemem! Soylular sınıfının bir süsü olarak yaşayacağınız kehanetinde bulunmaya ve eğer -elimi kalbimin üzerine koyarak söylüyorum- bir daha yüzünüze bakma mutluluğuna erişemezsem, sizinle olan çok kısa birlikteliğimin anısını ölene kadar yaşatacağım! Ve şimdi," diye devam etti Dük'ün mektubunu cebine tıktırarak, "Ekselanslarının izniyle mutfaklara gideceğim, orada gözetiminin çok gecikmediğini ummaya cesaret edemiyorum."

Lord Lionel'e her türlü açıklama girişiminin bir sonuçsuz kalacağını hissettiren bu sözlerin ardından tekrar eğildi ve telaşsız, görkemli bir yürüyüşle odadan çıktı.

Gideon, "Davranışını onaylamaktan çok uzağım, Adolphus, ama girişimci tanıdığını Newgate'te görmekten üzüntü duyacağımı itiraf etmeliyim," dedi. "Onurlu bir şekilde çıkıyor!"

Babası onun üzerine yürüdü. "Ona o isimle hitap etmemeni daha kaç kere söyleyeceğim?" diye sordu, Gideon'un söyledikleriyle hiç ilgisi olmayan bir öfkeyle.

"Bu konudaki kararı size bırakıyorum, efendim," diye cevap verdi Gideon, ebeveyninin ateşini üzerine çekmeye hazırdı.

Ama Dük araya girdi. "Oh, hayır, efendim, bana Adolphus demesini yasaklamayın! Bunu yapan tek kişi o ve eğer bırakırsa bunu ne kadar özleyeceğim!"

Masadan kalktı ve ateşin yanına geldi. Lord Lionel öfkeyle şöyle dedi: "O adamı ödüllendirecek kadar nasıl aptal olabildiniz? Eğer onu serbest bırakmak istediyseniz, buna diyecek bir şeyim yok! Elbette hiçbirimiz bu acıklı olayın kamuoyuna duyurulmasını arzu edemeyiz! Bir olay, ben olsam

Hatırlatırım, bu tamamen sizin düşüncesiz ve kötü niyetli davranışlarınızdan kaynaklanıyordu! Ama o caniyi, sanki size önemli bir hizmette bulunmuş gibi ödüllendirmeniz, aklınızdan şüphe etmeme neden oluyor!"

"Öyle," dedi Dük, bir ayağıyla ocakta yanan kütüğü karıştırarak. O muzip gülümsemesiyle başını kaldırdı. "Hayır, nasıl olduğunu sormayın efendim, çünkü size açıklayamam. Sadece bana bu kadar kızmayın! Bazen kendi kararlarımı vermeme izin verilmeli, biliyorsunuz."

Lord Hazretleri büyük bir içtenlikle, "Bunu yapmanız için size benden daha fazla ısrar eden kimse olmamıştır!" diye cevap verdi. "Yıllarca sağduyulu olacağınızı umacak kadar aptallık ettim! Kendimi fena halde yanıltmış bulduğumu söylemekten çekinmiyorum! Bu iğrenç olaydan haberim olduğunda, bir saat önce Moffat tarafından bana iletilen olağanüstü istihbaratın açıklamasını kendi ağzınızdan talep etmek için sizi arıyordum!"

Dük düşünceli bir şekilde tırnaklarına baktı, "Ah, evet! Beş dönümlük tarla," dedi. "Demek Moffat size çoktan söyledi, efendim? Belki de bana bıraksaydı daha iyi olurdu, ama pek bir önemi yok. Onu Jasper Mudgley'e gelin hediyesi olarak vermek niyetindeyim-"

"Bunu bana anlatma zahmetine girmene gerek yok, Sale! Bütün hikâyeyi Moffat'tan dinledim. Onu sabrı kendimde bulabilir miydin acaba? Anla beni evlat! Dizginler benim elimdeyken topraklarının bir karışını bile satmayacak ya da vermeyeceksin!"

Dük başını kaldırdı ve amcasının sert bakışlarına o kadar soğuk bir bakışla karşılık verdi ki, Lord Lionel irkildi. "Yeterince katlandım!" dedi, sesi hâlâ düz ve alçak perdeden çıkıyordu ama içinde öfke zonkluyordu. "Her isteğimin durmadan engellenmesine daha fazla katlanamayacağım! Benimle, çıkarlarımı aralıksız ilgilendiğiniz için size borçlu olduğum büyük borcun tamamen farkındayım efendim, ama benim ne bir çocuk ne de bir aptal olduğuma kendinizi inandırırırsanız minnettarlığım on kat artacaktır!" Durakladı, göğsü hızla inip kalkıyordu ama Lord Lionel konuşmadı. Hâlâ yeğenine bakıyordu, yüz ifadesini okumak zordu. Bir süre sonra Dük devam etti: "Topraklarımın bir bölümünü bu şekilde elden çıkarmamın nedenini biliyorsunuz. Moffat beni engellemeseydi bunu size açıklayacaktım. Bu önemsiz toprak parçasının Cheyney mülkünün bir parçası olmadığını size hatırlatmama gerek olmadığına inanıyorum ve en ufak bir niyetim olmadığına dair sizi temin etmeme daha da az gerek olduğuna inanıyorum."

Mirasımı bölme tehlikesiyle karşı karşıyayım. Ware of Sale olduğumu unutma tehlikesiyle karşı karşıya olan ben değilim! Dizginleri elinizde tuttuğunuz sürece -benim dizginlerim!- toprağımın bir karışını bile vermeyeceğimi söylediniz. Bu kararınızı değiştirmeniz için sizi ikna etmeye çalışmayacağım, efendim: nasıl isterseniz öyle yaparsınız. Ama kısa bir süre sonra yirmi beğinci yağıma basacağım ve o gün, inanın bana (çünkü hiç bu kadar ciddi olmamıştım!), Mudgley benden beğ dönümlük tarlanın mülkiyetini kendisine verecek olan hediye senedini alacak!" Durdu ve bir iki dakika boyunca odada tam bir sessizlik oldu. Dük amcasının bakışlarıyla karşılaşmaya devam etti, gözleri yaşlı gözleri kadar sertti. Ateşin yanında kıpırdamadan duran Gideon, ağzı alaycı bir ifadeyle çarpışanların birinden diğerine baktı.

"Tanrım!" Lord Lionel sonunda yavaşça, "Seni daha önce hiç babana bu kadar benzerken görmemiştin, evlat!" dedi. Demek beni tahttan indirmek istiyorsun? Vay, vay, sen küstah bir köpeksin, ama içinde bu kadar ruh olduğunu gördüğüme sevindim! Eğer bu işte bu kadar kararlıysan, sanırım kendi yolunu bulmalısın, ama bunun benim onayımı aldığını sanma, çünkü almadı! Satış Malları, gerçekten!" Aniden güldü. "Bana ters ters bakmayı kes, Gilly! Kulaklarını tıkamak için çok iyi bir fikrim var!"

Dük'ün yüzündeki sert ifade kayboldu. Tam olarak sabit olmayan bir elini uzattı ve hızla şöyle dedi: "Hayır, hayır, size nasıl böyle şeyler söyleyebilirim? Bağışlayın beni! Siz amcaların en iyisi, en kibarısınız!"

Lord Lionel eğleniyordu. "Çok hoş bir konuşma, yemin ederim! Bana rağmen kendi bildiğini okumaya kararlı olduğunu bildiğim halde, beni okşayıcı tavırlarınla kandırmaya kalkma, seni genç serseri!"

Dük sarsılmış bir kahkaha attı. "Evet. Evet, öyleyim. Ama sizinle böyle konuşmak zorunda değildim!"

"Tuvalini sergilemeye hazır olduğu için bir adamı hiç bu kadar az sevmemiştin!" Lord Lionel soğukkanlılıkla konuştu. "Ama bu Liversedge denen adam, Gilly! Bir cani tarafından masada hizmet edilmeye razı olmamı mı bekliyorsun?"

Dük ona tatlı tatlı gülümsedi. "Hâlâ benim çatım altındayken bir işe yarasa iyi olur efendim. Bize mükemmel bir şekilde hizmet edeceğinden eminim. Ayrıca, Harriet burada ve onun önüne kayıtsız bir akşam yemeği koyamam!"

"Harriet burada!" diye haykırdı lord hazretleri. "Yüce Tanrım, Gilly, bunu bana neden daha önce söylemedin? İşte bütün pisliğim içindeyim, çünkü

Yalnız olduğumuz için elbisemi değiştirmem gerekiyor ve şu Mamble denen herifin de yüzünü ekşitmemek lazım! Harriet nerede?"

"Bayan Kempsey'nin odasında yemin etmeye cüret edebilirim, efendim. Sizi temin ederim ki binici kıyafetinizi dikkate almayacaktır."

Lord Lionel kapıya doğru hızla ilerleyerek, "Onunla aynı masaya oturmak gibi nezaketsizlikte bulunmam!" dedi. "Gerçekten çok düşüncesizsiniz! Harriet'e özürlerimi iletecek ve hemen aşağıya ineceğimi söyleyeceksin!" Kapıyı açtı, ama eşikte Liversedge'in çift giriş kapısını açmakta olduğunu fark ederek durdu. "Bu saatte bizi kim ziyaret edebilir ki?" dedi sertçe. "Umarım bu adam bizi reddedecek kadar mantıklıdır!"

Liversedge'e bunu yapma fırsatı verilmemişti. Kapılar iyice açılır açılmaz Lord Gaywood onu kabaca iterek salona girdi ve dışlarının arasından şöyle dedi "Dük'e Lord Gaywood'un kendisiyle konuşmak istediğini söyleyin! Sakın bana evde olmadığını söylemeyin, çünkü evde olduğunu çok iyi biliyorum!"

"Peki, Gaywood, bütün bunlar da ne?" diye sordu Lord Lionel. "Sale'i istiyorsanız, o burada ve sizi görmekten memnun olacağına kuşku yok. Siz genç adamların takınmaktan zevk aldığı bu ahır tavırları için bir neden göremiyorum. Şapkanızı ve ceketinizi bırakın ve bana o kara bakışlarınızdan birini bile atmayın!"

Lord Gaywood büyük bir öfke içindeydi, ama en çok saygı duyduğu birinden gelen bu karşılama onu kontrol altına aldı. Kekeledi: "Burada olduğunuzu bilmiyordum, efendim!"

"Olmayabileceğini söyleyebilirim, gerçi bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum! İçeri gel, Sale burada. Gilly, Gaywood saçma sapan bir şeyler yapıyor!"

Dük kapının kolunu kendi eline aldı. "Evet, efendim, kadarıyla."

Vikont ona ateş saçan gözlerle baktı ve özenli bir nezaketle şöyle dedi "Sizinle özel olarak konuşma lütfunda bulunmanızı rica edeceğim, Lord Dük!"

"Elbette," diye yanıtladı Dük. "İçeri gelin!"

Lord Lionel'in kaşları havaya kalktı. "Şimdi, ikinizin arasındaki sorun nedir?" diye sordu. "Burada tartışmayacağım, anladın mı! İlginç olmak için havalara girme Gaywood, çünkü bunlar beni etkilemiyor!"

Lord Gaywood onu küçümseyerek görmezden geldi. "Özel olarak söyledim, Lord Dük!"

Lord Lionel oldukça suratsız görünmeye başladı. Odaya geri dönecekmiş gibi arkasını döndü, ama Dük'ün elini kolunun üzerine sertçe koyduğunu gördü."

"Lütfen efendim!" dedi Dük.

"Şimdi, Gilly, neyin yanlış olduğunu bilmiyorum, ama sana izin vermeyeceğim-" Durdu ve Dük'ün gözleriyle karşılaştı. "Oh, pekâlâ!" diye omuz silkti. "Aranızda halledin! Aptalca bir şey yapmayacaksın, oğlum!"

O gitti ve Dük hâlâ kapıyı tutarak odanın öbür ucundaki kuzenine baktı. "Gideon!"

Yüzbaşı Ware ona sırtıttı. "Ebeveynime karşı kazandığın zaferle yetin, Adolphus! Fiziksel şiddetten başka hiçbir şey beni ortadan kaldıramaz ve bu tür bir şeye kalkışmakla çok akılsızca davranmış olursunuz, biliyorsunuz!"

Vikont alaycı bir tavır takındı. "İstersen Gideon'un arkasına saklan!" dedi. "Böylece benden kaçamayacaksın!"

Gideon hayranlıkla, "Biliyor musun Charlie, bütün servetini kumarda harcadıktan sonra, tahtalara çıkabilir ve başarıdan emin olabilirsiniz!" dedi.

"Ah, sessiz ol, Gideon!" dedi Dük bıkkınlıkla. "Keşke gitsen! Ne oldu Gaywood? Benden özür dilemeye mi geldin? Sana söz veriyorum, bana bir özür borçlusun! Eğer kız kardeşinle evlenmek üzere olmasaydım, seni mahkemeye vermeyi çok isterdim! Tam bir baş belasıydın!"

"Beni kitaba çağırıyorsun!" diye soluk soluğa kaldı Gaywood. "Tanrım, eğer bu her şeyi yenmezse! Kız kardeşimin üzerine bir parça tülbent attın -ve sana söyleyebilirim ki, sırf bu yüzden bile seni ihbar etmek üzereydin! ve sen-"

"Belinda benim bir parça tülbentim değil, hiçbir zaman da olmadı ve eğer çingiraklı bir aptal olmasaydın bunu bilirdin!"

"Biraz fazla kahverengi yapıyorsunuz, Lord Dük! Beni mi sanıyorsunuz?"

"Yüce Tanrım, evet!" diye cevap verdi Dük. "Son on yıldır seni her zaman bir züppe sanmışımdır!"

"Jüpter aşkına, bu kadarı da fazla!" diye bağırdı Vikont, ileri atılarak.

Geçişinin Gideon'un geniş omzu tarafından engellendiğini gördü. "Oh, hayır, oğlum!" dedi Gideon. "Öyle bir şey yok. Bir damper alsan iyi olur!"

"Gideon, kendi işlerimi kendim halletmeme izin verme nezaketini gösterir misin?" dedi kuzeni.

Gideon bir an ona baktı ve sonra geri çekildi. "Nasıl istersen, Adolphus!"

"Size minnettarım. Şimdi Gaywood, lütfen bu saçmalığa bir son verelim, çünkü sabrımın sonuna geldim!"

"Bana en boktan numarayı yaptın Sale ve Tanrı şahidim olsun ki bunun hesabını vereceksin! Müdürün lanet olası bir köpeğisiniz, efendim! Kızı kendiniz istemediniz, ama başkasının ona sahip olmasına da dayanamadınız! Bu yüzden
-"

"Tam tersine, onu gerçekten isteyen hayattaki tek adamın himayesine verdim!" diye karşılık verdi Dük.

"Bu masalla beni kandırmaya çalışmayın! Onu bir yerlerde sakladığınızdan hiç şüphem yok!" dedi Vikont öfkeyle. "Nerede o?"

"Elbette o Somerset'li hödüğün kollarında!"

Vikont ona şüphayle baktı. "Öyle, mi? Benim işlerime karışma hakkını sana kim verdi bilmek !"

"Senin işlerin zerre kadar umurumda değil," diye cevap verdi Dük. "Beni ilgilendiren Belinda'nın işleriydi. Gerçeği biliyordun, çünkü Harriet sana söylemişti! Sen Gaywood, benim korumam altındaki bir kızı baştan çıkarmaya nasıl cüret edersin?"

"Onu baştan çıkarmak! Bu çok gürültülü!" diye kısa bir kahkaha lord hazretleri. "Çok şey biliyorsun! Elime olgun bir erik kadar kolay düştü!"

Dük'ün gözlerinde bir eğlence pırıltısı parladı. "Öyle mi?" dedi kuru bir sesle. "Ama seni Milsom Sokağı'nda mor bir elbise aramaya gönderene kadar seninle gelmeye ikna olacağını sanmıyorum!"

Bu sözlerin ahlaksızca tahriki Gideon'un gözlerini biraz açmasına ve Vikont'un öfkesinin için için yanan alevlerinin yeniden yükselmesine neden oldu.

Ateş gibi kızardı ve neredeyse duyulabilir bir şekilde dişlerini gıcırdattı.

"Bugün yaptıklarınız için bana hesap vereceksiniz Lord Dük!" dedi.
"Arkadaşlarının adını söyle! Benimkilerden duyacaklar!"

Gideon aniden hareket etti, sanki yine aralarına girecekti. Dük elini uzattı.
"Sessiz olun! Bir korumaya ihtiyacım olduğunu mu sanıyorsun? Demek beni çağırarak istiyorsun, Gaywood! Meşhur!"

"Beni tatmin etmeyi reddetmeye cüret edemezsin!" Gaywood ilan etti.

"Memnuniyet! Seni aptal, eğer seninle çıksaydım, bu karşılaşmadan ne kadar tatmin olurdun! Bugün öyle bir an geldi ki, seninle karşılaşmak, evet, sana bir kurşun sıkmak isterdim! Eğer Harriet'in kardeşi olmasaydın... Ama sen onun kardeşisin ve sen bunu unutsan da ben unutmayacağım!"

"Senin lanet nişancılığından korkmuyorum," dedi Gaywood, öfkeden bembeyaz kesilmişti. "Meydan okumamı kabul edeceksin, Sale!"

"Seninle buluşmayacak," diye araya girdi Gideon. "Senin gibi bir deliden başka kimse ondan bunu beklemez!"

"Seni benim sözcüm yapan kim?" diye sordu Dük. "Seninle buluşacağım Gaywood ve o buluşmada neler olacağını sana söyleyeceğim! Yirmi beş adımda ateş edeceğiz, ben havada, sen istediğin yerde!"

Vikont nefes almak için mücadele ediyor gibiydi. "Delope? Yapamazsın! Seni öldürebilirim!"

"Denemekte serbestsiniz!" diye karşılık verdi Dük.

"Ağzımı açmaya cesaret edemiyorum," diye söylendi Gideon, "ama söylediklerinde çok şey var Gaywood. Kendimi kötü bir atıcı olarak görmüyorum, ama Sale'le tabanca oyununa girmeden önce iki kez düşünürdüm. Onu vuramazsın, biliyorsun. O çok küçük bir adam ve sen de çok kötü bir nişancısın!"

Çileden çıkan Vikont'un buna ne cevap vereceği hiç bilinmiyordu, çünkü o anda Tom son derece çamurlu bir halde odaya daldı ve bir porsuğun çıkarılmasına yardım ettiğini söyledi. Sonra Gaywood'u gördü ve haykırdı: "Oh, Bay Rufford, Belinda'yla kaçan sevgili bu! Biliyor muydunuz?"

"Ben de öyle düşünmüştüm!" dedi Vikont, Tom'u yakasından tutup şiddetle sarsarak. "Geri kalanıyla yetinmeyip, bu köpeğini de beni balon gibi patlatması için görevlendirmelisin, Sale! Tanrı aşkına, en azından!"

"Yapmadı!" diye araya girdi Tom, kendini kurtarmaya çalışarak. "Bunu kendim düşündüm ve seni kandırdığıma memnunum ve fırsatım olursa yine yaparım!"

Dük, Vikont'un bileğini kavrayarak, "Gaywood, bırak o çocuğu!" dedi. "Senin kavgan benimle, bir okul çocuğuyla değil!"

"Hayır, değil!" dedi Tom, Vikont'un gevşemiş pençesinden kurtulup ona doğru dönerek. "Bay Rufford'ıma dokunmadan önce benimle hesaplaşman gerekecek!"

Gideon, "İşte ruh bu, bantam!" diye onayladı, çok eğlenmişti. "Şimdi gelişmek yok! Biraz da ev yapımı görelim!"

"Tanrı aşkına, Gideon, sessiz olur musun?" dedi Dük, yarı gülerек, yarı sinirlenerek. "Tom, git ve kendine çeki düzen ver! Benim kütüphanemde değirmen çalıştıramazsın!"

"Korkmuyorum, eğer korkuyorsa!" dedi Tom, Vikont'un bir sandalyenin arkasına stratejik olarak çekilmesini tiksintiyle izleyerek.

"Hey, bütün bunlar da ne?" diye sordu aniden kapı aralığından Bay Mamble'ın sesi. "Ne yapıyordu, Majesteleri? Ona öğreteceğim!"

"Yok bir şey!" diye cevap verdi Dük, kendisini yiyip bitiren neşeye kapılmamak için kendini zor tutarak. "Lord Gaywood ile ufak bir yanlış anlaşılma!"

Bay Mamble Vikont'a doğru eğilerek selam verdi ve bu sinir bozucu çocuğun ne tür bir şeytanlıkla meşgul olduğunu söylemesi için yalvardı. Sonra Tom'u kelepçeledi ve ona Majestelerinin huzuruna yoksul bir velet gibi çıkmaktan utanç duyması gerektiğini söyledi.

"Elbiselerimin çamurlanmasına engel olamadım, baba!" dedi Tom somurarak. "O bir porsuktu!"

"Papa diyorsun, sanki Majestelerini duyuyormuşsun gibi! Bu beyefendiyi porsuklarla rahatsız etmeye nasıl cüret edersin? Şimdi bana onu nereye koyduğunu söyle ve başka numara yapma! Seni tanıyorum!"

Vikont'un yüzündeki şaşkınlık ifadesi Dük için çok fazlaydı. Bir sandalyeye çöktü, bir eliyle gözlerini kapattı ve diğer eliyle çaresiz bir hareket yaptı.

Vikont şaşkınlık içinde, "Ne oluyor?" diye patladı. "Porsuklar hakkında kim bir şey söyledi! Eğer o lanet çocuk senin oğlunsa-" Birden durdu, genç işkencecisine karşı bir şikâyetin onu hangi ifşaatlara götüreceğini anladı. "Boş ver, boş ver!" dedi sinirli bir şekilde.

"Lord hazretlerine yaptıklarınız için üzgün olduğunuzu söyleyin!" Bay Mamble yavrusuna yalvardı.

"Üzgün değilim!" dedi Tom inatla. "Bunu yaptım çünkü Bay Rufford'un memnun olacağını biliyordum ve *oldu* da! Ve bana sonsuza dek söylemeniz bile Bay Rufford'a zorbalık etmesine izin vermeyeceğim! Ona dokunamayacak!"

Bay Mamble Vikont'a şüpheyile baktı. "Demek öyle, öyle mi?" dedi. "Bana öyle geliyor ki burada aranan kişi Lord Hazretleri! Ben düelloya katılmıyorum, eminim o da katılmıyordur, çünkü o mantıklı bir adam! Bahse girerim bu işi nasıl halledeceğini biliyordur!"

Lord Lionel'i aramaya üzere olduğunu gören Vikont irkilerek, "İşte, hayır diyorum!" diye bağırdı. "Bunu yapamazsınız! *Gilly!*"

"olsun ya da olmasın," dedi Bay Mamble kararlılıkla, "görevimin nerede biliyorum!"

Dük kendini toparladı, başını elinden kaldırdı ve belli belirsiz bir sesle "Çok yanılıyorsunuz Bay Mamble! Lord Gaywood ve benim düello yapmak gibi bir niyetimiz yok. Aslında, Lord Gaywood ve ben yakında kardeş olacağız!"

Bay Mamble hâlâ ikna olmamış görünüyordu, bu yüzden Gideon nazıkçe şöyle dedi: "Korkmayın efendim! Çocukların birbirlerine zarar vermelerine izin vermeyeceğim! Aralarında küçük farklılıklar olacaktır, biliyorsunuz. Lütfen beni bağışlayın ama Tom'u üst kata çıkarıp giysilerindeki çamuru temizlemeniz gerekmez mi?"

"Evet, öyle yapacağım!" dedi Bay Mamble, Tom'u bir kulağının memesinden tutup ileri doğru götürerek.

"Tanrı aşkına, Gilly!" dedi Vikont, bir an için meseleyi unutarak, "o adamı nereden ?" Kendini toparladı ve ölmekte olan öfkesini kamçılamaaya çalıştı. "Bu umurumda değil!" dedi aceleyle. "Sözümüz kesildiğinde, Lord Dük-"

"Ah, Charlie, bana yine Dük efendimiz demeye başlama!" diye yalvardı Dük. "Beni bir kez daha gülmekten kırıp geçireceksin ve kaburgalarım ağrıyor! Kendine pasta yapmayı bırak! Çok iyi biliyorsun ki yarın

Tanrı'ya şükrediyor olacaksın! Belinda'nın ne kadar yorucu bir kız olduğunu tahmin bile edemezsiniz!"

"Öyle mi?" diye karşılık verdi Vikont. "Beni Milsom Sokağı'na kadar götürüp altın boncuklarla süslü ve görüp görebileceğiniz en şok edici renkte bir elbise aldırıldığını söylememe izin verin! Ama bu umurumda değil! Damme, hayatımda daha güzel bir yaratık görmedim! Ama bu bana yaptığın bir köpek numarasıydı, Gilly! Beni içinde yaşlı bir ve onun pug-köpeği olan lanet olası bir arabanın peşinden göndermek..."

Dük küçük bir sevinç çığlığı attı. "Oh, hayır, Charlie, gerçekten de yaşlı bir cadalog muydu? Keşke seni görebilseydim! Ama bunu ben yapmadım, yemin ederim! Eşsiz Thomas'ım her şeyi planladı ve uyguladı!"

"Keşke o veledi boğsaydım!" dedi lord hazretleri. "Ah, evet, gülmeniz çok iyi, ama bu çok kötü bir şey ve ben burada, her şey bir yana, ellerimde bu lanet mor önlükle duruyorum!" Kapı kız kardeğini içeri almak için açıldığında etrafına baktı ve gözlerini kırptı. "Yüce Tanrım, buraya nasıl geldin Harry?"

"Beni Gilly getirdi," diye cevap verdi. "Charlie, kızmayı ve azarlamayı sevmem ama sana çok *kızgınım*! Nasıl böyle davranabildin? Çok kötüydün!"

Dük onu ateşe doğru götürdü. "Hayır, hayır, ona kızma Harry! Zavallı adamın elinde mor bir cüppe kaldı ve onu verecek kimsesi yok!"

"Ben de bunu düşünüyordum," diye ciddi ciddi cevap verdi. "Charlie'nin işine geliyor, ama biliyor musun Gilly, sanırım bunu ondan satın alıp zavallı Belinda'ya gelin hediyesi olarak vereceğim. Bu onu çok mutlu eder ve belki de sadece ona sahip olursa mutlu olur!"

"Sen bir meleksin, Harriet," dedi Dük, onun elini sıkarak. "Bu yüzük ona çok yakışacak, biliyorsun, ama Mudgley'in öyle düşünmeyeceğini sanıyorum. Parmağına takması için ona bir yüzük vermeli miyim, ne dersin?"

"Hayır, çünkü bunu Bay Mudgley yapacak," diye belirtti. "Bununla birlikte, ilk çocuklarına sponsor olmayı teklif etmenizin uygun olacağını umuyorum," diye ekledi düşünceli bir şekilde.

"Sana saygılarımı sunuyorum, Harriet!" dedi Gideon. "Mükemmel bir Düşes olacağınızı ve herkesin size saygı duyacağını tahmin ediyorum!"

"Oh, hayır!" dedi kızarak. "Nasıl böyle söyleyebilirsin? Sadece elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışacağım ve Gilly bana nasıl devam etmem gerektiğini söyleyecek, biliyorsun."

"Ne yani, onun yapacak mısın?" diye haykırdı

Gideon. "Elbette!" dedi kadın basitçe.

"Adolphus," dedi Kaptan Ware, şeri bardağını kaldırarak, "seni yürekten kutluyorum! Esaret günlerin açıkça sona erdi! Gelecekte kendini göstereceğin, ailene zulmedeceğin, hizmetçilerine zorbalık edeceğin ve evini kimsesizlerle, Newgate serserileriyle, topal okul çocuklarıyla ve hayal gücünün seni arkadaş olmaya ittiği her türlü serseri ve serseriyle dolduracağın kariyerine içiyorum! Adolphus, küçüğüm, seni selamlıyorum!"

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

